SARAH J. MAAS

SUİKASTÇININ HANÇERİ

DEX

SARAH J. MAAS

SUİKASTÇININ HANÇERİ

İÇİNDEKİLER

Suikastçı ve Korsan Lord 11

Suikastçı ve Şifacı 85

Suikastçı ve Çöl 123

Suikastçı ve Dünyası 223

Suikastçı ve İmparatorluk 323

Amaroth
Buz Çölleri
Morla Harabeleri
Morla Ormanı
Batı Çölleri
Erilea
Metruk Diyar
Şakiyan Dağları
Kızıl Çöl
Kara Kumullar
Terrasen
Kuzey Denizi
K
Kuru Kabilesi
Suria
Orynth
Büyük Okyanus
Adarlan
Mean
Oakwald Ormanı
Wendlyn Yönü
Beyaz Diş Dağları
Fenharrow
Melisande
Ölü Adalar
Calaculla
Eyllwe
Taş Bataklıkları
Dar Deniz
Güney Kıtası Yönü

1.
BÖLÜM

Suikastçılar Şatosu'nun konsey salonunda oturan Celaena Sardothien arkasına yaslandı. "Saat sabahın dördü," dedi kırmızı ipek sabahlığının kıvrımlarını düzeltip ahşap masanın altında çıplak bacaklarını üst üste atarken. "Umarım önemli bir meseledir."

"Belki de bütün gece kitap okumasaydın bu kadar bitkin olmazdın," dedi karşısında oturan genç adam sertçe. Celaena onu duymazdan gelip yeraltındaki odada toplanmış diğer dört kişiyi süzmeye başladı.

Hepsi de erkekti, hepsi Celaena'dan hayli büyüktü ve hepsi de onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Celaena'nın sırtından odadaki cereyanla ilgisi olmayan bir ürperti geçti. Kayıtsız bir yüz ifadesi takınarak manikürlü tırnaklarıyla ilgilenmeye başladı. Uzun masanın etrafına toplanmış beş suikastçı –kendisi de dahil– Arobynn Hamel'ın en çok güvendiği yedi yoldaşından beşiydi.

Toplantının son derece önemli olduğu açıktı. Celaena bunu hizmetçi kız kapısını çalıp, giyinmeden hemen aşağı gelmesi için ısrar ettiğinde anlamıştı. Arobynn çağırdığında bekletmek olmazdı. Neyse ki Celaena'nın pijamaları da günlük giysileri kadar zarif ve neredeyse bir o kadar pahalıydı. Yine de erkeklerle bir odada on altı yaşında bir kız olmak, gözünü sabahlığının yakasından ayırmamasına neden oluyordu. Güzelliği bir silahtı –sürekli

bilediği bir silah– ama bu güzellik bir güvenlik açığına da dönüşebilirdi.

Suikastçılar Kralı Arobynn Hamel masanın başına kurulmuştu, kestane rengi saçları cam avizeden vuran ışıkta parıldıyordu. Gri gözleri Celaena'nınkilerle buluşunca kaşlarını çattı. Belki saatin geç olmasından kaynaklanıyordu ama Celaena hocasının her zamankinden daha solgun göründüğüne yemin edebilirdi. Karnına bir ağrı girdi.

"Gregori yakalanmış," dedi Arobynn sonunda. Eh, bu toplantıda neden bir kişinin eksik olduğu şimdi anlaşılıyordu. "Meğer görevi bir tuzakmış. Şu anda kraliyet zindanlarında tutuluyor."

Celaena burnundan derin bir nefes aldı. *Bu yüzden* mi uyandırılmıştı yani? Terlikli ayağını mermer zemine vurdu. "Öyleyse öldür onu."

Zaten Gregori'yi hiç sevmezdi. On yaşındayken Gregori'nin atına bir torba şeker yedirmiş, Gregori de bu yüzden kafasına hançer fırlatmıştı. Celaena hançeri havada yakalamıştı tabii, o günden sonra Gregori yanağında Celaena'nın fırlattığı hançerden kalan yara izini taşımaya başlamıştı.

"Gregori'yi *öldürmek* mi?" dedi Arobynn'in solunda oturan Sam adlı genç adam. Burada genelde Arobynn'in yardımcısı olan Ben otururdu. Celaena, Sam Cortland'in onun hakkında ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Çocukluklarından beri, Arobynn, Celaena'yı suikastçıların arasına katıp kızın kendi vesayeti altında bulunduğunu ve onun –Sam'in değil– vârisi olacağını ilan ettiğinden beri biliyordu. Bu Sam'in her fırsatta Celaena'nın kuyusunu kazmaya çalışmasına engel olmamıştı. Şimdi on yedi yaşında ve Celaena'dan bir yaş büyük olan Sam her zaman iki numara olacağını hâlâ unutmamıştı.

Ben'in yerinde oturan Sam'i görünce Celaena'nın tüyleri diken diken oldu. Ben gelince bu yüzden Sam'i boğazlardı herhalde. Ya da Ben'i zahmetten kurtarıp bu işi Celaena da halledebilirdi.

Celaena, Arobynn'e baktı. Neden Sam'i Ben'in yerine oturduğu için azarlamamıştı? Saçına aklar düşmeye başladığı halde Arobynn'in hâlâ yakışıklı olan yüzü ifadesizliğini korumaya de-

vam ediyordu. Celaena bu okunması imkânsız maskeden nefret ediyordu, özellikle de kendi mimiklerini –ve öfkesini– kontrol etmekte hâlâ biraz fazla zorlandığı için.

Celaena, altın sarısı uzun bir saç tutamını geriye iterek "Gregori yakalandıysa," dedi ağır ağır, "protokol gayet basit: yemeğine bir şey katıvermesi için bir çırak gönder. Acı çektirecek bir şey değil," diye de ekledi masadaki adamlar gerilince. "Sadece ötmesini önlemeye yetecek bir şey."

Gregori kraliyet zindanlarındaysa gerçekten ötebilirdi de. Oraya giden suçluların çoğu bir daha asla çıkamazdı. En azından canlı olarak. Tanınır halde de olmazlardı.

Suikastçılar Hisarı'nın yeri çok sıkı saklanan bir sırdı, Celaena son nefesine kadar bu sırrı saklayacak şekilde eğitilmişti. Ama saklamasa bile herhalde kimse Rifthold'un son derece saygın bir sokağında yer alan bu zarif malikânenin dünyanın en önemli suikastçılarına ev sahipliği yaptığına inanmazdı. Saklanmak için başkentin göbeğinden iyisi düşünülebilir miydi?

"Ya çoktan öttüyse?" dedi Sam meydan okurcasına.

"Gregori konuştuysa," dedi Celaena, "o zaman söylediklerini dinleyen herkesi öldürürsün." Sinirlendireceğini bile bile hafifçe gülümseyince Sam'in kahverengi gözleri öfkeyle parladı. Celaena, Arobynn'e döndü. "Ama buna karar vermek için bizi buraya sürüklemene gerek yoktu. Zaten emri verdin, değil mi?"

Arobynn başını salladı, ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Sam itirazlarını kendine saklayıp masanın yanında çıtırdayarak yanan şömineye baktı. Alevler pürüzsüz ve zarif yüzüne gölgeler düşürüyordu. Celaena, annesinin izinden gitmiş olsa bu yüzün Sam'e bir servet kazandıracağını duymuştu. Ama annesi ölmeden önce Sam'i sosyete fahişeleriyle değil suikastçılarla bırakmayı tercih etmişti.

Odaya bir sessizlik çöktü, Arobynn derin bir nefes alırken Celaena'nın kulakları bir kükremeyle doldu. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

"Başka?" diye sordu öne eğilerek. Diğer suikastçılar gözlerini masaya diktiler. Her ne olduysa biliyorlardı. Arobynn neden önce ona söylememişti?

Arobynn'in gri gözleri çeliğe dönüştü. "Ben öldürülmüş."

Celaena ellerini sandalyesinin kolçaklarına kenetledi. "Ne?" *Ben*... Celaena'yı Arobynn kadar çok çalıştırmış olan, güler yüzlü suikastçı Ben. Bir defasında paramparça olmuş sağ elini iyileştiren Ben. Arobynn'in beyin takımının yedinci ve son üyesi olan Ben. Daha otuz yaşında bile yoktu. Celaena'nın dudakları dişlerini ortaya çıkararak geriye çekildi. "'Öldürülmüş' de ne demek?"

Arobynn ona baktı, yüzünden bir keder geçer gibi oldu. Arobynn, Ben'den beş yaş büyüktü ve ikisi birlikte büyümüşlerdi. Birlikte eğitim görmüşlerdi; Ben dostunun rakipsiz Suikastçılar Kralı olmasını sağlamış ve Arobynn'in sağ kolu olarak yerini hiç sorgulamamıştı. Celaena'nın boğazı tıkandı.

"Bunun Gregori'nin görevi olması gerekiyordu," dedi Arobynn sessizce. "Ben bu işe neden karıştı bilmiyorum. Onları kimin ele verdiğini de. Cesedini şato kapılarının yanında bulmuşlar."

"Cesedi burada mı?" diye sordu Celaena. Onu görmesi gerekiyordu, son bir kez görmeliydi, nasıl öldüğünü, kaç yaranın onu öldürdüğünü görmeliydi.

"Hayır," dedi Arobynn.

"Ne demek hayır?" Celaena ellerini yumruk yapıp tekrar açtı.

"Çünkü ortalık muhafız ve asker kaynıyordu!" diye patladı Sam, Celaena başını hızla ona çevirdi. "Bundan nasıl haberimiz oldu sanıyorsun?"

Arobynn, Ben ve Gregori'nin neden kaybolduğunu öğrenmesi için *Sam*'i mi göndermişti?

"Cesedini alsaydık," dedi Sam bakışlarını Celaena'nın öfkeli bakışlarından ayırmayı reddederek, "onlara Hisar'ın yerini göstermiş olacaktık."

"Siz suikastçısınız" diye hırladı Celaena. "Bir cesedi kimseye görünmeden getirebilmeniz gerekir."

"Orada olsaydın sen de aynısını yapardın."

Celaena yerinden öyle bir fırladı ki sandalyesi yere devrildi. "Orada olsaydım Ben'in cesedini almak için *hepsini* öldürürdüm!" Ellerini masaya vurunca bardaklar zangırdadı.

Sam hışımla ayağa kalktı, bir eli kılıcının kabzasındaydı.

"Sözlerine dikkat et. Loncayı *sen* yönetiyormuşsun gibi emirler veriyorsun. Ama henüz değil Celaena." Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

"*Yeter*," dedi Arobynn sandalyesinden kalkarak.

Celaena da Sam de yerinden kımıldamadı. Ellerini silahlarına atmış olmalarına karşın diğer suikastçılar da tek söz etmedi. Celaena, Hisar'daki dövüşlerin neye benzediğini ilk elden görmüştü; silahlar onları taşıyan kişilerin güvenliğini sağladığı kadar Celaena ve Sam'in birbirlerine ciddi zararlar vermesine de engel oluyordu.

"*Yeter* dedim."

Sam ona doğru tek bir adım atarsa, kılıcını kınından bir santim bile çıkaracak olursa sabahlığının altına gizlediği hançerin yeni evi Sam'in boynu olacaktı.

Önce Arobynn harekete geçti, bir eliyle çenesinden tuttuğu genç adamı yüzüne bakmaya zorladı. "Kendine çekidüzen ver, yoksa ben veririm evlat," diye homurdandı. "Bu gece onunla kavgaya tutuşursan aptalın tekisin demektir."

Celaena cevap vermemek için kendini tuttu. Bu gece Sam'le başa çıkabilirdi... Aslında herhangi bir gece de başa çıkabilirdi. İş dövüşmeye gelirse yenerdi, Sam'i her zaman yenmişti.

Ama Sam kılıcının kabzasını bıraktı. Az sonra Arobynn elini Sam'in çenesinden indirdi ama geri çekilmedi. Sam gözlerini yere dikerek konsey salonunun diğer ucuna yürüdü. Kollarını kavuşturup taş duvara yaslandı. Celaena hâlâ ona erişebilir, bileğinin tek bir hareketiyle Sam'in boğazından kanlar fışkırmasını sağlayabilirdi.

"Celaena," dedi Arobynn, sesi çıt çıkmayan salonda yankılandı.

Bu gece yeterince kan dökülmüştü, bir ölü suikastçıya daha ihtiyaçları yoktu.

Ben. Ben ölmüştü, Celaena bir daha asla Hisar'ın koridorlarında ona rastlamayacaktı. Ben bir daha o marifetli elleriyle yaralarını sarmayacak, espri yaparak ya da açık saçık şeyler anlatarak onu güldürmeyecekti.

"Celaena," diye uyardı Arobynn bir kez daha.

"Burada işim bitti," dedi Celaena ters ters. Başını yana eğerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kapıya doğru yürüdü ama eşiğe gelince durdu.

"Bilesiniz diye söylüyorum," dedi hepsine hitap etse de yine Sam'e bakarak, "gidip Ben'in cesedini getireceğim." Sam'in çenesinde bir kas seğirdi, yine de akıllılık edip gözlerini Celaena'dan kaçırdı. "Ama zamanı geldiğinde aynı inceliği size de göstermemi beklemeyin."

Dönüp helezon şeklindeki merdivenden yukarı çıktı. On beş dakika sonra ön kapıdan şehrin sessiz sokaklarına süzülürken kimse onu durdurmaya kalkmadı.

2.
Bölüm

İki ay, üç gün ve yaklaşık sekiz saat sonra şömine rafının üstündeki saat on ikiyi vurdu. Korsanlar Lordu Kaptan Rolfe geç kalmıştı. Gerçi Celaena ve Sam de geç kalmıştı ama Rolfe'un mazereti yoktu, özellikle de programın iki saat gerisinde kalmışlarken. Hem de Rolfe'un ofisinde buluşuyorlarken.

Ayrıca geç kalmaları *Celaena*'nın suçu değildi. Rüzgârları kontrol edemezdi, hem şu korkak denizciler de Ölü Adalar'a yelken açarken işi kesinlikle ağırdan almışlardı. Arobynn'in bir gemi mürettebatını korsan bölgesine yelken açmaya ikna etmek için ne kadar altın harcadığını düşünmek istemiyordu. Ama Kafatası Körfezi bir adada olduğundan oraya başka bir yolla gitme şansları yoktu.

Fazla bunaltıcı siyah bir pelerin, tunik ve abanoz rengi maskenin ardına gizlenmiş olan Celaena, Korsan Lord'un masasının önündeki sandalyeden kalktı. Rolfe onu bekletmeye nasıl cüret ederdi! Ne de olsa burada olma nedenlerini gayet iyi biliyordu.

Korsanlar tarafından öldürülmüş üç suikastçı bulunmuş ve Arobynn bu ölümler nedeniyle loncanın yaşayacağı kaybın karşılığını, tercihen altın olarak, alması için özel hançeri olan Celaena'yı göndermişti.

"Bizi beklettiği her dakika için," dedi Sam'e maskenin altından sesi alçak ve yumuşak çıkan Celaena, "borcuna on altın daha ekliyorum."

Yakışıklı yüzüne maske takmamış olan Sam kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Arobynn'in mektubu mühürlü ve öyle de kalacak."

Arobynn, Sam'in de Celaena'yla birlikte Ölü Adalar'a geleceğini söylediğinde ikisi de pek sevinmemişti. Özellikle de Ben'in cesedi –Celaena onu getirmişti– gömüleli daha iki ay bile olmamışken. Ben'i kaybetmenin acısı daha dinmemişti.

Ustası Sam'in ona eşlik etmek için geldiğini söylese de Celaena, Sam'in varlığının ne anlama geldiğini biliyordu: bekçi köpeği. Celaena, Erilea'nın Korsan Lordu ile tanışmak üzereyken kötü bir şey yapacak değildi. Bu şans insanın eline bir kez geçerdi. Gerçi dağlık minik ada ve harabe liman kenti şimdilik pek hoşuna gitmemişti.

Celaena karşısında Suikastçılar Hisarı gibi bir malikâne ya da en azından takviye edilmiş eski bir kale bulmayı bekliyordu ama Korsan Lord hayli kuşku uyandıran bir meyhanenin en üst katını mesken edinmişti. Tavanlar alçaktı, tahta döşemeler gıcırdıyordu ve içerinin sıkışıklığı güney adalarının şimdiden yakmaya başlayan sıcağıyla birleşince Celaena giysilerinin altında buram buram terlemeye başlamıştı. Ama çektiklerine değerdi: Kafatası Körfezi'nde yürürlerken bütün kafalar ona dönmüştü; dalgalanan siyah pelerini, zarif kıyafeti ve maskesiyle Celaena adeta karanlığın fısıltısı gibiydi. Biraz gözdağından kimseye zarar gelmezdi.

Ahşap masaya yürüyüp bir kâğıt parçası aldı, siyah eldivenli elleriyle kâğıdı çevirip okudu. Bir hava durumu günlüğü. Ne kadar sıkıcı.

"Ne yapıyorsun?"

Celaena eline bir başka kâğıt aldı. "Madem Korsan Hazretleri bizim için ortalığı toparlama zahmetine girmemiş öyleyse bakmamda sakınca yok."

"Her an gelebilir," diye tısladı Sam. Celaena masaya yayılmış bir haritayı alıp kıtanın sahil şeridi boyunca uzanan noktaları ve işaretleri inceledi. Haritanın altında küçük ve yuvarlak bir şey parlıyordu ve Celaena, Sam fark etmeden bu şeyi alıp cebine attı.

"Şş," dedi Celaena masanın hemen yanındaki dolabı açarak. "Döşemeler bu kadar gıcırdarken geldiğini bir kilometre öteden duyarız." Dolap kâğıt rulolarıyla, tüy kalemlerle, tuhaf sikkelerle ve son derece pahalı görünen çok eski konyaklarla doluydu. Celaena şişelerden birini çıkarıp küçük pencereden giren güneş ışığına tutarak içindeki kehribar rengi sıvıyı salladı. "Bir içkiye ne dersin?"

"Hayır," dedi Sam ters ters, sandalyesinde hafifçe dönerek kapıya baktı. "Onu yerine koy. *Hemen*."

Celaena başını yana eğip kristal şişe içindeki konyağı bir kez daha salladıktan sonra yerine bıraktı. Sam içini çekti. Celaena maskesinin altında sırıttı.

"Çalışma odası *burası* ise pek de lord olmasa gerek," dedi Celaena. Kendini masanın arkasındaki devasa koltuğa bıraktı, korsanın defterlerini açıp sayfaları çevirmeye başlayınca Sam dehşete kapılarak boğuk bir çığlık koyuverdi. Korsanın kargacık burgacık elyazısı neredeyse okunaksızdı, imzası ise birkaç halkadan ve sivri çıkıntılardan ibaretti.

Celaena tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Jacqueline diye imzalanmış parfüm kokulu mor bir kâğıt bulunca kaşları hafifçe yukarı kalktı. Arkasına yaslanıp ayaklarını masaya uzatarak mektubu okumaya başladı.

"Lanet olsun Celaena!"

Celaena kaşlarını kaldırdı ama sonra Sam'in bunu göremeyeceğini fark etti. Maske ve kıyafeti kimliğini saklamasına yarayan mecburi bir önlemdi. Arobynn'in bütün suikastçıları işkence ve ölüm tehdidi altında olsalar bile Celaena'nın kim olduğunu gizlemeye yemin etmişti.

Celaena pofladı, gerçi bu dayanılmaz maskenin içini daha da sıcak hale getirmekten başka işe yaramamıştı. Adarlan Suikastçısı Celaena Sardothien hakkında bilinen tek şey kadın olduğuydu ve Celaena da bunun böyle kalmasını istiyordu. Başka türlü Rifthold'un geniş bulvarlarında nasıl dolaşabilir, yabancı asilzade pozlarında muhteşem partilere nasıl sızabilirdi? Rolfe, güzel yüzü karşısında hayranlık duyma şansına erişsin isterdi ama kılık de-

değişikliği sayesinde son derece etkileyici bir havaya büründüğünü de inkâr edemezdi, özellikle de maske yüzünden sesi bir hırıltıya dönüştüğü için.

"Yerine dön." Sam elini yerinde olmayan kılıcına attı. Hana girerlerken muhafızlar silahlarını almışlardı. Elbette hiçbiri Sam ve Celaena'nın şahsen birer silah olduğunun farkında değildi. Rolfe'u elleriyle kolaycacık öldürebilirlerdi.

"Yoksa benimle dövüşecek misin?" Celaena aşk mektubunu masaya fırlattı. "Nedense bunun yeni dostlarımız üzerinde olumlu bir izlenim bırakacağını sanmıyorum." Kollarını başının arkasında kenetleyerek Kafatası Körfezi'nin harabe binaları arasından görünen turkuvaz rengi denize baktı.

Sam sandalyesinde doğruldu. "Yerine dön dedim."

"Son on günü denizde geçirdim. Bu koltuk zevkime daha uygunken neden o rahatsız sandalyede oturayım?"

Sam bir hırıltı koyuverdi. Daha sözünü söyleyemeden kapı açıldı.

Sam donup kaldı ama Celaena, Korsanlar Lordu Kaptan Rolfe ofise girerken başını eğip selamlamakla yetindi.

"Evinizdeymiş gibi rahatınıza bakmanıza çok sevindim." Uzun boylu, koyu renk saçlı adam kapıyı arkasından kapattı. Ofisinde kimlerin beklediği düşünülürse büyük cesaretti doğrusu.

Celaena yerinden kalkmadı. Eh, adam hiç de beklediği gibi değildi. Celaena kolay kolay şaşırmazdı ama... Rolfe'u biraz daha kaba saba hayal etmişti... Ve çok daha gösterişli. Rolfe'un vahşi maceralarına dair duyduklarından sonra efsanevi korsanın bu adam –çöp gibi olmasa da zayıf, göze çarpacak kadar olmasa da iyi giyimli ve muhtemelen yirmilerinin sonlarında– olduğuna inanmakta güçlü çekiyordu. Kim bilir, belki Rolfe da kimliğini düşmanlarından saklıyordu.

Sam başını hafifçe eğerek ayağa kalktı. "Sam Cortland," diye selamladı korsanı.

Rolfe elini uzattı, Celaena korsanın dövmeli avucunun ve parmaklarının Sam'in geniş eline kenetlenişini izledi. Harita... Rolfe'un ellerine yaptırmak için ruhunu sattığı meşhur haritaydı

bu. Dünyanın okyanuslarının haritası... Fırtınaları, düşmanları ve hazineleri gösterecek şekilde değişen harita.

"Sanırım *sen* kendini tanıtma gereği duymuyorsun." Rolfe, Celaena'ya döndü.

"Hayır." Celaena, Rolfe'un koltuğunda iyice arkasına yaslandı. "Duymuyorum."

Rolfe kıkırdadı, güneş yanığı yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. Dolaba doğru yürürken Celaena onu daha iyi inceleme fırsatı buldu. Geniş omuzlar, dimdik bir baş, burada gücün onda olduğunu bilmenin getirdiği rahat ve zarif tavırlar. Ayrıca kılıcı da yoktu. Cesaret isteyen bir hareket daha. Akıllıcaydı da çünkü silahlarını kolayca ona karşı kullanabilirlerdi. "Brendi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Sam. Celaena, Sam'in kendisine Rolfe'un masasından kalksın diye ters ters baktığını hissediyordu.

"Zaten o maskeyle bir şey içebileceğini sanmıyorum," dedi Rolfe dalgın dalgın. Kendine brendi doldurup koca bir yudum aldı. "O giysilerin içinde pişiyor olmalısın."

Celaena ayaklarını yere indirirken ellerini masanın kıvrımlı kenarında kaydırdı. "Alışkınım."

Rolfe içkisinden bir yudum daha alırken kadehin üstünden bir an Celaena'ya baktı. Gözlerinin yeşili birkaç blok ötedeki deniz kadar canlı ve son derece çarpıcıydı. Rolfe kadehini indirip masaya yaklaştı. "Kuzeyde bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama biz burada kiminle konuştuğumuzu bilmek isteriz."

Celaena başını yana eğdi. "Söylediğin gibi, kendimi tanıtmaya gerek duymuyorum. Güzel yüzümü görme ayrıcalığına gelince, maalesef bu pek az erkeğe nasip olan bir şey."

Rolfe dövmeli parmaklarının arasındaki kadehi sıktı. "Kalk yerimden."

Odanın diğer ucundaki Sam gerildi. Celaena yeniden Rolfe'un masasının üzerindekileri gözden geçirdi. Dilini şaklatarak başını iki yana salladı. "Bu dağınıklığa gerçekten çekidüzen vermen gerekiyor."

Korsanın elini omzuna doğru uzattığını sezerek siyah yün pelerinine dokunmasına fırsat vermeden ayağa kalktı. Rolfe ondan bir baş uzundu. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı.

Rolfe'un gözleri meydan okurcasına parladı. "*Benim* şehrimde ve *benim* adamdasın." Aralarında ancak bir karış mesafe vardı. "Bana emir verecek pozisyonda değilsin."

Sam hafifçe öksürerek boğazını temizledi ama Celaena bakışlarını Rolfe'un yüzüne dikmişti. Rolfe'un gözleri pelerinin kapüşonu altındaki karanlığı, siyah maskeyi, Celaena'nın yüzünü gizleyen gölgeleri tarıyordu. "Celaena," dedi Sam uyarır gibi bir kez daha öksürerek.

"Pekâlâ." Celaena duyulacak şekilde iç geçirdikten sonra bir mobilyanın yanından geçer gibi Rolfe'un etrafından dolaştı. Sam'in yanındaki sandalyeye oturdu, Sam ona öyle bir baktı ki bu öfke dolu bakışlar Buz Çölleri'ni bile eritebilirdi.

Celaena her hareketinin Rolfe tarafından izlendiğini hissedebiliyordu ama Rolfe mavi tuniğinin yakasını düzeltip oturmakla yetindi. Odaya bir sessizlik çöktü, şehrin üstünde daireler çizerek uçan martıların çığlıklarından ve pis sokaklarda birbirlerine seslenen korsanların bağırtılarından başka bir şey duyulmuyordu.

"Ee?" Rolfe kollarını masaya dayadı.

Sam, Celaena'ya bir göz attı. Onun sırasıydı.

"Neden burada olduğumuzu gayet iyi biliyorsun," dedi Celaena. "Ama belki brendi zihnini bulandırmıştır. Hafızanı tazeleyeyim mi?"

Rolfe tahtında ayaktakımının şikâyetlerini dinleyen bir kral edasıyla yeşil, mavi ve siyah elini havada şöyle bir sallayarak devam etmesini işaret etti. *Göt herif.*

"Loncamızdan üç suikastçı Bellhaven'da ölü bulundu. Kaçmayı başaran bir suikastçı bize korsanların saldırısına uğradıklarını söyledi." Celaena bir kolunu sandalyenin arkasına attı. "*Senin* korsanlarının."

"*Benim* korsanlarım olduğunu nereden biliyormuş?"

Celaena omuz silkti. "Belki de dövmeleri onları ele vermiştir."

Rolfe'un bütün adamlarının bileğinde rengârenk bir el dövmesi vardı.

Rolfe masasının çekmecelerinden birini açıp bir kâğıt çıkararak okumaya başladı. "Arobynn Hamel'ın beni suçlayabileceği duyumunu aldığımda Bellhaven tersane amirinden bu kayıtları istedim. Anlaşılan olay rıhtımda sabahın üçünde meydana gelmiş."

Bu kez Sam cevap verdi. "Doğru."

Rolfe kâğıdı bırakıp gözlerini tavana dikti. "Yani sabahın üçünde ve rıhtımda gerçekleştiyse... ki orada sokak lambası olmadığını eminim sizler de biliyorsunuzdur" –Celaena bilmiyordu– "sizin suikastçı dövmeleri nasıl görmüş olabilir?"

Celaena maskesinin altında kaşlarını çattı. "Çünkü olay üç hafta önce oldu, dolunayda."

"Ah. Ama daha ilkbaharın başındayız. Bellhaven'da bile geceler hâlâ soğuk. Adamlarım palto giydiğine göre nasıl oluyor da..."

"Yeter," dedi Celaena sertçe. "Sanırım o kâğıt parçasında adamların için saçma sapan on farklı bahane vardır." Yerdeki çantayı alıp içinden iki mühürlü belge çıkardı. "Bunlar senin için." Belgeleri masaya fırlattı. "Ustamızdan."

Rolfe'un dudaklarına bir gülümseme yayıldı, yine de belgeleri kendine çekip mührü incelemeye başladı. Kâğıtları kaldırıp güneş ışığına tuttu. "Mühürle oynanmamış olmasına şaşırdım." Gözleri kurnazca parıldadı. Celaena, Sam'den yayılan kendini beğenmişliği hissedebiliyordu.

Rolfe el çabukluğuyla iki zarfı da mektup açacağıyla kesti, Celaena açacağın orada olduğunu daha önce fark etmemişti. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Aptalca bir hata.

Rolfe sessizce mektupları okurken parmaklarıyla hafif hafif ahşap masaya vurmak dışında tepki vermedi. Sıcaklık boğucuydu ve Celaena'nın sırtından terler akıyordu. Üç gün burada kalacaklardı, Rolfe'un borçlu olduğu parayı toplamasına yetecek kadar. Rolfe'un kaşları iyice çatıldığına göre bu hayli yüklü bir miktardı.

Rolfe okumayı bitirip kâğıtları toparlarken uzun uzun iç geçirdi.

"Ustanız sıkı pazarlık ediyor," dedi önce Celaena'ya, sonra

Sam'e bakarak. "Ama öne sürdüğü şartlar insafsızca değil. Belki de beni ve adamlarımı suçlamaya başlamadan evvel mektubu okusanız iyi olurdu. Ölen suikastçılar için ödeşme istemiyor. Ustanız bu işte hiçbir suçum olmadığını kabul ediyor. Demek biraz sağduyusu varmış." Celaena öne eğilmemek için kendini zor tutuyordu. Arobynn o suikastçıların ölümüne karşılık para istemiyorsa burada ne işleri vardı? Yüzü yanmaya başladı. Aptal durumuna düşmüştü, değil mi? Sam biraz olsun sırıtacak olursa...

Rolfe dövmeli parmaklarını tekrar masaya vurarak bir elini omuz hizasındaki koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Ana hatlarıyla sözünü ettiği ticari anlaşmaya gelince... Muhasebecime gerekli harçları hesaplatacağım ama Arobynn'e *en azından* ikinci partiye kadar kâr etmeyi beklememesini söylemeniz gerek. Belki de üçüncü. Buna bir itirazı varsa gelip bizzat kendisi söyleyebilir."

Celaena bu kez maskeli olduğuna memnundu. Anlaşılan buraya bir tür ticari yatırım için gönderilmişlerdi. Sam, Rolfe'a başını salladı, Korsan Lord'un neden bahsettiğinden haberi var gibi görünüyordu. "Peki ilk sevkiyatın zamanı konusunda Arobynn'e ne söyleyelim?" diye sordu Sam.

Rolfe, Arobynn'in mektuplarını masasının çekmecelerinden birine tıktıktan sonra çekmeceyi kilitledi. "Köleler iki güne burada olacak, bir gün sonra da sizinle yola çıkmaya hazır olurlar. Hatta size kendi gemimi vereyim ki o ödlek tayfalarınıza eğer isterlerse bu akşam Rifthold'a dönebileceklerini söyleyin."

Celaena gözlerini Rolfe'a dikti. Arobynn onları buraya... *köleler* için mi göndermişti? Nasıl bu kadar alçalabilirdi? Üstelik onu Kafatası Körfezi'ne başka bir şey için gönderdiğini söylemiş, oysa bu iş için göndermişti. Celaena burun deliklerinin genişlediğini hissetti. Sam'in bu anlaşmadan haberi vardı ama ziyaretlerinin arkasında yatan gerçekten bahsetmeyi her nedense unutmuştu... hem de denizde on gün geçirdikleri halde. Yalnız kaldıklarında Sam'i buna pişman edecekti. Ama şimdilik... bundan haberi olmadığını Rolfe'a çaktırmamalıydı.

"İşi yüzüne gözüne bulaştırmasan iyi edersin," diye uyardı Celaena Korsan Lord'u. "Bir sorun çıkarsa Arobynn çok bozulur."

Rolfe kıkırdadı. "Her şeyin planlandığı gibi gideceğine söz veriyorum. Boşuna Korsanlar Lordu olmadım herhalde."

Celaena öne eğilerek yatırımı için kaygılanan iş ortağı ciddiyetiyle sordu. "Tam olarak ne zamandır köle ticaretinin içindesin?" Çok uzun süredir olamazdı. Adarlan köleleri ele geçirip satmaya başlayalı daha iki sene olmuştu, bu kölelerin çoğu da istilacılara karşı koyma cesareti gösteren topraklardaki savaş tutsaklarıydı. Çoğu Eyllwe'dendi ama Melisande ve Fenharrow'dan veya Beyaz Diş Dağları'ndaki kabileden de tutsaklar vardı. Kölelerin büyük bir kısmı tuz ve kıymetli madenler çıkarmak üzere kıtanın en büyük ve adı en çok kötüye çıkmış çalışma kamplarının bulunduğu Calaculla ve Endovier'a gidiyordu. Ama gitgide daha çok köle Adarlan soylularının evinde çalışır olmuştu. Arobynn'in kirli bir ticaret anlaşması yapması... bir tür karaborsa anlaşması yapması... Suikastçılar Loncası'nın itibarını lekeleyecekti.

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Rolfe kollarını kavuşturarak, "Yeterince deneyimim var. Siz asıl ustanızı düşünün. Köle ticaretine yatırım yapmak kârı garantilemek demektir ama yaptığımız işin yanlış kulaklara gitmemesi için ustanızın kesenin ağzını biraz fazla açması gerekebilir."

Celaena'nın midesi bulansa da elinden geldiğince aldırmaz bir tavır takındı, "Arobynn uyanık bir işadamıdır. Elindekinden en iyi şekilde yararlanmayı bilir."

"Onun namına bunun doğru olmasını umuyorum. Adımı boş yere riske atmak istemem." Rolfe ayağa kalkınca Celaena ve Sam de onunla birlikte kalktı. "Belgeleri imzalatıp yarın size veririm. Şimdi..." Kapıyı işaret etti. "Sizin için iki oda hazırlattım."

"Bize tek oda yeter," dedi Celaena.

Rolfe imalı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Celaena'nın yüzü maskesinin altında yanıyor, Sam ise gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tek oda, *iki* yatak."

Rolfe kıkırdayarak çıkmaları için kapıyı açtı. "Nasıl istersenız. Banyolarınızı da hazırlatırım." Celaena ve Sam dar ve ka-

ranlık koridorda Rolfe'un peşine düştüler. "İkiniz tek banyoyu da kullanabilirsiniz," diye ekledi Rolfe göz kırparak.

Celaena adamın belden aşağısına bir tekme atmamak için kendini zor tuttu.

3.
BÖLÜM

Bir gözetleme deliği ya da tehlike oluşturacak bir şey var mı diye daracık odayı araştırmaları beş dakikalarını aldı, bu beş dakikada ahşap kaplı duvarlardaki çerçeveli resimleri kaldırıp altlarına baktılar, döşeme tahtalarına vurdular, kapının altındaki boşluğu tıkayıp pencereye Sam'in yıpranmış siyah pelerinini astılar.

Celaena kimsenin onu duyamayacağına ve göremeyeceğine kanaat getirdikten sonra kapüşonunu ve maskesini çıkarıp hışımla Sam'e döndü.

Küçük yatağının –daha çok çocuk karyolasını andırıyordu– üstünde oturmakta olan Sam ellerini havaya kaldırdı. "Kafamı koparmadan önce," dedi ne olur ne olmaz diye sesini yükseltmeden, "görüşmeye girerken senden fazlasını bilmediğimi söylememe izin ver."

Celaena terden yapış yapış olmuş yüzünde havayı hissetmenin tadını çıkararak ters ters Sam'e baktı. "Ah, gerçekten mi?"

"Doğaçlama yapabilen tek kişi sen değilsin." Sam çizmelerini ayağından atıp kendini yatağın üstüne çekti. "O adam da senin kadar kendine âşık; ihtiyacımız olan son şey avantajın onda olduğunu bilmesi."

Celaena tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Arobynn gerçek nedeni söylemeden bizi buraya neden göndersin ki? Onunla ilgisi olmayan bir suç yüzünden Rolfe'a fırça atalım diye mi? Belki de

Rolfe mektupta yazanlar konusunda yalan söylüyordu." Sırtını dikleştirdi. "*Böyle* bir şey pekâlâ..."

"Rolfe mektupta yazanlar konusunda yalan söylemiyordu Celaena," dedi Sam. "Bununla neden uğraşsın ki? Yapacak daha önemli işleri var."

Celaena siyah çizmelerini eğri büğrü döşeme tahtalarına vura vura odayı arşınlarken homurdanarak sövüp sayıyordu. Korsan Lord ha. Onlara verebileceği en iyi oda *bu* muydu? O Adarlan Suikastçısı Arobynn Hamel'ın sağ koluydu... bir sokak fahişesi değil!

"Ne olursa olsun Arobynn'in bir bildiği vardır." Sam yatağa uzanıp gözlerini kapadı.

Celaena bir elini saç örgüsünde kaydırırken, "Köleler," dedi sertçe. Parmakları örgülere takıldı. "Arobynn ne diye köle ticaretine girişiyor? Bu kadar mı düştük?.. O paraya *ihtiyacımız* yok!"

Tabii Arobynn yalan söylemiyorsa, tüm o abartılı harcamaları aslında var olmayan fonlarla yapılmıyorsa. Celaena, Arobynn'in zenginliğinin sınırsız olduğunu sanırdı. Arobynn, Celaena'yı yetiştirmek için bir servet harcamıştı, sadece kıyafetleri için bile. Kürkler, ipekler, mücevherler, sırf güzel *görünmek* için yaptığı haftalık masraf... Elbette Arobynn bunların karşılığını ödemek zorunda olduğunu hep açıkça belirtmişti ve Celaena da ücretinden yapılan kesintiyle bu karşılığı ödüyordu ama...

Belki de Arobynn sahip olduğu serveti artırmak istiyordu. Ben hayatta olsaydı buna göz yummazdı. Onun da Celaena kadar midesi bulanırdı. Rüşvetçi hükümet yetkililerini öldürmek için kiralanmak başka şeydi, savaş tutsaklarını ele geçirip dirençlerini kırana kadar eziyet ettikten sonra ömür boyu köleliğe mahkûm etmek başka.

Sam tek gözünü açtı. "Banyo yapacak mısın yoksa önce ben mi gireyim?"

Celaena pelerinini Sam'e fırlattı. Sam pelerini tek eliyle yakalayıp yere çaldı. "Önce ben gireceğim," dedi Celaena.

"Öyle olmasa şaşardım zaten."

Celaena pis pis baktıktan sonra hışımla banyoya girip kapıyı çarptı.

Celaena'nın şimdiye dek katıldığı yemekler içinde açık ara en kötüsü buydu. Nedeni davetliler değildi –istemeyerek de olsa davetlilerin ilgi çekici olduğunu kabul ediyordu– yemekler de değildi çünkü hepsinin görüntüsü ve kokusu muhteşemdi, bunun tek nedeni kahrolası maske yüzünden hiçbir şey *yiyememesiydi*.

Sam elbette sırf Celaena'yı sinir etmek için her şeyden ikişer porsiyon yiyordu. Rolfe'un solunda oturan Celaena yemeklere zehir katılmış olmasını bile diledi. Sam, Rolfe'u izleyerek onun yediği etlerden ve yahnilerden aldığı için bu dileğin gerçekleşmesi pek mümkün görünmüyordu.

"Bayan Sardothien," dedi Rolfe kara kaşlarını yukarı kaldırarak. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Yoksa yemeklerim seçkin damak zevkine uygun değil mi?"

Celaena harmanisinin, pelerinin ve koyu renk tuniğin altında açlıktan ölmekle kalmıyor sıcaktan pişiyordu da. Ayrıca çok susamıştı. Bu da öfkesiyle birleşince genelde ölümcül bir birleşim halini alırdı. Elbette onlar bunu göremiyorlardı.

"Ben gayet iyiyim," dedi kadehinin içindeki suyu şöyle bir çevirerek. Kenarlara çarpan su her dönüşünde onu daha da kışkırtıyordu. Celaena durdu.

"Maskeni çıkarırsan belki daha rahat yersin," dedi Rolfe kızarmış ördekten bir parça alırken. "Tabii maskenin altındaki manzara iştahımızı kaçırmayacaksa."

Diğer beş korsan –hepsi de Rolfe'un filosunda kaptandı– kıs kıs güldü.

"Böyle konuşmaya devam edersen" –Celaena kadehini sıkıca kavradı– "sayemde sen de maske takmak zorunda kalabilirsin." Sam masanın altından Celaena'ya bir tekme attı, Celaena da Sam'in kaval kemiğine bir tekme indiriverdi, öyle sert vurdu ki Sam'in içtiği su neredeyse boğazında kalıyordu.

Masadaki kaptanlardan birkaçı gülmeyi kesti ama Rolfe kıkırdıyordu. Celaena eldivenli elini yıpranmış yemek masasının üstüne koydu. Masa yanıklar ve derin oyuklarla doluydu, anlaşılan kavga dövüşten nasibine düşeni fazlasıyla almıştı. Rolfe'un lükse hiç düşkünlüğü yok muydu? Çareyi köle ticaretine girmek-

te bulduysa belki de durumu o kadar iyi değildi. Ama Arobynn... Arobynn, Adarlan Kralı kadar zengindi.

Rolfe deniz yeşili gözlerini Sam'e çevirdi, Sam yine kaşlarını çatmıştı. "Sen onu maskesiz gördün mü?"

Sam, Celaena'yı şaşırtarak yüzünü buruşturdu. "Bir kez." Sam inandırıcı bir tedirginlikle Celaena'ya baktı. "O da yetti zaten."

Rolfe, Sam'i şöyle bir süzdükten sonra etinden bir parça daha ısırdı. "Eh, madem yüzünü göstermeyeceksin bari Arobynn Hamel'ın himayesi altına nasıl girdiğini anlat."

"Eğitim aldım," dedi Celaena donuk bir sesle. "Yıllarca. Hepimiz ellerimizde sihirli harita dövmesi taşıyacak kadar şanslı değiliz. Bazılarımız zirveye tırmanarak çıkmak zorunda."

Rolfe kaskatı kesildi, diğer korsanlar da yemeyi bıraktı. Rolfe, Celaena'ya kıvrandıracak kadar uzun bir süre baktıktan sonra çatalını elinden bıraktı.

Sam, Celaena'ya doğru eğildi, Celaena iki elini de avuçları yukarı bakacak şekilde masaya koyan Rolfe'u daha iyi görmek için böyle yaptığını sonradan anladı.

Rolfe'un elleri yan yana gelince kıtanın bir haritasını oluşturuyordu... Hepsi buydu.

"Bu harita sekiz yıldır kımıldamadı." Rolfe'un sesi hafif bir hırıltı halinde çıkıyordu. Celaena'nın sırtına bir ürperti yayıldı. Sekiz yıl. Feyler sürgüne gönderilip Adarlan kıtanın geri kalanını tahakkümü altına aldığından ve sihir yok olduğundan beri de tam sekiz yıl geçmişti. "Sanma ki," dedi Rolfe ellerini geri çekerek, "ben de yolumu senin gibi pençelerimle ve cinayetlerle açmak zorunda kalmadım."

Neredeyse otuzunda olduğuna göre muhtemelen Celaena'dan daha fazla cinayet işlemişti. Ayrıca ellerindeki ve yüzündeki yara izlerine bakılırsa epey de pençeleşmişti.

"Benzer ruhlara sahip olduğumuzu bilmek güzel," dedi Celaena. Rolfe ellerini kirletmeye zaten alışkınsa köle ticareti yapmakta pek zorlanmasa gerekti. Ama o pis bir korsandı. Onlar ise Arobynn Hamel'ın suikastçılarıydılar... eğitimli, varlıklı, seçkin. Köle ticaretiyle işleri olmazdı.

Rolfe yine o çarpık gülümsemeyi takındı. "Mizacın gereği mi böyle davranıyorsun, yoksa insanlarla muhatap olmaktan korktuğun için mi?"

"Ben dünyanın en ünlü suikastçısıyım." Celaena çenesini yukarı kaldırdı. "Kimseden korkmam."

"Gerçekten mi?" dedi Rolfe. "Çünkü ben dünyanın en ünlü korsanıyım ve korktuğum çok sayıda insan var. Bu kadar uzun süre hayatta kalabilmemin nedeni de bu."

Celaena cevap vermeye tenezzül etmedi. *Köle taciri domuz.* Rolfe başını iki yana sallayarak tıpkı Celaena'nın Sam'i uyuz etmek istediğinde yaptığı gibi gülümsedi.

"Hayret, Arobynn seni kibrini dizginlemek konusunda eğitmemiş," dedi Rolfe. "Oysa arkadaşın çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini biliyor."

Sam sesli sesli öksürerek öne eğildi. "Sen nasıl Korsan Lord oldun peki?"

Rolfe parmağını ahşap masanın derin yarıklarından birinde kaydırdı. "Benden iyi olan bütün korsanları öldürdüm." Diğer üç kaptan –hepsi Rolfe'tan daha yaşlı ve daha yıpranmış görünüyordu ve çok daha az çekiciydiler– suratlarını assalar da aksini iddia etmediler. "Sağdan soldan toplama bir mürettebatı ve sadece tek bir gemisi olan genç bir adama yenilmeyeceklerini düşünecek kadar kibirliydiler. Ama birer birer yenildiler. Böyle bir itibar kazandıktan sonra herkes etrafınıza üşüşüyor zaten." Rolfe bakışlarını Celaena ve Sam arasında gezdirdi. "Bir tavsiyede bulunayım mı?"

"Hayır."

"Ben olsam Sam'in yanındayken arkamı kollardım. En iyisi olabilirsiniz Sardothien ama her zaman ayağınızın kaymasını bekleyen biri vardır."

Sam, hain piç, saklama gereği duymaksızın sırıttı. Diğer korsan kaptanlar da kıkır kıkır güldü.

Celaena sert bakışlarını Rolfe'a dikti. Karnı açlıktan buruluyordu. Sonra yerdi artık, meyhanenin mutfağından bir şeyler aşırırdı. "Bir tavsiyede bulunayım mı?"

Rolfe elini sallayarak devam etmesini işaret etti.

"Kendi işine bak."

Rolfe gevrek gevrek gülümsedi.

* * *

"Rolfe'u umursadığım yok," dedi Sam odalarının zifiri karanlığında. İlk nöbeti alan Celaena, Sam'in karşı duvarın dibindeki yatağına ters ters baktı.

"Tabii umursamazsın," diye homurdandı yüzüne vuran havanın tadını çıkararak. Yatağına oturup sırtını duvara yaslamış, battaniyenin iplikleriyle oynuyordu. "Sana beni öldürmeni söyledi."

Sam kıkırdadı. "Gerçekten akıllıca bir tavsiye."

Celaena tuniğinin kollarını kıvırdı. Bu kokuşmuş yer gece bile cehennem kadar sıcaktı. "Öyleyse uyumak senin için pek de iyi bir fikir olmayabilir."

Sam dönerken yatak altında gıcırdadı. "Hadi ama biraz olsun şakadan anlamaz mısın sen?"

"Hayatım söz konusuyken mi? Hayır."

Sam hafifçe güldü. "İnan sensiz dönecek olursam Arobynn derimi yüzer. Gerçekten yüzer. Seni öldürecek olursam Celaena, bunu yakamı sıyırabileceğim bir zamanda yaparım."

Celaena kaşlarını çattı. "Gerçekten minnettarım." Eliyle terli yüzünü yelpazeledi. Şu anda serin bir esinti için ruhunu şeytanlara satabilirdi ama pencereyi kapalı tutmak zorundaydılar, tabii içeriyi gözetleyen bir çift göz maskesiz neye benzediğini görsün istemiyorsa. Gerçi şimdi Rolfe gerçeği keşfetse yüzünün alacağı şekli görmek istediğini fark etmişti. Genç bir kadın olduğunu zaten anlamış olmalıydı ama karşısında on altı yaşında bir kız olduğunu bilse gururu bir daha onarılmayacak kadar zedelenebilirdi.

Burada sadece üç gece kalacaklardı, kimliğini gizlemek için –ve canlarını tehlikeye atmamak için– uyumadan da idare edebilirlerdi.

"Celaena?" dedi Sam karanlığın içinden. "Sence uyumaktan korkmalı mıyım?"

Celaena gözlerini kırpıştırdıktan sonra hafifçe güldü. Hiç değilse Sam tehditlerini ciddiye alıyordu. Keşke aynısını Rolfe için de söyleyebilseydi. "Hayır," dedi. "Bu gece değil."

"Öyleyse başka bir gece," diye mırıldandı Sam. Birkaç dakika sonra da uykuya daldı.

Celaena başını ahşap duvara yaslayıp gecenin uzun saatleri boyunca Sam'in soluklarını dinledi.

4.
BÖLÜM

Uyuma sırası ona geldiğinde bile Celaena uyanık yattı. Odalarında nöbet tutarak geçirdiği saatlerde bir düşünce kafasında iyice sorun yaratır hale gelmişti.

Köleler.

Belki Arobynn başka birini gönderseydi –belki Celaena daha sonra, umursamayacak kadar meşgul olduğu bir zamanda bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu öğrenseydi– bu kadar rahatsız olmayabilirdi. Ama özgürlükleri ve ailelerinin güvenliği için savaşmaktan başka bir suçu olmayan bir gemi dolusu köleyi getirsin diye onu göndermesi...

Arobynn ondan böyle bir şey yapmasını nasıl bekleyebilirdi? Ben hayatta olsaydı Celaena kendine bir yandaş bulabilirdi; yaptığı işe rağmen Ben, Celaena'nın tanıdığı en merhametli insandı. Ölümüyle arkasında Celaena'nın dolacağını hiç sanmadığı bir boşluk bırakmıştı.

Celaena o kadar terlemişti ki çarşaflar sırılsıklamdı ve o kadar az uyumuştu ki şafak sökerken Eyllwe otlaklarındaki vahşi at sürülerinin biri tarafından çiğnenmiş gibi hissediyordu.

Sam sonunda Celaena'yı dürttü, kılıcının topuzuyla pek de nazik sayılmayacak şekilde yapmıştı bunu. "Korkunç görünüyorsun."

Celaena bu korkunçluğun güne damgasını vurmasına karar vererek yataktan kalkıp banyonun kapısını çarptı.

Az sonra, sadece lavaboyu ve ellerini kullanarak mümkün olduğunca tazelenmiş halde banyodan çıktığında bir şeyi bütün açıklığıyla kavradı.

O köleleri Rifthold'a dünyada –hatta cehennemde bile– götüremezdi. Rolfe'un elinde kalsalar umurunda olmazdı ama köleleri başkente götüren kişi o olmayacaktı.

Bu da Arobynn'in Rolfe'la yaptığı anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulmak için iki günü olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca bu hayatta kalabileceği bir yol olmalıydı.

Pelerinini omuzlarına atarken metrelerce kumaşın güzel siyah tuniğini büyük ölçüde örtmesine içten içe üzüldü, özellikle de altın sırmalı kısımları gizlediği için. Eh, neyse ki harmanisi de son derece zarifti. Fazla yolculuk etmekten biraz kirlenmiş olsa da.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sam. Hançerinin ucuyla tırnaklarını temizleyerek yayıldığı yataktan doğruldu. Sam ona kesinlikle yardım etmezdi. Anlaşmayı bozmanın yolunu kendi başına bulmak zorundaydı.

"Rolfe'a soracağım bazı şeyler var. Yalnız." Celaena maskesini takıp kapıya yürüdü. "Döndüğümde kahvaltım hazır olsun."

Sam kaskatı kesildi, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Ne?"

Celaena koridordaki mutfağı işaret etti. "Kahvaltı," dedi usulca. "Açım."

Sam ağzını açtı, Celaena ondan ters bir cevap bekliyordu ama beklediği gibi olmadı. Sam başını iyice eğerek selam verdi. "Hay hay." Birbirlerine kaba saba el kol hareketleri yaptılar, sonra Celaena koridorda yürüyerek uzaklaştı.

* * *

Celaena pislik, kusmuk ve Tanrı bilir başka nelerin oluşturduğu birikintilerin üzerinden atlayarak yürürken Rolfe'a yetişmekte epey zorlanıyordu. Yağmur bulutları gökyüzünde toplanmaya başladığından sokaktaki insanların çoğu –olduğu yerde sallanan derbeder korsanlar, uzun bir gecenin ardından sende-

leyerek geçip giden fahişeler, zincirini koparmış gibi koşan yalınayak yetimler– virane binalara sığınmaya başlamıştı.

Kafatası Körfezi hiçbir açıdan güzel bir şehir değildi, bel vermiş çarpık çurpuk binaların çoğu sadece ahşap ve çivilerle inşa edilmiş gibiydi. Sakinlerinin yanı sıra şehir en çok at nalı şeklindeki koyun ağzında asılı Gemikıran adlı dev zincirle ünlüydü.

Zincir yüzyıllardır orada asılıydı ve o kadar büyüktü ki isimden de anlaşılacağı gibi karşısına çıkan her geminin direğini kırabilirdi. Daha çok olası saldırıları önlemek amacıyla yapılmış olsa da kaçmayı engellemekte de işe yarıyordu. Adanın geri kalanı yüksek dağlarla kaplı olduğu için bir geminin güvenle yanaşabileceği başka bir yer de yoktu. Yani limana girip çıkmak isteyen her gemi zincirin indirilmesini beklemek ve yüklü bir miktar harç ödemek zorundaydı.

"Üç bloğun var," dedi Rolfe. "Saysan iyi edersin."

Kasten mi hızlı yürüyordu? Celaena kabarmaya başlayan öfkesini yatıştırarak dikkatini şehri çeviren sarp ve yeşil dağlara, körfezin parıltısına, havadaki tatlımsı kokuya verdi. Rolfe'u tam bir iş görüşmesine gitmek üzere meyhaneden çıkarken yakalamış, Rolfe da yürürken sorularını yanıtlamaya razı olmuştu.

"Köleler geldiğinde," dedi Celaena mümkün olduğu kadar sinir bozucu bir sesle, "onları gözden geçirme şansım olacak mı, yoksa bize iyi bir parti verdiğine mi güvenmem gerekecek?"

Rolfe bu küstahlık karşısında başını iki yana salladı, Celaena yerde sızmış –ya da ölmüş– bir sarhoşun bacaklarının üstünden atladı. "Yarın öğleden sonra geliyorlar. Onları *kendim* kontrol etmeyi planlıyordum ama malınızın kalitesi sizi bu kadar endişelendiriyorsa bana katılmanızda sakınca yok. Bunu bir ayrıcalık farz edin."

Celaena alay eder gibi güldü. "Nerede? Geminde mi?" İşlerin nasıl yürüdüğünü görüp planı buna göre yapmak için böylesi daha iyiydi. Düzenin nasıl işlediğini görürse mümkün olan en düşük riskle anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulabilirdi.

"Şehrin öbür ucundaki büyük bir ahırı barınma tesisine çevirdim. Genelde bütün köleleri orada incelerim ama madem ertesi sabah yola çıkıyorsunuz, sizinkileri gemide inceleriz."

Celaena, Rolfe'un duyabileceği kadar yüksek sesle dilini şaklattı. "Peki bu ne kadar zaman alacak?"

Rolfe bir kaşını yukarı kaldırdı. "Daha önemli işleriniz mi var?"

"Sadece soruma cevap ver." Uzaklardan bir gök gürültüsü duyuldu.

Şehrin açık ara en etkileyici yeri olan rıhtıma vardılar. Ahşap iskelelerdeki irili ufaklı gemiler dalgalar vurdukça sallanıyor, korsanlar güvertelerde koşuşturup fırtına gelmeden birtakım şeyleri bağlayarak sabitlemeye çalışıyorlardı. Ufukta, körfezin kuzey girişinde yükselen bir gözetleme kulesinin üstünde şimşekler çakıyordu, Gemikıran bu kuleden indirilip kaldırılıyordu. Celaena çakan şimşeğin ışığında kule sahanlıklarının birinde iki mancınık gördü. Gemikıran bir gemiyi imha edemezse işi bunlar bitiriyordu.

"Merak etme Bayan Sardothien," dedi Rolfe, rıhtım boyunca sıralanmış meyhanelerin ve hanların önünden geçerek yürümeye devam ederlerken. İki blok kalmıştı. "Vaktinizi boşa harcamayacaksınız. Gerçi yüz köleyi gözden geçirmek epey vakit alacaktır."

Bir gemide yüz köle! Hepsi nasıl sığacaktı!

"Beni aldatmaya kalkmadığın müddetçe," dedi Celaena sertçe, "o zamanı iyi değerlendirilmiş addedeceğim."

"Öyleyse şikâyet etmek için bahaneler bulmana gerek yok –çünkü bunun için elinden geleni yapacağına eminim– bu akşam tesiste incelenecek bir parti kölem daha var. Neden bana katılmıyorsunuz? Bu şekilde yarın mukayese yapmak için fikir edinmiş olursunuz."

Aslında bu harika olurdu. Belki kölelerin yeterince iyi olmadığını ileri sürerek onunla iş yapmayı reddedebilirdi. Sonra da çekip giderdi, böylece ikisi de zarar görmemiş olurdu. Yine de Sam'le –sonra da Arobynn'le– yüzleşmesi gerekecekti ama... bunu sonra düşünürdü.

Elini havada salladı. "Tamam o zaman. Vakit geldiğinde biriyle haber gönderirsin." Hava o kadar nemliydi ki Celaena suda yüzüyormuş gibi hissediyordu. "Peki Arobynn'in köleleri denet-

lendikten sonra?" Edineceği her bilgi sonradan Rolfe'a karşı bir silah olarak kullanılabilirdi. "Gemide benim sorumluluğumda mı olacaklar yoksa benim için onları adamların mı kollayacak? Senin korsanlar istedikleri köleye el koymaya hakları olduğunu düşünebilir."

Rolfe kılıcının kabzasını kavradı. Kılıç loş ışıkta parıldayınca Celaena deniz ejderi şeklindeki topuza hayran kaldı. "Kölelerinize dokunulmamasını emredersem kimse dokunmaz," dedi Rolfe dişlerinin arasından. Böyle sinirlendiğini görmek beklenmedik bir zevkti. "Yine de daha rahat uyumanı sağlayacaksa gemiye birkaç muhafız koyarım. Arobynn'in yatırımını ciddiye almadığımı düşünmesini istemem."

Maviye boyanmış bir meyhaneye yaklaşıyorlardı, koyu renk tunikli birkaç adam binanın önüne yayılmış oturuyordu. Rolfe'u görünce kalkıp selam verdiler. Muhafızları mıydı? Neden sokaklarda dolaşırken kimse ona eşlik etmiyordu?

"İyi olur," dedi Celaena soğuk bir sesle. "Burada gereğinden fazla kalmak istemiyorum."

"Rifthold'daki müşterilerinize dönmeye can attığınızdan şüphem yok." Rolfe rengi solmuş kapının önünde durdu. Kapının üstünde, şiddetlenen rüzgârda sallanan tabelada *DENİZ EJDERİ* yazıyordu. Bu aynı zamanda Rolfe'un tam arkalarında rıhtıma çekilmiş olan meşhur gemisinin adıydı, ayrıca gemi hiç de öyle ahım şahım bir şey değildi. Belki de Korsan Lord'un karargâhı *burasıydı*. Sam ve Celaena'yı o meyhaneden birkaç blok ötede tuttuğuna göre belki Rolfe da onlara hiç güvenmiyordu.

"Daha çok medeniyete dönmeye can atıyorum," dedi Celaena nazikçe.

Rolfe homurdanarak meyhanenin kapısından içeri girdi. İçerisi gölgeler ve mırıltılarla doluydu, ortalığı bayat bira kokusu sarmıştı. Celaena bundan başka bir şey göremiyordu.

"Bir gün," dedi Rolfe çok usulca, "biri bu kibrin yüzünden haddini bildirecek." Yeşil gözleri çakan şimşeğin ışığında bir an parıldadı. "Umarım orada olup bunu görürüm."

Meyhanenin kapısını Celaena'nın yüzüne kapattı.

Celaena gülümsedi, iri yağmur damlaları pas rengi toprağa düşüp bunaltıcı havayı serinletmeye başladığında gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

Bu iş ummadığı kadar iyi gitmişti.

* * *

"Yiyeceklerde zehir var mı?" diye sordu Sam'e, bir gök gürültüsü meyhaneyi temellerinden sarsarken kendini yatağına bıraktı. Çay fincanı tabağın üstünde zangır zangır titriyordu, Celaena taze ekmeğin, sosisin ve yulaf lapasının kokusunu içine çekerek kapüşonunu ve maskesini çıkardı.

"Kimden şüpheleniyorsun, onlardan mı benden mi?" Sam sırtını yatağa dayamış yerde oturuyordu.

Celaena bütün yiyecekleri kokladı. "Bu koku... güzelavratotu mu?"

Sam hayretle Celaena'nın yüzüne baktı, Celaena sırıtarak ekmeği ısırdı. Birkaç dakika konuşmadan oturdular, Celaena'nın kırık kenarlı tabaklara sürten çatal bıçağının sesinden, çatıya vuran yağmurun tıpırtısından ve arada bir tepedeki fırtına bulutunun gürlemelerinden başka ses yoktu.

"Ee," dedi Sam. "Ne planladığını bana söyleyecek misin, yoksa en kötüsüne hazırlıklı olması için Rolfe'u uyarmalı mıyım?"

Celaena zarafetle çayını yudumladı. "Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok Sam Cortland."

"Rolfe'a ne tür 'sorular' sordun?"

Celaena fincanını elinden bıraktı. Kepenkleri kamçılayan yağmur tabağa bıraktığı fincanın çıkardığı sesi boğmuştu. "Kibar sorular."

"Ya? Kibar ne demek bilmiyorsun sanıyordum."

"İşime geldiğinde kibar olabiliyorum."

"İstediğini elde edeceksen yani. Peki Rolfe'tan istediğin nedir?"

Celaena arkadaşını şöyle bir süzdü. Sam'in anlaşmadan hiç rahatsızlık duymadığı kesindi. Rolfe'a güvenmiyor olabilirdi ama yüz

masum insanın sığır gibi alınıp satılması onu rahatsız etmiyordu. "Ellerindeki haritayla ilgili başka şeyler sormak istemiştim."

"Lanet olsun Celaena!" Sam yumruğunu ahşap döşemeye indirdi. "Bana gerçeği söyle!"

"Neden?" dedi Celaena suratını asarak. "Hem gerçeği söylemediğimi ne biliyorsun?"

Sam ayağa kalkıp küçük odada volta atmaya başladı. Siyah tuniğinin en üst düğmesini çözünce yakasının altından teni ortaya çıktı. Celaena bu davranışın samimiyetini yadırgayarak hemen gözlerini kaçırdı.

"Biz birlikte büyüdük." Sam yatağın ayakucunda durdu. "Bir dolap çevirdiğinde anlamadığımı mı sanıyorsun? Rolfe'tan ne istiyorsun?"

Eğer söylerse Sam anlaşmayı bozmasına engel olmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Tek bir düşman yeterliydi. Kafasındaki plan henüz şekillenmediği için Sam'i bu işin dışında tutmak zorundaydı. Ayrıca işler yolunda gitmezse Rolfe işe karıştığı için Sam'i öldürebilirdi. Ya da sırf Celaena'yı tanıdığı için.

"Belki de yakışıklılığı karşısında direnemiyorumdur."

Sam kaskatı kesildi. "Rolfe senden on iki yaş büyük."

"Ne olmuş?" Sam söylediğini ciddiye almış olamazdı, değil mi?

Sam ona öyle sert baktı ki Celaena o anda küle dönebilirdi, sonra Sam pencereye yürüyüp pelerinini çekip aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Sam ahşap kepenkleri açınca yağmurlu gökyüzü ve şimşekler ortaya çıktı. "Burada bunalmaktan sıkıldım. Hem madem Rolfe'la ilgileniyorsun, nasıl olsa neye benzediğini öğrenecek, değil mi? Öyleyse sıcaktan pişmenin ne anlamı var?"

"Pencereyi kapat." Sam kollarını kavuşturmakla yetindi. "*Kapat dedim*," diye hırladı Celaena.

Sam pencereyi kapatmaya yeltenmeyince Celaena yemek tepsisini devirerek yataktan fırladı, Sam'i öyle bir hışımla itti ki genç adam geriye bir adım atmak zorunda kaldı. Celaena başını öne eğerek kepenkleri kapattıktan sonra Sam'in pelerinini de pencerenin üstüne attı.

"Aptal," dedi öfkeyle. "Neyin var senin?"

Sam, Celaena'ya yaklaştı, sıcak nefesi yüzüne vuruyordu. "Şu acayip maskeyi ve pelerini her taktığında yaşanan melodramdan ve saçmalıklardan bıktım. Bana emirler yağdırmandan daha da çok bıktım."

Demek *mesele* buydu. "Alışsan iyi olur."

Tam yatağına dönecekken Sam bileğinden yakaladı. "Her ne planlıyorsan, beni ne tür bir entrikanın içine çekmek üzereysen unutma ki henüz Suikastçılar Loncası'nın başkanı değilsin. Hâlâ Arobynn'e hesap vermek zorundasın."

Celaena gözlerini devirerek bileğini Sam'in elinden kurtardı. "Bana bir daha dokunursan," dedi yatağına gidip dökülen yiyecekleri toplayarak, "o elini kaybedersin."

Sam bundan sonra ağzını açmadı.

5. BÖLÜM

Akşam yemeğini Sam'le hiç konuşmadan yediler, Rolfe sekizde ikisini de barınma tesisine götürmeye geldi. Sam nereye gittiklerini bile sormadı. Sadece plandan haberi varmış gibi eşlik etti.

Barınma tesisi ahşaptan yapılmış devasa bir ambardı, daha binaya varmadan Celaena'nın bütün içgüdüleri kaçmasını söylüyordu. İçeri girdiklerinde burnuna kirli bedenlerin leş gibi kokusu doldu. Meşalelerin ve kaba şamdanların ışığında gözlerini kırpıştırırken gördüklerini idrak etmesi biraz zaman aldı.

Önlerinden hızlı hızlı yürüyen Rolfe kölelerle dolu hücrelerin önünden tek tek geçerlerken hiç durmadı. Doğruca ambarın arka tarafına, kahverengi tenli bir Eyllwe'li adamın dört korsanın önünde durduğu geniş açıklığa doğru yürüdü.

Sam yanında derin derin iç geçirdi, beti benzi atmıştı. Koku zaten yeterince kötü değilmiş gibi hücrelerde parmaklıklara yapışmış, duvarların dibine sinmiş ya da çocuklarına –çocuklar– sıkı sıkı sarılmış insanlar benliğinin her bir parçasını acıtarak koparıyor gibiydi.

Arada bir duyulan boğuk ağlama sesleri dışında kölelerden hiç ses çıkmıyordu. Bazıları Celaena'yı görünce gözlerini kocaman açıyordu. Celaena onlara nasıl göründüğünü unutmuştu... Belli olmayan yüzüyle, arkasında dalgalanan peleriniyle önlerinden Ölüm'ün bizzat kendisi gibi geçiyordu. Kölelerden bazıları

şerrinden korunmak için havaya görünmez işaretler bile çiziyorlardı.

Bölmelerin kilitlerine göz gezdirerek her hücreye kaç kişinin koyulduğunu saydı. Köleler kıtanın dört bir yanındaki krallıklardan gelmişlerdi. Dağ kabilelerinden turuncu saçlı, gri gözlü adamlar bile vardı, bu vahşi görünüşlü adamlar Celaena'nın her hareketini izliyorlardı. Ve kadınlar... Bazıları ancak Celaena'nın yaşındaydı. Onlar da savaşçı mıydı yoksa sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulundukları için mi buradaydılar?

Celaena'nın kalbi hızlı hızlı atıyordu. Bunca yıl sonra bile insanlar hâlâ Adarlan hâkimiyetine karşı koyuyordu. Ama Adarlan'ın –ya da Rolfe'un veya bir başkasının– onlara böyle davranmaya ne hakkı vardı? Topraklarını fethetmek yetmemişti; hayır, Adarlan bu insanları ille mahvedecekti.

Celaena'nın duyduğuna göre en şiddetli saldırılar Eyllwe'de yaşanmıştı. Kralları Adarlan Kralı'na boyun eğdiği halde Eyllwe askerleri hâlâ Adarlan'ın güçlerine musallat olan isyancı gruplarla birlikte savaşmaya devam ediyorlardı. Ama o topraklar Adarlan'ın gözden çıkaramayacağı kadar kıymetliydi. Eyllwe kıtanın en varlıklı iki şehrine sahipti; ekilebilir arazi, suyolları ve ormanlar bakımından zengin toprakları ticaret yollarının en önemli güzergâhlarından biriydi. Demek Adarlan şimdi bu topraklarda yaşayan insanlardan da para kazanmaya karar vermişti.

Eyllwe'li tutsağın etrafını çeviren adamlar Rolfe'un geldiğini görünce selam vererek açıldılar. Celaena adamlardan ikisini dün akşamki yemekten hatırlıyordu: kısa boylu, kel kafalı Kaptan Fairview ve tek gözlü, iriyarı Kaptan Blackgold. Celaena ve Sam, Rolfe'un yanında durdular.

Eyllwe'li tutsak çırılçıplak soyulmuştu, incecik bedeni şimdiden yara bere içindeydi.

"Bu biraz direndi," dedi Kaptan Fairview. Bedeni terden parlasa da köle çenesini yukarı kaldırmış, bakışlarını uzaklara dikmişti. Yirmi yaşlarında olsa gerekti. Ailesi var mıydı acaba?

"Onu zincire vuralım, yine de iyi para eder," dedi Fairview yüzünü kırmızı tuniğinin omzuna silerek. Tuniğin sırma işlemeleri

yıpranmış, bir zamanlar canlı bir renge sahip olan kumaşı solup lekelenmişti. "Ben olsam onu Bellhaven pazarına gönderirdim. Oradaki zenginlerin çoğu inşaat işlerinde çalıştırmak için güçlü kuvvetli adamlar arıyor. Ya da kadınların bambaşka bir iş için güçlü kuvvetli adamlara ihtiyacı oluyor." Celaena'ya bakıp göz kırptı.

İçinde birden kabaran amansız bir öfke Celaena'nın soluğunu kesti. Farkında bile olmadan eli kılıcına gitti, Sam parmaklarını eline dolayınca birden kendine geldi. Bu dışarıdan sevecen görülebilecek sıradan bir hareketti. Ama Sam elini o kadar çok sıkıyordu ki yapmaya niyetlendiği şeyin farkında olduğuna şüphe yoktu.

"Bu kölelerden kaçı gerçekten işe yarayacak ki?" diye sordu Sam, Celaena'nın eldivenli parmaklarını bırakarak. "Bizimkilerin hepsi Rifthold'a gidiyor, bu grubu bölecek misin peki?"

"Benimle anlaşma yapan ilk kişi ustan mı sanıyorsun?" dedi Rolfe. "Farklı şehirlerden başka anlaşmalar da yaptık. Bellhaven'daki ortaklarım zenginlerin ne aradığını söylüyor, ben de aradıklarını tedarik ediyorum. Köleleri satacak iyi bir yer bulamazsam Calaculla'ya gönderirim. Ustanın satamadığı köle olursa Endovier'a göndermek iyi bir seçenek olabilir. Adarlan tuz madenleri için köle satın alırken cimri davranır ama hiç para kazanamamaktan iyidir."

Demek Adarlan savaş alanlarından ve evlerinden tutsak kaçırmakla kalmıyor, Endovier Tuz Madenleri için de köle satın alıyordu.

"Ya çocuklar?" dedi Celaena elinden geldiğince duygusuz bir sesle. "Onlar nereye gidiyor?"

Bunun üzerine Rolfe'un bulutlanan gözlerinde bir suçluluk parıltısı belirdi, belki de gerçekten son çare olarak köle ticaretine başvurmuştu. "Çocukları annelerinden ayırmamaya çalışıyoruz," dedi sessizce. "Ama mezat alanlarında bunu kontrol etmemiz mümkün olmuyor."

Celaena dilinin ucuna gelen sert sözleri bastırarak, "Anlıyorum," dedi, "Çocukları satmak zor oluyor mu peki? Bizim sevkiyatta kaç çocuk olacak?"

"Burada on kadar çocuk var," dedi Rolfe. "Sizin partide de

bundan fazla olmaz. Ayrıca nereye satacağını bildikten sonra satılmaları da zor olmuyor."

"Nereye satılıyorlar peki?" diye sordu Sam.

"Bazı varlıklı aileler bu çocukları bulaşıkçı ya da seyis yamağı olarak işe alıyor." Ses tonu değişmese de Rolfe bakışlarını yere dikti. "Gerçi bir genelev patroniçesinin de mezada geldiği oluyor."

Sam'in yüzü hiddetten bembeyaz kesildi. Onu kızdıran bir şey varsa, Celaena'nın Sam'i sinirlendirmek için her zaman işe yarayacağını *bildiği* tek bir konu varsa, o da buydu.

Sekiz yaşındayken geneleve satılan annesi yirmi sekiz yıllık kısacık hayatını yetimlikten Rifthold'un en başarılı fahişelerinden biri haline gelme çabasıyla geçirmişti. Sam'i ölmeden altı yıl önce doğurmuştu... Kıskanç bir müşteri tarafından öldürülmüştü. Biraz para biriktirmişse de genelev patroniçesinden kurtulmasına ya da Sam'in geçimine yetecek birikimi yoktu. Ama kadın Arobynn'in favorilerinden biriydi ve Sam'i eğitmesini isteyince Arobynn oğlanı yanına almıştı.

"Bunu da göz önünde bulundururuz," dedi Sam sertçe.

Celaena anlaşmayı bozmak için bu kadarını yeterli görmedi. Hayır, hiç de yeterli değildi. Bunca insan burada esirken nasıl yeterli olabilirdi ki? Kanı damarlarında deli gibi akıyordu. Ölüm en azından çabuktu. Özellikle de onun elinden geldiği zaman. Ama kölelik sonu gelmeyen bir eziyetti.

"Pekâlâ," dedi çenesini kaldırarak. Buradan gitmek zorundaydı, patlamadan *Sam*'i de buradan çıkarmak zorundaydı. Sam'in gözlerinde ölümcül bir parıltı belirmeye başlamıştı. "Yarın akşam bizim partiyi görmek için sabırsızlanıyorum." Başıyla arkasındaki hücreleri işaret etti. "Bu köleler ne zaman gönderilecek?" Nasıl da tehlikeli ve aptalca bir soruydu bu.

Rolfe kirli kafasını ovuşturan Kaptan Fairview'a baktı. "Bunlar mı? Bunları ikiye böleceğiz, muhtemelen yarın da gemiye bindirilirler. Sizinle aynı zamanda yola çıkarlar. Mürettebatı bir araya toplamamız gerekiyor." Rolfe'la ikisi mürettebat konusunu konuşmaya başlayınca Celaena bunu fırsat bilip yanlarından ayrıldı.

Hâlâ orada duran köleye son bir kez baktıktan sonra korku ve ölüm kokan ambardan dışarı çıktı.

* * *

"Celaena, *bekle*!" diye seslendi Sam nefes nefese yetişmeye çalışarak.

Celaena bekleyemezdi. Yürüdü, yürüdü, yürüdü, Kafatası Körfezi'nin ışıklarından uzakta ıssız bir kumsala vardığında da suya varana dek yürümeye devam etti.

Körfezin kavisinden pek de uzakta olmayan gözetleme kulesi nöbet bekliyor, Gemikıran suyun üzerinde asılı duruyordu. Ay ışığı incecik kumları aydınlatırken sakin suları gümüş rengi bir aynaya çeviriyordu.

Celaena maskesini çıkarıp attı, sonra pelerinini, çizmelerini ve tuniğini sıyırıp çıkardı. Nemli rüzgâr incecik iç gömleğini dalgalandırarak çıplak tenine öpücükler konduruyordu.

"Celaena!"

Banyo suyu gibi ılık dalgalar bacaklarına çarparken suyun içinde yürümeye devam etti. Su daha baldırlarına kadar gelmişti ki Sam kolundan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Celaena kolunu çektiyse de kurtaramadı.

Diğer kolunu savurarak olduğu yerde hızla dönüverdi. Ama Sam bu hareketi biliyordu –çünkü yıllarca Celaena'yla birlikte bu hareketi çalışmıştı– Celaena'nın diğer elini yakaladı, "*Dur*," ama Celaena ayağını dizinin arkasına atıp Sam'i yere devirdi. Sam, Celaena'yı bırakmadığından ikisi birlikte suları ve kumları sıçratarak yere yuvarlandılar.

Celaena, Sam'in üstüne düştü ama Sam bir an bile duraksamadı. Celaena tam dirseğiyle yüzüne sert bir darbe indirecekken onu suya devirdi. Celaena'nın ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Sam, Celaena'nın üstüne atıldı, Celaena o anda ayaklarını kaldırmayı akıl etti. Sam'in karnına bir tekme attı. Sam küfrederek dizlerinin üstüne çöktü. Köpüklü dalgalar bir gümüş yağmuru gibi etrafını sardı.

Celaena, Sam'in üstüne atlamak için hafifçe çömelirken kumlar ayaklarının altında tıslıyordu.

Ama Sam hazırlıklıydı, hemen yana doğru dönüp Celaena'yı omuzlarından yakaladığı gibi yere çaldı.

Sam daha kumlara fırlatmadan Celaena yakalandığını anlamıştı. Sam onu bileklerinden yere bastırırken kaçmasın diye dizlerini butlarına dayadı.

"*Yeter*!" Sam parmaklarını Celaena'nın bileklerine batırdı. Azgın bir dalga üstlerine vurarak Celaena'yı sırılsıklam etti.

Celaena çırpınıyordu, parmaklarını bükerek Sam'in ellerini yolmaya çalıştı ama yetişemedi. Kumlar altında kaydığından Sam'i yere devirecek kadar güç alamıyordu. Ama Sam onu tanıyordu, hangi harekette bulunacağını, ne gibi hilelere başvuracağını iyi biliyordu.

"*Dur*," dedi Sam nefes nefese. "Lütfen."

Yakışıklı yüzü ay ışığında gerilmişti. "Lütfen," diye tekrarladı boğuk bir sesle.

Sesindeki keder –yenilgi– Celaena'yı durdurdu. Ayın önünden bir bulut kümesi geçince Sam'in güçlü elmacık kemikleri ve dudaklarının kıvrımı aydınlandı, Sam annesini de başarıya ulaştıran o nadir güzelliğe sahipti. Başının çok üstünde yıldızlar hafifçe titreşiyor, ayın parıltısında ışıkları ancak seçilebiliyordu.

"Bana saldırmayacağına söz vermediğin müddetçe seni bırakmam," dedi Sam. Yüzü birkaç santim uzağındaydı ve Celaena her sözcükte nefesini dudaklarında hissediyordu.

Celaena kesik kesik içini çekti, sonra bir daha çekti. Sam'e saldırması için bir neden yoktu. Üstelik ambarda o korsanın bağırsaklarını deşmesine Sam engel olmuştu. Köle çocuklar konusunda çok sinirlenmişti. Celaena'nın bacakları acıdan titremeye başladı.

"Söz veriyorum," diye homurdandı.

"Yemin et."

"Şerefim üzerine yemin ederim."

Sam bir süre daha Celaena'ya baktıktan sonra yavaşça üstünden kalktı. Celaena, Sam ayağa kalkana dek bekledi, sonra o da

ayağa kalktı. İkisi de sırılsıklamdı ve kumlara bulanmışlardı, ayrıca Celaena saçlarının yarısının örgüden kurtulduğunun ve gözü dönmüş bir deli gibi göründüğünün farkındaydı.

"Ee," dedi Sam çizmelerini çıkarıp kumlara fırlatırken. "Neler olduğunu anlatacak mısın?" Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar kıvırıp dalgalara doğru birkaç adım attı.

Celaena kumsalda yürümeye başladı, dalgalar ayaklarına vuruyordu. "Ben sadece..." diye başladıysa da kolunu kaldırarak başını hızla iki yana salladı.

"Sadece ne?" Kıyıya vuran dalgaların uğultusu Sam'in sesini boğuyordu.

Celaena hızla Sam'e döndü. "O insanlara bakıp da hiçbir şey yapmamaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Kölelere mi?"

Celaena yürümeye devam etti. "Beni deli ediyor. Beni... beni öyle sinirlendiriyor ki neredeyse..." Cümlesinin sonunu getiremedi.

"Neredeyse?" Suyu şapırdatan ayak seslerini duyunca Celaena başını çevirip baktı, Sam ona doğru geliyordu. Sam kollarını kavuşturup savaşa hazırlandı. "Kendi ambarlarında Rolfe'un adamlarına saldırmak gibi bir aptallıkta mı bulunacaksın?"

Ya şimdi söyleyecekti ya da hiç. Sam'i bu işe karıştırmak istemiyordu ama... şimdi planları değiştiğine göre Sam'in yardımına ihtiyacı vardı.

"Köleleri serbest bırakmak gibi bir aptallıkta bulunabilirim."

Sam taş kesilmiş gibi donakaldı. "Bir şeyler planladığını anlamıştım ama... köleleri *serbest bırakmak*..."

"Sen olsan da olmasan da yapacağım bunu." Aslında niyeti anlaşmayı bozmaktı ama o akşam ambara girdiği anda köleleri orada bırakamayacağını anlamıştı.

"Rolfe seni öldürür," dedi Sam. "Rolfe önce davranmazsa da Arobynn öldürür."

"Denemek zorundayım."

"Neden?" Sam o kadar yaklaşmıştı ki Celaena yüzünü görebilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. "Biz suikastçıyız. İnsan öldürüyoruz. Her gün birilerinin hayatını mahvediyoruz."

"Seçme şansımız var," dedi Celaena soluğu kesilerek. "Belki çocukken bu şansa sahip değildik –Arobynn ve ölüm arasında seçim yapmamız gerektiği zaman– ama şimdi... Şimdi sen ve ben yaptıklarımız konusunda *seçim yapma* şansına sahibiz. O köleler *zorla alındı*. Ya özgürlükleri için savaşıyorlardı ya da savaş alanının çok yakınında yaşıyorlardı, belki de paralı askerler kasabalarından geçerken onları kaçırdı. Onlar masum insanlar."

"Biz değil miydik?"

Hatıra zihninde canlanınca Celaena'nın kalbine buz gibi bir şey saplandı. "Biz rüşvetçi memurları ve zina yapan eşleri öldürüyoruz; işimizi hızlı ve temiz şekilde hallediyoruz. Bunlar ise birbirinden koparılan aileler. O insanların her birinin kendine ait bir hayatı vardı."

Sam'in gözleri parladı. "Sana katılmıyor değilim. Bu fikir benim de hiç hoşuma gitmiyor. Sadece köleler yüzünden değil, Arobynn'in bu işe karışması da. Ve o çocuklar..." Eliyle burun kemiğini ovuşturdu. "Ama biz sadece iki kişiyiz... Ve Rolfe'un korsanlarıyla sarılmış durumdayız."

Celaena yan yan sırıttı. "Öyleyse mesleğin en iyileri olmamız işimize yarayacak. Rolfe'a önümüzdeki iki gün için planları hakkında çok fazla soru sormuş olmam da öyle."

Sam gözlerini kırpıştırdı. "Bunun şimdiye dek yaptığın en pervasızca şey olduğunun farkında mısın?"

"Pervasızca olabilir ama aynı zamanda şimdiye dek yaptığım en anlamlı şey."

Sam ona öyle uzun baktı ki Celaena'nın yanakları yanmaya başladı, sanki Sam içini görebiliyordu, her şeyi görüyordu. Gördükleri karşısında başını çevirmeyince Celaena'nın damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başladı. "Ölürsek soylu bir amaç uğruna ölmüş oluruz herhalde," dedi Sam.

Celaena hafifçe gülerken bunu Sam'den uzaklaşmak için fırsat bildi. "Ölmeyeceğiz. Yani planıma sadık kalırsak."

Sam bir inilti kopardı. "Bir planın var yani."

Celaena sırıttı, sonra da Sam'e her şeyi anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Sam kafasını kaşıdı. "Eh," dedi kumların üstüne otura-

rak, "Sanırım işe yarar. Zamanlamayı iyi ayarlamamız gerekecek ama..."

"Ama işe yarayabilir." Celaena, Sam'in yanına oturdu.

"Arobynn öğrendiğinde..."

"Arobynn'i bana bırak. Onu idare etmenin bir yolunu bulurum."

"Belki de Rifthold'a... dönmeyebiliriz," dedi Sam.

"Ne, kaçacak mıyız yani?"

Sam omuz silkti. Gözlerini dalgalardan ayırmasa da Celaena yanaklarına bir kızarıklığın yayıldığına yemin edebilirdi. "Pekâlâ bizi öldürebilir."

"Kaçarsak ömür boyu peşimizi bırakmaz. İsimlerimizi değiştirsek bile bizi bulur." Zaten tüm hayatını nasıl arkasında bırakabilirdi ki! "Bizim için çok para harcadı... Daha borcumuzu tam olarak ödemedik. Bunu kötü bir yatırım olarak görecektir."

Sam'in bakışları kuzeye kaydı, başkenti ve yüksek cam şatoyu görür gibiydi. "Bence burada bu iş anlaşmasından fazlası dönüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Sam ikisinin arasındaki kumların üzerine daireler çizmeye başladı. "Öncelikle neden buraya ikimizi gönderdi? İleri sürdüğü bahane yalandan başka bir şey değildi. Bizim bu anlaşmaya özel bir katkımız yok. Sürekli birbirini gırtlaklamaya hazır olmayan başka iki suikastçıyı da gönderebilirdi."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Sam omuz silkti. "Belki de Arobynn şu anda Rifthold'da olmamızı istemiyordur. Bizi bir aylığına şehirden uzak tutması gerekiyordur."

Celaena'nın içine bir ürperti yayıldı. "Arobynn böyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz mı gerçekten? Gregori'nin yakalandığı gece Ben'in neden orada olduğunu öğrenebildik mi?"

"İma etmeye çalıştığın şey Arobynn'in Ben'i kasten..."

"Bir şey ima etmiyorum. Ama bazı şeyler yerine oturmuyor. Ayrıca cevaplanmamış sorular var."

"Arobynn'i sorguya çekecek halimiz yok herhalde," diye homurdandı Celaena.

"Ne zamandan beri emirlere uyar oldun?"

Celaena ayağa kalktı. "Birkaç gün daha geçsin bakalım. Sonra geliştirdiğin komplo teorileri üzerine düşünürüz."

Sam de hemen ayağa kalkmıştı. "*Teori* falan yok. Sadece senin de kendine sorman gereken sorular var. Arobynn *neden* özellikle bu ay gitmemizi istedi?"

"Arobynn'e güvenebiliriz." Kelimeler ağzından çıktığı anda Celaena böyle konuştuğu için kendini aptal gibi hissetti.

Sam eğilip çizmelerini aldı. "Meyhaneye dönüyorum. Geliyor musun?"

"Hayır. Ben biraz daha burada kalacağım."

Sam onu şöyle bir süzse de başını salladı. "Yarın öğleden sonra dörtte Arobynn'in kölelerini inceleyeceğiz. Bütün geceyi burada geçirmesen iyi olur. Olabildiğince dinlenmemiz gerek."

Celaena cevap vermedi, Sam'in Kafatası Körfezi'nin altın ışıklarına doğru uzaklaşmasını izlemeyip başını çevirdi.

Kıyı boyunca yürüyerek yalnız başına bekleyen gözetleme kulesine vardı. Gölgelerin içinden kuleyi –tepeye yakın bir yerde duran iki mancınığı, mancınıkların yukarısına demirlenmiş devasa zinciri– inceledikten sonra yoluna devam etti. Dünyada dalgaların gümbürtüsünden, ayaklarının altındaki kumlardan ve ayın suya vuran şavkından başka bir şey kalmayıncaya dek yürümeyi sürdürdü.

Şaşırtıcı derecede soğuk bir rüzgâr yüzüne çarpana kadar yürüdü. Sonra durdu.

Yavaşça kuzeye, sekiz yıldır görmediği o uzak diyarın kokusunu getiren rüzgârın geldiği yöne döndü. Çam ve kar... hâlâ kışın pençesinde olan bir şehir. Kokuyu içine çekti, fersah fersah uzanan yalnız ve karanlık okyanusun ötesine bakarak bir zamanlar, uzun yıllar önce, yuvası olan o uzak şehri gördü. Rüzgârda örgüsünden kurtulan saç tutamları yüzünü kamçılıyordu. Orynth. Kilometrelerce öteden görülecek kadar parlak bir opal kulesi olan şatonun koruduğu ışık ve müzik şehri.

Ay büyük bir bulutun arkasında kayboldu. Birden çöken karanlıkta yıldızlar daha canlı parıldıyordu.

Celaena bütün takımyıldızları ezbere biliyordu, hiç düşünmeden Geyik takımyıldızını, Kuzey Lordu'nu ve geyiğin kafasını süsleyen sabit yıldızı buldu.

O zamanlar seçme şansı yoktu. Arobynn ona bu yolu önerdiğinde ya kabul edecek ya da ölecekti. Ama şimdi...

Ürpererek derin bir nefes aldı. Hayır, seçme şansı şimdi de sekiz yaşındaki kadar kısıtlıydı. O Adarlan Suikastçısı'ydı, Arobynn Hamel'ın vârisiydi... Hep de öyle kalacaktı.

Meyhaneye kadar uzun bir yolu vardı.

6. BÖLÜM

Yine sıcak ve uykusuz bir gecenin ardından Celaena ertesi günü Sam'le birlikte Kafatası Körfezi'nin sokaklarında dolaşarak geçirdi. Acele etmeden yürüyor, seyyar satıcıların arabalarına göz atmak için duruyor, arada bir dükkânlara girip çıkıyorlardı ama bir yandan da adım adım planlarının üzerinden geçiyor, her şeyin yolunda gitmesi için gereken detayları gözden geçiriyorlardı.

Rıhtım boyunca sıralanan balıkçılardan iskelelere bağlı kayıkların özellikle birine ait olmadığını ve yarın güneş doğduktan hemen sonra suların yükseleceğini öğrendiler. Çok avantajlı bir durum olmasa da gün ortasından iyiydi.

Sam anacaddedeki fahişelere kur yaparak Rolfe'un arada bir emrindeki tüm korsanlara kendi cebinden eğlence düzenlediğini ve cümbüşün günlerce sürdüğünü öğrendi. Ayrıca Celaena'ya söylemeyi reddettiği birkaç tüyo daha edinmişti.

Celaena da ara sokakların birinde rastladığı yarı sarhoş bir korsandan köleleri taşıyan gemiye kaç adamın korumalık edeceğini, ne tür silahlar taşıyacaklarını ve kölelerin nerede tutulacağını öğrendi.

Saat dört olduğunda Celaena ve Sam, Rolfe'un onlara tahsis ettiği gemide geniş güverteye çıkarılmakta olan köleleri sayıyorlardı. Doksan üç. Kölelerin çoğu erkekti ve çoğu da gençti. Kadın-

lar yaş bakımından daha geniş bir yelpaze oluşturuyordu, ayrıca Rolfe'un dediği gibi ancak bir avuç çocuk vardı.

"Seçkin zevkinize uygunlar mı?" dedi Rolfe yanlarına yaklaşırken.

"Sayının daha fazla olacağını söylememiş miydin?" dedi Celaena soğuk bir sesle, gözlerini prangalı kölelerden ayırmıyordu.

"Yüz köle vardı ama yedisi yolculuk esnasında öldü."

Celaena içinde kabaran öfkeyi güçlükle bastırdı. Onu fazlasıyla iyi tanıyan Sam hemen söze girdi. "Peki Rifthold'a dönerken kaçını kaybedebiliriz?" Yüzü hayli ifadesizdi ama kahverengi gözleri hiddetle parlıyordu. Güzel... İyi bir yalancıydı. Belki Celaena kadar iyi.

Rolfe elini koyu renk saçlarından geçirdi. "Siz ikiniz soru sormadan duramaz mısınız? Kaç köle kaybedeceğinizi önceden bilmenin yolu yok ki. Yemeklerini ve sularını ihmal etmeyin yeter."

Celaena'nın dişlerinin arasından hafif bir hırıltı çıktı, neyse ki Rolfe muhafızlarına doğru yürümeye başlamıştı. Celaena ve Sam de onu takip ederek son kölelerin de ite kaka güverteye çıkarılışını izledi.

"Dünkü köleler nerede?" diye sordu Sam.

Rolfe elini havada şöyle bir salladı. "Çoğu şu gemide, yarın yola çıkıyorlar." Yan taraftaki gemiyi işaret ettikten sonra köle denetçilerinden birine incelemeyi başlatmasını emretti.

Celaena ve Sam birkaç köle gözden geçirilene kadar bekledi, bu arada kölenin ne kadar zinde olduğuna, Rifthold'da iyi para edeceği yerlere dair yorumlarda bulunuyorlardı. Her kelime ağızlarında bir öncekinden de iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Bu akşam," dedi Celaena Korsan Lord'a, "bu geminin korunacağına garanti verebilir misin?" Rolfe yüksek sesle iç geçirip başını salladı. "Körfezin karşısındaki gözetleme kulesi herhalde bu gemiyi gözlemekten de sorumlu, değil mi?" diye bastırdı Celaena.

"Evet," dedi Rolfe sertçe. Celaena ağzını açtı ama Rolfe hemen atıldı. "Sen sormadan söyleyeyim, şafaktan hemen önce nöbet değişimi yapıyoruz." Öyleyse şafak sökerken, sular yükseldiğinde alarm verilmesini önlemek için sabah nöbetini hedef almaları ge-

rekecekti. Bu da planda küçük bir aksaklık demekti ama kolayca üstesinden gelebilirlerdi.

"Kölelerden kaçı dilimizi biliyor?" diye sordu Celaena.

Rolfe bir kaşını kaldırdı. "Neden sordun?"

Celaena yanında duran Sam'in gerildiğini hissetse de omuz silkti. "Daha iyi fiyata satılabilirler de ondan."

Rolfe onu biraz fazla dikkatli süzdükten sonra başını yakınlarında duran bir köle kadına çevirdi. "Ortak dili biliyor musun?"

Kadın bir sağa bir sola bakındıktan sonra kucağındaki giysi parçalarını göğsüne bastırdı, kürk ve yün karışımı bu giysileri Beyaz Diş Dağları'nın buz gibi geçitlerinde ısınmak için giydiğine şüphe yoktu.

"Dediklerimi anlayabiliyor musun?" diye sordu Rolfe. Kadın prangalı ellerini havaya kaldırdı. Demir zincirler bileklerini kızartıp yara yapmıştı.

"Sanırım cevabı hayır," dedi Sam.

Rolfe ters ters Sam'e baktıktan sonra bölmelerin arasında yürümeye başladı. "İçinizde ortak dili bilen var mı?" diye sordu, tam dönecekken Eyllwe'li ihtiyar bir adam –yara bere içinde çöp gibi bir adamdı– öne çıktı.

"Ben biliyorum."

"Bu kadar mı?" diye bağırdı Rolfe kölelere. "Başka yok mu?" Celaena konuşan adama yaklaşarak yüzünü hafızasına kazıdı. Adam maskeyle pelerini görünce korkuyla büzüldü.

"Eh, hiç değilse bu adam biraz daha fazla eder," dedi Celaena omzunun üstünden Rolfe'a. Sam dikkatini dağıtmak için Rolfe'a önünde duran dağlı kadınla ilgili bir soru sordu. "Adın ne?" diye sordu Celaena köleye.

"Dia." Adamın ince uzun parmakları hafifçe titriyordu.

"Dilimizi iyi biliyor musun?"

Adam başını salladı. "Annem... Bellhaven'lıydı. Babam da Banjali'li bir tüccardı. İki dili de öğrenerek büyüdüm."

Adam muhtemelen hayatında tek gün olsun çalışmamıştı. Peki *o* buraya nasıl düşmüştü? Güvertedeki diğer köleler geri çekilip birbirlerine sokuldular, yara izlerinden ve çürüklerinden

savaşçı oldukları anlaşılan iriyarı adamlar ve kadınlar bile büzülmüştü, bunlar savaş esirleriydi. Şimdiden kölelikten yılgınlığa düşecek kadar eziyet görmüşler miydi? Celaena kölelerin de kendisinin de iyiliği için öyle olmadığını umut ediyordu.

"Güzel," dedikten sonra uzaklaştı.

* * *

Saatler sonra pelerinli iki kişinin iki kayığa atlayıp birkaç yüz metre açıkta demirlemiş olan köle gemilerine doğru yol aldığını kimse fark etmedi, ettilerse de önemsemedikleri ortadaydı. Devasa gemiler birkaç fenerle aydınlatılmıştı ama ay ışığı zaten o kadar parlaktı ki Celaena *Altın Kurt*'u kolayca seçip o tarafa doğru kürek çekmeye koyuldu.

Sağ tarafında Sam de elinden geldiğince ses çıkarmadan kürek çekerek dün gördükleri kölelerin bindirildiği *Sevgisiz*'e doğru ilerliyordu. Sessizlik tek umutları, tek dostlarıydı, oysa arkalarındaki şehir kendini çoktan cümbüşe kaptırmıştı. Arobynn Hamel'ın suikastçılarının meyhanede eğlence düzenleyeceği haberi çabucak yayılmış, Sam ve Celaena daha rıhtıma varmadan korsanlar dört bir yandan hana akın etmeye başlamıştı.

Celaena maskesinin altında hızlı hızlı soluyor, küreklere her asılışında kolları sızlıyordu. Onu endişelendiren şehir değil, sol tarafındaki gözetleme kulesiydi. Kulenin tepesinde yanan ateş, mancınıkları ve koyun dar ağzına gerili eski zinciri hafifçe aydınlatıyordu. Eğer yakalanırlarsa ilk alarm sesi oradan yükselecekti.

Şimdi kaçmak daha kolay olabilirdi –gözetleme kulesini etkisiz hale getirip köle gemilerini ele geçirerek yelken açmak– ama zincir aşmaları gereken engellerden sadece ilkiydi. Ölü Adalar'dan gece ve sular çekilmişken geçmek neredeyse imkânsızdı. Birkaç mil sonra ya bir mercan kayalığında ya da sığlıkta karaya otururlardı.

Celaena kalan birkaç metreyi de kat edip *Altın Kurt*'a varınca kayık, geminin gövdesine çarpıp ses çıkarmasın diye tahta merdivenin basamağını kavradı.

Yarın gün ağarırken yola çıksalar daha iyi ederlerdi, korsanlar sızmış olacağından kimse onları fark etmezdi, hem sular da yükselmiş olurdu.

Sam *Sevgisiz*'e vardığını göstermek için küçük bir aynayla işaret verdi. Celaena kendi aynasından ışık yansıtarak onu yanıtladı, sonra hazır olduğunu göstermek için iki kez daha ışık gönderdi.

Az sonra Sam de aynı işareti gönderdi. Celaena kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Zaman gelmişti.

7. BÖLÜM

Celaena bir kedi kadar çevik, bir yılan kadar akıcı hareketlerle geminin yan tarafındaki ahşap merdiveni tırmandı.

İlk muhafız, elleri gırtlağına sarılana ve iki noktadan bayıltıcı darbe indirene dek Celaena'yı fark etmedi. Güverteye yıkılırken Celaena düşüşünü yumuşatmak için muhafızı kirli tuniğinden yakaladı. Fare kadar sessiz, rüzgâr kadar sessiz, mezar kadar sessiz.

Dümenin başındaki ikinci muhafız Celaena'yı merdivenlerden çıkarken gördü. Celaena hançerinin sapını alnına indirmeden önce boğuk bir çığlık kopardı. Bu sefer iş o kadar temiz, o kadar sessiz olmamıştı: adam büyük bir gürültüyle yere yıkılınca pruva kısmındaki üçüncü muhafız başını hemen o tarafa çevirdi.

Ama karanlıktı ve aralarında metrelerce mesafe vardı. Celaena çömelip düşen muhafızın üstünü peleriniyle kapadı.

"Jon?" diye seslendi üçüncü muhafız güvertenin ucundan. Celaena sesi duyunca irkildi. Çok da uzaklarında olmayan *Sevgisiz* sessizdi.

Jon'un yıkanmamış bedeninden yükselen leş gibi kokuyu alınca yüzünü buruşturdu.

"Jon?" dedi muhafız, ardından ayak sesleri duyuldu. Gitgide yaklaşıyordu. Az sonra birinci muhafızı görecekti.

Üç... iki... bir...

"Bu da ne?" Muhafız yerde yatan ilk muhafıza takılıp düştü.

Celaena harekete geçti.

Parmaklığın üstünden atlayıp kafasını kaldırmaya bile fırsat bulamayan muhafızın arkasında bitiverdi. Kafasına indirdiği darbeyle işini bitirip onu da ilk muhafızın üstüne bıraktı. Pruvaya doğru koşarken her bir zerresinde kalbinin deli gibi atışını duyuyordu. Aynayla üç kez işaret verdi. Üç muhafız halledilmişti.

Karşılık gelmedi.

"Hadi Sam." Tekrar işaret verdi.

Geçmek bilmez saniyeler sonra işaret geldi. Celaena tuttuğunu bile fark etmediği nefesi ciğerlerinden saldı. *Sevgisiz*'deki muhafızlar da bayıltılmıştı.

Bir kez işaret verdi. Gözetleme kulesi hâlâ sessizdi. Muhafızlar oradaysa da hiçbir şey görmemişlerdi. Elini çabuk tutmalı, ortadan kaybolduğu anlaşılmadan bu işi bitirmeliydi.

Köprü üstündeki muhafız Celaena onu yere indirmeden önce duvara ölüyü bile uyandıracak kadar sert bir tekme atmayı başardı ama bu yine de Celaena içeri girip kapıyı kapatınca Kaptan Fairview'un ciyaklamasına engel olmadı.

Celaena, Fairview'u hücreye tıkıp ağzını tıkadıktan, elini ayağını bağlayıp muhafızlarıyla birlikte işbirliği yapmazsa canından olacağını söyledikten sonra kargo alanına doğru ilerlemeye başladı.

Geçitler hayli dardı ama Celaena varlığını hissettirmeden kapıdaki iki muhafızı bayıltmayı başardı.

Elinden geldiğince ses çıkarmadan duvara asılı lambayı alıp kapıyı açtı. Pis kokuyu alınca az kalsın düşüp bayılacaktı.

İçerisi o kadar basıktı ki kafası neredeyse tavana değiyordu. Kölelerin hepsi prangaya vurulmuştu, yerde oturuyorlardı. Ne tuvalet, ne bir ışık kaynağı, ne yemek ne de su vardı.

Köleler birden koridordan sızan meşale ışığından kamaşan gözlerini kısarak homurdandılar.

Celaena köprü üstünden yürüttüğü anahtar destesiyle kargo alanına girdi. "Dia nerede?" diye sordu. Köleler ya anlamadıklarından ya da aralarındaki dayanışmadan dolayı hiçbir şey söylemediler.

Celaena içini çekerek içerilere doğru ilerledi, vahşi bakışlı birkaç dağlı aralarında fısıldaşıyordu. Adarlan'ın düşmanı olduklarını yakın zamanda ilan etmiş olsalar da Beyaz Diş Dağları'nın sakinleri uzun süredir aman bilmez şiddet aşkıyla tanınıyordu. Burada sorun yaratacak birileri varsa onlar da dağlılardı. "Dia nerede?" diye sordu Celaena daha yüksek sesle.

Kargo alanının arka tarafından titrek bir ses duyuldu. "Burada." Celaena adamın ince uzun ve düzgün hatlı yüzünü görmeye çalıştı. "Buradayım."

Karanlıkta kalabalığın arasından dikkatle yürüdü. İçerisi öyle sıkışıktı ki adım atacak yer yoktu ve havasızlık yüzünden nefes almak neredeyse imkânsızdı. Buraya gelirken yedi kişinin ölmesine şaşmamak gerekirdi.

Kaptan Fairview'un anahtarını çıkarıp Dia'nın ayaklarındaki prangayı, sonra da ellerindeki zincirleri açtı, ayağa kaldırmak için elini adama uzattı. "Bana tercümanlık yapacaksın." Dağlılar ve ortak dili de Eyllwe dilini de bilmeyenler söylediklerini kendi başlarına yeteri kadar anlayabilirdi.

Dia yer yer kanayıp kabuklanan bileklerini ovuşturdu. "Sen kimsin?"

Celaena, Dia'nın yanındaki çelimsiz kadının zincirlerini açtıktan sonra anahtarları kadına uzattı. "Bir dost. Söyle herkesin zincirini açsın ama kimse buradan çıkmasın."

Dia başını sallayarak Eyllwe dilinde bir şeyler söyledi. Ağzı hafifçe açık kalan kadın Celaena'ya baktıktan sonra anahtarları aldı. Tek kelime etmeden arkadaşlarının zincirlerini açmaya koyuldu. Dia sonra yumuşak ama coşku dolu sesiyle diğerlerine konuşmaya başladı.

"Muhafızlar baygın," dedi Celaena. Dia tercüme etti. "Kaptan hücreye atıldı, yarın harekete geçmeye karar verirseniz sizi Ölü Adalar'dan sağ salim geçirecek. Bir yanlış yaparsa cezasının ölüm olduğunu biliyor."

Dia söylenenleri tercüme ederken gözleri gittikçe daha da büyüyordu. Arka tarafta dağlı adamlardan biri de tercümeye başladı. Sonra iki kişi daha... Biri Melisande diline, diğeri Celaena'nın

bilmediği bir dile tercüme ediyordu. Dün akşam ortak dili bilip bilmediklerini sorduğunda konuşmamalarının sebebi zeki olmaları mıydı yoksa korkak mı?

"Planı anlatmayı bitirdiğim zaman," dedi Celaena, onları neyin beklediği birden aklına gelince elleri hafifçe titremeye başlamıştı, "dışarı çıkabilirsiniz ama sakın güvertelere adım atmayın. Gözetleme kulesinde muhafızlar var, ayrıca karadaki muhafızlar da gemiyi izliyor. Sizi güvertede görecek olurlarsa herkese haber verirler."

Devam etmeden önce Dia ve diğerlerinin söylediklerini tercüme etmesini bekledi.

"Ortağım şu anda yarın yola çıkacak olan bir diğer köle gemisi olan *Sevgisiz*'de." Güçlükle yutkundu. "Burada işim bitince ortağımla birlikte şehre dönüp şafak vakti limandan ayrılmaya yetecek vaktiniz kalsın diye korsanları oyalayacağız. Karanlık çökmeden Ölü Adalar'dan çıkabilmeniz için bütün bir güne ihtiyacınız var, karanlığa kalırsanız adaların labirentinde sıkışıp kalırsınız."

Dia söylediklerini tercüme etti ama yakınlardan bir kadın bir şeyler söyledi. Dia kaşlarını çatarak Celaena'ya döndü. "İki sorusu varmış. Körfezin girişindeki zincir ne olacak? Ve gemiyi nasıl idare edeceğiz?"

Celaena başını salladı. "Zinciri bize bırakın. Siz oraya varmadan indirmiş oluruz."

Dia ve diğerleri söylediklerini tercüme edince her yerden fısıldaşmalar yükseldi. Kölelerin zincirleri teker teker açılırken prangalar hâlâ yerlerde şangırdıyordu.

"Geminin idaresine gelince," diye devam etti Celaena gürültünün içinde, "içinizde denizci olan var mı? Ya da balıkçı?"

Birkaç el havaya kalktı. "Kaptan Fairview size tam olarak talimat verecek. Yine de körfezden çıkarken kürek çekmeniz gerekiyor. Gücü kuvveti yerinde herkesin kürek çekmesi lazım, yoksa Rolfe'un gemilerinden kaçma şansı bulamazsınız."

"Ya filosu?" diye sordu adamlardan biri.

"Onu bana bırakın." Sam muhtemelen *Altın Kurt*'a doğru kü-

rek çekmeye başlamıştı. *Hemen* kıyıya dönmeleri gerekiyordu. "Zincir hâlâ asılı olsa da, şehirde neler olduğuna bakmaksızın güneş ufukta göründüğü an var gücünüzle kürek çekmeye başlayın."

Dia tercüme edince itiraz dolu birkaç ses yükseldi, Dia kısa ve sert bir cevap verdikten sonra Celaena'ya döndü. "Detayları biz kendimiz hallederiz."

Celaena çenesini yukarı kaldırdı. "Aranızda konuşun. Kendi yazgınızı kendiniz çizeceksiniz. Ama neye karar verirseniz verin zinciri yerinden indirip şafakta size mümkün olduğunca çok zaman kazandıracağım."

Başıyla selam verip kargo alanından ayrılırken eliyle Dia'yı çağırdı. Arkalarından mırıltılar halinde de olsa bir tartışma başladı.

Koridora çıktıkları zaman Celaena, Dia'nın ne kadar zayıf ve pis olduğunu gördü. Koridorun ilerisini işaret etti. "Hücre orada, Kaptan Fairview'u orada bulacaksınız. Onu şafaktan önce hücreden çıkarın, konuşmayı reddederse canını biraz yakmaktan da korkmayın. Güvertede bağlı üç baygın muhafız var, biri Fairview'un kaptan köşkünün önünde, ikisi de burada. Onlara ne isterseniz yapabilirsiniz, tercihi size bırakıyorum."

"Birilerini gönderip onları hücreye taşıttırırım," dedi Dia hemen. Uzamış sakallarını ovuşturdu. "Kaçmak için ne kadar zamanımız olacak? Yani korsanlar farkına varana kadar?"

"Bilmiyorum. Gemilerini işlemez hale getirmeyi deneyeceğim, bu onları yavaşlatabilir." Üst güvertelere çıkan dar merdivenlere geldiler. "Yapmanı istediğim bir şey var," dedi Celaena, Dia başını kaldırıp baktı, gözleri parlıyordu. "Ortağım Eyllwe dilini bilmiyor. Bir kayıkla diğer gemiye gidip size söylediğim her şeyi oradaki kölelere anlatmanı ve prangalarını çözmeni istiyorum. Biz artık kıyıya dönmek zorundayız, o yüzden yalnız gitmen gerekiyor."

Dia nefesini tutsa da başını salladı. "Tamam."

Dia kargo alanındakilere baygın muhafızları hücreye taşımalarını söyledikten sonra Celaena'yla birlikte boş güverteye çıktı. Baygın muhafızları görünce irkildi ama Celaena'nın Jon'un pele-

rinini omuzlarına atıp yüzünü pelerinin kıvrımları arasına gizlemesine itiraz etmedi. Jon'un kılıcıyla hançerini ona vermesine de.

Sam geminin yanında, gözetleme kulesinin uzakları gören gözlerinden gizlenerek bekliyordu. Dia'nın ilk kayığa binmesine yardım ettikten sonra kendisi de ikinciye binerek Celaena'nın da kayığa yerleşmesini bekledi.

Sam'in koyu renk tuniğinde kanlar parıldıyordu ama ikisinin de yedek kıyafetleri vardı. Sam sessizce kürekleri eline aldı. Celaena boğazını temizledi. Dia ona arkasını döndü.

Celaena başını eğerek doğuyu, körfezin ağzını işaret etti. "Unutma: gün doğarken muhakkak kürek çekmeye başlamanız gerek, zincir yerinde duruyor olsa bile. Kaybettiğiniz her dakika sular alçalıyor olacak."

Dia kürekleri kavradı. "Hazır olacağız."

"Öyleyse bol şans." Dia başka tek kelime etmeden diğer gemiye doğru kürek çekmeye başladı, bu işi yaparken biraz fazla ses çıkarıyor olsa da fark edilecek derecede değildi.

Sam de küreklere asıldı, pruvadan dolanıp şüphe çekmemek için sakince rıhtıma doğru ilerlemeye başladılar.

"Endişeli misin?" diye sordu Sam, sesi körfezin sakin sularına durmaksızın inip çıkan kürekler yüzünden belli belirsiz duyuluyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Celaena.

"Ben de."

Önlerinde Kafatası Körfezi'nin altın ışıkları uzanıyordu. Kıyıdan bağırtılar ve sevinç çığlıkları yükseliyordu. Bedava bira haberinin yayıldığına şüphe yoktu.

Celaena hafifçe gülümsedi. "Ortalığın karışmasına hazırlan."

8. BÖLÜM

Kalabalığın gürültüsüyle çevrelenmiş olsalar da Rolfe ve Sam konsantre olmak için gözlerini kapatarak biralarını kafalarına dikerken gırtlakları bir aşağı bir yukarı oynuyordu. Maskesinin ardından onları izleyen Celaena gülmekten kendini alamıyordu.

Sam sarhoşmuş ve ikisi de çok eğleniyormuş gibi rol yapmak o kadar da zor değildi. Bu daha çok maske sayesinde mümkün olsa da Sam de rolünü iyi oynuyordu, hem de çok iyi.

Rolfe bira kupasını masaya çarpıp keyifle "Ah!" dedikten sonra ağzını koluna silerken kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Celaena kıkırdadı, maskeli yüzünden terler akıyordu. Bu adadaki diğer her yer gibi meyhane de boğucu derecede sıcaktı ve her taraftan bira ve yıkanmamış beden kokusu fışkırıyordu.

İçerisi ağzına kadar doluydu. Akordeon, keman ve tef çalan üç kişiden oluşan orkestra şöminenin yan tarafındaki köşede kulak tırmalayıcı bir sesle müziğe devam ediyordu. Korsanlar hikâyeler anlatıyor, orkestradan en sevdikleri şarkıları çalması için istekte bulunuyorlardı. Köylüler ve ayaktakımı iyice kafayı bulmuş, kendilerini hileli kumara kaptırmışlardı. Salonda dolaşan fahişeler kucaktan kucağa geziyordu.

Celaena'nın karşısında oturan Rolfe sırıttı, Sam kupasındaki son yudumu kafasına dikti. Daha doğrusu Rolfe öyle zannetti. İçkiler sıklıkla dökülüp etrafa sıçradığından kimse Sam'in kupa-

sının etrafından hiç eksik olmayan gölcüğün farkında değildi, kupanın altına açtığı delik de seçilmeyecek kadar küçüktü.

Başlarındaki kalabalık çekilince Celaena elini havaya kaldırarak güldü. "Birer tane daha beyler?" diye haykırdı barmene el ederek.

"Eh," dedi Rolfe, "iş konuşurken de böyle olmanı isterdim doğrusu."

Sam öne eğilip fesatça sırıttı. "Ah, ben de. Genelde korkunçtur."

Celaena, Sam'e bir tekme attı –bunun tam olarak yalan sayılmayacağını bildiğinden hayli sert vurmuştu– Sam acıyla haykırdı. Rolfe kıkırdıyordu.

Celaena, Rolfe ve Sam'in kupalarını dolduran kadına bir bozukluk fırlattı.

"Ee, efsanevi Celaena Sardothien'in arkasındaki yüzü görebilecek miyim?" Rolfe eğilip kollarını ıslak masanın üstüne dayadı. Barın arkasındaki saat sabahın üç buçuğunu gösteriyordu. Yakında harekete geçmeleri gerekecekti. Meyhanenin kalabalığına ve korsanların büyük bölümünün kafayı bulduğuna bakılırsa Kafatası Körfezi'nde tek damla bira kalmamış olmalıydı. Arobynn ve Rolfe onu köleleri saldığı için öldürmese bile Rolfe pekâlâ parasını ödeyemeyeceği bir eğlence tertiplediği için öldürebilirdi.

Celaena eğilip yüzünü Rolfe'a yaklaştırdı. "Eğer ustama ve bana iddia ettiğin kadar para kazandırırsan yüzümü gösteririm."

Rolfe ellerindeki harita dövmelerine bir göz attı.

"Ruhunu gerçekten bunun için mi sattın?" diye sordu Celaena.

"Yüzünü gösterdiğin zaman sana gerçeği söylerim."

Celaena elini uzattı. "Anlaştık." Rolfe elini tutup sıktı. Sam bu vaatlerin şerefine kupasını havaya kaldırdı –dibindeki küçük delikten biranın iki santim kadarı boşalmıştı bile– sonra iki adam içkilerini kafaya diktiler. Celaena pelerininin cebinden bir iskambil destesi çıkardı. "İskambil oynayalım mı?"

"Bu gecenin sonunda beş parasız kalmazsan," dedi Rolfe, "benimle oynayarak bunu garantileyeceksin demektir."

Celaena dilini şaklattı. "Ya, hiç sanmam." Desteyi üç kez karıştırıp kâğıtları dağıttı.

Kadeh şangırtılarıyla, şanslı ellerle, hep bir ağızdan söylenen şarkılar ve uzak yakın topraklara ait hikâyelerle geçen, hiç susmayan müziğin saatin vuruşlarını bastırdığı saatlerin ardından Celaena kendini Sam'in omzuna yaslanmış Rolfe'un anlattığı çiftçinin karısı ve aygırlarıyla ilgili müstehcen ve absürd hikâyeye gülerken buldu.

Celaena kahkahalara boğulurken yumruğunu masaya indirdi, hem de tam olarak rol icabı yapmamıştı bunu. Sam elini beline kaydırınca içine kor gibi bir ateş düştü, acaba o da hâlâ rol mu yapıyordu?

İskambil oyununda kazanan Sam olmuştu ve saat beşi gösterdiğinde Rolfe'un keyfi iyice kaçmıştı.

Ne yazık ki morali düzelmeyecekti de. Sam başıyla işaret edince Celaena yanından geçen bir korsana çelme taktı, korsan içkisini kavgaya çoktan hazır bir adamın üstüne dökünce adam korsanın suratına bir yumruk atmaya kalktı, ne var ki içkiyi döken korsan yerine yanındakine vurmuştu. Şans eseri o anda bir adamın kolundan bir hile kartı düştü, bir fahişe bir diğer fahişeye tokat atınca meyhane birbirine girdi.

Kimileri yerde boğuşurken korsanlardan bazıları da kılıçlarını ve hançerlerini çekip kalabalığın içinde dövüşe dövüşe ilerlemeye başladılar. Diğerleri kavgaya katılmak için asmakattan aşağı atlıyor, parmaklıklardan sallanıp masaların üstüne atlamaya ya da demir avizeyi hedef almaya çalışıyor ama feci şekilde ıskalıyorlardı.

Müzik hâlâ devam ediyordu, müzisyenler kalkıp bir köşeye çekilmişti. Rolfe kalkmaya davranırken elini kılıcının kabzasına attı. Celaena, Rolfe'a bakıp başını salladıktan sonra kılıcını çekerek kavganın içine daldı.

Kıvrak bilek hareketleriyle birinin kolunu kesti, bir diğerinin bacağını deşti ama kimseyi öldürmedi. Tüm gözleri şehirde tutabilmek için tek gereken, kavganın devam etmesi ve iyice kızışmasıydı.

Tam çıkışa doğru yanaşırken biri onu belinden kavradığı gibi ahşap sütunlardan birine yapıştırdı, sırtını öyle sert çarpmıştı ki

kesin moraracaktı. Kırmızı suratlı korsanın elinden kurtulmaya çalışırken maskesinin içine sızan ekşi nefes kokusu yüzünden neredeyse kusacaktı. Kolunu kurtarmayı başarıp kılıcının kabzasıyla korsanın apış arasına vurdu. Adam taş gibi kaskatı kesilip yere devrildi.

Celaena daha bir adım atmıştı ki çenesine bir yumruk indi. Gözlerinde şimşekler çakarken ağzına kan tadı geldi. Zarar görmediğinden ya da düşmek üzere olmadığından emin olmak için elini hemen maskesine götürdü.

Bir sonraki yumruğu savuşturup ayağıyla adamın dizinin arkasına bir tekme attı, adam sendeleyerek bağrışan fahişelerin üstüne yıkıldı. Sam'in nereye gittiğini bilmiyordu ama plana bağlı hareket ettiyse Sam için endişelenmesine gerek yok demekti. Celaena birkaç beceriksiz kılıç darbesini savuşturarak birbirine girmiş korsanların arasından çıkışa doğru ilerledi.

Yıpranmış göz bandı takan bir korsan vurmak için elini beceriksizce havaya kaldırdı ama Celaena elini yakalayıp karnına bir tekme indirdikten sonra korsanı başka bir adamın üzerine fırlattı. İkisi birlikte bir masanın üzerine yıkıldılar, masa yere devrilirken korsanlar da birbirleriyle dövüşmeye koyuldu. *Hayvanlar*. Celaena sezdirmeden kalabalığın içinden geçip meyhaneden dışarı çıktı.

Caddenin de meyhaneden aşağı kalır yanı olmadığını görünce sevindi. Kavga şaşırtıcı bir hızla yayılmıştı. Caddedeki diğer meyhanelerden dışarı dökülen korsanlar birbirleriyle dövüşüyor, yerlerde yuvarlanarak boğuşuyorlardı. Anlaşılan kavga için can atan tek kişi Celaena değildi.

Celaena kargaşadan mest olmuş bir halde Sam'le kararlaştırdıkları buluşma noktasına gitmek için caddeyi yarılamıştı ki arkasından Rolfe'un kükreyen sesini duydu.

"YETER!"

Herkes elinde ne varsa –bira kupası, kılıç, bir tutam saç– havaya kaldırıp selam verdi.

Sonra da kavgaya bıraktıkları yerden devam ettiler.

Celaena kendi kendine gülerek adımlarını sıklaştırdı. Sam

buluşma yerine gelmişti bile, burnundan kan sızsa da gözleri ışıl ışıldı.

"İşlerin gayet yolunda gittiğini söyleyebilirim," dedi Sam.

"Bu kadar iyi kâğıt oynadığını hiç bilmiyordum." Celaena Sam'i tepeden tırnağa süzdü. Sam hiç de sallanmıyordu. "Bu kadar sıkı içici olduğunu da."

Sam sırıttı. "Hakkımda bilmediğin çok şey var Celaena Sardothien." Celaena'nın omzunu tuttu, birden Celaena'nın istemediği kadar yakınlaşmışlardı. "Hazır mısın?" dedi Sam, Celaena aydınlanan gökyüzüne bakarak başını salladı.

"Gidelim." Celaena, Sam'in elinden sıyrılıp eldivenlerini çıkararak cebine tıktı. "Şimdiye kadar kuledeki nöbetçiler değişmiş olmalı. Zinciri ve mancınıkları devre dışı bırakmak için şafağa kadar vaktimiz var." Bir süre zinciri diğer uçtaki korumasız tarafından koparmanın daha iyi olup olmayacağını konuştular. Ama öyle yapsalar bile yine de halletmeleri gereken mancınıklar vardı. Muhafızlarla çatışma riskini göze alıp zinciri ve mancınıkları aynı anda halletmek en iyisiydi.

"Bu işten sağ çıkarsak," dedi Sam rıhtıma çıkan yan sokağa doğru yürürken, "hatırlat da sana kâğıt oynamayı öğreteyim."

Celaena okkalı küfürlerle Sam'i güldürdükten sonra koşmaya başladı.

Tam sessiz sakin bir sokağa girmişlerdi ki gölgelerin içinden biri çıktı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Bu Rolfe'tu.

9. Bölüm

Yokuş aşağı inerlerken Celaena körfezdeki iki köle gemisini net olarak görebiliyordu, gemiler hâlâ hareket etmemişti. Direk koparan zincir gemilerden fazla uzak değildi. Ne yazık ki bunları Rolfe da görebiliyordu.

Gökyüzü açık griye dönmüştü. Şafak söküyordu.

Celaena başını eğerek Korsan Lord'a selam verdi. "O hengâmede ellerimi kirletmemeyi tercih ederim."

Rolfe'un dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Kavgayı başlatan adama senin çelme taktığın düşünüldüğünde bu gerçekten enteresan."

Sam ters ters Celaena'ya baktı. Demek çaktırmadan yapamamıştı, kahretsin!

Rolfe kılıcını çekti, ejderhanın gözü yarı aydınlıkta parıldadı. "Günlerdir kavgaya can attıktan sonra herkesin dikkati başka yöne çevrilmişken ortadan kaybolmaya karar vermeniz de enteresan."

Sam ellerini havaya kaldırdı. "Biz sorun istemiyoruz."

Rolfe sert, buz gibi bir sesle güldü. "Sen istemiyor olabilirsin Sam Cortland ama *o* istiyor." Sonra Celaena'ya yaklaştı, kılıcı elinde sarkıyordu. "Buraya geldiği andan itibaren sorun çıksın istedi. Planın neydi? Hazine araklamak mı? Yoksa istihbarat peşinde miydin?"

Celaena göz ucuyla gemilerde bir hareketlenme algıladı. Bir kuşun kanatlarını açısı gibi gemilerin yan tarafından bir dizi kürek fırladı. Hazırlardı. Ve zincir hâlâ yerinde duruyordu.

Bakma, bakma, bakma...

Ama Rolfe baktı, Korsan Lord dikkatle gemileri incelerken Celaena'nın soluğu kesilecek gibi oldu.

Kaskatı kesilen Sam'in dizleri hafifçe büküldü.

"Seni geberteceğim Celaena Sardothien," diye hırladı Rolfe. Bunu söylerken ciddi olduğuna şüphe yoktu.

Celaena'nın parmakları kılıcını kavradı, Rolfe adamlarına haber vermek için bağırmaya hazırlanarak ağzını açıp ciğerlerini havayla doldurdu.

Celaena, Rolfe'un dikkatini dağıtmak için o anda aklına gelen tek şeyi yaptı.

Maskesi bir tangırtıyla yere düştü, Celaena kapüşonunu başından attı. Altın sarısı saçları alacakaranlıkta ışıl ışıl parlamaya başladı.

Rolfe olduğu yerde donup kaldı. "Sen... Sen... Bu ne tür bir numara?"

Ötede kürekler harekete geçip suları köpürtürken gemiler zincire doğru dönmeye başladı, zincire ve ötesindeki özgürlüğe... Celaena "Git," diye fısıldadı Sam'e. "*Hemen*."

Sam başını sallayıp yokuş aşağı koşmaya başladı.

Rolfe'la baş başa kalan Celaena kılıcını havaya kaldırdı. "Celaena Sardothien emrinize hazırdır."

Korsan gözlerini Celaena'dan alamıyordu, öfkeden beti benzi atmıştı. "Beni aldatmaya nasıl *cüret edersin*?"

Celaena eğilerek Rolfe'u selamladı. "Aldatmış değilim. Güzel olduğumu *söylemiştim* sana."

Celaena engel olmaya fırsat bulamadan Rolfe bağırmaya başladı, "Gemilerimizi çalıyorlar! Herkes kayıklara! Gözetleme kulesine koşun!"

Dört bir yanlarından kükremeler yükselirken Celaena, Sam'in korsanlara yakalanmadan gözetleme kulesine varması için dua ediyordu.

Korsan Lord'un etrafında daire çizmeye başladı. Korsan da kendini kollayarak Celaena'nın çevresinde dönüyordu. Adamda sarhoşluktan eser yoktu.

"Kaç yaşındasın?" Rolfe her adımını büyük bir ihtiyatla atıyordu ama sürekli sol tarafına dönecek şekilde pozisyon alması Celaena'nın gözünden kaçmadı.

"On altı." Artık alçak ve hırıltılı bir sesle konuşmasına gerek yoktu.

Rolfe bir küfür savurdu. "Arobynn benimle muhatap olması için on altı yaşında bir kızı mı gönderdi yani?"

"Arobynn sana elindekilerin en iyisini gönderdi. Onur duyman gerek."

Korsan Lord bir hırıltıyla ileri atıldı.

Celaena geriye zıplarken kılıcını havaya kaldırıp boğazını hedef alan darbeyi savuşturdu. Rolfe'u hemen öldürmesine gerek yoktu, adamlarını organize etmekten alıkoyacak kadar oyalaması yeterliydi. Ve gemilerden uzak tutacak kadar. Sam'e zinciri ve mancınıkları halledebileceği kadar zaman kazandırması gerekiyordu. Gemiler körfezin ağzına doğru dönmeye başlamıştı bile.

Rolfe tekrar saldırıya geçti, Celaena iki darbeyi kılıcıyla savuşturduktan sonra üçüncü hamleyi savuşturmak için eğilip Rolfe'un üstüne hücum etti. Çelme takınca Rolfe geriye sendeledi. Celaena hiç duraksamadan uzun av bıçağını çekip Rolfe'un göğsüne salladı, bıçağı ete batırmayıp kaliteli kumaştan yapılmış mavi tuniğini yırtmakla yetindi.

Rolfe sendeleyerek arkasındaki binanın duvarına çarptı ama kendini toplayıp kafasını kesmek için üzerine inmekte olan darbeden kaçmayı başardı. Taşa inen bıçağın titreşimleri elini uyuştursa da Celaena bıçağın sapını sıkıca kavramayı sürdürdü.

Rolfe rıhtıma koşan korsanların haykırışları arasında, "Ne planlıyordun?" diye sorarken soluk soluğaydı. "Kölelerimi çalıp tüm kâra el koymayı mı?"

Celaena gülerek Rolfe'a sağ taraftan saldıracakmış gibi yaptı ama soldan saldırarak hançerini neredeyse etini kesecek kadar

yakınından salladı. Rolfe'un iki hamleyi de ustalıkla atlatması onu şaşırttı.

"Onları serbest bırakmayı," dedi Celaena. Zincirin ötesinde, körfezin ağzının ötesinde, ufuktaki bulutlar doğan güneşin ışığıyla şekillenmeye başlamıştı.

"Aptal," dedi Rolfe tükürür gibi, bu kez öyle atik davrandı ki Celaena kolunu sıyıran kılıçtan kaçmaya fırsat bulamadı. Siyah tuniğinden sıcak kan sızmaya başladı. Celaena tıslayarak birkaç adım uzaklaştı. Dikkatsizlik edip hata yapmıştı.

"İki yüz köleyi serbest bırakarak sorunu çözeceğini mi sanıyorsun?" Rolfe yerdeki içki şişesini Celaena'ya doğru tekmeledi. Celaena kılıcıyla vurarak şişeyi bir kenara fırlattı, sağ kolu korkunç acıyordu. Şişe kırılıp paramparça oldu. "Orada binlerce köle var. Calaculla ve Endovier'a gidip onları da serbest bırakacak mısın?"

Rolfe'un arkasında kürekler hiç durmadan suya dalıp çıkarak gemileri zincire doğru götürüyordu. Sam elini çabuk tutmak zorundaydı.

Rolfe başını iki yana salladı. "Aptal kız. Seni ben öldürmesem bile ustan öldürecek."

Celaena birden Rolfe'a doğru atıldı. Eğilip hızla dönerek arkasına geçti, Rolfe'un dönmesine bile fırsat vermeden kılıcının topuzunu kafasının arkasına indiriverdi.

Korsan Lord yere düştüğü anda köşeden kan ve pislik içinde bir grup korsan çıktı. Celaena son anda kapüşonunu başına geçirip gölgeler yüzünü yeterince gizlesin diye dua ederek koşmaya başladı.

Gözü dönmüş yarı sarhoş korsanlardan kurtulması uzun sürmedi. Onları dolambaçlı sokaklara doğru çektikten sonra izini kaybettirdi. Ama gözetleme kulesine koşarken sağ kolundaki yara hızını hayli kesiyordu. Uzaktan Sam'i gördü. Zinciri çözmek şimdi ona kalmıştı.

Korsanlar rıhtımda öfkeyle koşuşturup çalışır vaziyette bir gemi arıyorlardı. Bu Celaena'nın bir gece önceki yolculuğunun son etabını oluşturmuştu: Rıhtımdaki tüm gemilerin dümenlerini işlemez hale getirmişti, Rolfe'un gemisi *Deniz Ejderi* de buna

dahildi, zaten gemideki güvenlik o kadar laçkaydı ki kurcalanmayı hak ediyordu. Ama korsanlardan bazıları yine de birkaç kayık bulmayı başarıp içlerine doluşmuştu, kılıçlarını, palalarını, baltalarını havada sallayarak küfürler yağdırıyorlardı. Celaena gözetleme kulesine doğru koşarken harap binaları bir bulanıklık halinde görüyordu. Geceyi uykusuz geçirdiği için şimdi koşarken soluğu tıkanıyordu. Rıhtımdaki korsanların yanından koşarak geçti, mahvolan gemilerine ağıtlar yakmakla meşgul olan korsanlar onu fark etmediler bile.

Köleler cehennem şeytanları peşlerindeymiş gibi zincire doğru kürek çekmeye devam ediyordu.

Celaena kıyıya doğru koşmaya başladı. Geniş yamaçtan Sam'in ileride son sürat koştuğunu görebiliyordu, arkasından koşan kalabalık korsan grubu pek de uzağında değildi. Kolundaki kesik sızım sızım sızlasa da Celaena daha hızlı koşmak için kendini zorladı.

Sam'in zinciri indirmek için ancak birkaç dakikası vardı, yoksa köle gemileri zincire takılıp parçalanacaktı. Çarpmadan durmayı başarsalar bile kayıklarla peşlerine düşen korsanlar tarafından alt edilebilirlerdi. Korsanlar silahlıydı. Gemilerin kendi silahları dışında, çoğu savaşçı ve asilerden oluşsa da kölelerde silah yoktu.

Yarı virane kulede bir hareket belirdi. Çelik ışıldadı, sonra Sam göründü, kuleyi dışarıdan kuşatan merdivenleri koşarak çıkıyordu.

İki korsan merdivenlerden aşağı yöneldi, kılıçlar havaya kalktı. Sam adamlardan birini sırtına indirdiği darbeyle yere serdi. Korsan daha yere düşmeden Sam'in hançeri diğer korsanın karnına saplandı.

Ama Gemikıran hâlâ yerindeydi, ayrıca icabına bakılması gereken iki mancınık ve...

Şimdi kulenin dibine varmış olan on on beş korsan.

Celaena bir küfür savurdu. Hâlâ çok uzaktaydı. Zamanında yetişip zinciri indirmesi mümkün değildi, o varmadan gemiler zincire çarpmış olurdu.

Kolundaki acıya katlanmaya çalışarak tüm dikkatini soluklarına verip koştu, koştu, gözlerini kuleden ayırmaya cesaret edemiyordu. Hâlâ uzakta küçük bir figür olarak seçilen Sam kulenin tepesine çıkıp zincirin takılı olduğu çıkıntıya ulaştı. Celaena bu kadar uzaktan bile zincirin dev gibi olduğunu görebiliyordu. Sam koşup tüm gücüyle devasa manivelaya abandığında ikisi de korkunç gerçeğin, Celaena'nın gözden kaçırdığı şeyin farkına vardı: zincir tek bir adamın hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı.

Köle gemileri şimdi iyice yaklaşmıştı. O kadar yakındaydılar ki durmaları... imkânsızdı.

Hepsi ölecekti.

Ama köleler kürek çekmeyi bırakmadı.

Korsanlar kulenin merdivenlerinden çıkıyordu. Sam birkaç adamla aynı anda dövüşecek şekilde eğitim almıştı ama on küsur korsan... Lanet olası Rolfe ve adamları Celaena'yı oyalamıştı!

Sam merdivenlere bir göz attı. Korsanlardan onun da haberi vardı.

Celaena her şeyi çıldırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Sam kulenin tepesinde kaldı. Bir kat aşağısında, denize doğru çıkıntı yapan bir platformun üzerinde iki mancınık duruyordu. Körfezden yaklaşmakta olan gemilerin hızı giderek artıyordu. Ya özgürlük ya ölüm.

Sam mancınıkların olduğu kata atlamak üzere aşağı sarktı, mancınıkların yer aldığı döner platformun üzerine atlayışını izlerken Celaena'nın ayakları birbirine dolandı, Sam mancınıklar hareket edene kadar itti, itti, itti... Mancınıkları denize değil kulenin kendisine, zincirin bağlı olduğu duvara doğru çevirdi.

Sam mancınıkların yönünü ayarlarken Celaena gözlerini kuleden ayırmaya cesaret edemiyordu. Bir kaya parçası mancınığa yerleştirilmişti bile, doğan güneşin ışığında Celaena mancınığı yerinde tutan halatın gerildiğini görebiliyordu.

Korsanlar mancınıkların bulunduğu kata varmak üzereydi. İki gemi gitgide hızlanıyordu, zincir o kadar yakınlarındaydı ki gölgesi üzerlerine düşüyordu.

Korsanlar silahlarını havaya kaldırarak mancınıkların katına doluştuğunda Celaena'nın soluğu kesilecek gibi oldu.

Sam kılıcını havaya kaldırdı. Kılıç güneş ışığında bir yıldız gibi parladı.

Korsanlardan birinin hançeri Sam'e doğru savrulunca Celaena'nın dudaklarından uyarmak istercesine bir çığlık koptu.

Sam kılıcını mancınığın halatına indirdi. Mancınık o kadar hızlı savruldu ki Celaena hareketi göremedi bile. Kaya parçası duvara çarpıp taş, tahta, metal ne varsa paramparça etti. Kaya parçalara ayrılırken havadan toz yağmaya başladı.

Zincir körfezde yankılanan bir gümbürtüyle kuleden bir parçayı da koparark göçüverdi, zincirin kopardığı parça Celaena'nın Sam'i son gördüğü yerdi.

Celaena sonunda kuleye vardı, durup köle gemilerinin beyaz yelkenlerinin güneşin altında altın parıltılar saçarak açılmasını izledi.

Rüzgâr yelkenleri şişirerek gemileri hızla körfezin ağzından çıkarıp okyanusa taşıdı. Korsanlar gemilerini onarana kadar köleler yakalanmayacak kadar uzaklaşmış olacaktı.

Celaena güvenli bir liman bulmaları için bir dua mırıldandı, kölelere şans dileyen kelimeleri rüzgârın kanatlarında uzaklara doğru süzüldü.

Yanına bir kaya parçası düştü. Celaena'nın kalbi yerinden oynadı. Sam.

Ölmüş olamazdı. Hançer darbesiyle ya da o korsanlar veya mancınıklar yüzünden ölmüş olamazdı. Hayır, Sam kendini öldürtecek kadar aptal değildi. Eğer... Eğer... Ah, eğer öldüyse onu gebertecekti.

Kolunun acısına rağmen kılıcını çekerek virane kuleye koşacak oldu ama gırtlağına bir hançer dayanınca olduğu yerde kalakaldı.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Rolfe kulağına.

10. BÖLÜM

"Kımıldama yoksa gırtlağını keserim," diye tısladı Rolfe, boştaki eliyle Celaena'nın hançerini kınından çekip çalıların arasına fırlattı. Sonra da kılıcını aldı.

"Beni neden hemen öldürmüyorsun?"

Rolfe'un hırıltılı kahkahası Celaena'nın kulaklarını tırmaladı. "Çünkü seni tadını çıkara çıkara öldürmek istiyorum."

Celaena gözlerini harabe kuleye dikti, mancınığın yıktığı duvardan hâlâ tozlar yükseliyordu. Sam'in hayatta kalması mümkün müydü?

"Kahramanlık gösterinin bana neye patladığını biliyor musun?" Rolfe bıçağını iyice Celaena'nın gırtlağına bastırdı, boğazı çizilirken Celaena derin bir sızı hissetti. "İki yüz köle, artı iki gemi, artı limanda kullanılamaz hale getirdiğin yedi gemi, artı sayısız hayat."

Celaena güldü. "Dün geceki biraları unutma."

Rolfe bıçağını biraz daha bastırınca Celaena istemeden de olsa yüzünü buruşturdu. "Onu da kanınla ödeteceğim, merak etme."

"Beni nasıl buldun?" Celaena'nın zamana ihtiyacı vardı. İşe yarayacak bir şey bulmalıydı. En ufak bir hatada canından olacaktı.

"Sam'in peşinden gideceğini biliyordum. Köleleri serbest bırakmayı kafasına koyan biri arkadaşının yalnız başına ölmesine de izin vermez. Ama biraz geç kaldın sanırım."

Sık ormandan yeniden kuş ve hayvan sesleri duyulmaya başladı. Ama gözetleme kulesi hâlâ sessizdi, yalnızca arada bir yuvarlanan taşların sesi geliyordu.

"Benimle geliyorsun," dedi Rolfe. "Seninle işim bittiğinde ustana haber verip parçalarını almasını isteyeceğim."

Rolfe bir adım atarak Celaena'yı şehre doğru döndürdü ama Celaena buna hazırlıklıydı.

Sırtını sertçe Rolfe'un göğsüne çarparak bir ayağıyla çelme taktı. Rolfe, Celaena'nın bacağına takılıp tökezledi, Celaena elini boynuyla hançerin arasına soktuğu anda Rolfe gırtlağını keseceğine dair verdiği sözü yerine getirmek üzere harekete geçti.

Avucundan akan kanlar tuniğine damlıyordu ama Celaena duyduğu acıyı bastırarak dirseğini Rolfe'un karnına geçirdi. Nefesi kesilen Rolfe iki büklüm oldu, Celaena dizini Rolfe'un suratına geçirdi. Dizkapağı adamın burnuyla birleştiğinde hafif bir çatırtı duyuldu. Celaena, Rolfe'u yere fırlatırken kendi pantolonundaki kanı fark etti... Rolfe'un kanıydı bu.

Celaena hançerini yerden alırken Korsan Lord da kendi kılıcına uzandı. Dizlerinin üzerinde doğrulup kılıcını Celaena'ya doğru savurdu ama Celaena ayağıyla kılıcı yere yapıştırdı. Rolfe kafasını kaldırdığı anda yediği tekmeyle sırtüstü yere serildi. Celaena üzerine eğilip hançerini Rolfe'un gırtlağına dayadı.

"Eh, *bu* iş hiç de beklediğin gibi gitmedi ha?" dedi Celaena, gelen başka korsan var mı diye durup bir an dikkatle dinledi. Ama hayvanlar hâlâ çığlıklar atarak vızıldayan böcekler gibi bağrışıyorlardı. İkisi baş başaydı. Muhtemelen korsanların çoğu şehirde dövüşüyordu.

Celaena tuniğinin yakasından tutup Rolfe'un yüzünü yüzüne yaklaştırırken kanlar fışkıran eli zonkluyordu.

"Pekâlâ," dedi, Rolfe'un burnundan akan kanı görünce gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Şimdi ne olacağını söyleyeyim." Rolfe'un yakasını bırakıp tuniğinin cebinden iki kâğıt parçası çıkardı. Elinin acısıyla karşılaştırınca kolundaki yaranın sızısı hafif kalmıştı. "Bunları imzalayıp ikisine de mührünü basacaksın."

"Hayır," dedi Rolfe öfkeyle.

"Daha kâğıtlarda ne yazdığını bile bilmiyorsun." Celaena hançerinin ucunu Rolfe'un inip çıkan gırtlağına bastırdı. "İzin ver de açıklık getireyim: bunlardan biri ustama yazılmış bir mektup. Anlaşmanın yattığını, köleleri göndermeyeceğini ve köle ticareti için bir başkasıyla anlaştığını duyarsan donanmanı gönderip haddini bildireceğini yazıyor."

Rolfe güçlükle soludu. "Sen delirmişsin."

"Olabilir," dedi Celaena. "Ama daha bitirmedim." İkinci mektubu havaya kaldırdı. "Bunu da... senin için yazdım. Mümkün olduğunca *senin* elinden çıkmış gibi yazmaya çalıştım ama alıştığından daha zarif olmuşsa bağışla." Rolfe kurtulmaya çalışınca Celaena bıçağı biraz daha sert bastırdı, o zaman Rolfe kımıldamayı kesti. "Özetle," dedi Celaena abartılı bir iç çekişle, "bu mektup senin, ellerinde büyülü bir harita taşıyan Kaptan Rolfe'un bir daha asla ama *asla* köle satmayacağını söylüyor. Ayrıca köle satarken, naklederken ya da takas yaparken yakaladığın korsanları kendi ellerinle asacak, yakacak ya da boğacaksın. Kafatası Körfezi bundan böyle Adarlan'dan kaçan köleler için güvenli bir sığınak olacak."

Rolfe'un kulaklarından neredeyse buharlar çıkacaktı. "İkisini de imzalamıyorum aptal kız. Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Pekâlâ," dedi Celaena hançeri Rolfe'un etine daha rahat girecek bir açıya getirerek. "Buraya ilk geldiğimiz gün ofisinde imzanı ezberlemiştim. Taklit etmek zor olmaz. Mühür yüzüğüne gelince..." Celaena cebinden bir şey çıkardı. "Ne olur ne olmaz diye o gün ofisinden bunu da almıştım. İyi de etmişim." Celaena ışıkta lal rengi parıldayan mührü havaya kaldırınca Rolfe'un boğazından boğuk bir hırıltı çıktı. "Düşündüm de şehre dönüp ahbaplarına gemiyle kölelerin peşine düşmeye karar verdiğini ve bir müddet seni beklememelerini söyleyebilirim... yani belki altı ay kadar. Ya da bir yıl mı desem? Hemen şuracığa, yolun kıyısına senin için kazacağım mezarı fark etmeyecekleri kadar uzun süreliğine. Açıkçası yüzümü gördüğüne göre zaten seni öldürmem gerekiyor. Ama bunu bir iyilik olarak kabul et... Ayrıca emirleri-

me itaat etmezsen seni bağışlama konusunda fikrimi değiştireceğimden de emin ol."

Rolfe'un gözleri kısılıp birer yarık halini aldı. "Neden?"

"Buna biraz açıklık getirmen gerek."

Rolfe derin bir nefes aldı. "Neden köleler için bunca zahmete giriyorsun?"

"Onlar için savaşacak başka kimse yok da ondan." Celaena cebinden bir dolmakalem çıkardı. "Kâğıtları imzala."

Rolfe bir kaşını kaldırdı. "Peki sözümü tuttuğumu nereden bileceksin?"

Celaena hançeri Rolfe'un gırtlağından çekerek yüzüne dökülmüş koyu renk bir saç tutamını hançerin ucuyla geri itti. "Haber kaynaklarım var. Ayrıca köle sattığını duyarsam, nereye gidersen git, ne kadar uzağa kaçarsan kaç seni bulurum. İkinci kez canını bağışlıyorum. Üçüncüsünde bu kadar şanslı olmayacaksın. Şerefim üzerine yemin ederim. Neredeyse on yedi yaşındayım ve şimdiden seni tepeleyebiliyorum; birkaç yıla ne kadar iyi durumda olacağımı sen düşün." Başını iki yana salladı. "Şu anda beni sınamak istediğini hiç sanmıyorum, kesinlikle o zaman da istemeyeceksin."

Rolfe bir an gözlerini dikip baktı. "Bir daha topraklarıma ayak basarsan bunu hayatınla ödersin." Bir an sustuktan sonra homurdandı, "Tanrılar Arobynn'in yardımcısı olsun." Kalemi eline aldı. "Başka bir arzun var mı?"

Celaena Rolfe'u bıraktı ama hançeri elinden bırakmadı. "Ah evet," dedi. "Bir gemi iyi olurdu doğrusu."

Rolfe ters ters baktıktan sonra kâğıtları Celaena'nın elinden aldı.

* * *

Rolfe kâğıtları imzaladıktan ve mührünü basıp geri verdikten sonra Celaena, Rolfe'u yeniden yere serdi. Boynunun iki noktasına peş peşe indirdiği iki darbeyle işi halletti, Rolfe artık gerekeni yapmasına yetecek bir süre baygın yatacaktı, Celaena'nın yapması gereken de Sam'i bulmaktı.

Kulenin yarı yıkılmış merdivenlerini koşarak çıktı, korsan cesetlerinin ve kaya parçalarının üzerinden atlayarak koştu, Sam'e ve mancınık kalıntılarına en yakın korsanların ezilmiş cesetlerini bulunca durdu. Kan, kemik ve ezilmiş et parçalarına fazla bakmak istemedi.

"Sam!" diye bağırdı bir moloz parçasının üstünden atlayarak. Tahta bir levhayı kaldırıp kenara atarak bir iz bulma umuduyla zemini gözden geçirdi. "Sam!"

Eli yine kanamaya başlamıştı, kayaları, tahta ve metal parçalarını devirirken arkasında kan izleri bırakıyordu. Sam neredeydi?

Bu *Celaena*'nın planıydı. Biri bu uğurda ölecekse o, kendisi olmalıydı. Sam değil.

İkinci mancınığın yanına geldi, mancınık kuleden kopan bir parçanın altında ikiye bölünmüştü. Sam'i en son burada görmüştü. Sahanlığa bir taş plakası düşmüştü. Birinin altında ezilebileceği kadar büyüktü.

Taş plakasına abanıp ayakları yerde kayarak itti, itti, itti. Taş bana mısın demedi.

Hırıldayarak, nefesi kesilerek daha kuvvetli itti. Ne var ki plaka çok büyüktü.

Küfrederek kayanın gri yüzeyine bir yumruk indirdi, yaralı eline korkunç bir acı saplandı. Acının etkisiyle taşa iyice abanırken içinde kabaran çığlığı bastırmak için dişlerini sıkıyordu.

"Nedense o kayayı böyle kımıldatabileceğini hiç sanmıyorum," dedi biri, Celaena hızla arkasına döndü.

Sahanlığın diğer ucunda Sam duruyordu. Tepeden tırnağa gri tozlara bulanmıştı, alnındaki kesikten de kan sızıyordu ama yine de...

Celaena çenesini havaya dikti. "Deminden beri sana sesleniyorum."

Sam omuz silkerek sallana sallana Celaena'ya doğru yürüdü. "Günü kurtardığıma göre birkaç dakika bekleyebilirsin diye düşündüm." Küllerle kaplı yüzünde kaşları yukarı kalktı.

"Ne büyük kahramanlık." Celaena kulenin yıkıntılarını işaret etti. "Hiç bu kadar baştan savma iş görmedim."

Sam gülümsedi, kahverengi gözleri şafağın aydınlığında elaya dönmüştü. Gözlerinde tam o *Sam* bakışı vardı, muzipçe bir ışıltı, hafif bir öfke, onu hep ama *hep* Celaena'dan daha iyi biri yapan merhamet.

Celaena hiç düşünmeden kollarını dolayıp Sam'i kendine çekti.

Sam kaskatı kesildi ama az sonra o da Celaena'ya sarıldı. Celaena, Sam'in kokusunu içine çekti, terinin kokusunu, keskin toz toprak kokusunu, kanının metalik kokusunu... Sam yanağını Celaena'nın başına yasladı. Celaena en son ne zaman birinin ona sarıldığını hatırlamıyordu, gerçekten hatırlamıyordu. Hayır, bir saniye... Bir yıl önceydi. Görevden burkulmuş bir bilekle iki saat geç döndüğünde Ben'le sarılmışlardı. Ben onu merak etmişti, kraliyet muhafızlarına yakalanmaktan kıl payı kurtulduğu için Celaena da epey sarsılmıştı.

Ama nedense Sam'e sarılmak farklıydı. Bir anlığına da olsa Sam'in sıcaklığına gömülüp bütün dertlerini unutmak istiyordu.

"Sam," diye mırıldandı genç adamın göğsünde.

"Hmm?"

Celaena kollarından sıyrılıp Sam'den biraz uzaklaştı. "Sana sarıldığımı birine söyleyecek olursan... bağırsaklarını deşerim."

Sam bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını arkaya atıp güldü. O kadar çok güldü ki sonunda boğazına gıcık yapan tozlar yüzünden öksürük krizine tutuldu. Celaena bunu hiç de komik bulmadığından Sam'i öksürüğünde boğulmaya bıraktı.

Öksürüğü kesilince Sam boğazını temizledi. "Hadi Sardothien," dedi bir kolunu Celaena'nın omzuna atarak. "Köleleri serbest bıraktığına ve korsan şehirlerini yerle bir ettiğine göre artık eve dönelim."

Celaena yan yan Sam'e bakıp sırıttı.

SUİKASTÇI VE ŞİFACI

1.
BÖLÜM

Yabancı genç kadın iki gündür Beyaz Domuz Hanı'nda kalıyordu ve şimdiye dek Nolan'dan başka kimseyle konuşmamıştı, Nolan da kadının simsiyah giysilerine şöyle bir baktıktan sonra bir dediğini iki etmemişti.

Kadına handaki en güzel odayı vermişti –bu odayı sadece yolmak istediği müşterilere verirdi– ve genç kadının kalın kapüşonundan da uzun ince bedeninde parıldayan silahlarından da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kadın eldivenli eliyle bir altın sikke fırlatmışken rahatsız olacak hali de yoktu. Hele ki kadın üzerinde bülbül yumurtası büyüklüğünde yakut bulunan altın bir broş takmışken.

Zaten Nolan kimseden korkmazdı, tabii ödeme yapmayacak gibi görünmedikleri müddetçe... O zaman bile korku değil, hırs ve öfke baskın gelirdi.

Yrene Towers genç kadını bardan izliyordu. Sırf arka masada hiç kımıldamadan oturan bu genç ve yalnız yabancıya bakmamak imkânsız olduğu için izliyordu. Meraka kapılmamak imkânsız olduğu için.

Yrene henüz kadının yüzünü görmemişti ama arada bir siyah kapüşonunun derinliklerinde altın sarısı örgüsünün parıldadığını görür gibi oluyordu. Başka bir şehirde olsa Beyaz Domuz Hanı konfor ve temizlik bakımından berbat bir yer olarak kabul edi-

lirdi. Ama çoğu haritada bile yer almayan Innish öyle küçük bir liman şehriydi ki hana buranın en iyisi gözüyle bakılıyordu.

Yrene o anda yıkamakta olduğu kupaya bakıp yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Barı ve tezgâhı temiz tutmak ve hanın müşterilerine –müşterilerin çoğu onu da satılık zanneden denizciler, tüccarlar ya da paralı askerlerdi– hizmet ederken gülümsemek için elinden geleni yapıyordu. Ama Nolan şaraba su katıyor, çarşafları ancak bitler ve pirelerin varlığı yadsınamaz hale geldiğinde yıkıyor ve bazen o günkü yahniye ne idüğü belirsiz etler katıyordu.

Yrene bir yıldır burada çalışıyordu –niyetlendiğinden on bir ay daha fazla– ama Beyaz Domuz onu hâlâ tiksindiriyordu. Normalde midesi o kadar hassas olmadığı halde (bu yüzden Nolan ve Jessa, müsterilerin en iğrenç pisliklerini onun temizlemesini buyuruyorlardı) burası onun bile dayanamayacağı kadar berbattı.

Arka masadaki yabancı başını kaldırdı, eldivenli parmağıyla Yrene'e bir bira daha getirmesini işaret etti. Yirmi yaşından fazla durmayan birine göre genç kadın aşırı miktarda içki içmişti –şarap, bira, Nolan başka ne götürmesini emretmişse– ama içtiklerinden etkilenmişe benzemiyordu. Gerçi kafasında o kapüşon varken bunu anlamak imkânsızdı. İki akşamdır odasına dönerken bir kedi zarafetiyle yürüyor, bar kapanmadan son içkilerini içip kalkan çoğu müşteri gibi ayakları birbirine dolanmıyordu.

Yrene az önce kurulayıp bir tepsiye koyduğu kupaya hemen bira doldurdu. Yanına bir bardak su ve biraz daha ekmek ilave etti çünkü kız akşam yemeğinde servis ettikleri yahniye elini bile sürmemişti. Tek lokma bile yememişti. Akıllı kadındı doğrusu.

Yrene dokunmak için uzanan ellerden kaçınarak kalabalık barın masaları arasından dolandı. Yolunu yarılamıştı ki ön kapının yanında oturmakta olan Nolan'la göz göze geldi. Nolan onaylar gibi başını sallayınca büyük ölçüde kel olan kafası loş ışıkta parıldadı. İçsin içsin. Daha çok para harcasın.

Yrene, Innish'in diğer genç kadınlarıyla birlikte kaldırımları aşındırmamasının yegâne sebebi Nolan olduğu için gözlerini devirmekten kaçındı. Bir yıl önce bu yapılı adamı hanın alt katında-

ki meyhanede daha fazla yardıma ihtiyacı olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Adam elbette Yrene'i işe almayı kendisi bu işten daha kârlı çıkacağı için kabul etmişti.

Ama Yrene on sekiz yaşındaydı ve çaresizdi, birkaç kuruş ve merdivenlerin altındaki malzeme dolabında küçük bir yatak karşılığında işi seve seve kabul etmeye hazırdı. Kazancının çoğu bahşişlerden geliyordu ama Nolan bahşişlerin yarısına el koyuyordu. Ayrıca diğer barmaid Jessa genelde kalan paranın üçte ikisini kendine alıyordu çünkü sık sık söylediği gibi *para bırakan adamları buraya çeken şey onun güzel yüzüydü*.

Köşelerden birine göz atınca o güzel yüz ve eşlikçisi bedenin, sakallı bir denizcinin kucağında oturduğunu gördü. Jessa kahverengi gür buklelerini savurarak kıkırdıyordu. Yrene içini çekse de şikâyet etmedi çünkü Jessa, Nolan'ın gözdesiydi ve Yrene'in gidecek hiç ama hiçbir yeri yoktu. Artık evi Innish, sığınağı da Beyaz Domuz'du. Bunun dışında kalan dünya çok büyüktü, paramparça düşlerle ve Yrene'in sevdiği ne varsa yakıp yıkan ordularla doluydu.

Yrene sonunda yabancının masasına vardığında genç kadının ona baktığını gördü. "Size biraz su ve ekmek de getirdim," dedi kekeleyerek. Birayı masaya bıraktı ama tepsideki diğer iki şeyi bırakmakta tereddüt etti.

Genç kadın, "Teşekkür ederim," demekle yetindi. Sesini yükseltmeden sakince konuşuyordu, kültürlü bir kadındı demek. Eğitimliydi. Ayrıca Yrene'le ilgilendiği de yoktu.

Zaten Yrene'in pek ilgi çekici bir yanı da yoktu, basit yün elbisesi de cılız bedenine albeni katmaya yetmiyordu. Fenharrow'un güneyinden gelen çoğu kişi gibi Yrene de esmer tenli, sıradan kahverengi saçlı ve orta boyluydu. Az biraz böbürlendiği tek yeri açık kahverengi gözleriydi. Gerçi bu gözleri pek gören yoktu ya. Yrene genelde iletişim kurmaktan ve yanlış insanların dikkatini çekmekten kaçınmak için gözlerini yerden kaldırmamaya dikkat ederdi.

Yrene ekmeği ve suyu da masaya bıraktıktan sonra kızın masanın bir köşesine ittiği boş kupayı aldı. Ama merakına yenilince

genç kadının kukuletasının siyah derinliklerine doğru baktı. Gölgelerden, parıldayan altın rengi saçlardan ve solgun gibi duran bir ciltten başka şey seçemedi. Kafasında çok fazla soru vardı, çok çok fazla. *Kimsin sen? Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun? Taşıdığın tüm bu bıçakları kullanabiliyor musun?*

Nolan bütün bu süre boyunca onları izlediğinden Yrene eğilerek selam verdikten sonra gözlerini yerden kaldırmadan yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle üstüne uzanan eller tarlasından geçerek bara döndü.

Celaena Sardothien beş para etmez bir handa oturmuş hayatının nasıl bu kadar çabuk cehenneme döndüğünü düşünüyordu.

* * *

Innish'ten nefret ediyordu. Çöp ve pislik kokusundan da, şehri gece gündüz kaplayan ağır sis örtüsünden de, şehirde yaşayan ikinci sınıf tüccarlardan, paralı askerlerden ve çoğu sefil olan insanlardan da nefret ediyordu.

Burada kim olduğunu ya da buraya neden geldiğini bilen hiç kimse yoktu; kimse o kapüşonun altındaki kızın Adarlan İmparatorluğu'nun en ünlü suikastçısı Celaena Sardothien olduğunu bilmiyordu. Celaena da bilmelerini istemiyordu zaten. Öğrenmelerine de izin veremezdi. Ayrıca on yedi yaşına sadece bir hafta kaldığını bilmelerini de istemiyordu.

İki gündür buradaydı, bu iki günü ya berbat odasına kapanarak (hancı olacak o yaltakçı odaya yüzsüzce "süit" demişti) ya da ter, bayat bira ve pis vücut kokularıyla dolu bu barda otururak geçirmişti.

Seçme şansı olsaydı buradan hemen giderdi. Ama Suikastçılar Kralı ustası Arobynn Hamel yüzünden burada kalmaya mecburdu. Arobynn vâris olarak onu seçtiği için her zaman gurur duymuş, bununla hep hava atmıştı. Ama şimdi... Bu yolculukla Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu'yla yapılacak köle ticareti anlaşmasını mahvetmenin cezasını çekiyordu. Bogdano Ormanı'ndan gitme riskini göze almak istemediğinden –bu or-

man kıtayı Çöl'e bağlayan vahşi bir toprak parçasıydı– tek şansı gemiyle Oro Körfezi'nden geçmekti. Bu da onu Yurpa'ya götürecek bir gemi için burada, bu mezbelelik barda beklemesini gerektiriyordu.

Celaena içini çekerek birasından bir yudum aldı. Neredeyse tükürecekti. Biranın tadı iğrençti. Buradaki her şey gibi bira da en adisindendi. Tıpkı dokunmadığı yahni gibi. O yemekteki et her ne ise yenmeye değecek bir yaratığa ait değildi. Öyleyse peynir ekmeğe talim edecekti.

Celaena masalar ve sandalyelerin oluşturduğu labirentin içinden geçen kahverengi saçlı barmaid'i izleyerek arkasına yaslandı. Kız çimdiklemek için ellerini uzatan adamları omzunun üstünde tuttuğu tepsiyi hiç eğmeden çevik hareketlerle atlatıyordu. Bu atik ayakların, mükemmel dengenin, bu zekâ dolu büyüleyici gözlerin böyle harcanması ne kadar acıydı. Bu aptal bir kız değildi. Celaena onun salona ve müşterilere nasıl baktığını fark etmişti, tıpkı Celaena'ya da baktığı gibi. Nasıl bir felakete uğramıştı da burada çalışmak zorunda kalmıştı?

Celaena aslında kızı o kadar da umursamıyordu. Daha çok can sıkıntısını dağıtmak için düşünüyordu bunları. Rifthold'dan gelirken yanında getirdiği üç kitabı okuyup bitirmişti ve Innish'te kitap satan tek bir dükkân bile yoktu, sadece baharat, balık, modası geçmiş giysiler ve deniz malzemeleri satıyorlardı. Bir liman şehri için içler acısı bir durumdu bu. Ama Melisande Krallığı son sekiz buçuk yıldır zor zamanlar geçiriyordu, Adarlan Kralı kıtayı fethedip ticaret yollarını Melisande'nin birkaç doğu limanından Eyllwe'ye çevirdiğinden beri.

Anlaşılan bütün dünya zor zamanlar geçirmişti. Celaena da dahil.

Yüzüne dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Arobynn'in attığı dayaktan kaynaklanan şişlikler inmişti ama yüzünde hâlâ morluklar vardı. Ne göreceğini bildiği için şifonyerin üstündeki aynaya bakmaktan kaçınıyordu: elmacık kemiklerindeki mor, mavi, sarı lekeler, mosmor bir göz ve daha tam iyileşmemiş yarık bir dudak.

Hepsi de Kafatası Körfezi'nden döndüğü gün Arobynn'in yaptıklarının hatırası, iki yüz köleyi korkunç bir yazgıdan kurtararak ona nasıl ihanet ettiğinin kanıtıydı. Korsan Lord'u kendine düşman etmişti, korsanın Arobynn'le olan ilişkisini mahvettiğinden de son derece emindi, ne var ki haklıydı. Buna değmişti, yine olsa aynısını yapacağını söyleyip duruyordu kendine.

Bazen doğru düzgün düşünemeyecek kadar öfkelense bile. Rifthold'dan Kızıl Çöl'e yolculuk ettiği iki hafta içinde bir değil, iki değil, tam üç bar kavgasına karışmış olsa bile. Kavgalardan biri kışkırtma sonucu çıktığı için hiç değilse haklı bir gerekçesi vardı: bir adam kâğıt oyununda hile yapmıştı. Ama diğer ikisi...

İnkâra lüzum yoktu: kavga etmek için kaşınıyordu. Bıçaklarla ya da silahlarla değil. Sadece yumruklar ve tekmelerle. Herhalde kırılan burunlar ve çeneler, ardında bıraktığı baygın bedenler için üzülmesi gerekirdi. Ama üzülmüyordu.

Elinden üzülmek gelmiyordu çünkü kavga ederek geçirdiği o anlar yeniden kendisi gibi hissettiği nadir anlardandı. O anlarda yeniden Adarlan'ın en meşhur suikastçısı, Arobynn Hamel'ın vârisi olduğunu hissediyordu.

Rakipleri sarhoş ve eğitimsiz dövüşçüler olsa da; onlarla dövüşmemesi gerektiğini bilse de.

Barmaid güvenli tezgâha varınca Celaena bakışlarını salonda gezdirdi. Hancı son iki gündür yaptığı gibi yine onu izliyor, daha fazla nasıl para sızdırabileceğini düşünüyordu. Birkaç adam daha ona bakıyordu. Celaena bazılarını bir önceki geceden hatırlıyordu, diğerleri ise çabucak notunu verdiği yeni yüzlerdi. Şimdiye dek bu adamları ondan uzak tutan şey korku mu yoksa şans mıydı?

Celaena yanında para taşıdığını gizlememişti. Giysileri ve silahları da varlıklı olduğunu ziyadesiyle ortaya koyuyordu. Taktığı yakut broş adeta belaya davetiye çıkarıyordu, zaten broşu takmasındaki amaç da buydu. Bu broşu Arobynn on altıncı doğum gününde hediye etmişti, biri broşu çalmaya kalksın diye dua ediyordu. Yeterince iyilerse buna göz yumabilirdi. Gerçekten birinin onu soymaya kalkması an meselesiydi.

Sadece yumruklarıyla ve tekmeleriyle dövüşmekten sıkılmadan harekete geçseler iyi ederlerdi. Yanında duran kılıcına bir göz attı, kılıç meyhanenin loş ışığında parlıyordu.

Ama şafakta yola çıkacaktı, gemiyle Metruk Diyar'a, oradan da Arobynn'e ihanetinin bedelini daha fazla ödemek için Suikastçıların Sessiz Ustası'nın yanında eğitim görmeye Kızıl Çöl'e gidecekti. Kendine dürüst olması gerekirse Kızıl Çöl'e *gitmeme* fikri hoşuna gitmeye başlamıştı.

Bu ayartıcı bir düşünceydi. Başka bir yere giden bir gemiye binebilir –mesela güney kıtasına– ve yeni bir hayata başlayabilirdi. Arobynn'i, Suikastçılar Loncası'nı, Rifthold şehrini ve Adarlan'ın lanet olası imparatorluğunu geride bırakabilirdi. Ona engel olacak pek az şey vardı, tabii ne kadar uzağa giderse gitsin Arobynn'in peşini bırakmayacağı hissi dışında. Bir de Sam vardı... eh, dünyanın cehenneme döndüğü o gece suikastçı yoldaşına ne olduğunu bilmiyordu. Ama bilinmeyenin cazibesi ve Arobynn'in vurduğu son prangaları da kırıp atmasını ve kendi Suikastçı Loncası'nı kurabileceği bir yere yelken açmasını söyleyen vahşi öfke etkisinden bir şey kaybetmiyordu. Bunu yapmak gerçekten de çok kolay olurdu.

Ama yarın Yurpa'ya giden gemiye binmekten vazgeçip güney kıtasına gitmeye karar verse bile bu berbat handa bir gece daha geçirmesi gerekiyordu. İçini kamçılayan öfkenin kükremelerinden başka hiçbir şey duyamadığı uykusuz bir gece daha.

Aklı varsa, mantıklı biriyse, bu gece kavgadan kaçınıp nereye gidecek olursa olsun Innish'i sessiz sakin terk ederdi.

Ama kendini ne akıllı ne de mantıklı hissediyordu, saatler geçtikten, hanın havası kana susamış bir vahşete büründükten sonra hissettikleri kesinlikle bunlar değildi.

2. BÖLÜM

Yrene ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama Beyaz Domuz'un atmosferi değişmişti. Sanki içerideki adamların hepsi bir şey bekliyordu. Arka taraftaki kız hâlâ masasında oturuyor, hâlâ derin derin düşünüyordu. Ama eldivenli parmaklarını hafif hafif çizik içindeki masaya vuruyor, arada bir de kapüşonlu kafasını kaldırıp etrafına bakınıyordu.

Yrene istese de gidemezdi. Kapanış zilinin çalmasına daha kırk dakika vardı, ayrıca temizlik yapmak ve sarhoş müşterileri dışarı çıkarmak için bir saat daha kalması gerekiyordu. Kapıdan çıktıktan sonra nereye gittikleri umurunda değildi –yüzüstü su hendeğine devrilseler bile umurunda değildi– yeter ki bardan çıksınlar. Ve geri dönmesinler.

Nolan ya postu kurtarmak ya da arka sokakta karanlık işler çevirmek üzere az önce ortadan yok olmuştu, Jessa ise bardaki havanın değiştiğinden habersiz hâlâ o denizcinin kucağında oynaşıyordu.

Yrene durmadan kapüşonlu kıza bakıyordu. Bardaki müşterilerin çoğu da öyle. Kızın kalkmasını mı bekliyorlardı? İçlerinde Yrene'in tanıdığı birkaç hırsız da vardı, bunlar son iki gündür akbaba gibi dolanarak yabancı kızın yanında taşıdığı silahları kullanmayı bilip bilmediğini kestirmeye çalışıyordu. Kızın yarın şafakta yola çıkacağını herkes biliyordu. Eğer parasının, mücev-

herlerinin, silahlarının ya da daha karanlık bir şeyin peşindelerse bu gece son şanslarıydı.

Yrene, iskambil oynayan dört paralı askerin masasında biraları tazelerken dudaklarını ısırıyordu. Kızı uyarmalıydı, belki de gemiye hemen şimdi binmesinin daha iyi olacağını söylemeliydi ona, boğazında bir kesik oluşmadan önce.

Ama Nolan kızı uyardığını öğrenirse Yrene'i kapı dışarı ederdi. Boğaz kesen katillerin çoğu haksız yolla elde ettikleri kazancı sık sık onunla paylaşan pek sevgili müşterileriydi çünkü. Yrene ona ihanet edecek olursa Nolan'ın bu adamları peşine takacağından emindi. Bu insanlara nasıl bu kadar alışmıştı? Nolan ve Beyaz Domuz ne ara kaybetmeyi hiç istemediği bir yer ve pozisyon haline gelmişti?

Yrene güçlükle yutkunarak bir kupa bira daha doldurdu. Annesi olsa kızı uyarmakta tereddüt etmezdi.

Ama annesi iyi bir kadındı, duruşundan asla taviz vermeyen, ne kadar fakir olurlarsa olsunlar, hasta ya da yaralı birini güney Fenharrow'daki evlerinin kapısından asla geri çevirmeyen biriydi. Asla.

Annesi hatırı sayılır bir büyü yeteneğine sahip fevkalade kabiliyetli bir şifacıydı ve hep Şifa Tanrıçası Silba'nın ona karşılıksız bahşettiği şeyler için insanlardan para almanın doğru olmadığını söylerdi. Annesinin bocaladığını tek bir kez, Adarlan'dan gelen tepeden tırnağa silahlı askerler ellerinde meşaleler ve odunlarla evlerini kuşattığında görmüştü.

Annesi büyü gücünün, tıpkı Yrene'inki gibi, aylar önce topraklardaki tüm büyüyle birlikte kaybolduğunu açıkladığında onu dinleme zahmetine bile girmemişlerdi, annesi tanrıların onları terk ettiğini söylüyordu.

Hayır, askerler annesini hiç dinlememişti. Annesi ve Yrene'in onları kurtarması için yalvardığı tanrılar da öyle.

Annesi ilk –ve son kez– o zaman birinin canını almıştı.

Yrene annesinin elinde gizlediği hançerin parıltısını hâlâ görebiliyor, çıplak ayaklarında askerin kanını hissedebiliyordu. Annesinin *kaç* diye bağırdığını duyuyor, burnuna Oakwald

Ormanı'na kaçıp ağlarken annesini diri diri yaktıkları ateşin kokusu geliyordu.

Çelik gibi midesini annesinden almıştı ama sağlam sinirlerinin bu mezbeleliği evi gibi benimseyecek kadar dayanacağını hiç düşünmemişti.

Yrene kendi düşüncelerine ve anılarına o kadar dalmıştı ki kocaman bir el beline dolanana kadar adamı fark etmedi.

"Masamızda güzel bir yüz hiç fena olmazdı," dedi adam başını kaldırıp vahşice sırıtarak. Yrene geri çekildi ama adam belini sıkıca kavramış onu kucağına çekmeye çalışıyordu.

"Çalışmam gerek," dedi Yrene elinden geldiğince yumuşak bir sesle. Daha önce de bu tür durumlardan sıyrılmıştı, hem de sayısız kez. Bu onu uzun zaman önce korkutmaz olmuştu.

"Gel benim üstümde çalış," dedi masadaki askerlerden biri, sırtına eski bir kılıç asılı uzun boylu bir adamdı bu. Yrene ilk askerin parmaklarını belinden sakince söktü.

"Kırk dakika sonra kapatıyoruz," dedi kibarca, vahşi köpekler gibi sırıtan adamları kızdırmadan elinden geldiğince geri çekildi. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"İşten sonra ne yapıyorsun?" dedi adamlardan bir diğeri.

"Eve, kocamın yanına gidiyorum," diye uydurdu Yrene. Adamlar parmağındaki yüzüğe baktı, şimdi evlilik yüzüğü yerine geçen yüzüğe. Bu yüzük annesinden, anneannesinden ve ondan öncekilerden, hepsi de hafızalardan silinmiş olan o muhteşem şifacılardan kalmıştı.

Adamlar yüzlerini asınca Yrene artık gitmesi gerektiğini düşünüp hemen bara döndü. Kızı uyarmadı, fazla büyük olan barın öbür ucuna gitmek için kurtlar gibi bekleyen adamların arasından geçemezdi.

Kırk dakika. Hepsini sepetlemek için bir kırk dakika daha.

Sonra temizlik yapıp kendini yatağa atacaktı, böylece geleceği haline gelmiş olan bu cehennemde bir gün daha sona ermiş olacaktı.

* * *

Açıkçası Celaena masaların arasında yürürken bardaki adamlardan hiçbiri parasını, yakut broşunu ya da silahlarını çalmaya yeltenmediği için biraz içerlemişti. Barın kapanacağını haber veren zil yeni çalmıştı. Celaena en ufak yorgunluk hissetmediği halde çıkacak bir kavgayı, bir sohbeti ya da oyalanmasına yarayacak herhangi bir şeyi beklemekten çok sıkılmıştı.

Odasına gidip yanında getirdiği kitaplardan birini yeniden okuyabilirdi. Etrafını kollayarak barın yanından geçerken koyu renk saçlı kıza bir gümüş sikke fırlattı, bu arada aklından sokağa çıkıp macera aramanın daha iyi olup olmayacağını geçiriyordu.

Sam olsa *ihtiyatsız ve aptal* olduğunu söylerdi. Ama Sam burada değildi, ayrıca öldü mü kaldı mı, Arobynn'in attığı dayak sonucu bayıldı mı bilmiyordu. Ama Kafatası Körfezi'ndeki köleleri özgürlüğüne kavuşturma işinde oynadığı rol yüzünden cezalandırıldığı kesindi.

Celaena bunu düşünmek istemiyordu. Sam'le artık dost olduklarını düşünüyordu. Hiçbir zaman dost edinmek gibi bir lüksü olmamıştı, bunu pek istediği de söylenemezdi. Ama Sam, Celaena hakkında, planları ve yetenekleri konusunda düşüncelerini söylemekten hiç kaçınmasa da iyi bir rakip olmuştu.

Bilinmeyene yelken açıp Kızıl Çöl'e gitmese, hatta bir daha Rifthold'a dönmese Sam ne düşünürdü? Herhalde kutlama yapardı, özellikle de Arobynn vârisi olarak onu seçeceği için. Belki de Celaena, Sam'i kandırabilirdi. Aslında Sam, Kafatası Körfezi'nde kaçmalarını teklif etmişti. Bir yere yerleştikten, yurdu belleyeceği bir yerde baş suikastçı olarak yeni bir hayat kurduktan sonra onu da yanına çağırabilirdi. Bir daha asla dayaklara ve hakaretlere katlanmak zorunda kalmazlardı. Ne hoş ne cazip bir düşünceydi.

Celaena pusuya yatmış olabilecek hırsızlara ve katillere kulak kesilerek dar merdivenleri ağır ağır çıktı. Üst kattaki koridoru görünce hayal kırıklığına uğradı: karanlık, sessiz ... ve boş.

İçini çekerek odasına girip kapıyı sürgüledi. Az sonra eski şifonyeri de kapının arkasına itti. Kendi güvenliği için değil. Ah, hayır. Bu tedbir içeri girmeye kalkışacak aptallar içindi... içeri girmeye kalkışacak ve kendilerini sırf başıboş bir suikastçının

can sıkıntısını gidermek uğruna göbekten burna kadar yarılmış bulacak aptallar için.

Ama odada on beş dakika kadar volta attıktan sonra şifonyeri kenara çekip dışarı çıktı. Kavga arıyordu. Macera arıyordu. Aklını yüzündeki morluklardan, Arobynn'in verdiği cezadan ve sorumluluklarından kaçıp uzak bir diyara yelken açmak için duyduğu istekten uzaklaştıracak herhangi bir şey arıyordu.

* * *

Yrene son çöp kovalarını da Beyaz Domuz'un arka tarafındaki sisli sokağa çıkardığında sırtı ve kolları ağrıyordu. Bugün her zamankinden daha uzun sürmüştü.

Tanrılara şükür kavga çıkmamıştı ama Yrene gerginliğini ve bir şeylerin yolunda gitmediği hissini üstünden atamıyordu. Yine de handa arbede yaşanmadığına çok memnundu. En son isteyeceği şey gecenin geri kalanını kan ve kusmuk içindeki döşemeleri silerek ve kırılan mobilyaları arka sokağa taşıyarak geçirmekti. Zili çaldıktan sonra adamlar homurdanıp gülüşerek içkilerini bitirmiş, kıza fazla sataşmadan çıkıp gitmişlerdi.

Beklendiği üzere Jessa denizciyle birlikte gözden kaybolmuştu, arka sokağın boş olduğuna bakılırsa genç kadın denizciyle başka bir yere gitmişti. Temizlik işini de yine Yrene'in üstüne yıkmıştı.

Yrene daha az mide bulandırıcı çöpleri karşı taraftaki duvar boyunca düzgünce dökerken bir an durakladı. Fazla bir şey değildi: yarı yabani sokak çocukları tarafından kapılacağı için bayat ekmek ve yahni sabaha gitmiş olurdu.

Annesi kızının başına gelenleri bilse ne derdi?

O askerler annesini büyü yeteneği yüzünden yaktığında Yrene daha on bir yaşındaydı. O korkunç günden sonra ilk altı buçuk sene annesinin Fenharrow'da başka bir köyde yaşayan kuzeniyle kalmış, büyü yeteneği olmayan uzak bir akraba rolünü oynamıştı. Bunu başarmak pek de zor olmamıştı: çünkü büyü gücünü gerçekten yitirmişti. Ama o günlerde korku kol geziyordu, komşu komşuya düşman kesilmiş, daha önce tanrıların güçleriyle kut-

sanmış kişileri en yakın askeri birliğe ihbar eder olmuştu. Neyse ki kimse küçük Yrene'in varlığını sorgulamamış, Adarlan'ın güçlerinin ardından aile çiftliğinin normale dönmesi için sürdürülen mücadeleye yardım ettiği uzun yıllar boyunca Yrene kimsenin dikkatini çekmemişti.

Ama o da annesi ve büyükannesi gibi şifacı olmak istemişti. Tüm şifacılar gibi konuşmaya başlar başlamaz annesini izlemiş, yavaş yavaş bir şeyler öğrenmeye başlamıştı. O çiftlikte geçirdiği yıllar her ne kadar huzur dolu (ve sıkıcı) olsa da on bir yıllık eğitimini unutturmaya ve annesinin izinden gitme isteğini köreltmeye yetmemişti. İyiliksever oldukları halde kuzenleriyle yakınlaşamamış, iki taraf da uzaklık, korku ve savaş tarafından açılan uçurumu doldurmaya yeltenmemişti. O yüzden on sekizinci doğum gününden birkaç ay önce biriktirdiği parayı alıp çiftlikten ayrıldığında kimse itiraz etmemişti.

Güney kıtasında bir ilim şehri olan Antica'ya gidecekti, söylentiye göre Adarlan'ın ve savaşın dokunmadığı bu diyarda büyü hâlâ varlığını sürdürüyordu. Fenharrow'dan yayan olarak yola çıkmış, dağları aşarak Melisande'ye gelmişti, Oakwald'dan geçmiş ve sonunda Innish'e varmıştı, yine söylentiye göre buradan güney kıtasına, Antica'ya giden bir gemi bulmak mümkündü. Ve parası da tam burada bitmişti.

Beyaz Domuz'da işe girmesinin sebebi de buydu. Önceleri bunu geçici bir iş olarak görmüştü, Antica'ya gidecek parayı biriktirene kadar çalışacaktı. Ama sonra Antica'ya varınca parasız kalacağını düşünerek endişeye kapılmış, daha sonra da şifacıların ve hekimlerin büyük akademisi Torre Cesme'de eğitim görmek için gereken paranın derdine düşmüştü. O da burada kalmış, sonra da haftalar ayları kovalamıştı. Gemiye binme, Torre'ye gitme hayali bir kenara itilmişti. Özellikle de Nolan oda kirasını ve yemek parasını artırırken maaşını azaltmanın yollarını bulduğu için. Sahip olduğu şifacı midesi yüzünden onur kırıcı davranışlara ve bu karanlık yere tahammül edebildiği için.

Yrene içini çekti. İşte buradaydı. Issız bir şehirde ancak birkaç kuruşu olan, geleceği karanlık bir barmaid.

Taşları ezen çizmelerin sesini duyunca Yrene sokağa bir göz attı. Nolan sokak çocuklarını yemeğini yerken yakalarsa –yemek ne kadar bayat ve iğrenç olursa olsun– Yrene'i suçlardı. Hayır kurumu olmadığını söyleyip yemeğin parasını maaşından keserdi. Daha önce bunu bir kez yapmıştı, Yrene de sokak çocuklarını yakalayıp azarlamak, gizlice bıraktığı yemeği almak için gece yarısına kadar beklemeleri gerektiğini anlatmak zorunda kalmıştı.

"Size gece yarısına kadar..." Sisin içinden dört siluet çıkınca Yrene sustu.

Adamlar. Bardaki askerler.

Yrene hemen açık duran kapıya doğru yürümeye başladı ama adamlar hızlıydı... Yrene'den daha hızlı.

Biri kapıya dikilirken bir diğeri arkadan yanaşıp Yrene'i devasa bedenine sımsıkı yapıştırdı. "Bağırırsan gırtlağını keserim," diye fısıldadı kulağına, sıcak nefesi leş gibi bira kokuyordu. "Bu gece bol bahşiş aldığını gördüm kızım. Nerede onlar?"

Yrene ne yapacağını bilemiyordu: karşı mı koysa, ağlasa mı, yalvarsa mı, yoksa gerçekten bağırmaya mı yeltenseydi? Ama karar vermek zorunda kalmadı.

En uzakta duran adam boğuk bir çığlık atarak biri çekmiş gibi sisin içinde yok oluverdi.

Yrene'i tutan asker onu da beraberinde sürükleyerek adama doğru döndü. Giysi hışırtıları duyuldu, sonra bir gümleme. Ardından sessizlik.

"Ven?" diye seslendi kapıyı tutan adam.

Hiç ses gelmedi.

Üçüncü asker –Yrene ve sisin arasında duruyordu– kısa kılıcını çekti. Yrene'in şaşkınlıkla ya da uyarı için bağırmaya vakti kalmadan karanlık bir siluet sisin içinden çıkıp adamı yakalayıverdi. Önden değil yan tarafından, sanki yoktan var olmuş gibi.

Asker, Yrene'i yere fırlatıp sırtındaki geniş, korkutucu görünüşlü kılıcı çekti. Ama arkadaşı bağırmadı bile. Yine sessizlik.

"Çık ortaya adi korkak," diye hırladı elebaşı. "Adam gibi karşımıza çık."

Hafif bir kahkaha duyuldu.

Yrene'in kanı buz kesti. Silba koru o kızı.

Bu kahkahayı tanıyordu, o sakin, terbiyeli sesi biliyordu.

"Savunmasız bir kızı sokakta kıstıran adamlar gibi mi yani?"

Yabancı sisin içinden çıktı. İki elinde iki uzun hançer vardı. Hançerlerin ikisinden de kan damlıyordu.

3. BÖLÜM

Tanrılar. Ah, tanrılar.

Kız geri kalan iki saldırgana yaklaşırken Yrene'in solukları hızlanmaya başladı. Birinci asker korkunç bir kahkaha attı ama kapıda duranın gözleri kocaman açılmıştı. Yrene dikkatle, büyük bir dikkatle geri çekildi.

"Sen benim adamlarımı mı öldürdün?" dedi asker kılıcını havaya kaldırarak.

Genç kadın elindeki hançerlerden birinin pozisyonunu değiştirdi. Yrene bu pozisyonda hançerin kaburgaları kolayca aşıp kalbe ulaşabileceğini düşündü. "Adamların layığını buldu desek daha doğru olur."

Asker bir hamle yaptı ama kız hazırlıklıydı. Yrene kaçması gerektiğini biliyordu –ardına bile bakmadan kaçmalıydı– ama kızın sadece iki hançeri vardı, asker ise dağ gibi bir adamdı ve...

Her şey daha başlamadan bitiverdi. Asker iki kez saldırıya geçti, hamlelerinin ikisi de o korkunç görünümlü hançerler tarafından savuşturuldu. Kız sonra başına indirdiği bir darbeyle askeri yere serdi. Çok hızlıydı, tarif edilemeyecek kadar hızlı ve zarif. Sisin içinde kayıveren bir hayalet gibi.

Asker sisin içine devrilerek gözden kayboldu, kız askerin düştüğü yere giderken Yrene çıkan seslere fazla kulak kabartmamaya çalıştı.

Yrene kafasını hemen kapıda duran askere çevirip kurtarıcısını uyarmak için bağırmaya hazırlandı. Ama adam çoktan olanca gücüyle kaçmaya başlamıştı bile.

Yabancı sisin arasından çıktığında Yrene de içinden kaçmayı geçiriyordu, hançerler temiz olsa da hâlâ kızın elindeydi. Hâlâ saldırmaya hazırdı.

"Lütfen beni öldürme," diye fısıldadı Yrene. Yalvarmaya, o işe yaramaz, kayıp hayatına karşılık her şeyini vermeye hazırdı.

Ama genç kadın hafifçe gülmekle yetindi, "O zaman seni kurtarmamın ne anlamı kalır?"

Celaena'nın niyeti barmaid'i kurtarmak değildi.

Dört paralı askeri sokakta dolaşırken tesadüfen görmüş, yine şans eseri askerler de belaya onun kadar istekli çıkmıştı. Askerleri o sokağa kadar takip etmiş, sonra da kıza bağışlanamaz şeyler yapmaya hazırlanırlarken bulmuştu.

Kavga tadını çıkaramayacak, öfkesini yatıştıramayacak kadar kısa sürmüştü. Kavga demeye bile bin şahit isterdi.

Askerlerin dördüncüsü kaçmıştı ama barmaid kız karşısında tepeden tırnağa titrerken Celaena'nın içinden adamın peşine düşmek gelmemişti. Kaçan adamın arkasından hançer fırlatmanın kızın çığlık atmasına yol açmaktan başka bir işe yaramayacağını sezmişti. Ya da bayılmasına. Bu da... işeri iyice karıştırırdı.

Ama kız ne çığlık attı ne de bayıldı. Sadece titreyen parmağıyla Celaena'nın kolunu işaret etti. "Kolun... kolun kanıyor."

Celaena kaşlarını çatarak pazısındaki küçük parıltıya baktı. "Galiba öyle."

Düşüncesizce yapılmış bir hata. Tuniği kalın olduğundan başına dert açacak bir yara almadan atlatmıştı ama yine de yarayı temizlemesi gerekiyordu. Bir haftaya kalmaz iyileşirdi. Başka nasıl bir eğlence bulabileceğine bakmak için tekrar sokağa doğru dönmüştü ki kız yine konuşmaya başladı.

"İstersen... kolunu sarabilirim."

Celaena kızı tutup sarsmak istiyordu. Bir sürü farklı nedenden sarsmak istiyordu onu. Birincisi ve en önemlisi kız titriyordu, korkmuştu ve bütünüyle işe yaramaz durumdaydı. İkincisi gece-

nin bir yarısı bu sokakta *duracak* kadar aptaldı. Diğer nedenleri düşünmek istemiyordu... şimdiden yeterince kızgınken değil.

"Kendim halledebilirim," dedi Celaena, Beyaz Domuz'un mutfağına açılan kapıya doğru yürüyerek. Günler önce hanı ve etrafındaki binaları gözden geçirdiği için şimdi buralarda gözü kapalı dolaşabilirdi.

"Silba bilir o kılıçta ne vardı," dedi kız, Celaena durakladı. Kız, Şifa Tanrısı'nı çağırıyordu. Bunu son zamanlarda çok az kişi yapardı, tabii şey değilse...

"Benim... annem şifacıydı, bana da birkaç şey öğretti," dedi kız kekeleyerek. "Ben... İzin ver sana olan borcumu ödeyeyim."

"Biraz sağduyulu davransaydın bana hiçbir şey borçlu olmazdın."

Kız Celaena ona vurmuş gibi irkildi. Bu Celaena'nın sinirini daha da bozdu. Her şey sinirini bozuyordu, bu şehir, bu krallık, bu kahrolası dünya.

"Özür dilerim," dedi kız usulca.

"Benden niçin özür diliyorsun? Özür dilemene gerek var mı? O adamlar bunu hak etmişti. Ama senin böyle bir gecede daha akıllıca davranman gerekirdi, tüm param üzerine bahse girerim ki o pis bardaki gerilimi hissedebiliyordun."

Kızın suçu olmadığını hatırlattı kendine. Kendini savunmayı bilmemesi onun suçu değildi.

Kız elleriyle yüzünü kapadı, omuzları içe doğru kıvrıldı. Celaena saniyeleri sayarak kızın hıçkırıklara boğulmasını, sinirlerinin boşalmasını bekledi.

Ama gözyaşı yoktu. Kız birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra ellerini indirdi. "İzin ver yaranı temizleyeyim," dedi, sesi nedense şimdi... farklıydı. Daha güçlü, daha berraktı. "Yoksa kolunu kaybedeceksin."

Kızdaki bu hafif değişim o kadar ilginçti ki Celaena peşinden içeri girdi.

Sokaktaki üç cesedi kafasına takmadı. Bu şehirde farelerden ve leş yiyicilerden başka onları umursayacak biri olduğunu sanmıyordu.

4. BÖLÜM

Yrene kaçan askerin onları yukarıda bekliyor olabileceğinden korktuğu için kızı merdivenlerin altındaki odasına götürdü. Midesi güçlü olsun olmasın daha fazla dövüş, cinayet ve kan görmek istemiyordu.

Süitte yabancıyla kilitli kalmaktan korktuğunu söylemeye bile gerek yoktu.

Kızı bel vermiş yatağına oturttuktan sonra iki tas su ve temiz sargı bezi getirmeye gitti, Nolan bunların gittiğini görünce maaşından kesecekti ama önemli değildi. Yabancı hayatını kurtarmıştı. En azından bu kadarını yapabilirdi.

Yrene döndüğünde az kalsın buhar tüten tasları elinden düşürüyordu. Kız kapüşonunu, pelerinini ve tuniğini çıkarmıştı.

Yrene önce ne diyeceğini bilemedi:

Bir kere kız hayli gençti –belki Yrene'den iki-üç yaş küçüktü– ama insana daha büyükmüş gibi geliyordu.

Hem güzeldi de, altın sarısı saçları ve mavi gözleri mum ışığında parlıyordu.

Yüzü yara bere içinde olmasaydı daha da güzel olacaktı. Bu korkunç yaraların yanında bir gözü de mosmordu ve şişliği yeni inmişe benziyordu.

Kız kedi gibi hiç kımıldamadan ve sesini çıkarmadan gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Soru sormak Yrene'e düşmezdi. Özellikle de bu kız üç askerin işini saniyeler içinde bitirmişken. Tanrılar onu terk etmiş olsa da Yrene hâlâ onlara inanıyordu; tanrılar hâlâ bir yerlerden onları izliyorlardı. İnanmasa kurtarılışını başka nasıl açıklayabilirdi? Ayrıca yalnız kalma –yapayalnız kalma– düşüncesine katlanmak çok zordu, üstelik yaşamı bu denli altüst olmuşken.

Ellerinin çok fazla titremesine mâni olmaya çalışarak tasları yatağının başucundaki masaya bırakırken içindeki sular sıçradı.

Yrene, kolundaki kesiği incelerken kız hiçbir şey söylemedi. Kolu incecik olmasına karşın kasları kaya gibi sertti. Kızın her yerinde irili ufaklı yara izleri vardı. Bunlarla ilgili herhangi bir açıklama yapmadı, bu yara izlerini en güzel mücevherleriymiş gibi taşıyordu sanki.

Yabancı taş çatlasa on yedi-on sekiz yaşındaydı ama... Adarlan'da herkes çabuk büyürdü. Çok çabuk.

Yrene yarayı yıkamaya koyulunca kız hafifçe tısladı. "Affedersin," dedi Yrene hemen. "Yaraya antiseptik niyetine bazı bitkiler koyuyorum. Seni uyarmam gerekirdi." Yrene annesinin öğrettiği diğer bitkilerin yanı sıra yanında her zaman bu bitkilerden de bir miktar bulundururdu. Ne olur ne olmaz diye. Şimdi bile sokakta gördüğü hasta bir dilenciye sırtını dönemez ve ne zaman bir öksürük sesi duysa oraya doğru yürürdü.

"İnan çok daha kötülerini gördüm."

"Öyledir," dedi Yrene. "Sana inanıyorum demek istedim yani." Yara izleri ve hurdahaş olmuş yüzü zaten her şeyi anlatıyordu. Kapüşonu da açıklıyordu. Ama bunu gururundan mı yoksa kendini korumak istediği için mi takıyordu? "Adın ne?"

"Seni ilgilendirmez, zaten bir önemi de yok."

Yrene çenesini tuttu. Elbette onu ilgilendirmezdi. Kız, Nolan'a da isim vermemişti. Demek bazı gizli işler peşindeydi. "Ben Yrene. Yrene Towers."

Kız belli belirsiz başını salladı. Elbette onun ismi de kızı ilgilendirmiyordu.

"Bir şifacı kızının bu boktan şehirde ne işi var?"

Sesinde ne nezaket ne de merhamet vardı. Canı sıkılmışçası-

na, duygudan yoksun bir merakla sormuştu bunu.

"Şifacıların akademisine yazılmak için Antica'ya giderken param bitti." Yrene bezi suya batırıp sıktıktan sonra fazla derin olmayan yarayı temizlemeye devam etti. "Okyanusu geçmek için gereken parayı biriktireyim diye burada işe girdim... Eh, bir daha da çıkamadım. Sanırım burada kalmak bana daha... kolay geldi. Daha basit."

Kız hafifçe güldü. "Burada mı? Basit olduğu kesin ama gerçekten kolay mı? Burada yaşamaktansa Antica sokaklarında açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Yrene'in yüzüne ateş bastı. "Ben... aslında..." Haklı bir gerekçesi yoktu.

Kız, Yrene'in gözlerine baktı. Altın harelerle çevrelenmiş büyüleyici gözlerdi bunlar. Yüzündeki morluklara karşın kızın etkileyici bir güzelliği vardı. Orman yangını ya da Oro Körfezi'nden esen bir yaz fırtınası gibi.

"İzin verirsen sana bir tavsiyede bulunayım," dedi kız acı acı, "çalışan bir kızdan çalışan bir diğer kıza: Nerede olursan ol hayat kolay değildir. Doğru olduğunu düşündüğün tercihler yapıp sonra da bunların acısını çekersin." O olağanüstü gözler ışıldadı. "Yani eğer sefalet çekeceksen Antica'ya gidip Torre Cesme'nin gölgesinde de çekebilirsin."

Kız şifacıların akademisini bildiğine ve kusursuz şekilde telaffuz ettiğine göre hem eğitimliydi hem de çok fazla yer gezmiş olmalıydı.

Yrene aklındaki soruları dillendirmeye cesaret edemediğinden omuz silkti. "Zaten şu anda gidecek param da yok."

Sesi istemediği kadar sert çıkmıştı, kızın ne kadar ölümcül olduğu göz önüne alındığında akıllıca olmayacak kadar sert. Kızın ne tür bir iş yaptığını tahmin etmeye kalkışmadı, düşünmek istemediği kadar karanlık işler yapan biriydi herhalde.

"Öyleyse parayı çal ve git. Patronun kesesinin biraz hafifletilmesini hak ediyor."

Yrene geri çekildi. "Ben hırsız değilim."

Kurnazca bir sırıtış. "Bir şeyi istiyorsan gider alırsın."

Kız orman yangını *gibi* değildi, orman yangınının *ta kendisiydi*. Ölümcül ve kontrol edilemez. Biraz da kaçık.

"Bugünlerde gereğinden fazla insan buna inanıyor," dedi Yrene cesaretini toplayarak. Adarlan gibi. O askerler gibi. "Onlardan biri olmak istemiyorum."

Kızın sırıtışı soluverdi. "Yani temiz bir vicdanla burada çürüyüp gitmeyi mi yeğliyorsun?"

Yrene'in buna verecek cevabı yoktu, o yüzden hiçbir şey söylemeden bezi ve tası bırakıp küçük bir kutu merhem çıkardı. Bunu çalışırken meydana gelen ufak yara bereler için kendine saklıyordu ama kızın yarası hayli küçük olduğundan bir parça feda edebilirdi. Elinden geldiğince nazikçe merhemi yaraya sürdü. Kız bu kez irkilmedi.

Az sonra kız sordu, "Anneni ne zaman kaybettin?"

"Sekiz yıldan fazla oldu." Yrene gözlerini yaradan ayırmıyordu.

"Bu kıtadaki bir şifacı için zor zamanlar olmalı, özellikle de Fenharrow'da. Adarlan Kralı Fenharrow halkının çoğunu –ve kraliyet ailesini– sağ bırakmadı."

Yrene başını kaldırdı. Kızın gözlerindeki orman yangını kavurucu mavi bir aleve dönüşmüştü. *Ne öfke* diye düşündü ürpererek. *Ne korkunç bir öfke*. Böyle bakmasına neden olacak ne yaşamıştı acaba?

Elbette sormadı. Nereden geldiğini nasıl bildiğini de sormadı. Hafif aksanı ele vermese bile altuni teni ve kahverengi saçları Fenharrow'dan geldiğini anlatmaya yeterliydi herhalde.

"Torre Cesme'ye gitmeyi başarsaydın," dedi kız, öfkesini derinlere itmiş gibiydi, "sonrasında ne yapardın?"

Yrene yeni bandajlardan birini alıp kızın kolunu sarmaya başladı. Yıllardır bunu düşlemiş, kirli kupaları yıkayıp yerleri süpürürken binlerce farklı geleceğin hayalini kurmuştu. "Geri dönerdim. Buraya değil, kıtaya demek istedim. Fenharrow'a dönerdim. Son zamanlarda iyi şifacılara ihtiyaç duyan çok sayıda insan var."

Bu son kısmı sessizce söylemişti. Kız, Adarlan Kralı'nı des-

tekliyor olabilir, kral hakkında kötü konuştuğu için onu şehir muhafızlarına ihbar edebilirdi. Buna daha önce defalarca tanık olmuştu.

Ama kız, kapıya ve Yrene'in yaptığı uyduruk sürgüye, oda olarak kullandığı dolaba, karşı duvara dayalı çürümüş sandalyenin üstüne atılmış eski püskü şala baktıktan sonra bakışlarını tekrar Yrene'e çevirdi. Yrene o zaman kızın yüzünü iyice inceleme fırsatı buldu. O askerleri ne kadar kolay bozguna uğrattığını gördükten sonra kızı bu hale getiren kişinin gerçekten korkunç biri olması gerektiğini düşündü.

"Gerçekten bu kıtaya döner miydin, imparatorluğa?"

Sesindeki şaşkınlığı duyunca Yrene kızın gözlerine baktı.

"Doğru olan bu," diyebildi sadece.

Kız cevap vermeyince Yrene sargı işine devam etti. İşini bitirince kız gömleğiyle tuniğini sırtına geçirip kolunu şöyle bir tarttıktan sonra ayağa kalktı. Aralarında birkaç santim fark olsa da Yrene sıkış sıkış odada kendini bu yabancıdan çok daha küçük hissediyordu.

Pelerinini aldı ama giymeden kapalı kapıya doğru bir adım attı.

"Yüzün için bir şey bulabilirim," deyiverdi Yrene.

Kız bir eli kapının kolunda duraklayıp omzunun üstünden Yrene'e baktı. "Onlar hatıra olarak kalsın."

"Ne için? Ya da... kimin için?" Burnunu sokmaması, hatta hiç sormaması gerekirdi.

Acı acı gülümsedi kız. "Benim için."

Yrene kızın vücudunda gördüğü yara izlerini düşünüp bunların da birer hatıra olup olmadığını merak etti.

Genç kadın kapıya döndü ama yine durdu. "Burada da kalsan Antica'daki Torre Cesme'ye gidip dünyayı kurtarmak üzere geri de dönsen," dedi dalgın dalgın, "kendini savunmak için bir iki şey öğrenmen iyi olur."

Yrene kızın belindeki hançerlere, kınından çekmeye gerek bile duymadığı kılıca baktı. Kılıcın mücevher kakmalı kabzası –bunlar gerçek mücevherlerdi– mumun ışığında parlıyordu. Kız

son derece varlıklı olsa gerekti, Yrene'in aklının almayacağı kadar zengin. "Silah alacak param yok."

Kız hafifçe güldü. "Birkaç numara öğrenirsen silaha ihtiyacın kalmaz."

* * *

Celaena handaki diğer müşterileri uyandırıp yeni bir kavgaya girmek istemediğinden kızı arka taraftaki sokağa çıkardı. Kendini savunmayı öğretmeyi neden teklif ettiğini bilmiyordu. Son kez birine yardım ettiğinde eşek sudan gelinceye kadar dayak yemişti.

Ama barmaid –Yrene– insanlara yardım etmekten söz ederken coşkuluydu. Şifacı olmaktan bahsederken.

İşini hakkıyla yapan bütün şifacılar, nereden gelirlerse gelsinler sadece en iyi ve en parlak olanların öğrenim görebileceği, Antica'daki Torre Cesme akademisini bilirdi. Celaena bir zamanlar Torre'nin meşhur krem rengi kulelerinde yaşamayı, Antica'nın dar yokuşlarında yürümeyi ve adını hiç duymadığı diyarlardan getirilmiş harikaları görmeyi hayal ederdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Bambaşka biri olduğu zamanlardaydı.

Kesinlikle şimdi değil. Yrene tanrıların unuttuğu bu şehirde kalırsa yeniden saldırıya uğrayacağı kesindi. Sonuçta Celaena buradaydı, hanın arka tarafındaki sokakta dururlarken bir aptal yüzünden kendi vicdanına sövüp sayıyordu.

Üç askerin cesedi hâlâ sokaktaydı. Celaena, Yrene'in kaçışma ve cıyaklama seslerini duyunca sindiğini fark etti. Fareler hiç vakit kaybetmemişti.

Celaena kızı bileğinden tutup elini havaya kaldırdı. "İnsanlar –erkekler– genelde kendini savunacak gibi görünen kadınların peşine düşmezler. Seni seçerler çünkü korumasız, kırılgan ya da sevimli görünüyorsundur. Genelde seni kimsenin işlerine karışmayacağı bir yere götürmeye çalışırlar."

Yrene'in gözleri kocaman açıldı, Celaena'nın arka kapının hemen önüne bıraktığı meşalenin ışığında kızın yüzü solgun görü-

nüyordu. Çaresiz. Kendini savunamayacak kadar çaresiz olmak nasıl bir duyguydu? Askerlerin cesetlerini kemiren farelerle hiç ilgisi olmayan bir ürperti geçti içinden.

"Seni başka bir yere götürmelerine *sakın* izin verme," diye sözlerini sürdürdü Celaena, tıpkı Arobynn'in yardımcısı Ben'in öğrettiği gibi. Birine saldırmadan önce kendini savunmayı öğrenmişti, üstelik silahsız olarak.

"Onları buna değmeyeceğine ikna edene dek direnmeye devam et. Ayrıca elinden geldiğince çok ses çıkar. Gerçi burası gibi bir bok çukurunda kimsenin yardımına koşmayacağına bahse girerim. Bu korkaklar tecavüz ve hırsızlık gibi şeylere karışmamayı tercih ederler, o yüzden sen avazın çıktığı kadar yangın varmış gibi bağır. Çığlıkların cesaretlerini kırmaya yetmezse onları alt etmek için başvurabileceğin birkaç numara var.

Bunlardan kimi, saldırganları taş gibi yere devirir, kimi de geçici bir süre için etkisiz hale gelmelerini sağlar ama seni bıraktıkları anda *ilk* yapacağın şey cehennem olup gitmektir. Anladın mı? Seni bıraktıkları anda *kaç*."

Yrene başını salladı, gözleri hâlâ kocamandı. Celaena, kızın havadaki elini tutup göz oyuğunda gezdirirken de öyle kaldı. Celaena başparmağıyla gözü kenarından kanırtarak nasıl çıkaracağını gösterdi, bu kısmı tam olarak gösteremedi çünkü gözlerini çok seviyordu. Ama Yrene birkaç tekrardan sonra hareketi iyice kavradı ve Celaena onu tekrar tekrar arkadan yakaladığında mükemmel şekilde uyguladı.

Celaena sonra kulağa vurmayı, karşısındaki adamı bacağının iç kısmından bağırtacak kadar nasıl çimdikleyeceğini, ayağın en hassas kısmına nasıl basacağını, dirseğiyle vurabileceği en yumuşak noktaları gösterdi (Yrene boğazına öyle sert vurdu ki Celaena bir dakika boyunca öğürüp durdu). Sonra da kasıklara vurmasını söyledi, her zaman kasıklara vurmaya gayret etmesini.

Ay batarken, Celaena Yrene'in bir saldırgan karşısında şansı olabileceğine kanaat getirdikten sonra, çalışmayı bıraktılar. Yrene şimdi sırtını biraz daha dik tutuyor gibiydi, yanakları al al olmuştu.

"Eğer sana paran için saldırırlarsa," dedi Celaena askerlerin yığın halinde yattığı yeri işaret ederek, "ne kadar paran varsa mümkün olduğunca uzağa fırlat ve tam tersi yönde kaçmaya başla. Genelde paranın peşine düşmeye çalışacaklarından kaçmak için iyi bir fırsat yakalamış olursun."

Yrene başını salladı. "Bunları... bunları Jessa'ya da öğretmeliyim."

Celaena, Jessa'nın kim olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi, "Fırsatını bulursan seni dinleyecek vakti olan her kadına öğret bunları."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Daha öğrenecek çok şey vardı, kıza öğretecek çok şey. Ama iki saate kadar şafak sökecekti ve şimdi odasına gitse iyi ederdi, tek yapacağı eşyalarını toplayıp çıkmaktı. Öyle emredildiğinden ya da verilen cezayı makul bulduğundan değil... gitmesi gerektiği için gidecekti. Kızıl Çöl'e gitmesi gerekiyordu.

Sırf Wyrd'in onun için neler planladığını görmek üzere bile olsa. Kalmak, başka bir diyara göçmek, yazgısından kaçmak... Bunlar ona göre değildi. Kaybettiklerinin ve bir kenara bırakılmış düşlerin canlı hatırasına benzeyen Yrene gibi olamazdı. Hayır, Kızıl Çöl'e gidecek ve nereye varırsa varsın, gururunu ne kadar incitirse incitsin bu yolda ilerlemeye devam edecekti.

Yrene boğazını temizledi. "Sen hiç... hiç bu numaralara başvurmak zorunda kaldın mı? İşine burnumu sokmak için sormuyorum. Yani cevap vermek istemezsen..."

"Başvurdum evet... ama o türden bir duruma düştüğüm için değil. Ben..." Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama söyledi. "Ben genelde avcı pozisyonundayımdır."

Yrene'in biraz üzgün bir tavırla da olsa başını sallamakla yetinmesi Celaena'yı şaşırttı. Birlikte çalışmalarında nasıl bir ironi olduğunun farkına vardı: Suikastçı ve şifacı... Madalyonun iki farklı yüzü.

Yrene kollarıyla bedenini sardı. "Sana olan borcumu nasıl..."

Celaena bir elini havaya kaldırdı. Sokak boştu ama onları hissedebiliyordu, sisteki, farelerin koşturmalarındaki değişimi duyabiliyordu. Sisin içindeki sessiz alanları.

Yrene'in gözlerine bakıp sessizce arka kapıyı işaret etti. Kaskatı kesilen Yrene'in beti benzi atmıştı. Egzersiz yapmak başkaydı, öğrendiklerini hayata geçirmek başka... Yrene daha çok ayak bağı olurdu. Celaena çenesiyle kapıyı gösterirken şimdi emir verir gibiydi.

Adamlar en az beş kişiydi, sokağın iki ucundan ikişer adam onlara doğru gelirken biri de sokağın daha işlek olan ucunda bekçilik yapıyordu.

Yrene kapıdan girdiği anda Celaena kılıcını çekti.

5. BÖLÜM

Yrene karanlık mutfakta kapıya yaslanıp elini deli gibi atan kalbine koyarak dışarıdan gelen kavga seslerini dinliyordu. Kız daha önce onları gafil avlamayı başarmıştı ama bu defa adamlara nasıl karşı gelebilirdi?

Birbirine çarpan kılıçların ve bağırtıların sesi kapıdaki çatlaktan içeri dolarken elleri titriyordu. Yumruklar, hırıltılar, homurtular. Neler oluyordu?

Kıza neler olduğunu bilemezken burada böyle duramazdı.

İçgüdülerine karşı gelerek kapıyı açıp dışarı baktı.

Gördükleri karşısında soluğu tıkandı:

Önceden kaçmış olan askerler yanlarına başka arkadaşlarını da alıp dönmüştü, daha yetenekli arkadaşlarını. İkisi kaldırım taşlarının üstünde yüzükoyun yatıyordu, etraflarında birer kan gölü oluşmuştu. Ama diğer üçü kızla uğraşıyordu, kız ise...

Tanrılar aşkına, kız siyah bir rüzgâr gibi esiyordu, öylesine ölümcül bir zarafeti vardı ki...

Bir el Yrene'in ağzını kapadı, biri arkasından tutup soğuk ve sert bir şeyi gırtlağına dayadı. Bir adam daha vardı, hanın içinden gelmişti.

"Yürü," dedi kulağına, sesi kaba ve yabancıydı. Yrene adamı göremiyordu, bedeninin sertliğinden, giysilerinin kötü kokusundan, yanağına batan sakallarından başka adam hakkında bilgisi

yoktu. Adam hançeri Yrene'in boynunda tutmaya devam ederek kapıyı ardına kadar açıp sokağa çıktı.

Genç kadın dövüşmeyi bıraktı. Askerlerden biri daha yeri boylamıştı, karşısındaki iki asker ise kılıçlarını kıza doğrultmuştu.

"Silahlarını yere at," dedi adam. Yrene başını sallayabilirdi ama hançer boynuna o kadar yakındı ki yapacağı en ufak bir hareket gırtlağının kesilmesine neden olabilirdi.

Genç kadın adamlara, sonra Yrene'i yakalayan askere, en sonunda da Yrene'e baktı. Dişlerini göstererek vahşice sırıtırken son derece sakindi. "Gel de kendin al."

Yrene'in yüreği hopladı. Adam bileğini şöyle bir çevirse işini bitirecekti. Ölmeye hazır değildi, şimdi değil, Innish'te ölemezdi.

Adam kıkırdadı. "Bunlar cüretkâr ve aptalca sözler kızım." Hançeri biraz daha bastırınca Yrene yüzünü buruşturdu. Boynunda incecik bir kesik olduğunu fark etmeden önce kanının ıslaklığını hissetti. Silba aşkına.

Ama kızın gözleri Yrene'deydi ve hafifçe kısılmışlardı. Bu gözlerde bir meydan okuma vardı, sanki emrediyorlardı. *Kendini savun* diyorlardı. *Zavallı hayatın için savaş.*

İki kılıçlı adam biraz daha yaklaştı ama Celaena kılıcını indirmedi.

"Kızın gırtlağını kesmeden silahlarını bırak," diye hırladı Yrene'i tutan adam. "Arkadaşlarımıza yaptıklarını ödettikten, ölümleriyle uğradığımız para kaybını telafi ettikten sonra belki kızın hayatını bağışlarız." Yrene'i daha da sıkı tuttu ama genç kadın sadece izliyordu. Asker tısladı. "*Silahlarını yere at.*"

Kız atmadı.

Tanrılar aşkına, adamın onu öldürmesine izin verecekti, değil mi?

Yrene böyle ölemezdi, burada, bu korkunç yerde isimsiz bir barmaid olarak ölemezdi. *Böyle* ölmeyecekti. Annesi pes etmemişti, onun için *savaşmıştı*, Yrene'in kaçma şansı olsun, hayatta bir yere gelebilsin diye o askeri öldürmüştü. Dünyaya bir faydası olsun diye.

Böyle ölmeyecekti.

Öfkesi o kadar büyüktü ki Yrene, Innish'te geçen bir yılından erişemediği gelecekten ve ayrılmaya hazır olmadığı hayattan ötesini göremiyordu.

Birden adamın ayağının tarak kemiğine bütün gücüyle basıverdi. Adam uluyarak sıçradı, Yrene kollarını yukarı kaldırıp bir eliyle gırtlağına dayanmış hançeri iterken bir yandan da dirseğini adamın karnına geçirdi. İçini kavuran öfkenin her zerresini dirseğine vermişti. Adam inleyerek iki büklüm olunca Yrene tam da kızın ona gösterdiği gibi dirseğiyle adamın şakağına vurdu.

Adam dizlerinin üstüne çökünce Yrene yerinden fırladı. Kaçmak için mi fırlamıştı, yardıma koşmak için mi bilmiyordu.

Ama kız zaten tam önünde durmuş sırıtıyordu. Arkasında iki adam yerde hiç kımıldamadan yatıyordu. Dizlerinin üstüne çöken adam ise...

Kız soluk soluğa kalmış olan adamı tuttuğu gibi karanlık sisin içine sürüklerken Yrene kenara sıçradı. Sisin içinden boğuk bir çığlık, ardından da bir gümleme duyuldu.

Damarlarındaki şifacı kanına, miras aldığı güçlü mideye rağmen Yrene iki adım atmıştı ki kusmaya başladı.

Midesindekileri çıkardıktan sonra genç kadının hafifçe gülümseyerek yine onu izlediğini gördü. "Çabuk öğreniyorsun," dedi kız. Güzel giysileri, belli belirsiz parıldayan yakut broşu bile kana bulanmıştı. Yrene bunun kızın kendi kanı olmadığını anlayınca rahatladı. "Şifacı olmak istediğinden emin misin?"

Yrene önlüğünün ucuyla ağzını sildi. Alternatifini –bu kızın mesleğinin ne olduğunu– bilmek istemiyordu. Hayır, tek istediği kıza bir tane patlatmaktı. Hem de sertçe.

"Bensiz de işlerini bitirebilirdin! Ama o adamın gırtlağıma bıçak dayamasına izin verdin... Buna *göz yumdun*! Deli misin sen?"

Kız evet dercesine gülümsediğine göre kesin deliydi. "O adamlar çocuk oyuncağıydı. Kontrollü ortamda biraz deneyim kazan istedim."

"*Kontrollü* mü dedin?" Yrene kendini tutamayarak bağırmıştı. Elini boynundaki kesiğe götürdü, yara artık kanamıyordu.

Çabucak iyileşirdi ama iz kalabilirdi. Bir an önce yarayı gözden geçirmesi gerekiyordu.

"Bir de şöyle bak Yrene Towers: artık başarabileceğini biliyorsun. O adam senin iki katın ağırlığındaydı ve senden hemen hemen otuz santim daha uzundu, sen ise onu birkaç saniyede yere sermeyi becerdin."

"Adamların çocuk oyuncağı olduğunu söylemiştin."

Kız şeytanca sırıttı. "Benim için öyleler."

Yrene'in kanı dondu. "Ben... bugün fazlasıyla badire atlattım. Sanırım yatsam iyi olacak."

Kız eğilerek selam verdi. "Ben de artık yola koyulayım diyorum. Sana benden tavsiye: giysilerindeki kanı temizle ve bu gece olanlardan kimseye bahsetme. O adamların başka arkadaşları da olabilir, hem bana kalırsa korkunç bir soyguna kurban gittiler." Para dolu deri bir keseyi havaya kaldırarak Yrene'in yanından geçip hana girdi.

Yrene cesetlere şöyle bir bakınca midesine taş oturmuş gibi hissetti, sonra kızın arkasından içeri girdi. Kıza hâlâ kızgındı, hâlâ yaşadığı dehşet ve çaresizliğin etkisiyle titriyordu.

O yüzden giderken ölümcül kıza hoşça kal demedi.

6. BÖLÜM

Yrene kızın dediğini yapıp elbisesini ve önlüğünü değiştirdikten sonra giysilerindeki kanları yıkamak için mutfağa gitti. Elleri o kadar çok titriyordu ki çamaşırları yıkaması her zamankinden uzun sürdü, işini bitirdiğinde şafağın solgun ışığı mutfak penceresinden sızmaya başlamıştı bile.

Erkenden kalkması gerekiyordu... eh, kalkma vakti de gelmişti. Islak giysileri asmak için yorgun argın odasına döndü. Biri çamaşır astığını görürse şüphelenebilirdi. Ayrıca cesetleri tesadüfen bulmuş gibi rol yapmak da ona düşüyordu. Tanrılar aşkına, amma da pis işti.

Yrene gece olup bitenlere bir anlam vermeye çalışırken önündeki uzun günü düşününce yüzünü buruşturarak odasına girdi ve kapıyı usulca kapattı. Olanları birine anlatsa muhtemelen inanmazdı.

Çamaşırları duvardaki kancalara asmayı bitirmişti ki yatağın üstündeki deri keseyi ve altına tutturulmuş notu fark etti.

Kesenin yumru yumru şişkinliğinden içinde ne olduğunu hemen anladı. Notu çekip alırken soluğu tıkanır gibiydi.

Kız zarif ve kadınsı elyazısıyla şunları yazmıştı:

Nereye gitmen gerekiyorsa... ve daha sonrası için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Ne isim ne de tarih vardı. Yrene kâğıda bakarken kızın vahşi gülümseyişini ve gözlerindeki başkaldırıyı görür gibiydi. Bu en hafif tabiriyle bir meydan okumaydı.

Yrene keseyi boşaltırken elleri yeniden titremeye başladı.

Altın yığınının parıltısı karşısında geri geri giderek kendini yatağın karşısındaki çürük sandalyeye bıraktı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra bir daha kırpıştırdı.

Sadece altınlar değil, kızın taktığı broş da oradaydı, koca yakut mum ışığında hafifçe ışıldıyordu.

Yrene bir eliyle ağzını kapatarak kapıya, tavana baktıktan sonra gözlerini yeniden yatağın üstündeki küçük hazineye çevirdi. Baktı, baktı, baktı.

Annesi tanrıların ortadan kaybolduğunu iddia etmişti. Gerçekten öyle miydi peki? Bu gece hırpalanmış genç bir kadın kılığında ziyaretine gelen bir tanrı mıydı? Yoksa yabancıyı o sokağa girmeye iten şey tanrıların uzaktan gelen fısıltıları mıydı? Herhalde bunu asla bilemeyecekti. Belki olması gereken de buydu.

Nereye gitmen gerekiyorsa...

İster tanrılar, ister kader, isterse sadece tesadüf ve iyilik olsun bu bir armağandı. Dünya önünde alabildiğine uzanıyordu, elini uzatıp almasını bekliyordu, tabii cesaret edebilirse. Antica'ya gidebilirdi, Torre Cesme'ye yazılabilirdi, istediği her yere gidebilirdi.

Cesaret edebilirse.

Yrene gülümsedi.

Yrene Towers bir saat sonra Beyaz Domuz'dan çıkıp arkasına bile bakmadan giderken kimse onu durdurmadı.

* * *

Celaena yıkanıp yeni bir tunik giydikten sonra şafaktan bir saat önce gemiye bindi. Uykusuz bir gecenin ardından bitkin ve sersemlemiş hissetmesi tamamen kendi hatasıydı. Ama bugün uyuyabilirdi, Oro Körfezi'nden Issız Arazi'ye kadar tüm yol boyunca uyuyabilirdi. Uyumalıydı da çünkü Yurpa'da gemiden indikten sonra yoluna kızgın ve ölümcül kumlardan devam etmesi

gerekiyordu. Çölde en az bir hafta sürecek bir yolculuktan sonra Sessiz Usta'ya ve Sessiz Suikastçılar kalesine kavuşacaktı.

Avucuna bir gümüş sıkıştırınca kaptan fazla soru sormadı. Celaena alt güverteye inip kaptanın talimatlarına uyarak kamarasını buldu. Kapüşonu ve bıçakları varken denizcilerin onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Şimdi elinde kalan parayı idareli harcaması gerektiği halde yolculuk sona erene kadar bir iki gümüş daha harcaması gerekeceğinin farkındaydı.

Celaena içini çekerek kamarasına girdi, içerisi küçük ama temizdi, kamaranın minik penceresi şafak griliğine boyanmış körfeze bakıyordu. Kapıyı kilitleyip kendini küçük yatağa attı. Innish'i yeterince görmüştü, gemi ayrılırken izlemesine gerek yoktu.

Handan ayrılırken Yrene'in kaldığı küçücük dolabın önünden geçmişti. Yrene kolunu sararken odanın sıkışıklığından, çürük mobilyalardan ve incecik battaniyelerden dehşete düşmüştü. Zaten ayrılırken Yrene'e biraz para bırakmayı düşünüyordu çünkü han sahibinin sargı bezlerinin parasını Yrene'den alacağına emindi.

Ama Yrene'in yan taraftaki mutfakta çamaşır yıkayışını dinlerken odasının kapısında öylece kalmıştı. Bir türlü dönüp gidememişti, altın-kahverengi saçlı, karamel rengi gözlü şifacı adayını aklından çıkaramıyor, Yrene'in kaybettiklerini ve ne kadar çaresiz durumda olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onun gibi pek çok kişi vardı, her şeylerini Adarlan'a kaptırmış çocuklar. Şimdi büyüyüp suikastçı ve barmaid olmuş, yuvam diyecekleri bir yerleri olmayan, memleketleri yakılıp yıkılmış çocuklar.

Tüm bu yıllar boyunca büyü ortada yoktu. Tanrılar ya ölmüştü ya da artık hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Ama orada, içinin derinliklerinde, küçük ama ısrarcı bir direnç vardı. Görünmez bir telin gerilmesi gibi. Celaena da yankıların ne kadar uzağa yayılacağını görmek için bu tele asılmaya karar verdi.

Notu yazıp altınlarının çoğunu keseye doldurması sadece birkaç saniye sürmüştü. Göz açıp kapayıncaya kadar keseyi Yrene'in bel vermiş yatağına bırakmıştı bile.

Arobynn'in verdiği yakut broşu da ayrılık hediyesi ola-

rak altınlara eklemişti. Yakılıp yıkılan Fenharrow'lu bir kızın Adarlan'ın kraliyet renklerini taşıyan bir broştan rahatsızlık duyup duymayacağını bilmiyordu. Ama ondan kurtulduğuna memnundu ve Yrene'in broşu rehin vererek küçük bir servete sahip olacağını düşünüyordu. Bir suikastçının mücevheri bir şifacının eğitim giderlerini karşılar diye umut ediyordu.

Belki de tanrılar iş başındaydı. Belki onların da ötesinde, ölümlü zihninin idrak edemeyeceği bir güç vardı. Belki de sırf Celaena asla öyle biri olamayacağını bildiğinden yardım etmek istediği içindi.

Celaena odadan usulca çıkıp koridordan geçerek Beyaz Domuz'dan çıktığında Yrene hâlâ mutfakta kanlı giysilerini yıkıyordu.

Celaena sisli sokaklardan virane rıhtıma doğru yürürken Yrene Towers bir aptallık edip kimseye –özellikle de hancıya– paradan bahsetmesin diye dua etti. Yrene Towers hayata iki elle sarılsın ve soluk taşlı Antica şehrinin yolunu tutsun diye dua etti. Yrene Towers yıllar sonra bu kıtaya dönsün ve paramparça olmuş dünyalarını bir parça olsun iyileştirebilsin diye dua etti.

Celaena kamarasında kendi kendine gülümseyerek kapüşonunu gözlerinin üstüne çekip ayak ayak üstüne attı. Gemi körfezin yeşim rengi sularına açıldığında suikastçı derin uykudaydı.

SUİKASTÇI VE ÇÖL

1. BÖLÜM

Dünya şimdi kumdan ve rüzgârdan ibaretti.

En azından kızıl kum tepesinin üstünden çöle göz gezdiren Celaena Sardothien için öyleydi. Rüzgâra rağmen boğucu bir sıcak vardı ve kat kat giysileri terden üstüne yapışmıştı. Ama göçebe rehberi terlemenin iyi bir şey olduğunu, terlemezsen Kızıl Çöl'ün ölümcül bir yer haline geleceğini söylemişti. Terlemek insana su içmeyi hatırlatıyordu. Siz daha terlediğinizi fark etmeden ısı terinizi buharlaştırırsa haberiniz bile olmadan dehidrasyonla karşı karşıya kalabilirdiniz.

Ah *sefil* sıcak. Her gözeneğine akın ediyor, başının zonklamasına, kemiklerinin sızlamasına yol açıyordu. Kafatası Körfezi'nin nemli sıcağı bunun yanında hiçbir şeydi. Bir anlığına da olsa serin bir rüzgâr için neler vermezdi!

Rehberi eldivenli parmağıyla güneybatıyı işaret etti. "*Sessiz Suikastçılar* orada." Sessiz Suikastçılar, eğitim görmesi için gönderildiği efsanevi tarikat buydu işte.

"İtaat etmeyi ve disiplini öğrenmek için," demişti Arobynn Hamel. *Kızıl* Çöl'de *yaz sıcağında* dememişti ama. Bu bir cezaydı. İki ay önce Arobynn, Celaena'yı, Sam Cortland'la birlikte bilinmeyen bir iş için Kafatası Körfezi'ne gönderdiğinde oraya gönderilme sebeplerinin köle ticareti olduğunu öğrenmişlerdi. Mesleklerine rağmen Celaena'nın da Sam'in de bundan hoşlanmadığını söyle-

meye gerek yok. Onlar da sonuçlarına katlanmayı göze alıp köleleri serbest bırakmışlardı. Ama şimdi... Cezaların içinde muhtemelen en kötüsü buydu. Arobynn'den yediği dayağın üstünden bir ay geçtiği halde yüzündeki yara berelerin hâlâ tam iyileşmediği düşünülürse bunun ne demek olduğu daha iyi anlaşılabilirdi.

Celaena kaşlarını çattı. Ağzını burnunu örten eşarbı biraz daha yukarı çekerek kum tepesinden aşağı bir adım attı. Bacakları kayan kumların üzerinde zorlanıyordu ama her bir kum tanesinin sızlanarak inlediği Şakıyan Kumlar'da yaptıkları sinir bozucu yolculuktan sonra böyle yürüyebilmek gerçekten hoş bir özgürlüktü. Bütün günü ayaklarının altındaki kumun ahenkle çınlaması gayretiyle attıkları her adıma dikkat kesilerek geçirmişlerdi. Yoksa rehberin dediğine göre kumlar bataklığa dönüşüyordu.

Celaena kum tepesinden indi ama rehberinin ayak seslerini duyamayınca bir an duraksadı. "Sen gelmiyor musun?"

Hâlâ tepenin üzerinde durmakta olan adam ufku işaret etti. "Şu taraftan üç kilometre." Adam ortak dili pek iyi konuşamasa da Celaena ne dediğini gayet iyi anlıyordu.

Celaena eşarbı ağzından çekti, rüzgârda savrulan kumlar terli tenine çarpınca yüzünü buruşturdu. "Beni oraya götürmen için sana para ödedim."

"Üç kilometre," dedi adam sırtındaki büyük çantayı düzelterek. Başına sardığı örtü güneşten yanmış yüzünü gizlese de Celaena adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Evet, evet, *Sessiz Suikastçılar* bu çölde korku ve saygı uyandırıyordu. Kalenin bu kadar yakınına götürmeyi kabul eden bir rehber bulması adeta mucizeydi. Tabii vaat ettiği altınlar da bunda rol oynamıştı. Ama göçebeler Sessiz Suikastçılar'ı neredeyse ölümün gölgesi olarak görüyorlardı ve rehberin daha ileri gitmeyeceği belliydi.

Celaena batı ufkunu gözden geçirdi. Kum tepelerinden ve rüzgârda dalgalanan deniz yüzeyini andıran kumlardan başka bir şey göremiyordu.

"Üç kilometre," dedi rehber arkasından. "Onlar seni bulur."

Celaena ona bir soru daha sormak üzere arkasına döndü ama

adam kum tepesinin diğer tarafında gözden kaybolmuştu bile. Adama küfrederek yutkunmaya çalıştı ama yapamadı. Ağzı çok kuruydu. Ya şimdi yola çıkacaktı ya da öğleyi ve öğleden sonranın acımasız sıcağını çadırını kurup uyuyarak geçirecekti.

Üç kilometre. Ne kadar sürebilirdi ki?

Moral bozacak kadar hafif tulumundan bir yudum alıp eşarbıyla ağzını burnunu tekrar örttükten sonra yürümeye başladı.

Kumlarda tıslayan rüzgârdan başka ses duyulmuyordu.

* * *

Saatler sonra Celaena kendini avlulardaki havuzlara atlamamak ya da diz çöküp küçük nehirlerin birinden su içmemek için tüm gücüyle direnirken buldu. Geldiğinde kimse su ikram etmemişti ve kızıl kumtaşından yapılmış kalenin dönemeçli koridorlarında yol gösteren eşlikçisinin de buna yelteneceğini sanmıyordu.

Üç kilometre Celaena'ya yirmi kilometre gibi gelmişti. Bir kum tepesinin zirvesinde durup çadırını kuracakken iki devasa kum tepesi arasına gizlenmiş kerpiç kale ve yemyeşil ağaçlar önüne serilivermişti.

Onca yoldan sonra susuzluktan kavruluyordu. Ama o Celaena Sardothien'di. Koruması gereken bir itibarı vardı.

Kalenin içlerine doğru yürürlerken gözünü dört açıyor, çıkış yollarını ve pencereleri aklına yazıyor, muhafızların nöbet yerlerini ezberliyordu. Açık havada yan yana sıralanmış eğitim alanlarından geçerlerken bütün krallıklardan ve her yaştan insanın boks ya da antrenman yaptığını ya da meditasyona dalarak sessizce oturduğunu görebiliyordu. Büyük bir binanın dar merdivenlerinden kat kat yukarı çıktılar. Merdiven boşluğu gölge olduğundan son derece serindi. Ama sonra uzun, kapalı bir koridora girdiler, o zaman sıcaklık bir battaniye gibi bedenini sarıverdi.

Kale Sessiz Suikastçılar'a ait olduğu halde hayli gürültülüydü, eğitim odalarından silah şakırtıları geliyor, ağaçlarda ve çalılarda böcekler vızıldıyor, kuşlar şakıyor, odalardan ve koridordan geçen billur gibi suyun çağıltısı duyuluyordu.

Koridorun sonundaki açık kapıya vardılar. Eşlikçisi –yanık teninde tebeşir lekesi gibi duran yara izleri taşıyan orta yaşlı bir adam– Celaena'ya hiçbir şey söylemedi. Kapının ardı gölgelerle ışığın karışımından ibaretti. Maviye boyanmış ahşap sütunların iki taraftaki asma katları desteklediği dev gibi bir salona girdiler. Celaena karanlık balkona göz gezdirince birilerinin gezindiğini gördü, etrafı izleyerek bekliyorlardı. Sütunların gölgesinde başka bekleyenler de vardı. Kim olduğunu düşünüyor olurlarsa olsunlar onu hafife almadıkları kesindi. Güzel.

Platforma doğru uzanan dar mozaik zemin yeşil ve mavi renkte cam kiremitlerden oluşuyor ve alt kattaki küçük nehirleri andırıyordu. Platformun üstünde minderlerin ve saksı bitkilerinin arasında beyaz cüppeli bir adam oturuyordu.

Sessiz Usta. Celaena karşısında yaşlı birini bulmayı bekliyordu ama adam elli yaş civarındaydı. Cam mozaikleri takip ederek adama doğru yürürlerken Celaena çenesini yukarı kaldırmıştı. Usta'nın teni hep mi bu renkti, yoksa güneş vurduğu için mi böyle görünüyordu bilmiyordu. Usta hafifçe gülümsedi, gençliğinde yakışıklı olsa gerekti. Celaena'nın sırtından ter boşandı. Görünürde Usta'nın silahı olmadığı halde palmiye yapraklarıyla ustayı yelpazeleyen hizmetkârlar tepeden tırnağa silahlıydı. Eşlikçisi güvenli bir mesafede durarak Usta'yı selamladı.

Celaena da aynısını yaptı, doğrulduğunda saçlarını örten kapüşonunu açtı. İki haftayı çölde yıkanacak su bulamadan geçirdikten sonra saçlarının darmadağın ve mide bulandıracak kadar yağlı olduğunu biliyordu ama buraya güzelliğiyle Usta'yı büyülemeye gelmemişti.

Sessiz Usta, Celaena'yı tepeden tırnağa süzdükten sonra başını salladı. Eşlikçisi dirseğiyle dürtünce Celaena kurumuş boğazını temizleyip öne çıktı.

Sessiz Usta'nın bir şey söylemeyeceğini biliyordu; adamın gönüllü sessizliği herkesçe biliniyordu. Tanışma faslı ona düşüyordu. Arobynn tam olarak ne diyeceğini söylemiş, daha doğrusu *emretmişti*. Kılık değiştirmeler, maskeler, sahte isimler yoktu. Madem Arobynn'in menfaatini hiçe saymıştı o da bundan böy-

le onu korumaya çalışmayacaktı. Celaena haftalarca kimliğini gizlemenin –bu yabancılara kim olduğunu belli etmemenin– bir yolunu bulmak için düşünüp durmuştu ama Arobynn'in emirleri açıktı: Sessiz Usta'nın saygısını kazanmak için bir ayı vardı. Eğer Usta'nın onay mektubuyla –*Celaena Sardothien* hakkında bir mektupla– dönmezse kendine yaşayacak başka bir şehir bulsa iyi ederdi. Hatta yeni bir kıta.

"Beni dinleme inceliğini gösterdiğiniz için teşekkür ederim Sessiz Suikastçılar'ın Ustası," dedi Celaena, içinden tutuk kelimelerine lanetler okuyordu.

Bir elini kalbine koyup dizlerinin üzerine çöktü. "Ben Celaena Sardothien, Kuzey Suikastçıları Kralı Arobynn Hamel'ın vesayeti altındayım." Sessiz Usta'nın Arobynn'in kendisine *tüm* suikastçıların kralı dediğini öğrenmekten pek hoşlanmayacağını düşünerek "Kuzey" diye eklemeyi uygun bulmuştu. Şaşırıp şaşırmadığını bilmiyordu ama Usta'nın yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, bununla birlikte Celaena gölgelerin içinde birilerinin kımıldandığını sezmişti.

"Ustam beni eğitmenizi rica etmem için size gönderdi," dedi dişlerini sıkarak. *Onu* eğitmek! Usta yüzündeki öfkeyi görmesin diye başını öne eğdi. "Emrinizdeyim." Avuçlarını yalvarır gibi yukarı kaldırdı.

Hiçbir karşılık gelmedi.

Çöldekinden de beter sıcak yanaklarını kavuruyordu. Kollarını indirmeden başını önünde tutmaya devam etti. Giysi hışırtılarının ardından salonda neredeyse sessiz adımların yankısı duyuldu. Sonunda iki çıplak, kahverengi ayak tam önünde durdu.

Kuru bir parmak çenesini tutup yukarı kaldırdı, Celaena kendini Usta'nın deniz yeşili gözlerine bakarken buldu. Kımıldamaya cesaret edemedi. Usta tek bir hareketle boynunu kırabilirdi. Bunun bir sınav... bir güven sınavı olduğunu fark etti.

Ne kadar savunmasız olduğunu düşünmemek için hiç kımıldamadan Usta'nın yüz hatlarına odaklanmaya çalıştı. Kısacık kesilmiş siyah saçlarının dibi boncuk boncuk terlemişti. Hangi krallıktan geldiğini söylemek imkânsızdı, kahverengi teni Eyllwe

olduğuna işaret ediyordu. Ama hadem rengi güzel gözlerine bakılırsa güney kıtasındaki uzak ülkelerin birindendi. Nereli olursa olsun buraya nasıl gelmişti?

Usta'nın uzun parmakları örgüden kurtulmuş saç tutamlarını geri iterek gözlerinin etrafındaki ve yanaklarındaki sararmış morlukları ve elmacık kemiğindeki yay şeklindeki kabuk bağlamış yarayı ortaya çıkarırken Celaena hiç kımıldamadan bekledi. Arobynn geleceğini önceden haber vermiş miydi? Hangi şartlar altında gönderildiğini Usta'ya söylemiş miydi? Usta onu gördüğüne hiç de şaşırmış gibi durmuyordu.

Ama yüzünün diğer tarafındaki morluklara bakarken Usta'nın gözleri kısıldı, dudakları ince bir çizgi halini aldı. Arobynn yumruklarıyla kalıcı hasar vermeyecek kadar becerikli olduğu için Celaena şanslı sayılırdı. Sam'in de iyileşip iyileşmediğini düşününce içini bir suçluluk duygusu sardı. Dayak yedikten sonraki üç gün Sam'i Hisar'da görmemişti. Dayak sırası Sam'e gelmeden bayılmıştı. O geceden sonra, buraya yaptığı yolculuk esnasında bile uyanıkken düş görüyormuş gibiydi, her şey öfkeden, kederden ve kemiklerine işlemiş yorgunluktan ibaret bir sise dönüşmüştü.

Deli gibi atan kalbini yatıştırmıştı ki Usta yüzünü bırakıp geri çekildi. Bir eliyle ayağa kalkmasını işaret etti, Celaena dizleri ağrıdığı için bu isteği seve seve yerine getirdi.

Usta yan yan gülümsedi. Tam Celaena da gülümseyecekti ki Usta'nın parmağını şıklatmasıyla dört adam üzerine hücum etti.

2. BÖLÜM

Silahları yoktu ama niyetleri gayet açıktı. Celaena buradaki herkes gibi kat kat ve bol giysiler içindeki birinci adamın, yüzüne salladığı yumruğu savuşturmayı başardı. Yüzünü ıskalayan kolu bileğinden ve kas kısmından yakalayarak bükünce adam acıyla böğürdü. Celaena adamı döndürüp ikinci saldırganın üstüne yıkınca ikisi birlikte yere yuvarlandı.

Celaena, Usta'ya çarpmamaya dikkat ederek geriye zıplayıp daha birkaç saniye önce eşlikçisinin durduğu yere çekildi. Bu da bir başka sınavdı, eğitime hangi seviyeden başlaması gerektiğini belirlemek için yapılan bir sınav. Ve buna değip değmeyeceğini.

Elbette değerdi. Tanrılar aşkına, o Celaena Sardothien'di.

Üçüncü adam bej rengi tuniğinin içinden hilal şeklinde iki hançer çıkarıp Celaena'ya salladı. Kat kat giysileri yeterince hızlı davranmasına izin vermediğinden Celaena yüzünü sıyırmak üzere olan hançerden kaçmak için geriye eğildi. Omurgası hayli zorlandı ama iki hançer, örgüsünden çıkmış bir saç tutamını biçerek başının tam üstünden geçti. Yere düşüp bir bacağını uzatarak adamı yere devirdi.

Dördüncü adam ise arkadan saldırarak elinde parlayan eğri kılıcı başına doğru indirdi. Celaena yerde yuvarlanarak kaçınca taşa çarpan kılıçtan kıvılcımlar çıktı.

Celaena ayağa kalkana kadar adam kılıcı yine havaya kaldır-

mıştı. Celaena adamın soldan saldıracakmış gibi numara yaptığını anladığı için adam sağdan saldırınca hemen kenara sıçradı. Adam sendeleyerek olduğu yerde sallanmaya devam ederken Celaena avucunun dibiyle adamın burnuna vurup diğer yumruğunu karnına indirdi. Adam burnundan kanlar fışkırarak yere düştü. Celaena soluk soluğaydı, zaten yanan boğazı iyice kurumuştu. *Gerçekten* suya ihtiyacı vardı.

Yerdeki dört adamın hiçbiri kımıldamıyordu. Usta gülümsemeye başladı, o zaman salonun köşelerinden diğerleri de ışığa doğru yaklaştı. Hepsi yanık tenli adamlar ve kadınlardı ama saç renklerindeki çeşitlilik kıtanın farklı krallıklarından geldiklerini gösteriyordu. Celaena başını eğerek selam verdi. Selamına karşılık veren olmadı. Celaena silahlarını kınına koyarak ayağa kalkıp gölgelere doğru çekilen dört adamdan gözünü ayırmıyordu. Bunu kişisel almamalarını umuyordu.

Kendini başka saldırganlara hazırlayarak gölgeleri taradı. Biraz ötede onu izleyen genç bir kadın kurnazca sırıttı. Celaena fazla dikkatli bakmamaya çalışsa da kız şimdiye dek gördüğü en çekici insandı. Bunun nedeni sadece şarap kızılı saçları ya da gözlerinin daha önce hiç görmediği kızıl-kahve rengi değildi. Dikkatini ilk çeken kızın zırhı olmuştu: gereksiz denecek kadar süslü olsa da zırh adeta bir sanat eseriydi.

Zırhın sağ omzu dişlerini gösteren bir kurdun kafası şeklinde yapılmıştı, kızın kolunun altına sıkıştırdığı miğferin burun koruması da sırtını kamburlaştırmış bir kurt şeklindeydi. Geniş ağızlı kılıcının kabzasına da yine kurt kafası şekli verilmişti. Zırh başka birinin üzerinde fazla şatafatlı ve komik durabilirdi ama bu kızda... ilginç ve çocuksu bir umursamazlık vardı.

Celaena yine de o zırhın içinde sıcaktan ölmemenin nasıl mümkün olabileceğini düşünmeden edemedi.

Usta omzuna hafifçe vurdu, kıza da öne çıkmasını işaret etti. Saldırmak için değil... dostça bir davetti bu. Kızın zırhı kımıldadıkça şangırdıyordu ama çizmeleri neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Usta elleriyle kıza ve Celaena'ya bir dizi işaret yaptı. Kız iyice eğilerek selam verdikten sonra yine hınzırca sırıttı. "Ben Ansel,"

dedi, şen şakrak bir sesi vardı. Celaena belli belirsiz aksanının nereye ait olduğunu çıkaramadı. "Anlaşılan sen buradayken aynı odayı paylaşacağız." Usta yara izleriyle dolu nasırlı parmaklarıyla her nasılsa Ansel'in çözebildiği basit birtakım hareketler yaptı. "Söylesene, burada ne kadar kalacaksın?"

Celaena kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Bir ay." Başını Usta'ya doğru eğdi. "Tabii o kadar kalmama müsaade ederseniz."

Buraya gelene dek yolda geçen bir ay ve dönüş yolunda geçecek bir ayla beraber toplam üç ay Rifthold'dan uzak kalmış olacaktı.

Usta başını sallamakla yetinip platformun üstündeki minderlere döndü. "Bu kalabileceğin anlamına geliyor," diye fısıldadı Ansel, sonra zırhlı eliyle Celaena'nın omzuna dokundu. Anlaşılan buradaki suikastçıların hepsi suskunluk yemini etmemişti... Kişisel alandan da haberleri yoktu. "Yarın eğitime başlıyorsun," diye devam etti Ansel. "Şafakta."

Usta minderlerin üstüne çökünce Celaena rahat bir nefes alarak gevşedi. Arobynn onu Usta'yı eğitim vermeye ikna etmenin neredeyse imkânsız olduğuna inandırmıştı. Aptal. Acı çeksin diye onu çöle yollardı ha!

Celaena "Teşekkür ederim," dedi Usta'ya, yeniden selam verirken salonda kendisini izleyen gözleri üzerinde hissedebiliyordu. Usta elini sallayarak onu savdı.

"Gel," dedi Ansel, saçları bir ışık huzmesinin içinde parıldıyordu. "Herhalde önce bir banyo yapmak istersin. Senin yerinde olsam *kesinlikle* öyle isterdim." Ansel gülümseyince burun köprüsüne ve yanaklarına dağılmış olan çiller yüzüne yayıldı.

Celaena yan yan kıza ve süslü zırhına baktı, sonra da kızın peşine düşerek salondan çıktı. "Bu haftalardır duyduğum en güzel şey."

* * *

Ansel'le birlikte koridorlardan geçerlerken Celaena genelde beline takılı olan uzun hançerlerinin yokluğunu fazlasıyla hissediyordu. Ama hançerleri de kılıcı ve çantasıyla birlikte kaleye

girerken alınmıştı. Ellerini rehberinin en ufak hamlesine karşılık verecek şekilde iki yanına bırakmıştı. Ansel, Celaena'nın her an dövüşe hazır olduğunun farkında mıydı bilinmez ama kollarını gelişigüzel salladıkça zırhı şangırdayıp duruyordu.

Oda arkadaşı. Bu kötü bir sürprizdi. Birkaç geceliğine Sam'le aynı odada kalmak neyse de yabancı biriyle bir ay aynı odayı paylaşmak? Celaena göz ucuyla Ansel'i şöyle bir süzdü. Kız ondan biraz uzundu ama zırh yüzünden başka bir fikir edinmek mümkün değildi. Celaena, Arobynn'in Hisar'daki partilere davet ettiği ya da tiyatroya götürdüğü sosyete fahişeleri dışında başka kızlarla pek vakit geçirmemişti, bunların çoğu da Celaena'nın tanımak isteyeceği türden kişiler değildi. Arobynn'in loncasında başka kadın suikastçı yoktu. Ama burada... erkekler kadar kadın suikastçılar da vardı. Hisar'da kim olduğu hemen anlaşılırdı. Burada ise yalnızca kalabalık içindeki yüzlerden biriydi.

Tek bilebildiği Ansel'in ondan iyi olabileceğiydi. Bu düşünce de hiç hoşuna gitmemişti.

"Ee," dedi Ansel kaşlarını kaldırarak. "Celaena Sardothien."

"Evet?"

Ansel omuz silkti, tabii zırhın izin verdiği ölçüde. "Daha şey birini bekliyordum... etkileyici."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Celaena, sesi pek de üzülmüş gibi çıkmıyordu. Ansel, Celaena'yı kısa bir merdivenden üst kattaki uzun koridora çıkardı. Çocuklar ellerinde kovalar, süpürgeler ve paspaslarla koridora sıralanmış odalara girip çıkıyorlardı. En küçükleri sekiz, en büyükleri on iki yaşında gösteriyordu.

"Çömezler," diye yanıtladı Ansel, Celaena'nın sessiz sorusunu. "Suikastçıların odalarını temizlemek eğitimlerinin bir parçası. Onlara sorumluluk ve tevazuyu öğretiyor. Onun gibi şeyler işte." Ansel yanından geçerken aval aval bakan bir çocuğa göz kırptı. Çocuklardan birkaçı Ansel'in arkasından ağızları açık bakakalmış, gözleri hayret ve saygıyla kocaman açılmıştı, demek Ansel hayli saygındı. Hiçbiri ona bakmaya tenezzül etmemişti. Celaena çenesini yukarı kaldırdı.

"Peki sen buraya geldiğinde kaç yaşındaydın?" Ne kadar çok şey bilirse o kadar iyiydi.

"On üçüme yeni girmiştim," dedi Ansel. "O yüzden bu angarya işleri de kıl payı kaçırmış oldum."

"Şimdi kaç yaşındasın peki?"

"Beni tartmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Celaena ifadesiz bir yüz takınmaya devam etti.

"On sekizime yeni girdim. Sen de benim yaşımda gösteriyorsun."

Celaena başını salladı. Kendisi hakkında kesinlikle bilgi vermeyecekti. Arobynn kimliğini saklamamasını emretmiş olabilirdi ama bu detaylara girmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Hem Celaena eğitimine sekiz yaşında başlamıştı, Ansel'den birkaç yıl üstündü. Bu da önemli olsa gerekti. "Usta'nın verdiği eğitim faydalı oluyor mu?"

Ansel kederle gülümsedi. "Bilmem. Beş yıldır buradayım ve bana eğitim vermeyi hâlâ reddediyor. Pek umursadığım da söylenemez ya. Bence ondan eğitim almamış halimle de gayet iyiyim."

Eh, işte *bu* kesinlikle tuhaftı. Usta'dan eğitim almadan bugüne kadar nasıl gelebilmişti? Gerçi Arobynn'in pek çok suikastçısı da hiç özel ders almamıştı. "Nerelisin?" diye sordu Celaena.

"Ovalar." Ovalar... Bu lanet Ovalar da neresiydi? Ansel hemen yanıtladı. "Eskiden Cadı Krallığı olarak bilinen Batı Çölleri sahilinde."

Batı Çölleri kesinlikle tanıdık geliyordu. Ama Ovalar'ı hiç duymamıştı.

"Babam," diye devam etti Ansel, "Briarcliff Lordu'dur. Beni buraya 'faydalı olmayı öğreneyim' diye gönderdi. Ama beş yılın bunu öğrenmek için yeterli olduğunu sanmıyorum."

Celaena kendini tutamayarak kıkırdadı. Çaktırmadan bir kez daha Ansel'in zırhına baktı. "O zırhın içinde sıcaktan patlamıyor musun?"

"Elbette patlıyorum," dedi Ansel omuz hizasındaki saçlarını savurarak. "Ama çok çarpıcı olduğunu kabul etmek zorundasın. Ayrıca suikastçılarla dolu bir kalede kasılarak gezinmek için de çok elverişli. Yoksa nasıl dikkat çekerim?"

"Nereden buldun bunu?" Bir tane de kendine istediğinden sormamıştı, böyle bir şeye hiç de gereksinimi yoktu.

"Ah, özel yaptırdım." Demek Ansel zengindi. Parasını bir zırh için çarçur edebildiğine göre epey zengindi. "Ama kılıç" –Ansel belindeki kılıcın kurt şeklindeki kabzasına hafifçe vurdu– "babama ait. Buraya gelirken bana armağan etti. Ben de buna uygun bir zırh yaptırabileceğimi düşündüm, kurtlar aile sembolümüzdür de."

Üstü açık bir geçide girdiler, ikindi güneşi tüm yakıcılığıyla üstlerine vuruyordu. Yine de Ansel'in yüzündeki neşe silinmedi, zırh rahatsızlık veriyorsa bile kız hiç belli etmiyordu. Ansel, Celaena'yı tepeden tırnağa süzdü. "Şimdiye dek kaç kişi öldürdün?"

Celaena'nın nefesi kesilir gibi oldu ama yine de çenesini yukarıda tutmayı sürdürdü. "Bu seni neden ilgilendiriyor anlayamadım."

Ansel kıkırdadı. "Herhalde bunu anlamak kolay olurdu, bu kadar kötü bir namın olduğuna göre muhakkak arkanda bir iz bırakıyorsundur." Aslında haberin doğru kanallardan yayılmasını sağlamak genelde Arobynn'in işiydi. Celaena işini bitirdikten sonra arkasında pek bir şey bırakmazdı. Bir işaret bırakmak nedense... basit geliyordu. "Ben *herkes* benim yaptığımı bilsin isterdim," diye ekledi Ansel.

Eh, Celaena da en iyi suikastçı olduğunun herkesçe bilinmesini isterdi elbet ama Ansel'in bunu söyleyişinde onunkinden farklı bir mantık yatıyor gibiydi.

"Ee, hanginiz daha kötü görünüyorsunuz?" diye birden sordu Ansel. "Sen mi yoksa bunu sana yapan kişi mi?" Celaena kızın yüzündeki morluklardan ve kesiklerden bahsettiğini anladı.

Midesi kasıldı. Bu kasılmalar artık ona tanıdık geliyordu.

"Ben," dedi sessizce.

Neden itiraf ettiğini bilmiyordu. Palavra atsa muhtemelen daha iyi olurdu. Ama yorgundu ve birden bu anının bütün ağırlığı üstüne çökmüştü.

"Bunu sana ustan mı yaptı?" diye sordu Ansel. Bu kez Celaena sessiz kaldı, Ansel de ısrar etmedi.

Geçidin sonundaki sarmal taş merdivenden büyük hurma ağaçlarının gölgesinde sıraların ve küçük masaların bulunduğu boş bir avluya indiler. Biri ahşap masalardan birine bir kitap bırakmıştı, yanından geçerlerken Celaena kitabın kapağına bir göz attı. Kitabın adı bilmediği kargacık burgacık, tuhaf bir alfabeyle yazılmıştı.

Yalnız olsaydı sırf bilmediği bir dilde basılmış sözcükleri görmek için kitabın sayfalarını karıştırabilirdi ama Ansel bir çift oymalı ahşap kapıya doğru uzaklaşıyordu.

"Banyolar. Burada sessizliğin zorunlu olduğu yerlerden biridir, o yüzden ses çıkarmamaya çalış. Fazla su da sıçratma. Yaşlı suikastçılardan bazıları bundan bile rahatsız olabiliyor." Ansel kapılardan birini iterek açtı. "Acele etme. Ben eşyalarını odamıza getirtirim. İşin bitince çömezlerin birinden seni odaya götürmesini istersin. Akşam yemeğine daha birkaç saat var, o zamana kadar odaya uğrarım."

Celaena uzun uzun kıza baktı. Ansel'in –ya da bir başkasının– kapıda bıraktığı silahlara ve malzemelere dokunması fikri hiç de hoşuna gitmemişti. Saklayacak bir şeyi olduğundan değildi elbet... yine de muhafızların çantasını ararken iç çamaşırlarını karıştıracağını düşündükçe rahatsız oluyordu. Pahalı ve narin iç çamaşırlarına olan merakı itibarını zedeleyebilirdi.

Ama buradakilerin insafına kalmış durumdaydı ve onay mektubunu almak için düzgün davranması gerekiyordu. Ve iyi bir tutum sergilemesi.

O yüzden sadece, "Teşekkür ederim," dedi ve Ansel'in yanından geçerek bitki kokuları içindeki banyoya girdi.

* * *

Kaledeki banyolar ortaklaşa kullanılsa da neyse ki erkekler ve kadınlar için ayrı banyolar vardı ve günün bu saatinde kadınların banyosu bomboştu.

Büyük palmiyelerin ve meyvelerinin ağırlığıyla sarkmış hurma ağaçlarının gizlediği banyolar Usta'nın odasındaki mo-

zaiği oluşturan deniz yeşili ve kobalt mavisi cam kiremitlerden yapılmıştı ve binanın duvarlarından çıkan gölgeliklerle serin tutuluyordu. Çok sayıda büyük havuz vardı, bazıları buharlı, bazıları köpüklü, bazıları da hem buharlı hem köpüklüydü ama Celaena'nın girdiği tamamen durgun, berrak ve soğuktu.

Celaena iniltisini bastırarak suyun altına dalıp ciğerleri sızlayana dek orada kaldı. Utangaçlık onsuz yaşamayı öğrendiği bir karakter özelliği olsa da suya iyice gömüldü. Elbette bunun kaburgalarının ve kollarının rengi solmuş morluklarla dolu olmasıyla ve onları görünce midesinin bulanmasıyla bir ilgisi yoktu. Bazen öfkeden, bazen de üzüntüden midesi bulanıyordu. Sık sık da ikisinden birden. Rifthold'a dönmek, Sam'e ne olduğunu görmek, acı dolu birkaç dakikada paramparça olan hayata kaldığı yerden devam etmek istiyordu. Ama bir yandan da korkuyordu.

En azından burada, dünyanın bir ucunda, o gece –ayrıca tüm Rifthold ve içindeki insanlar– çok uzakta kalmış görünüyordu.

Parmakları rahatsızlık verecek denli buruşana kadar havuzda kaldı.

* * *

Celaena geldiğinde Ansel dikdörtgen şeklindeki minik odalarında değildi ama biri eşyalarını çantadan çıkarmıştı. Kılıcının ve hançerlerinin dışında birkaç iç çamaşırı ve birkaç tunikten başka pek bir şey getirmemişti, daha ince giysilerini getirme zahmetine de girmemişti. Kumların göçebe rehberin giydirdiği kaba saba kıyafetleri nasıl çabucak delip geçtiğini gördükten sonra böyle yaptığına da memnundu.

Odada iki dar yatak vardı, Ansel'inkinin hangisi olduğunu anlaması biraz vakit aldı. Yatağın arkasındaki kırmızı taş duvar boştu. Komodinin üstündeki demirden yapılmış küçük kurt heykelciği ve Ansel'in olağanüstü zırhını asmak için kullandığı insan boyutundaki manken olmasa odayı bir başkasıyla paylaştığını anlaması mümkün değildi.

Ansel'in şifonyerine göz gezdirmek de fazla fikir vermedi.

Bordo tuniklerin ve siyah pantolonların hepsi güzelce katlanmıştı. Tekdüzeliği bozan tek şey birçok erkek ve kadının giydiği türden birkaç beyaz tunikti. İç çamaşırları bile sadeydi, onlar da katlanmıştı. Kim iç çamaşırlarını katlardı ki? Celaena renklerin, değişik kumaş ve desenlerin birbirine girdiği darmadağın devasa dolabını düşündü. İç çamaşırları pahalı olmakla birlikte çekmecede genelde bir yığın halinde dururdu.

Sam muhtemelen iç çamaşırlarını katlıyordu. Gerçi Arobynn'in onu ne ölçüde sağlam bıraktığına bağlı olarak bunu artık yapamıyor da olabilirdi. Arobynn, Celaena'ya asla kalıcı bir zarar vermezdi ama Sam'in başına daha kötüsü gelmiş olabilirdi. Sam her zaman gözden çıkarılan kişi olmuştu.

Bu düşünceyi kafasından atarak yatağa iyice gömüldü. Kalenin küçük pencereden içeri dolan sessizliğinde uykuya daldı.

* * *

Arobynn'i hiç o kadar öfkeli görmediğinden ödü patlamıştı. Arobynn ne bağırıyor ne de küfrediyordu, sadece hiç kıpırtısız ve sessiz duruyordu. Öfkesini belli eden tek şey ölümcül bir parıltıyla ışıldayan gümüşi gözleriydi.

Arobynn dev gibi ahşap masadan kalkarken Celaena sandalyesinde büzülmemeye çalıştı. Yanında oturan Sam nefesini tutmuştu. Celaena konuşamıyordu, konuşursa titreyen sesi ona ihanet edecekti sanki. Böyle küçük düşmeye dayanamazdı.

"Bana ne kadar para kaybettirdiğini biliyor musun?" diye sordu Arobynn usulca.

Celaena'nın avuçları terlemeye başladı. Buna değerdi diye geçirdi içinden. O iki yüz köleyi özgürlüğüne kavuşturmak için buna değerdi. Az sonra başına ne gelirse gelsin yaptığı şeyden pişman değildi.

"Onun suçu değil," diye söze karıştı Sam, Celaena ona uyarır gibi şöyle bir baktı. "İkimiz de düşündük ki..."

"Bana yalan söyleme Sam Cortland," diye hırladı Arobynn. "Senin bu işe karışmanın tek nedeni Celaena'nın bunu kafasına

koymuş olması... Ya bu işi yapmaya çalışırken ölmesine göz yumacaktın ya da ona yardım edecektin."

Sam itiraz etmek için ağzını açtı ama Arobynn dişlerinin arasından çaldığı sert bir ıslıkla onu susturdu. Çalışma odasının kapıları açıldı. Arobynn'in koruması Wesley başını içeri uzattı. Arobynn gözlerini Celaena'dan ayırmadan, "Tern, Mullin ve Harding'i getir," dedi.

Bu iyiye işaret değildi. Yine de Arobynn ona bakmayı sürdürürken Celaena yüzündeki duygusuz ifadeyi korudu. Geçen uzun dakikalar boyunca ne Celaena ne de Sam konuşmaya cesaret edebildi. Celaena titrememek için kendini zorluyordu.

Sonunda üç suikastçı –hepsi erkekti, hepsi de yapılı ve tepeden tırnağa silahlıydı– içeri girdi. "Kapıyı kapat," dedi Arobynn içeri son giren Harding'e. Sonra diğerlerine döndü, "Tutun onu."

Sam anında sandalyesinden sürüklenip götürüldü, Tern ve Mullin kollarını arkadan tuttular. Harding yumruğunu göstererek karşılarına geçti.

Celaena, Sam'in kocaman açılmış gözlerine bakınca nefesi kesilerek, "Hayır," dedi. Arobynn bu kadar zalim olamazdı, Sam'in dayak yiyişini izlettiremezdi ona. Boğazına ağrılı bir yumru oturdu.

Ama Arobynn sessizce, "Gördüklerin hiç hoşuna gitmeyecek. Asla unutmayacaksın. Zaten unutmanı da istemiyorum," dediği halde Celaena başını dik tutmaya devam etti.

Tekrar Sam'e doğru döndü, Harding'e bakarak ona zarar vermemesi için yalvarır gibi dudaklarını oynattı.

Arobynn'in ona vuracağını anlamasıyla yumruğun yüzüne inmesi bir oldu.

Celaena sandalyesinden yere yuvarlandı, ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Arobynn yakasından tuttuğu gibi yanağına bir yumruk daha indirdi. Işık ve karanlık etrafında dönmeye başladı. Bir yumruk daha, öyle sertti ki Celaena acısını hissetmeden kanının yüzündeki sıcaklığını duydu.

Sam bağırarak bir şey söylemeye başladı. Ama Arobynn, Celaena'ya bir kez daha vurdu. Ağzına kan tadı gelse de Celae-

na karşılık vermedi, buna cesareti yoktu. Sam, Tern ve Mullin'in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Onu sıkıca tuttular, Harding yolunu kapamak için bir kolunu uyarır gibi Sam'in önüne uzattı.

Arobynn, Celaena'ya, kaburgalarına, çenesine, karnına vurmaya devam etti. Ve yüzüne. Tekrar, tekrar, tekrar. Özenli yumruklar, kalıcı bir hasar vermeden canını mümkün olduğunca acıtacak yumruklar. Sam kükremeye devam ediyor, Celaena'nın acıdan duyamadığı şeyler haykırıyordu.

Hatırladığı son şey Arobynn'in enfes kırmızı halısına bulaşan kanını görünce hissettiği suçluluk duygusuydu. Ardından karanlık geldi, huzur dolu bir karanlık, Arobynn'i Sam'in canını yakarken görmediği için duyduğu büyük rahatlama.

3. BÖLÜM

Celaena getirdiği en güzel tuniği giydi, aslında pek de hayran olunacak bir şey değildi ama gece mavisi ve altın sarısı, gözlerindeki turkuvaz rengi ortaya çıkarıyordu. Hatta ileri gidip biraz da gözlerini boyadı ama yüzünün geri kalanına bir şey sürmekten kaçındı. Güneş battığı halde hava hâlâ sıcaktı. Cildine süreceği herhangi bir şey büyük ihtimalle hemen akardı.

Ansel yemekten önce gelip onu alacağına dair verdiği sözü tuttu ve yemek salonuna varana dek sorularıyla Celaena'yı bunalttı. Yürürlerken geçtikleri yerlerin kimilerinde Ansel normal konuşmasına devam ediyor, kimilerinde fısıltıyla konuşuyor, kimilerinde ise Celaena'ya sesini çıkarmamasını işaret ediyordu. Celaena neden bazı odalarda sessiz olmak gerekirken diğerlerinde gerekmediğini anlamıyordu, oysa odaların hepsi birbirine benziyordu. Uyuduğu halde hâlâ bitkin olduğundan ve ne zaman konuşabileceğini kestiremediğinden verdiği cevapları kısa tutuyordu. Yemeği atlayıp bütün gece uyusa şikâyeti olmazdı.

Salona girerlerken gözünü açık tutmak hayli çaba gerektirdi. Bitkinliğine rağmen içgüdüsel olarak salonu şöyle bir gözden geçirdi. Üç çıkış vardı, içeri girerken kullandıkları devasa kapı ve salonun diğer ucundaki iki hizmetçi kapısı. Salon duvardan duvara uzanan ahşap masalarla ve insanlarla dolu sıralarla kaplıydı. İçeride en az yetmiş kişi vardı. Salonun ön taraflarında bir

masaya doğru yürürlerken kimse onlara bakmadı. Kim olduğunu biliyorlarsa umursamadıkları kesindi. Celaena kaşlarını çatmamaya çalıştı.

Ansel sıralardan birine kayıp yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurdu. Celaena önlerinde durunca en yakınlarındaki suikastçılar –bazıları usul usul konuşurken diğerleri hiç ses çıkarmıyordu– başlarını yemeklerinden kaldırıp baktı.

Ansel elini Celaena'ya doğru salladı. "Celaena, bu millet. Millet, bu Celaena. Gerçi siz dedikoducular onun hakkında her şeyi zaten öğrenmişsinizdir." Bunları usulca söylemişti, yine de salondaki suikastçılardan kimisi konuşuyor olsa da onu gayet iyi duymuş gibiydi. Çatal bıçak şıkırtıları bile kesilmişti.

Celaena gözlerini etrafındaki yüzlerde gezdirdi, keyifle değilse de iyi niyetli bir merakla ona bakıyorlardı. Celaena hareketlerine büyük özen göstererek sıraya oturup masayı inceledi. Enfes kokulu kızarmış etlerle dolu tabaklar, baharatlı yuvarlak tahıl taneleriyle dolu kâseler, meyveler ve hurmalar, sürahiler dolusu su.

Ansel tabağına yiyecek alırken zırhı tavandan sarkan süslü cam fenerlerin ışığında parlıyordu, ardından Celaena'nın tabağını da aynı yiyeceklerle doldurdu. "Hadi başla," diye fısıldadı. "Hepsinin tadı güzeldir, hiçbirinde zehir yok." Söylediğini ispatlamak ister gibi iyice pişirilmiş bir parça kuzu etini ağzına atıp çiğnemeye başladı. "Gördün mü?" dedi ağzı dolu dolu. "Lord Berick bizi öldürmek istiyor olabilir ama bizden zehir yoluyla kurtulamayacağının farkında. Böyle bir tuzağa düşmek için fazla yetenekliyiz. Öyle değil mi?" Yanında oturan suikastçılar sırıttı.

"Lord Berick mi?" diye sordu Celaena, şimdi gözlerini tabağındaki yiyeceklere dikmişti.

Ansel yüzünü buruşturarak safran rengi tahıl tanelerini ağzına attı. "Bizim kötü adamımız. Belki de *biz* onun kötü adamlarıyız, hikâyeyi kimin anlattığına göre değişir."

"Kötü adam o," dedi Ansel'in karşısında oturan kıvırcık saçlı, koyu renk gözlü adam. Aslında yakışıklı sayılırdı ama Kaptan Rolfe'unkini andıran gülümsemesi Celaena'nın hoşuna gitmemiş-

ti. Yirmi beşinden fazla olamazdı. "Hikâyeyi *kimin* anlattığının bir önemi yok."

"Eh, *hikâyemi* berbat ediyorsun Mikhail," dedi Ansel ama adama sırıtıyordu. Adam Ansel'e bir üzüm fırlattı, Ansel üzümü hiç zorlanmadan ağzıyla yakalayıverdi. Celaena hâlâ yemeğine dokunmamıştı. "Neyse," dedi Ansel, Celaena'nın tabağına biraz daha yiyecek koyarak, "Xandria şehrine Lord Berick hükmeder, *iddiaya göre* çölün bu kısmını da o yönetiyor. Elbette biz buna pek katılmıyoruz ama... Uzun ve korkunç sıkıcı hikâyeyi özetleyecek olursak Lord Berick uzun yıllardır hepimizin ölmesini istiyor. Lord Berick bir isyanı bastırmak için birliklerini Eyllwe'ye göndermeyince Adarlan Kralı Kızıl Çöl'e ambargo koydu, Berick de o zamandan beri kralın gözüne tekrar girebilmek için yanıp tutuşuyor. Her nedense o kalın kafasına bizi öldürürse –ve Sessiz Usta'nın kafasını gümüş bir tepside Adarlan'a gönderirse– amacına ulaşacağını yerleştirmiş."

Ansel etinden bir parça daha alıp sözlerine devam etti. "O yüzden arada bir kimi numaralara başvuruyor: sepetlerde engerek yılanları yollamak, sevgili büyükelçilerimizin kılığına girmiş askerler göndermek" –salonun dibindeki bir masayı işaret etti, masada egzotik kıyafetler içinde birileri oturuyordu– "gecenin bir köründe birliklerini gönderip üstümüze alevli ok attırmak gibi... Daha iki gün önce duvarlarımızın altına tünel kazmaya çalışan askerlerini yakaladık. Başarısızlığa mahkûm bir plandı."

Mikhail masanın karşısından kıkırdadı. "Şimdiye kadar hiçbiri işe yaramadı," dedi. Yan masadan konuşmalarını duyan bir suikastçı dönüp susmaları için bir parmağını dudağına götürdü. Mikhail özür diler gibi omuzlarını kaldırdı. Celaena'nın anladığı kadarıyla yemek salonu mecburi olmasa da sessiz olunması istenen bir yerdi.

Ansel, Celaena'ya bir bardak su doldurdu, sonra bir bardak da kendine aldı, daha alçak sesle konuşmaya başladı. "Sanırım yetenekli suikastçılarla dolu girilmesi imkânsız bir kaleye saldırmanın zorluğu da burada: bizden daha zeki olmak zorundasın. Gerçi... Berick bu açığını kapatacak kadar zalimdir. Eline düşen

suikastçılar hep parçalanmış halde geri döndü." Başını iki yana salladı. "Zulümden zevk alıyor."

"Üstelik Ansel bunu ilk elden biliyor," diye söze karıştı Mikhail, sesi adeta mırıltı halinde çıkıyordu. "Onunla tanışma zevkine erişti."

Celaena bir kaşını yukarı kaldırdı, Ansel ise yüzünü buruşturdu. "Hepinizden daha çekiciyim de ondan. Usta bazen beni Berick'le görüşmeye Xandria'ya gönderir, aramızda bir uzlaşma sağlamaya çalışmak için. Neyse ki şimdiye dek müzakere şartlarını çiğnemeye cüret etmedi ama... bir gün kuryelik vazifemi postumla ödeyeceğim."

Mikhail, Celaena'ya bakıp gözlerini devirdi. "Abartmaya bayılır."

"Gerçekten bayılırım."

Celaena ikisine de hafifçe gülümsedi. Birkaç dakika geçmişti ve Ansel hâlâ hayattaydı. Celaena etten bir ısırık alınca baharatların keskin lezzeti karşısında neredeyse bir inilti koyuverecekti ki iştahla yemeye girişti. Ansel ve Mikhail aralarında sohbet etmeye başlayınca Celaena bunu fırsat bilip masaya göz gezdirdi.

Rifthold'daki pazar yerleri ve Kafatası Körfezi'ndeki köle gemileri dışında değişik krallıklardan ve kıtalardan gelen bu kadar farklı insanı bir arada görmemişti. Çoğu eğitimli katiller olduğu halde salonda huzur, hatta neşe dolu bir hava vardı. Gözlerini Ansel'in gösterdiği büyükelçilerin oturduğu masaya çevirdi. Adamlar ve kadınlar yemeklerinin üzerine eğilmiş aralarında fısıldaşıyor, arada bir salondaki suikastçılara bakıyorlardı.

"Ah," dedi Ansel sessizce. "Hangimiz için teklif vereceklerini kararlaştırmaya çalışıyorlar."

"Teklif mi?"

Mikhail kalabalığın arasından büyükelçileri görmek için öne eğildi. "Bize mevki teklif etmek için yabancı saraylardan geliyorlar. Onları en çok etkileyen suikastçı için teklifte bulunuyorlar, bazen tek bir görev için, bazen de ömür boyu sürecek bir sözleşme için. İsteyen suikastçı gitmekte özgür. Ama hiçbirimiz gitmek istemeyiz."

"Peki siz ikiniz?.."

"Ah hayır," dedi Ansel. "Yabancı bir sarayda görev alırsam babam beni eşek sudan gelinceye kadar döver. Ona kalırsa bu da bir tür fahişelik."

Mikhail hafifçe güldü. "Ben şahsen burayı seviyorum. Ayrılmak istediğim zaman Usta'ya müsait olduğumu bildireceğim. Ama o zamana kadar..." Ansel'e bir göz attı, Celaena kızın yüzünün hafifçe kızardığına yemin edebilirdi. "O zamana kadar kalmak için geçerli nedenlerim var."

"Elçiler hangi saraylardan geliyor?" diye sordu Celaena.

"Adarlan'ın emri altındaki yerlerden değil, eğer öğrenmek istediğin buysa." Mikhail bir günlük sakallarını kaşıdı. "Ustamız, Eyllwe'den Terrasen'e kadar tüm toprakların *sizin* ustanıza ait olduğunu gayet iyi biliyor."

"Kesinlikle öyle." Celaena bunu neden söylediğini bilmiyordu. Arobynn'in yaptıklarından sonra Adarlan İmparatorluğu'ndaki suikastçıları savunmak içinden gelmiyordu. Ama... buraya toplanmış bütün bu suikastçıların oluşturduğu ortak gücü ve bilgeliği görmek ve Arobynn'in –ve onun– topraklarına izinsiz girmeye cüret edemeyeceklerini bilmek...

Ansel, Mikhail ve masadan birkaç kişi sessizce konuşurken Celaena ses çıkarmadan yemeğine devam etti. Ansel'in daha önce söylediğine göre sessizlik yeminini herkes kendince uygun gördüğü süre için ediyordu. Kimi haftalarını, kimi yıllarını sessizlik içinde geçiriyordu. Ansel bir defasında bir aylığına sessizlik yemini ettiğini ama sadece iki gün dayanabildiğini söylemişti. Konuşmayı çok seviyordu. Celaena buna inanmakta hiç de güçlük çekmedi.

Etraflarında birkaç kişi işaretlerle anlaşıyordu. Belirsiz hareketleri anlamak için genelde birkaç deneme yapmak gerekse de Ansel ve Mikhail bu hareketleri anlayabiliyor gibi görünüyordu.

Celaena birinin ona baktığını hissetti, birkaç sıra ileride koyu renk saçlı, yakışıklı bir gencin kendisini izlediğini fark edince gözlerini kırpıştırmamaya çalıştı. Adamın kaçamak bakışlar attığını söylemek daha doğruydu çünkü deniz yeşili gözleri bir

Celaena'nın yüzüne bir masadaki arkadaşlarına dönüyordu. Ağzını hiç açmıyor, arkadaşlarıyla işaret dilinde anlaşıyordu. Sessizlik yemini etmiş biri daha.

Göz göze geldiklerinde adam gülümseyince yanık teninde göz kamaştıracak kadar beyaz dişleri ortaya çıktı. Eh, çekici olduğuna şüphe yoktu, hem de belki Sam kadar.

Sam... Celaena onu ne zaman çekici bulmuştu ki? Hakkında böyle düşündüğünü bilse Sam gülmekten yerlere yatardı.

Genç adam başını hafifçe eğerek Celaena'yı selamladıktan sonra arkadaşlarına döndü.

"O Ilias," diye fısıldadı Ansel rahatsızlık verecek kadar yakınına sokularak. Kişisel alan diye bir şeyden haberi yok muydu bu kızın? "Usta'nın oğlu."

Bu deniz yeşili gözleri açıklıyordu. Usta'nın kutsi bir havası olduğu halde demek bekâr değildi.

"Ilias'ın dikkatini çekmene çok şaşırdım," diye takıldı Ansel, sadece Celaena ve Mikhail'in duyabileceği bir sesle konuşuyordu. "Genelde eğitimle ve meditasyonla o kadar meşguldür ki kimseye dikkat etmez, güzel kızlara bile."

Celaena bunları bilmek istemediğini söylememek için kendini zor tutarak kaşlarını kaldırdı.

"Onu yıllardır tanırım, bana karşı hep çok soğuk davranmıştır," diye devam etti Ansel. "Belki de sarışınlardan hoşlanıyordur." Mikhail hafifçe güldü.

"Buraya bu tür şeylerle ilgilenmek için gelmedim," dedi Celaena.

"Bahse girerim ülkende yığınla talibin vardır zaten."

"Kesinlikle yok."

Ansel'in ağzı açık kaldı. "Yalan söylüyorsun."

Celaena suyundan kana kana içti. Su limon dilimleriyle tatlandırılmıştı ve inanılmaz lezzetliydi. "Hayır, yalan söylemiyorum."

Ansel şaşkın şaşkın yüzüne baktıktan sonra Mikhail'le sohbetine döndü. Celaena çatalıyla tabağındaki yemeği didikledi. Romantik olmadığı söylenemezdi. Daha önce birkaç adama âşık

olmuştu, on üç yaşındayken birkaç ay onlarla birlikte eğitim gören erkek fahişe Archer'dan, böyle bir şeyin imkânsızlığını anlayamayacak kadar küçük olduğu zamanlarda tutulduğu, şimdi hayatta olmayan Arobynn'in yardımcısı Ben'e kadar.

Cesaretini toplayıp Ilias'a bir kez daha baktı, genç adam arkadaşlarının söylediği bir şeye sessizce gülüyordu. Ilias'ın onu ilgiye değer bulması bile gururunu okşamıştı; o gece Arobynn'le olanların ardından bir aydır aynaya bakmaktan kaçınıyor, sadece kılık kıyafetinde uygunsuz kaçan bir şey var mı diye kontrol etmek için bakıyordu.

"Ee," dedi Mikhail elindeki çatalı uzatıp Celaena'yı düşüncelerinden sıyırarak, "ustandan yediğin dayağı hak etmiş miydin bari?"

Ansel ters ters Mikhail'e baktı, Celaena sırtını dikleştirdi. Ilias bile şimdi güzel gözlerini Celaena'ya dikmiş dinliyordu. Ama Celaena doğruca Mikhail'e baktı. "Hikâyeyi kimin anlattığına göre değişir sanırım."

Ansel kıkırdadı.

"Arobynn Hamel anlatıyorsa evet, o zaman hak ettim. Ona yüklü miktarda para kaybettirdim, muhtemelen bir krallığın tüm serveti edecek kadar. İtaatsiz ve saygısız davrandım, yaptığım şeyden de hiç pişmanlık duymadım."

Celaena yüzüne diktiği gözlerini çevirmeyince Mikhail'in gülümsemesi silinir gibi oldu.

"Ama hikâyeyi serbest bıraktığım iki yüz köle anlatıyorsa sanırım hak etmedim."

Artık hiçbiri gülümsemiyordu. "Yüce tanrılar," diye fısıldadı Ansel. Birkaç saniyeliğine masalarına derin bir sessizlik çöktü.

Celaena yemeğini yemeye devam etti. Artık onlarla konuşmak istemiyordu.

* * *

Celaena vahayı kumlardan ayıran hurma ağaçlarının gölgesinde durup önlerinde uzanan çöle baktı. "Bir daha söylesene," dedi Ansel'e soğuk bir sesle. Dün akşamki sessiz yemekten ve

kalenin onları buraya getiren sükût içindeki geçitlerinden sonra normal ses tonu kulağını tırmalıyordu.

Ama beyaz bir tunik ve pantolon giymiş olan, ayağında deve derisine sarılmış çizmeler bulunan Ansel sırıtmakla yetinip kızıl saçlarının üzerindeki beyaz eşarbını düzeltti. "Bir sonraki vahaya kadar beş kilometrelik koşu." Yanında getirdiği iki ahşap kovayı Celaena'ya uzattı. "Bunlar senin için."

Celaena kaşlarını kaldırdı. "Eğitimi Usta'nın vereceğini sanıyordum."

"Ah hayır. Bugün değil," dedi Ansel kendi kovalarını alırken. "Usta 'eğitim' derken bunu kastediyordu. Adamlarımızdan dördünü tepelemiş olabilirsin ama hâlâ kuzey rüzgârı kokuyorsun. Kızıl Çöl gibi kokmaya başladın mı Usta seni eğitme zahmetine girecektir."

"Bu çok saçma. Kendisi nerede?" Celaena arkalarında yükselen kaleye doğru baktı.

"Ah, onu bulamazsın. Kendini ispatlayana kadar olmaz. Bildiklerini ve seni sen yapan her şeyi arkanda bırakmaya hazır olduğunu göster. Harcayacağı zamana değeceğine inandır onu. O zaman seni eğitecektir. En azından bana söylenen buydu." Ansel'in kızıllı kahveli gözleri sevinçle parlıyordu. "Kaçımız ondan tek bir ders alabilmek için yalvarıp yakardık biliyor musun? Uygun gördüklerini seçip ayırır. Bir sabah bir çömezi seçer. Ertesi sabah Mikhail gibi birini. Bense hâlâ sıramı bekliyorum. Ilias'ın bile babasının neye göre seçim yaptığını bildiğini sanmıyorum."

Celaena hiç de böyle planlamamıştı. "Ama Usta'nın benim için bir onay mektubu yazması gerek. Beni eğitmesi gerek. Buraya beni eğitsin diye geldim ve..."

Ansel omuz silkti. "Hepimiz öyle. Yine de yerinde olsam Usta eğitime değeceğine karar verene dek benimle talim yapardım. Hiç değilse seni buradaki ritme uydurabilirim. O zaman onay mektubundan ziyade bizi önemsediğin için buradaymış gibi görünürsün. Sanma ki hepimizin kendi gizli ajandası yok." Ansel göz kırptı, Celaena ise kaşlarını çattı. Şu anda paniğe kapılmanın hiçbir faydası olmazdı. Mantıklı bir hareket planı oluşturmak için zamana

ihtiyacı vardı. Usta'yla konuşmayı daha sonra denerdi. Belki de Usta dün dediklerini anlamamıştı. Ama şimdilik... Ansel'in peşine takılacaktı. Usta bir önceki akşam yemekteydi, gerekirse bu akşam onu yemek salonunda yakalayıp konuşabilirdi.

Celaena daha fazla itiraz etmeyince Ansel kovalardan birini havaya kaldırdı. "Bu kova vahadan dönüş yolculuğun için... ona ihtiyacın olacak. Ve bu da" –diğer kovayı kaldırdı– "yolculuğu cehenneme çevirmek için."

"Neden?"

Ansel kovaları omuzlarındaki boyunduruğa astı. "Çünkü Kızıl Çöl'ün kum tepelerinde beş kilometre koşup ardından yine beş kilometre kat ederek geri dönmeyi başarırsan yapamayacağın şey yok demektir."

"Koşmak mı?" Bunu düşününce Celaena'nın boğazı kurudu. Çevrelerindeki bütün suikastçılar –çoğu çocuktu, Celaena'dan biraz büyük birkaç kişi de vardı– kovaları tangırdayarak kum tepelerine doğru koşmaya başladı.

"Meşhur Celaena Sardothien'in beş kilometre koşamayacağını söyleme bana!"

"Bunca yıldır buradaysan beş kilometre artık sana vız gelmiyor mu?"

Ansel güneşte gerinen bir kedi gibi boynunu sağa sola devirdi. "Elbette öyle. Ama koşmak formda kalmamı sağlıyor. Bu bacaklarla mı *doğdum* sanıyorsun?" Ansel şeytanca gülümserken Celaena dişlerini sıktı. Hiç bu kadar çok gülümseyen ve göz kırpan birini görmemişti.

Ansel hurma ağaçlarının gölgesinden çıkıp arkasında kızıl kumlardan bir dalga oluşturarak tempolu bir koşu tutturdu. Omzunun üstünden arkasına baktı. "Yürürsen bütün bir günü alır! O zaman da kimseyi etkileyemezsin!" Sonra eşarbını ağzının ve burnunun üstüne çekip son sürat koşmaya başladı.

Celaena derin bir nefes alıp Arobynn'e lanetler yağdırarak kovaları boyunduruğa asıp koşmaya koyuldu.

Düz bir arazide, hatta otlarla kaplı tepeleri tırmanarak beş kilometre koşmayı başarabilirdi. Ama devasa kum tepelerini aş-

mak çok zordu, Celaena iki kilometre kadar yol aldıktan sonra yavaşlayıp yürüyerek devam etmek zorunda kaldı, ciğerleri cayır cayır yanıyordu. Yolu bulmak kolaydı, önde koşan insanlardan kalan onlarca ayak izi nereye gitmesi gerektiğini gösteriyordu.

Fırsatını bulduğunda koşuyor, koşamadığı yerlerde yürüyordu ama güneş gitgide o tehlikeli öğle zirvesine doğru yükseliyordu. Bir tepeden yukarı, bir diğerinden aşağı. Bir adım daha. Gözünün önünde parlak ışıklar uçuşuyor, başı zonkluyordu.

Kızıl kumlar parıldıyor, kolları boyunduruğun üstünden sarkıyordu. Dudakları sanki ince bir zarla kaplanmış, yer yer çatlamıştı, dili ağzında kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Her adımda başı zonkluyor, güneş gittikçe yükseliyordu...

Bir tepe daha. Sadece bir tepe daha.

Ama daha çok tepe vardı, kumdaki ayak izlerini takip ederek hâlâ yürüyordu. Yoksa *yanlış* grubun izlerini mi takip etmişti?

Bunu düşündüğü anda karşıdaki tepede suikastçılar göründü, su dolu kovalarıyla koşarak kaleye geri dönüyorlardı.

Yanından geçerlerken başını dik tuttu ve hiçbirinin yüzüne bakmadı. Suikastçıların çoğu ona dikkat etmedi bile, gerçi birkaçı aşağılar gibi acıyan gözlerle bakmıştı. Kıyafetleri sırılsıklamdı.

Celaena öyle dik bir tepeye çıkıyordu ki tırmanırken bir elinden destek almak zorunda kalıyordu, tepeye varıp da dizlerinin üstüne çöktüğünde su şıpırtılarını duydu.

İki yüz metre kadar ötede büyük kısmı ağaçlarla çevrili küçük bir vaha vardı, suları parıldayan bir dere vahadaki devasa havuzu besliyordu.

O Adarlan Suikastçısı'ydı, en azından buraya kadar gelebilmişti.

Göletin sığ kısımlarında pek çok mürit suları sıçratarak, yıkanarak, oturarak serinliyordu. Kimse konuşmuyordu, el kol işareti yapan da yok gibiydi. Demek burası da tam sessizlik uygulanan yerlerden biriydi. Ayaklarını suya sokarak ağzına hurmalar atan Ansel'i gördü. Başka kimse Celaena'ya aldırış etmedi. Bu kez bundan memnundu. Belki de Arobynn'in emrine karşı çıkıp buraya sahte bir isimle gelmeliydi.

Ansel ona el salladı. Eğer çok yavaş olduğunu ima eder gibi bakacak olursa...

Ama Ansel sadece hurmalardan birini Celaena'ya uzatmakla yetindi.

Celaena hurmayı almadan soluğunu kontrol etmeye çalışarak gölete girdi ve tamamen suya batana dek yürümeye devam etti.

* * *

Celaena daha dönüş yolunu yarılamadan bir kova suyu içip bitirdi, kumtaşından yapılmış komplekse ve muhteşem gölgesine vardığında ikinci kova da bitmişti.

Akşam yemeğinde Ansel, Celaena'nın dönüşünün çok uzun sürdüğünden söz etmedi. Celaena öğleden sonraya kadar palmiyelerin gölgesinde beklemek zorunda kalmış, sonra tüm yolu yürüyerek geri dönmüştü. Kaleye döndüğünde neredeyse akşam oluyordu. Bütün günü "koşarak" geçirmişti.

"O kadar surat asma," diye fısıldadı Ansel baharatlı enfes tahıllardan bir çatal dolusu alırken. Zırhı yine üzerindeydi. "Oraya ilk gidişimde ne olduğunu biliyor musun?"

Uzun masada oturan suikastçılardan bazıları bilmiş bilmiş sırıttı.

Ansel yutkunup kollarını masaya dayadı. Zırh eldivenlerine bile incelikle kurt motifi işlenmişti. "İlk koşumda düştüm. Üç kilometre sonra. Tamamen kendimi kaybetmiştim. Ilias dönüşte beni bulup buraya taşımış. Kollarında." Ilias, Celaena'nın gözlerine bakıp gülümsedi. "Ölmek üzere olmasaydım heyecandan bayılırdım," diye bitirdi Ansel sözlerini, diğerleri sırıttı, kimi de sessizce güldü.

Celaena birden Ilias'ın ilgisini yoğun biçimde hissederek kızardı ve limonlu suyundan bir yudum aldı. Yemeğin kalanı boyunca Ilias ikide bir ona baktığı için yanaklarının kızarıklığı geçmedi.

Fazla şişinmemeye çalışıyordu. Ama sonra o gün nasıl sefil bir performans sergilediğini –antrenman yapma şansı bile bulamadığını– hatırlayınca havası biraz söndü.

Bir gözü salonun ortasında ölümcül suikastçılarıyla çevrelenmiş halde yemek yiyen Usta'daydı. Usta çömezlerle dolu bir masaya oturmuştu, Celaena masadakilerin kocaman gözlerine bakarak Usta'nın varlığının onlar için bir sürpriz olduğu kanaatine vardı.

Usta ayağa kalkana kadar bekledi, adam ayağa kalktığında elinden geldiğince rahat davranmaya çalışarak o da kalktı ve herkese iyi geceler diledi. Dönerken Mikhail'in masanın altından Ansel'in elini tuttuğunu fark etti.

Usta'ya tam kapıdan çıkarken yetişti. Herkes yemekte olduğundan meşalelerin aydınlattığı koridor boştu. Sessiz olmaya çalışsa Usta'nın takdirini kazanıp kazanmayacağını ve Usta'ya nasıl hitap edeceğini bilemediğinden gürültüyle bir adım attı.

Usta beyaz kıyafetleri hışırdayarak durdu. Celaena'ya hafifçe gülümsedi. Oğluyla olan benzerliği yakından açıkça görülüyordu. Parmaklarının birinde soluk bir çizgi göze çarpıyordu, belki orada eskiden bir evlilik yüzüğü vardı. Ilias'ın annesi kimdi acaba?

Elbette şimdi böyle soruların sırası değildi. Ansel, Usta'yı etkilemeye çalışmasını söylemişti, burada olmayı istediğine inandırmasını. Belki sessizlik işe yarardı. Ama söylemek istediklerini nasıl iletecekti? Kalbi deli gibi attığı halde tatlı tatlı gülümseyerek birtakım işaretler yapmaya başladı, daha çok boyundurukla koşuyormuş gibi hareketler yapıp başını bol bol iki yana sallayarak kaşlarını çatıyor, Usta'nın, "Buraya *sizinle* eğitim almaya geldim, diğerleriyle değil," demeye çalıştığını anlaması için dua ediyordu.

Usta zaten biliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. Celaena yutkundu, ağzında hâlâ ete katılan baharatların tadı vardı. Birkaç kez ikisini işaret edip *sadece* onunla çalışmak istediğini anlatmak için Usta'ya bir adım yaklaştı. Aslında daha agresif hareketler yapabilir, öfkesine ve bıkkınlığına yenik düşebilirdi ama... o lanet olası mektubu almak zorundaydı!

Usta, başını iki yana salladı.

Celaena dişlerini gıcırdatarak yine bir kendini bir Usta'yı işaret etmeye başladı.

Usta bir kez daha başını sallayarak yavaş olmasını anlatmak istercesine ellerini havaya kaldırdı, beklemesini söylemek ister gibiydi. Ondan eğitim almak için beklemesini.

Celaena, Usta'nın hareketini taklit ederek bir kaşını yukarı kaldırdı, "Sizi mi bekleyeyim?" Usta, başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. "Ne zamana kadar?" diye nasıl soracaktı peki? Elinden geldiğince kafası karışmış gibi görünmeye çalışarak yalvarırcasına avuçlarını açtı. Yine de ne kadar sinir olduğunu yüzüne yansıtmamayı başaramadı. Sadece bir aylığına buradaydı. Ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Usta onu gayet iyi anlamıştı. İnsanı deli edecek kadar umursamaz bir tavırla omuz silkince Celaena dişlerini sıktı. Demek Ansel doğru söylemişti, Usta çağırana dek bekleyecekti. Usta nazikçe gülümseyerek dönüp yürümeye devam etti. Celaena yalvarmak, bağırmak, içinden gelenleri yapmak için Usta'nın arkasından bir adım atmıştı ki biri kolundan yakaladı.

Celaena hızla arkasına dönerken hançerlerine davranmıştı bile, ne var ki kendini Ilias'ın deniz yeşili gözlerine bakarken buldu.

Ilias başını iki yana salladı, bakışlarını Usta'dan Celaena'ya, sonra tekrar Usta'ya çevirdi. Usta'nın peşinden gitmemesi gerekiyordu.

Belki de Ilias ona hayranlık duyduğu için değil güvenmediği için ilgi gösteriyordu. Zaten neden güvenecekti ki? Pek de güven uyandıracak bir şöhreti yoktu. Babasının peşinden gittiğini gördüğü anda ardına düşmüş olmalıydı. Tam tersi bir konumda bulunsalardı –Ilias, Rifthold'u ziyarete gelmiş olsaydı– Celaena da onu Arobynn'le yalnız bırakmaya cesaret edemezdi.

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Celaena usulca. Ama Ilias yan yan gülümsedi, babasını koruduğu için onu suçlayabilir mi diye sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Yavaşça Celaena'nın kolunu bıraktı. Belinde silah yoktu. zaten silaha ihtiyacı varmış gibi bir hali de yoktu. Uzun boylu –hatta Sam'den bile uzundu– ve geniş omuzluydu. Yapılıydı ama hantal değildi. Elini uzatırken gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. Tanışmak istiyordu.

"Evet," dedi Celaena gülümsemeye çalışarak. "Tanışmadık bile."

Ilias başını sallayarak diğer elini kalbine götürdü. Eli yara izleriyle doluydu, yıllar süren kılıç talimlerini gösteren küçük, ince yara izleri.

"Sen Ilias'sın, ben de Celaena." Celaena da elini göğsüne koydu. Sonra Ilias'ın elini tutup sıktı. "Tanıştığımıza sevindim."

Ilias'ın gözleri meşale ışığında parıl parıldı, sıcacık eli Celaena'nın elini sıkıca kavramıştı. Celaena, Ilias'ın parmaklarını bıraktı. Sessiz Usta'nın oğlu ve Suikastçılar Kralı'nın himayesindeki kız. Fark etti ki burada ona benzeyen biri varsa bu Ilias'tı. Rifthold onun krallığı olabilirdi ama burası Ilias'ındı. Ve rahat tavırlarına, arkadaşlarının ona hayranlık ve saygıyla bakmasına bakılırsa burada kendini evinde hissettiği açıktı. Sanki burası onun için yapılmıştı ve asla buradaki pozisyonunu sorgulama gereği duymamıştı. Celaena'nın içinde tuhaf bir kıskançlık uyandı.

Ilias birden yanık tenli uzun parmaklarıyla kimi işaretler yapmaya başladı ama Celaena hafifçe güldü. "Ne söylemek istediğini hiç anlamıyorum."

Ilias başını havaya kaldırıp içini çekti. Yenilgiye uğramış gibi ellerini kaldırdı, sonra Celaena'nın omzuna hafifçe vurarak koridorda kaybolmuş olan babasının peşinden gitti.

Celaena odasına doğru yürüdüğü halde –odası koridorun diğer tarafındaydı– Sessiz Usta'nın oğlunun babasının peşinden gitmeyeceğinden emin olmak için hâlâ onu izlediğini biliyordu.

Endişelenmeni gerektiren bir şey yok, diye bağırmak istedi omzunun üstünden. Çölde on kilometre bile koşamamıştı.

Odasına dönerken belki de Adarlan Suikastçısı olmanın burada pek bir anlam ifade etmediği gibi korkunç bir düşünceye kapıldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Ansel ve Celaena yataklarına girdiklerinde, Ansel karanlığın içinde fısıldadı: "Yarın daha iyi olacaktır."

Ansel için söylemesi kolaydı. Onun koruması gereken bir iti-

barı yoktu... Ufalanıp giden bir itibar. Celaena gözlerini tavana dikmiş yatarken birden evini özledi, nedense Sam'in yanında olmasını istiyordu. O zaman başarısız olsa bile hiç değilse Sam'le birlikte başarısızlığa uğramış olurdu.

"Ee," dedi birden bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak için, özellikle de Sam'i. "Sen ve Mikhail..."

Ansel bir inilti çıkardı. "O kadar belli oluyor mu? Gerçi saklamak için çok da çaba harcadığımız söylenemez. Eh, *ben* elimden geleni yapıyorum gerçi ama Mikhail oralı bile değil. Bir oda arkadaşım olduğunu öğrenince hayli sinirlenmişti."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Ansel bir süre suskun kaldıktan sonra cevap verdi. "On beş yaşımdan beri."

On beş! Mikhail yirmili yaşların ortalarındaydı, ilişkileri üç yıl önce başlamış olsa bile yine de Ansel'den hayli büyüktü. Celaena'nın biraz tadı kaçtı.

"Ovalar'da kızlar on dört yaşında evlenir," dedi Ansel.

Celaena boğulacak gibi hissetti. On dört yaşındayken birinin karısı olmak, kısa süre sonra da anne olmak... "Ah," diyebildi sadece.

Celaena başka bir şey söylemeyince Ansel uykuya daldı. Dikkatini dağıtacak başka bir şey kalmayınca Celaena yine Sam'i düşünmeye başladı. Ona nasıl olup da bağlandığını, Arobynn onu döverken Sam'in bağırarak ne dediğini ve Arobynn'in neden o gün Sam'i tutmak için üç suikastçıya ihtiyaç duyduğunu haftalar sonra bile bilmiyordu.

4. Bölüm

Celaena kabul etmek istemese de Ansel haklıydı. Ertesi gün gerçekten daha uzağa koştu. Sonraki ve bir sonraki gün de. Ama geri dönmesi hâlâ o kadar uzun sürüyordu ki Usta'yı arayıp bulmaya vakti kalmıyordu. Sanki bulabilecekti de. Usta *onu* çağıracaktı. Tıpkı bir uşak gibi.

Öğleden sonra Ansel'le birlikte talime katılacak zaman bulmayı başardı. Yalnızca birkaç ihtiyar görünümlü suikastçı ona rehberlik ediyor, ellerinin ve ayaklarının durması gereken pozisyonu gösterip duruşunu düzeltmesi için hafifçe karnına ve sırtına vuruyorlardı. Arada bir Ilias da yanında antrenman yapıyordu, çok yakınına sokulmasa da varlığının tesadüf olmadığını Celaena'ya belli edecek kadar yakın duruyordu.

Adarlan'daki suikastçılar gibi Sessiz Suikastçılar da özellikle özel yetenekleriyle ön plana çıkmıyorlardı... esrarengiz bir sessizlikle hareket etmeleri dışında. Silahları da büyük ölçüde aynıydı ama yayları ve kılıçları boy ve şekil bakımından biraz farklıydı. Yine de onları izlemek bile burada çok daha az... *gaddarlığın* hüküm sürdüğünü anlamaya yetiyordu.

Arobynn acımasızlığı teşvik ediyordu. Daha çocuklarken Celaena ve Sam'i birbirine düşürür, zaferlerini ve başarısızlıklarını onlara karşı kullanırdı. Celaena'nın, Arobynn ve Ben dışında herkesi potansiyel düşman bellemesini sağlamıştı. Hepsi dosttu

evet ama aynı zamanda gözünü ayırmaması gereken düşmanlardı da. Ne pahasına olursa olsun zayıflık sergilemek doğru değildi. Gaddarlık ödüllendiriliyordu. Eğitim ve kültür de eşit derecede önemliydi, kelimeler de çelik kadar ölümcül olabilirdi.

Ama Sessiz Suikastçılar... Onlar da katildi ama birbirlerine bakarak öğreniyorlardı. Müşterek aklı benimsemişlerdi. İhtiyar suikastçılar çömezleri eğitirken gülümsüyordu, deneyimli suikastçılar birbirlerine değişik teknikler öğretiyordu. Rakip oldukları halde görünmez bir bağ hepsini birbirine bağlıyor gibiydi. Bir şey onları dünyanın ucundaki bu yere getirmişti. Celaena birkaç kişinin doğuştan dilsiz olduğunu keşfetmişti. Ama sanki hepsi sırlarla doluydu. Sanki aradıkları cevaplar bu kaledeydi. Sanki aradıkları şeyi sessizlikte bulabileceklerdi.

Yine de duruşunu düzeltip nefesini kontrol etmesi için yeni yollar gösterirlerken Celaena onlara hırlamamak için kendini zor tutuyordu. Onun da bildiği bir sürü şey vardı, boşuna Adarlan Suikastçısı olmamıştı. Ama eğitiminin kanıtı olarak o iyi hal mektubunu alması gerekiyordu. Sessiz Usta bu insanların hepsini Celaena hakkında fikirlerini almak için çağırabilirdi. Belki bu talimler esnasında yeterince yetenekli olduğunu gösterirse Usta'nın ilgisini çekebilirdi.

O mektubu alacaktı. Usta'nın gırtlağına bir hançer dayayıp yazdırması gerekse bile.

Lord Berick'in saldırısı Celaena'nın beşinci gecesinde gerçekleşti. Ay yoktu, Celaena Sessiz Suikastçılar'ın karanlık kum tepelerinden sokulan otuz kadar askeri nasıl fark ettiklerini hiç bilmiyordu. Mikhail hızla odalarına dalıp fısıldayarak kale mazgallarına gelmelerini söylemişti. Bu kendini göstermesi için yeni bir fırsat olabilirdi. Üç haftadan biraz fazla zamanı kalmıştı ve seçenekleri tükeniyordu. Ama Usta mazgallarda değildi. Suikastçıların çoğu da öyle. Kadınlardan biri bir diğerine suikastçıların çoğunun birkaç yabancı büyükelçiyi en yakın limana götürdükleri için o gece kalede olmayacağını Berick'in adamlarının nereden bildiğini soruyordu. Tesadüf olması pek mümkün değildi.

Celaena oku yayına yerleştirerek siperde diz çöküp mazgalların

birinden dışarı baktı. Yanına çömelmiş olan Ansel de bakmak için başını uzattı. Siyahlara bürünmüş suikastçılar ellerinde yaylarıyla mazgallar boyunca duvarın gölgesine gizlenmişlerdi. Duvarın tam ortasında diz çökmüş olan Ilias elleriyle çabuk çabuk işaretler yaparak emirler veriyordu. Bu ortak dilde anlaşmak için yapılan işaretlerden çok askerler arasında konuşulan sessiz bir dile benziyordu.

"Okunu hazırla," diye fısıldadı Ansel kendi okunun kumaşla kaplı ucunu aralarında duran yağ dolu kâseye batırarak. "Ilias işaret verince oku meşaleyle mümkün olduğunca çabuk yakıp at. Askerlerin hemen altındaki yükseltiyi hedef al."

Celaena duvarın ötesindeki karanlığa baktı. Kendilerini ele vermemek için kalenin ışıklarını söndürmediklerinden karanlıkta bir noktaya odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Ama Celaena yine de yıldızların ışığında şekilleri seçebiliyordu, otuz adam her ne planladılar ise gerçekleştirmek üzere yüzüstü yatmış bekliyordu. Suikastçılara doğrudan saldırmak, uykularında öldürmek, kaleyi ateşe vermek...

"Onları öldürmeyecek miyiz?" diye fısıldadı Celaena. Yayı elinde şöyle bir tarttı. Sessiz Suikastçılar'ın yayı biraz farklıydı, daha kısa, daha kalın, germesi daha zor.

Ansel başını iki yana sallayarak Ilias'a baktı. "Hayır, keşke öldürebilseydik." Celaena, Ansel'in kayıtsızca konuşmasından pek hoşlanmasa da kız devam etti. "Lord Berick'e karşı topyekûn savaş açmak istemiyoruz. Sadece korkutup kaçırmak istiyoruz. Mikhail ve Ilias geçen hafta o tepeciğe bir düzenek kurdu, kumların içinde yağa batırılmış bir ip uzanıyor."

Celaena şimdi anlamaya başlamıştı. Okunu yağ kâsesine batırıp bezi iyice ıslattı. "Uzun bir ateş duvarı olacak desene," dedi tepeyi boydan boya gözden geçirerek.

"Tahmin bile edemezsin. Tüm kalenin etrafını dolaşıyor." Ansel doğruldu, Celaena omzunun üstünden bir göz atınca Ilias'ın koluyla havayı keser gibi işaret verdiğini gördü.

Bir anda hepsi ayağa fırladı. Ansel, Celaena'dan önce davranıp en yakındaki meşaleyi kaptığı gibi mazgala döndü. Şimşek kadar hızlıydı.

Celaena okunu alevin içinden geçirirken parmakları hafifçe yanınca neredeyse yayı elinden düşürüyordu. Lord Berick'in adamları bağırmaya başladı, Celaena tutuşmuş okların çıtırtıları arasında askerlerin kendi yaylarını gerdiğini duydu.

Ama Celaena duvara varmıştı bile, alevli oku parmakları yanacak kadar geri çekerken yüzünü buruşturdu. Sonra da fırlattı.

Yanan oklar akan yıldızlar gibi havada yükseldi, yükseldi, sonra düşmeye başladı. Ama Celaena'nın askerlerle kale arasında yükselen ateş çemberini görecek vakti yoktu. Başını iki elinin arasına alarak duvarın dibine çöktü. Ansel de yanında aynı şeyi yapmıştı.

Her yer ışığa boğulurken alev duvarının kükreyişi Lord Berick'in adamlarının haykırışlarını bastırdı. Gökyüzünden yağan siyah oklar kalenin taş siperlerinden sekiyordu. İki-üç suikastçı çığlıklarını bastırarak inledi, Celaena ise son düşman oku da düşene dek başını kaldırmadan nefesini tutarak bekledi.

Yaralı suikastçıların boğuk iniltilerinden ve ateş duvarının çıtırtılarından başka ses kalmayınca Celaena, Ansel'e bakmaya cesaret edebildi. Kızın gözleri parlıyordu. "Ee," dedi Ansel soluk soluğa, "*bu* eğlenceliydi, değil mi?"

Celaena sırıttı, kalbi deli gibi atıyordu. "Evet." Dönüp Lord Berick'in kum tepelerinin üzerinden kaçan askerlerine baktı. "Evet, eğlenceliydi."

* * *

Celaena ve Ansel şafağa yakın odalarına dönmüşlerdi ki kapı usulca çalındı. Ansel hemen yataktan fırlayıp kapıyı araladı, Celaena kapının aralığından Mikhail'i ancak görebiliyordu. Mikhail, Ansel'e mühürlü bir parşömen verdi. "Bugün Xandria'ya gidip bunu ona veriyorsun." Celaena, Ansel'in omuzlarının gerildiğini gördü. "Usta öyle emretti," diye ekledi Mikhail.

Celaena başını sallayan Ansel'in yüzünü göremiyordu ama Mikhail'in gitmeden önce kızın yanağını okşadığına yemin edebilirdi. Ansel derin derin iç geçirerek kapıyı kapattı. Celaena

tanyerinin aydınlığında Ansel'in uykulu gözlerini ovuşturduğunu gördü. "Benimle gelmek ister misin?"

Celaena dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Buradan iki günlük yol değil mi?"

"Evet. Çölde iki gün, ayrıca tek yoldaşın da bendeniz olacağım. Tabii burada kalıp her gün koşmayı ve Usta seni fark etsin diye köpek gibi beklemeyi tercih edersen başka. Aslında benimle gelirsen Usta seni eğitmeyi düşünebilir. Güvenliğimizi sağlama konusunda ne kadar kararlı olduğunu muhakkak görecektir." Ansel, Celaena'ya bakıp kaşlarını oynattı, Celaena ise gözlerini devirdi.

Gerçekten de mantıklıydı. Bağlılığını ispatlamanın Sessiz Suikastçılar'a yardım etmek için kıymetli vaktinden dört günü feda etmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi? Evet, riskli olduğu bir gerçekti ama... Usta'nın dikkatini çekecek kadar cesurca bir girişim olabilirdi. "Peki Xandria'da ne yapacağız?"

"Bunu bulmak sana kalmış."

Ansel'in kızıl-kahve gözlerindeki kurnazca parıltıyı görünce Celaena onları neyin beklediğini merak etti.

5. BÖLÜM

Celaena pelerininin üzerine uzanırken kumun Rifthold'daki kuştüyü yatağı olduğunu ve çölün ortasında açıkta kalmadığını hayal etmeye çalıştı. Hayatta en son istediği şey saçlarının arasında bir akreple uyanmaktı. Ya da daha kötüsüyle.

Yan dönüp başını koluna dayadı.

"Uyku tutmuyor mu?" diye sordu Ansel biraz öteden. Celaena homurdanmamaya çalıştı. Bütün günü çölde yürüyerek geçirmişler, sadece öğle vakti yakıcı güneşten korunmak ve pelerinlerinin altında uyumak için durmuşlardı.

Hurma ve ekmekle geçiştirdikleri akşam yemeği de doyurucu değildi. Ama Ansel fazla yükleri olsun istememiş, yarın öğleden sonra Xandria'ya vardıklarında yiyecek alabileceklerini söylemişti. Celaena yakınınca da kum fırtınası mevsiminde olmadıkları için haline şükretmesini tavsiye etmişti.

"Her yerime kum doldu," diye söylendi Celaena tenine batan kumlar yüzünden kıpırdanıp dururken. Kumlar giysilerinin içine nasıl girmişti? Beyaz tuniği ve pantolonu o kadar kalındı ki kendini giysilerin içinde kaybolmuş hissediyordu.

"Celaena Sardothien olduğuna *emin misin* sen? Onun bu kadar mızmız olduğunu hiç sanmıyorum da. Eminim zor şartlara alışkındır."

"Zor şartlara fazlasıyla alışkınım," dedi Celaena, kelimeleri

etraflarını saran kum tepeleri tarafından boğulup gitti. "Ama bu zor şartlardan *zevk almak* zorunda olduğum anlamına gelmez. Tüm bunlar Batı Çölleri'nden gelen biri için lüks kaçıyordur herhalde."

Ansel kıkırdadı. "Tahmin bile edemezsin."

Celaena merakına yenik düşünce alay etmeyi bıraktı. "Topraklarınız söylendiği kadar lanetli mi?"

"Eh, Ovalar eskiden Cadı Krallığı'nın bir parçasıydı. Evet, lanetli oldukları söylenebilir sanırım." Ansel yüksek sesle içini çekti. "Beş yüzyıl önce hüküm süren Crochan Kraliçeleri zamanında Ovalar çok güzelmiş. Yani kalıntılara bakarak bir zamanlar çok güzel bir yer olduğunu anlayabiliyorsun. Ama sonra üç Demirdiş Klanı, Crochan Hanedanı'nı devirip ülkeyi yerle bir etmiş."

"Demirdiş mi?"

Ansel hafif bir tıslama sesi çıkardı. "Crochan'ler gibi bazı cadılara ruhani bir güzellik bahşedilmişti. Ama Demirdiş Klanı'ndakiler bir balığınki kadar keskin demir dişlere sahiptir. Aslında demir tırnakları çok daha tehlikelidir, tek hamlede bağırsaklarını deşebilir."

Celaena'nın sırtından bir ürperti geçti.

"Ama Demirdiş Klanı krallığı yok ettiğinde son Crochan kraliçesinin bir büyü yaparak toprakları Demirdiş sancağı altında yaşayan herkese düşman ettiğini, o yüzden orada ekinlerin büyümediğini, hayvanların süzülüp öldüğünü, suyun çamurlu aktığını söylerler. Gerçi şimdi öyle değil. Demirdiş Klanı doğuya, sizin topraklarınıza doğru göç ettiğinden beri toprak bereketli."

"Peki... *sen* o cadılardan hiç gördün mü?"

Ansel bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra cevap verdi, "Evet."

Celaena, Ansel'e dönüp başını eline yasladı. Ansel hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"Ben sekiz, kız kardeşim on bir yaşındayken o, ben ve kız kardeşimin Maddy adında bir arkadaşı gizlice Briarcliff Malikânesi'nden kaçtık. Birkaç kilometre ötede tepesinde sadece bir gözetleme kulesi bulunan yüksek bir kayalık vardı. Üst kı-

sımları cadıların savaşı yüzünden yıkıntı halindeydi ama gerisi sağlamdı. Kulenin altından geçen bir kemer vardı, böylece tepenin diğer tarafını görebiliyordun. Seyis yamaklarından biri kardeşime yaz gündönümünün gecesinde kemerden bakarsan başka bir dünyayı görebileceğini söylemişti."

Celaena'nın tüyleri diken diken oldu. "Kemere girdiniz mi?"

"Hayır," dedi Ansel. "Tepenin zirvesine yaklaştığımda o kadar korktum ki adımımı bile atamadım. Bir kayanın arkasına saklandım, kardeşim ve Maddy de beni orada bırakıp yollarına devam ettiler. Ne kadar bekledim bilmiyorum, neden sonra çığlık sesleri duydum.

Kız kardeşim koşarak geliyordu. Kolumdan tuttu, kaçmaya başladık. Önce bir şey söylemedi ama babamın yanına varınca neler olduğunu anlattı. Kulenin altındaki kemere girince içeri açılan bir kapı görmüşler. Gölgelerin içinde metal dişleri olan bir kadın duruyormuş, Maddy'yi tutup içeri çekmiş."

Celaena'nın soluğu kesildi.

"Maddy çığlık atmaya başlamış, kardeşim de kaçmış. Babam ve adamları bunu duyunca hemen tepeye koştular. Şafak vaktinde geri döndüler ama ne Maddy'den ne de ihtiyar kadından bir iz bulabildiler."

"Yok mu olmuşlar yani?" diye fısıldadı Celaena.

"Tek bir şey bulmuşlar," dedi Ansel usulca. "Kuleye çıkınca son sahanlıkta bir çocuğun kemiklerini bulmuşlar. Fildişi kadar beyaz, sıyırılmış kemikler."

"Tanrılar adına," dedi Celaena.

"Babam bizi eşek sudan gelinceye kadar dövdü, ayrıca altı ay mutfakta çalışma cezası aldık ama babam kardeşimin cezasını yeterince çektiğinin farkındaydı. Kardeşimin gözlerindeki o korku bir daha hiç yok olmadı."

Celaena ürperdi. "Eh, bu gece artık hayatta uyuyamam."

Ansel güldü. "Merak etme," dedi pelerinine sokularak. "Sana önemli bir sır vereyim: bir cadıyı öldürmenin tek yolu kafasını kesmektir. Ayrıca bir Demirdiş cadısının karşımızda pek de şansı olacağını sanmıyorum."

"Umarım haklısındır," diye mırıldandı Celaena.

"Elbette haklıyım," dedi Ansel. "Saldırgan olabilirler ama yenilmez değiller. Kendi ordum olsaydı... Emrimde Sessiz Suikastçılar'dan yirmi kişi olsaydı bütün cadıların işini bitirirdim. Hiç şansları olmazdı." Eli gürültüyle kuma çarptı, yere vurmuştu herhalde. "Bu suikastçılar çok uzun zamandır burada, peki ne yapıyorlar? Onu savunacak bir suikastçı ordusu olsaydı Ovalar şimdi *zenginleşmiş* olurdu. Ama hayır, sadece vahalarında sessizce oturup yabancı saraylara fahişeliğe gidiyorlar. Ben Usta olsam emrimdeki suikastçıları yüce amaçlar ve zafere ulaşmak için kullanırdım. O zaman tüm korumasız krallıkları savunabilirdik."

"Ne kadar da asilce düşünceler," dedi Celaena. "Briarcliffli Ansel, Krallığın Koruyucusu."

Ansel gülmekle yetindi, az sonra da uykuya daldı.

Celaena ise bir müddet daha uyuyamadı, Maddy'yi kulenin karanlığına çektikten sonra cadının ne yapmış olabileceğini düşünmeden duramıyordu.

* * *

Xandria'da o gün pazar kurulmuştu, şehir uzun süredir Adarlan ambargosu yüzünden sıkıntı çekse de kıtanın dört bir yanındaki krallıklardan, hatta daha da uzaklardan satıcılar pazara gelmişti. Surlarla çevrili küçük liman şehrinin her köşesi tıklım tıklım doluydu. Celaena nereye baksa baharatlar, mücevherler, giysiler ve yiyecekler görüyordu, bazıları parlak renklere boyanmış arabalarda satılıyordu, bazıları da gölge duvar oyuklarına serilmiş örtülerin üzerinde. Önceki gece Sessiz Suikastçılar'a düzenlenen başarısız saldırıdan kimsenin haberi yok gibiydi.

Yürürlerken Ansel'in yanından ayrılmıyordu, kızıl saçlı kız kalabalığın içinde öyle rahat bir zarafetle yürüyordu ki kıskanmamak elinde değildi. Kaç kişi itip kakmaya, yoluna çıkmaya ya da yollarına çıktı diye küfretmeye yeltenirse yeltensin duruşunu hiç bozmuyor, çocuksu sırıtışı yüzüne daha da yayılıyordu. Pek çok kişi kızıl saçlarına ve saçlarıyla uyum içindeki gözlerine bak-

mak için duruyor ama Ansel bunu sorun etmiyordu. Zırhı yokken de büyüleyiciydi. Celaena ne kadar az insanın *onu* fark etme tenezzülünde bulunduğunu kafasına takmamaya çalışıyordu.

Ansel pazar yerinin diğer ucuna varıp durduğunda Celaena kalabalık ve sıcak yüzünden ter içindeydi. "İşim birkaç saat sürer," dedi Ansel uzun zarif eliyle küçük şehrin üstünde yükselen kumtaşından sarayı işaret ederek. "İhtiyar gudubet konuşmaya başladı mı susmak bilmez. Sen de biraz alışveriş yap istersen."

Celaena sırtını dikleştirdi. "Ben seninle gelmiyor muyum?"

"Berick'in sarayına mı? Elbette gelmiyorsun. Bu, Usta'yı ilgilendiren bir konu."

Celaena burun deliklerinin açıldığını hissetti. Ansel omzunu tuttu. "İnan bana önümüzdeki birkaç saati Berick'in adamlarının pis bakışları altında ahırlarda bekleyerek geçirmektense pazarı gezmeyi tercih edersin." Ansel her zamanki gibi sırıttı. "Bizim gibi istedikleri an banyo yapma imkânına sahip değiller."

Ansel birkaç blok ötedeki saraya bakmaya devam ediyordu. Geç kalmaktan mı çekiniyordu? Yoksa Usta adına Berick'le görüşeceği için korkuyor muydu? Ansel beyaz giysilerinin katmanları arasında kalan kızıl kumları silkeledi. "Seninle üçte şu fıskiyenin orada buluşuruz. Başını *fazla* belaya sokmamaya çalış."

Ansel sıkış sıkış kalabalığın içinde gözden kaybolurken kızıl saçları damga gibi parlıyordu. Celaena peşinden gitmeyi düşündü. Madem yabancıydı öyleyse Ansel onu ne demeye yanında getirmişti, avare avare dolaşsın diye mi? Görüşmeye katılmasını istemeyecek denli önemli ve gizli ne olabilirdi? Celaena saraya doğru bir adım attı ama yanından gelip geçen insanlar itip kakarken burnuna bir satıcının pişirmeye başladığı yiyeceğin enfes kokusu gelince kendini kokuyu takip ederken buldu.

İki saati o satıcı senin bu satıcı benim gezerek geçirdi. Yanına daha fazla para almadığı için kendine söyleniyordu. Rifthold'da sevdiği bütün dükkânlarda kredisi olduğundan bahşiş ve rüşvet vermek için yanında bulundurduğu bozukluklar ve bazen de birkaç gümüş sikke dışında para taşıması gerekmezdi. Ama burada... Eh, yanında getirdiği gümüş kesesi bir hayli hafif kalmıştı.

Pazar daracık merdiven boşluklarına ve herhalde bin yıldır burada olan yarı yarıya toprağa gömülmüş ara sokaklara kadar büyük küçük her sokağa yayılmıştı. Eski kapılar satıcılarla ya da gölgelerin içinde yıldız gibi parlayan yüzlerce fenerle dolu avlulara açılıyordu. Xandria sapa bir şehir olmasına rağmen hayat doluydu.

Güney kıtasından gelen bir satıcının çizgili tentesi altında durmuş, önündeki burunları kıvrık ayakkabıları ve beyaz saçlı bakirelerin arabasında kokladığı leylak kokulu parfümü almaya yetecek parası olup olmadığını hesaplamaya çalışıyordu. Bakireler Lani rahibeleri olduklarını söylemişlerdi, yani düşler tanrıçasının... Anlaşılan aynı zamanda parfüm tanrıçasıydı.

Celaena parmağını zarif ayakkabıların zümrüt yeşili işlemelerindeki ipliklerin üzerinde ve yukarı kıvrılan burnunda gezdirdi. Bu ayakkabıların Rifthold'da göz kamaştıracağından şüphesi yoktu. Ve başkentte başka kimsede bu ayakkabılardan olmayacaktı. Gerçi şehrin pis sokaklarında çabucak mahvolurlardı ya.

İstemeye istemeye ayakkabıları yerine koyunca satıcı kaşlarını kaldırdı. Celaena kederli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Adam parmaklarından yedisini havaya kaldırdı, bu normal fiyatın bir eksiği demekti, Celaena dudaklarını ısırarak parmaklarıyla işaret etti, "Altı bakır?"

Adam yere tükürdü. Yedi bakır. Yedi bakır gülünecek kadar azdı.

Celaena pazara bakındı, sonra gözlerini yine güzel ayakkabılara çevirdi. "Sonra yine geleceğim," diye yalan attıktan sonra ayakkabılara son bir kez hüzünle bakıp yoluna devam etti. Adam daha önce hiç duymadığı bir dille arkasından bağırmaya başladı, anlaşılan ayakkabıları altı bakıra bırakmayı kabul ediyordu ama Celaena kendini yürümeye zorladı. Zaten çantası yeterince ağırdı, bir de ayakkabıları yük etmesine gerek yoktu. Bu kadar güzel ve farklı olsalar ve aslında o kadar da ağır olmasalar bile. Yan taraflarına işlenmiş iplikler de kaligrafi kadar kusursuz ve güzeldi. Aslında onları sadece *içeride* de giyebilirdi, öyleyse...

Tam satıcının yanına gitmek üzere dönüyordu ki binaların

arasındaki bir kemerin altında gölgeler içinde parlayan bir şey gözüne ilişti. Üstü kapalı arabanın etrafında birkaç paralı muhafız vardı, arabanın önündeki tezgâhın başında uzun boylu, ince yapılı bir adam duruyordu. Ama Celaena'nın dikkatini çeken şey muhafızlar, adam ya da araba değildi.

Hayır, nefesini kesen ve fazla hafif para kesesine küfretmesine neden olan şey tezgâhın üzerindeydi.

Örümcek ipeği.

Kuzeydeki Ruhnn Dağları ormanlarında gizlenen ve yüksek bedeller karşılığında ağ ören at büyüklüğünde stygia örümceklerine dair efsaneler vardı. Kimi ağın karşılığında insan eti istediklerini, kimi de örümceklerin ipekleri karşılığında yıllar ve rüyalar istediğini ve ödeme olarak ikisini de kabul ettiklerini söylerdi. Ne olursa olsun bu ağ bürümcük kadar narin, ipekten güzel, çelikten sağlamdı. Ve Celaena daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemişti.

Örümcek ipeği o kadar nadir bulunurdu ki istiyorsan gidip kendin alman gerekirdi. Ama burada metrelerce işlenmemiş ağ şekillendirilmeyi bekliyordu.

Satıcı Celaena'nın fal taşı gibi açılmış gözlerine bakarak, "Bugün bunun ne olduğunu anlayan ilk kişisin," dedi.

"Kör de olsam ne olduğunu anlardım." Celaena tezgâha yaklaştı ama yanardöner kumaş tabakalarına dokunmaya cesaret edemedi. "Ama burada ne arıyorsun? Xandria'da fazla satış yapamayacağın muhakkak."

Adam kıkırdadı. Orta yaşlı bir adamdı, kahverengi saçları kısacık kesilmişti, gece mavisi gözleri o anda keyifle parıldasa da bu gözlerde tekin olmayan bir şey vardı. "Ben de kuzeyli bir kızın Xandria'da ne yaptığını sorabilirim." Bakışları Celaena'nın beyaz giysilerinin üzerine taktığı kahverengi kemere sokulmuş hançerlere kaydı. "Hem de böyle güzel silahlarla."

Celaena hafifçe gülümsedi. "Gözlerinin keskinliği de sattığın ipek kadar nadide."

"Teveccühünüz." Adam eğilip selam vererek Celaena'yı daha yakına çağırdı. "Öyleyse söyle bakalım kuzeyli kız, örümcek ipeğini ne zaman gördün?"

Celaena paha biçilemez ipeğe dokunmamak için ellerini yumruk yaptı. "Rifthold'da tanıdığım bir fahişenin madamında bu ipekten yapılmış bir mendil vardı, son derece zengin bir müşterisi hediye etmişti."

Ve o mendil büyük ihtimalle pek çok köylünün hayat boyu kazandığından çok daha fazla para ediyordu.

"Krallara layık bir hediye. Kadın gerçekten yetenekli olmalı."

"Boşuna Rifthold'daki en iyi fahişelerin madamı olmamış."

Satıcı hafifçe güldü. "Rifthold'un en iyi fahişeleriyle görüşüyorsan seni bu çöl parçasına getiren nedir?"

Celaena omuz silkti. "Şu bu." Tentenin altındaki soluk ışıkta örümcek ipeği hâlâ deniz yüzeyi gibi ışıldıyordu. "Ama bu kadar çok ipeği nereden bulduğunu bilmek isterdim. Satın mı aldın yoksa o stygia örümceklerini mi buldun?"

Satıcı parmağını kumaşın üstünde gezdirdi. "Oraya kendim gittim. Başka ne bilmek istiyorsun?" Gece mavisi gözleri karardı. "Ruhnn Dağları'nın derinlikleri sislerden, ağaçlardan ve gölgelerden oluşmuş bir labirentten ibarettir. Yani stygia örümceklerini bulamazsın, onlar seni bulurlar."

Celaena örümcek ipeğine dokunmamak için ellerini ceplerine soktu. Parmakları temiz olsa da tırnaklarının içinde hâlâ kızıl kumlar vardı. "Peki neden buradasın?"

"Güney kıtasına gidecek gemim iki gün sonra kalkıyor; neden tezgâh açmayayım ki? Xandria bir Rifthold olmayabilir ama tezgâhına kimin geleceğini asla bilemezsin." Celaena'ya göz kırptı. "Bu arada kaç yaşındasın?"

Celaena çenesini yukarı kaldırdı. "İki hafta önce on yedimi doldurdum." Ne sefil bir doğum günüydü. Doğum günü olduğunu söylediğinde hafifçe omzuna vurmakla yetinen dik kafalı rehberinden başka kimse onu kutlamamıştı. Korkunç.

"Benden pek de genç değilmişsin," dedi satıcı. Celaena kıkırdadı ama satıcının gülmediğini görünce durdu.

"Peki *sen* kaç yaşındasın?" diye sordu. Yanılmaya imkân yoktu, adam en az kırkında olmalıydı. Saçlarına aklar düşmemiş olsa da teni hayli yıpranmış görünüyordu.

"Yirmi beş." Celaena şaşkınlıkla irkildi. "Biliyorum. Şoke edici."

Metrelerce örümcek ipeği denizden esen rüzgârla havalandı.

"Her şeyin bir bedeli vardır," dedi satıcı. "Yüz metre örümcek ipeği karşılığında yirmi yıl. Hayatımın sonundan alacaklarını sanıyordum. Ama baştan uyarsalardı bile evet derdim." Celaena adamın arkasındaki arabaya baktı. Bu kadar örümcek ipeği kalan yıllarını çok çok varlıklı bir adam olarak geçirmesine yeterdi.

"Neden ipeği Rifthold'a götürmüyorsun?"

"Çünkü Rifthold'u, Orynth'i ve Banjali'yi gördüm. Yüz metre örümcek ipeğinin Adarlan İmparatorluğu dışında bana ne getireceğini görmek istedim."

"Kaybettiğin yıllar için yapılabilecek bir şey yok mu?"

Satıcı elini şöyle bir salladı. "Dağların batısını takip ederek buraya gelirken ihtiyar bir cadıyla karşılaştım. Beni eski halime döndürebilir mi diye sordum ama gidenin geri gelmeyeceğini, yirmi yılımı geri alabilmemin ancak onu benden alan örümceğin ölümüyle mümkün olabileceğini söyledi." Çizgilerle dolu ellerini inceledi. "Bir bakır daha verince de sadece büyük bir savaşçının bir stygia örümceğini öldürebileceğini söyledi. Ülkenin en büyük savaşçısının... Gerçi kuzeyli bir suikastçı da işe yarayabilir."

"Bunu nereden..."

"*Sessiz Suikastçılar*'ı kimsenin duymadığını sanmıyorsun herhalde? Yoksa enfes hançerler kuşanmış on yedi yaşında bir kız tek başına neden buraya gelsin? Üstelik Rifthold'da geniş bir çevresi varken. Lord Berick'e casusluk yapmak için mi buradasın?"

Celaena şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. "Anlamadım."

Satıcı tepelerinde yükselen saraya bakarak omuz silkti. "Bir şehir muhafızından duyduğuma göre Berick ve Sessiz Suikastçılar'dan bazıları arasında tuhaf işler dönüyormuş."

"Olabilir," diyebildi Celaena. Satıcı başını salladı, konu artık o kadar ilgisini çekmiyordu. Ama Celaena bunu aklının bir köşesine yazdı. Sessiz Suikastçılar'dan bir kısmı Berick için çalışıyor olabilir miydi? Belki Ansel'in görüşmeyi bu kadar gizli tutmak istemesinin nedeni de buydu, belki de Usta şüpheli suikastçıların isimleri duyulsun istemiyordu.

"Ee?" dedi satıcı. "Kaybettiğim yılları geri alacak mısın?"

Celaena dudağını ısırdı, casuslarla ilgili düşünceler aklından hemen siliniverdi. Ruhnn Dağları'nın derinliklerine yolculuk etmek, bir stygia örümceği öldürmek. Kendini sekiz bacaklı canavarla dövüşürken görebiliyordu. Ve cadılarla. Gerçi Ansel'in anlattıklarından sonra bir cadıyla –özellikle de Demirdiş Klanı'ndan bir cadıyla– karşılaşmak hayatta isteyeceği son şeydi. Bir an Sam'in yanında olmamasına hayıflandı. Bu karşılaşmadan bahsetse Sam hayatta inanmazdı. Kim inanırdı ki zaten?

Satıcı düşüncelerini okumuş gibiydi, "Seni düşünemeyeceğin kadar zengin ederim."

"Ben zaten zenginim. Yazın sonuna kadar da meşgulüm."

"Zaten benim güney kıtasından dönmem de en az bir yılı bulur."

Celaena adamın yüzüne, gözlerindeki parıltıya baktı. Macera ve şöhret bir yana hayatının yirmi yılını bir servet karşılığında satan birine güvenilemezdi. Ama...

"Bir daha Rifthold'a geldiğinde," dedi Celaena yavaşça, "Arobynn Hamel'ı bul." Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Celaena kim olduğunu bilse ne tepki vereceğini merak etti. "O beni nerede bulacağını söyler." Sonra dönüp yürümeye başladı.

"Peki adın ne?"

Celaena başını çevirip baktı. "O beni nerede bulacağını söyler," dedi bir kez daha, sonra da sivri uçlu ayakkabıların bulunduğu tezgâha doğru yürüdü.

"Dur biraz!" Celaena adamın tuniğinin kıvrımları arasında bir şey arandığını gördü. "İşte." Adam tezgâha ahşaptan yapılmış basit bir kutu koydu. "Bir hatıra."

Celaena kutunun kapağını açınca nefesi kesilir gibi oldu. Kutunun içinde kırk santimetre kareden büyük olmayan katlanmış bir parça örümcek ipeğinden kumaş vardı. Bununla on tane at satın alabilirdi. Gerçi elbette satmayacaktı. Hayır, bu nesilden nesile geçecek bir yadigâr olurdu. Tabii çocuğu olursa. Bu da hayli uzak bir ihtimaldi.

"Ne için hatıra?" Celaena kapağı kapatıp küçük kutuyu beyaz tuniğinin iç cebine soktu.

Satıcı kederle gülümsedi. "Her şeyin bir bedeli olduğunu hatırlaman için."

Celaena'nın yüzünden bir acının gölgesi geçti. "Biliyorum," dedi yoluna devam etmeden önce.

* * *

Sonunda ayakkabıları satın aldı ama leylak kokulu parfümü es geçmek de imkânsızdı, ikinci kez bakirelerin tezgâhına yanaştığında parfümün kokusu burnuna daha da hoş gelmişti. Şehir çanları üçü vurduğunda fıskiyenin kıyısında oturmuş, sıcak ekmeğin arasında fasulye püresi olduğunu *umduğu* yemeğini yiyordu.

Ansel on beş dakika gecikti, özür de dilemedi. Celaena'yı kolundan tuttuğu gibi hâlâ kalabalık olan sokaklarda sürüklemeye koyuldu, çilli yüzü terden parlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Celaena. "Görüşme nasıl geçti?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Ansel sertçe. Sonra ekledi, "Sen sadece beni takip et."

Xandria Lordu'nun saray duvarlarından içeri sızdılar, Celaena gizlice ilerlerlerken soru sormaması gerektiğini anladı. Ama bahçenin ortasında yükselen ana binaya doğru gitmiyorlardı. Hayır, ahırlara yanaşıp muhafızlara görünmeden keskin kokulu karanlığın içine daldılar.

Ansel ahırdaki bölmelerden birine yaklaştı, "Bunun için geçerli bir nedenin olsa iyi olur," dedi Celaena.

"Ah, elbette var," diye tersledi onu Ansel bir kapının önünde durarak, yanına gelmesi için eliyle işaret etti.

Celaena kaşlarını çattı. "Bu bir at." Ama kelimeler ağzından çıktığı anda öyle olmadığını anladı.

"Bir Asterion atı," dedi Ansel soluğu kesilerek, kızıl-kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı.

At simsiyahtı, koyu renk gözlerini doğruca Celaena'nın gözlerine dikmişti. Celaena elbette Asterion atını duymuştu. Efsaneye göre Feyler bu atları dört rüzgârdan yapmıştı, kuzeyden ruhu, güneyden gücü, doğudan hızı, batıdan bilgeliği alıp hepsini karış-

tırarak karşısında duran bu ince uzun burunlu, kalkık kuyruklu sevimli yaratığı ortaya çıkarmışlardı.

"Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" diye fısıldadı Ansel. "Adı Hisli." Celaena'nın hatırladığına göre Asterion'ların şeceresi anne tarafından tutulduğu için kısraklar daha değerliydi. "Ve bu da," dedi Ansel bir sonraki bölmeyi işaret ederek, "Kasida, çöl ağzında 'rüzgârı içen' anlamına geliyor."

Adı Kasida'ya çok yakışıyordu. Zarif yapılı kısrak alacalı gri renkteydi, köpüklü dalgaları andıran beyaz bir yelesi ve fırtına bulutu gibi bir postu vardı. Burnundan soluyarak ön ayaklarını yere vururken dünyadan bile yaşlı görünen gözlerini Celaena'ya dikti. Celaena birden Asterion atlarının neden bu kadar değerli olduklarını anladı.

"Lord Berick onları bugün getirmiş. Banjali'ye giderken rastladığı bir tacirden satın almış." Ansel sessizce Hisli'nin bölmesine girdi. Tatlı sözler fısıldayarak atın burnunu okşamaya başladı. "Yarım saate kadar atları denemeyi planlıyor." Bu atların neden eyerlenmiş olduğunu açıklıyordu.

"Sonra?" diye fısıldadı Celaena koklaması için elini Kasida'ya uzatarak. Kısrağın burun delikleri genişledi, kadifemsi burnu Celaena'nın parmak uçlarını gıdıkladı.

"Sonra ya atları rüşvet olarak verecek ya da beğenmeyip hayatlarının sonuna kadar burada solmaya terk edecek. Lord Berick oyuncaklarından çok çabuk sıkılır."

"Çok yazık."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Ansel bölmenin içinden. Celaena parmaklarını Kasida'nın burnundan çekip Hisli'nin bölmesine bir göz attı. Ansel Hisli'nin siyah böğrünü okşuyordu, yüzü hayranlık doluydu. Sonra Celaena'ya döndü. "İyi bir binici misin?"

"Elbette," dedi Celaena sessizce.

"Güzel."

Ansel bölmenin kapısını açıp Hisli'yi dışarı çıkarırken Celaena dehşetle haykırmamak için kendini zor tuttu. Kız dizginleri tek eliyle kavrayıp bir çırpıda atın sırtına atlayıverdi. "Çünkü son sürat sürmen gerekecek."

Ansel bunu der demez Hisli'yi ahır kapısına doğru dörtnala sürmeye başladı.

Celaena şaşırmaya da ne yaptığını düşünmeye de vakit bulamadan Kasida'yı bölmeden çıkarıp sırtına atladı. Söylenerek atı mahmuzlayıp ileri atıldı.

6. Bölüm

Atlar siyah-gri karaltılar halinde hızla yanlarından geçene kadar muhafızlar ne olduğunu anlayamadı, bağırtılarının yankısı kesilene dek atlar saray kapısından çıkıp gitmişti bile. Şehrin içinden çıkışa doğru dörtnala giderken Ansel'in kızıl saçları fener gibi parlıyor, insanlar ona yol vermek için kenara sıçrıyordu.

Celaena kalabalık sokaklardan geçerken tek bir kez dönüp arkasına baktı, bu üç atlı muhafızın bağırarak peşlerinden geldiğini görmesi için yeterliydi.

Ama kızlar şehir kapısından çıkmış, kızıl kum tepeleri denizine varmıştı bile, Ansel atını cehennem zebanileri kovalıyormuş gibi sürüyordu. Celaena eyerin üzerinde kalmak için elinden geleni yaparken ona ancak yetişebiliyordu.

Kasida gök gürültüsü gibi esiyor, şimşek gibi yön değiştiriyordu. Kısrak o kadar hızlıydı ki Celaena'nın rüzgârdan gözleri yaşarmıştı. Sıradan atlara binmiş olan üç muhafız hâlâ uzaktaydı ama tedbiri elden bırakacak kadar da değildi. Uçsuz bucaksız uzanan Kızıl Çöl'de Celaena'nın Ansel'i izlemekten başka seçeneği yoktu.

Celaena, Kasida'nın yelesine yapışarak kum tepelerini tek tek çıkıp iniyordu. Sonunda kızıl kumlardan, bulutsuz gökyüzünden ve toprağı döven toynak seslerinden başka bir şey kalmadı.

Ansel, Celaena'nın yetişmesine yetecek kadar yavaşladı ve

bir kum tepesinin geniş ve düz zirvesi boyunca birlikte dörtnala ilerlediler.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Celaena.

"Eve yürüyerek dönmek istemiyorum! Kestirme yoldan gidiyoruz!" diye cevap verdi Ansel. Üç muhafız hâlâ peşlerindeydi.

Celaena'nın içinden Kasida'yla Hisli'ye çarpıp Ansel'i kum tepelerinin üstüne yuvarlamak geliyordu –muhafızlar nasıl olsa kızın icabına bakardı– ama kız Hisli'nin kara kafası üzerinden ileriyi işaret etti. "Biraz da hayatın tadını çıkar Sardothien!"

Birden kum tepelerinin arasından Oro Körfezi'nin turkuvaz enginliği ortaya çıktı. Denizden esen serin rüzgâr yüzünü öperken Celaena neredeyse zevkten inleyerek başını rüzgâra doğru uzattı.

Ansel bir feryat koyuvererek son tepeyi de inip doğruca kıyıyı döven dalgalara doğru atıldı. Celaena elinde olmadan gülümseyerek atın yelesine daha sıkı tutundu.

Kasida sertleşmiş kızıl kumlara ayak basınca hızlanmaya başladı, hızlandı, hızlandı.

Saçları örgüsünden kurtulup rüzgâr giysilerini parçalayacakmış gibi dalgalandırırken Celaena'nın zihni ansızın berraklığa kavuştu. Dünyada onca kız varken Kızıl Çöl'deki bir kumsal parçasında bir Asterion atının sırtında rüzgâr gibi uçma şansına erişmişti. Çoğu bunu asla yaşayamayacaktı, *Celaena* da bir daha böyle bir şey yaşayamazdı. Bir an için, başka hiçbir şey düşünmeksizin öyle büyük bir mutluluk hissetti ki başını arkaya savurup kahkaha attı.

Muhafızlar kıyıya varmışlardı, vahşice haykırışları gürleyen dalgaların sesinde boğuluyordu.

Ansel hızla kum tepelerine ve devasa kaya duvarına doğru gidiyordu. Celaena yanlış bilmiyorsa burası Bıçak Ayrımı Çölü'ydü ki haftalardır haritaları incelediği için yanılıyor olamazdı. Topraktan yükselip doğu sahilinden güneydeki siyah kum tepelerine kadar uzanan dev duvar devasa bir yarıkla tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Bıçak Ayrımı'nın diğer tarafında bulunan kaleden gelirken duvarın etrafından dolaşmışlardı, yolculuğu dayanılmayacak kadar uzun hale getiren de buydu. Ama bugün...

"Daha hızlı Kasida," diye fısıldadı Celaena atın kulağına. Kısrak onu anlamış gibi birden kanatlandı, Celaena az sonra yine Ansel'in yanındaydı, kum tepelerini tek tek aşarak kırmızı kaya duvara doğru ilerliyorlardı. Celaena "Ne yapıyorsun?" diye seslendi Ansel'e.

Ansel şeytanca sırıttı. "Duvarı aşacağız. Zıplayamadıktan sonra bir Asterion atı ne işe yarar ki?"

Celaena'nın yüreği ağzına geldi. "Ciddi olamazsın."

Ansel omzunun üstünden Celaena'ya baktı, kızıl saçları yüzünün önünde uçuşuyordu. "Uzun yoldan gidersek bizi kale kapılarına dek kovalarlar!" Ama muhafızlar o sıradan atlarla zıplayamazlardı.

Kızıl kaya duvarında kıvrılarak uzanan dar bir açıklık belirdi. Ansel doğruca açıklığa yöneldi. Celaena'ya danışmadan böyle ihtiyatsız ve aptalca bir karar almaya nasıl cüret ederdi?

"Başından beri bunu planlıyordun," dedi Celaena sertçe. Muhafızlar hâlâ epey uzakta olsalar da Celaena büyük yayları da dahil olmak üzere sırtlarındaki silahları görebiliyordu.

Ansel cevap vermedi. Hisli'yle ileri atılmakla yetindi.

Celaena, Bıçak Ayrımı'ın merhametsiz duvarlarıyla peşlerindeki muhafızlar arasında seçim yapmak zorundaydı. Muhafızların işini birkaç saniyede bitirebilirdi, tabii hançerlerini çekecek kadar yavaşlayabilirse. Ama at sırtındaydılar, hedefi tutturmak imkânsızdı. Bu da öldürebilmek için muhafızlara iyice yaklaşması gerektiği anlamına geliyordu, tabii önce muhafızlar ona saldırmazsa. Muhtemelen Kasida'yı vurmazlardı çünkü hepsinin hayatını toplasan kısrak kadar etmezdi ama Celaena yine de muhteşem hayvanı tehlikeye atmak istemiyordu. Ayrıca muhafızları öldürürse çölde yalnız kalacaktı çünkü Ansel'in Bıçak Ayrımı tarafına geçene kadar durmayacağına şüphe yoktu. Eh, Celaena da susuzluktan ölmek istemediğine göre...

Küfrederek Ansel'in peşinden kanyondaki geçide doğru atıldı.

Geçit o kadar dardı ki Celaena'nın bacakları yağmurda yumuşamış turuncu renkli kayalara sürtünüyordu. Kestane fişeği gibi yankılanan toynak sesleri üç muhafızın kanyona girmesiyle

daha da arttı. Sam de yanında olsa ne güzel olurdu. Başına bela olabilirdi ama dövüşte işe yarar olduğunu ispatlamıştı. Aslında son derece yetenekli olduğunu kabul etmek gerekirdi.

Ansel dağdan kopup gelmiş bir dere gibi büyük bir hızla zikzaklar çizerek geçitte ilerlerken Celaena'nın tek yapabildiği Kasida'ya sıkıca tutunarak onu izlemekti.

Ansızın kanyonda bir çatırtı sesi yankılanınca Celaena Kasida'nın inip kalkan başı üzerine eğildi, hemen birkaç metre ötedeki bir kayadan bir ok sekti. Demek atları hedef almamak gibi bir kaygıları yoktu. Keskin bir dönemeci daha alınca atış menzilinden çıktı ama uzun, dümdüz geçidi ve ötesindeki koyağı görünce kısa mutluluğu da son buldu.

Boğazı tıkanmıştı. En az on metrelik bir atlayış olacaktı ve başaramazsa düşüşün ne kadar süreceğini bilmek istemiyordu.

Ansel ileri atıldı, sonra bedeni gerildi, Hisli uçurumun kenarından sıçradı.

Koyağın üstünden uçarlarken saçları güneşte parıl parıl parlayan Ansel bütün kanyonu inleten neşeli bir haykırış koyuverdi. Hemen ardından atıyla birlikte diğer yakaya kondu, düşmekten birkaç santimle kurtulmuştu.

Celaena'nın durmasına yetecek alan yoktu, denese bile yavaşlamasına yetecek kadar yer olmadığından aşağı düşerdi. Aklına gelen duaları okumaya başladı. Kasida da karşıya geçmelerinin ancak tanrılar sayesinde mümkün olduğunu anlamış gibi hızla ileri atıldı.

Şimdi uçurumun kenarındaydılar, yüzlerce metre aşağıda yemyeşil nehir uzanıyordu. Kasida havada süzülmeye başladı. altlarında sadece hava vardı, artık onu tamamen saran ölümden koruyacak hiçbir şey kalmamıştı.

Celaena'nın elinden devam etmekten, düşüp ölmeyi, onu bekleyen korkunç sonla buluşurken çığlık atacağı ânı beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Ama birden altlarındaki kayayı gördü, sağlam kayayı. Diğer taraftaki dar geçide inerlerken Kasida'ya daha sıkı tutundu, çarpmanın etkisiyle kemikleri zangırdadı, sonra dörtnala koşmaya devam ettiler.

Muhafızlar uçurumun diğer kıyısında atlarını durdurup Celaena'nın anlamadığına sevindiği bir dilde küfürler savurdular.

Bıçak Ayrımı'nın diğer ucundan çıktıklarında Ansel arkasına bakıp Celaena'nın hâlâ peşinden geldiğini görünce sevinçle bir kez daha haykırdı. Kum tepelerini aşarak batıya doğru sürdüler, batan güneş tüm dünyayı kan kırmızısına boyuyordu.

Atlar koşamayacak kadar yorulunca Ansel bir kum tepesinin zirvesinde durdu, Celaena da atını durdurdu. Ansel, Celaena'ya baktı, gözleri hâlâ vahşice parlıyordu. "Harikaydı, değil mi?"

Celaena güçlükle soluyordu, hiçbir şey söylemeden Ansel'in suratına öyle bir yumruk attı ki kız atının üstünden uçup kumlara yuvarlandı.

Tek yaptığı çenesini tutarak gülmek oldu. Gece yarısından önce kaleye varmaları mümkündü, Celaena da yola devam etmek için üsteledi ama Ansel geceyi orada geçirmekte inat etti. Kamp ateşindeki alevler kor halini alınca, atlar da arkalarında uykuya dalınca Ansel ve Celaena bir kum tepesinin yamacına uzanıp gözlerini yıldızlara diktiler.

Ellerini başının altında birleştirmiş olan Celaena derin bir nefes alarak tatlı tatlı esen rüzgârın tadını çıkardı, yorgunluğu yavaş yavaş geçiyordu. Yıldızları hiç bu kadar parlak görmemişti, Rifthold'un ışıkları buna müsaade etmiyordu. Rüzgâr kum tepelerinden estikçe kumlar iç geçiriyordu.

"Takımyıldızları hiç öğrenemedim," dedi Ansel sessizce. "Gerçi bizimkiler sizinkilerden farklı galiba, takımyıldızların isimleri yani."

"Bizimkiler" derken Sessiz Suikastçılar'ı kastetmediğini anlaması Celaena'nın biraz vaktini aldı, Ansel Batı Çölleri'ndeki insanlardan bahsediyordu. Celaena sol taraftaki bir yıldız kümesini işaret etti. "Şu ejderha." Parmağını şeklin üzerinde gezdirdi. "Kafasını, bacaklarını ve kuyruğunu görüyor musun?"

"Hayır." Ansel kıkırdadı.

Celaena onu dirseğiyle dürtüp bir başka yıldız grubunu gösterdi. "Şu da kuğu. İki tarafındaki çizgiler kanatları, şu yay da boynu."

"Şu ne peki?" dedi Ansel.

"O geyik," dedi Celaena soluğu tıkanarak. "Kuzey Lordu."

"Neden onun adı böyle havalı? Kuğu ve ejderhanın neyi eksik?"

Celaena hafifçe güldü ama tanıdık takımyıldıza baktığında gülümseyişi solup gitti. "Çünkü geyik hep sabittir, mevsim ne olursa olsun aynı yerdedir."

"Neden?"

Celaena derin bir nefes aldı. "Terrasen halkı evinin yolunu bulabilsin diye. Nerede olurlarsa olsunlar gökyüzüne bakıp Terrasen'in daima onlarla olduğunu bilsinler diye."

"Terrasen'e dönmek ister miydin?"

Celaena başını çevirip Ansel'e baktı. Terrasen'li olduğunu ona söylememişti. "Babam da topraklarımızdan senin Terrasen'den bahsettiğin gibi bahsederdi," dedi Ansel.

Celaena tam cevap verecekti ki bir kelimeye takıldı. "*Bahsederdi.*"

Ansel hâlâ yıldızlara bakıyordu. "Buraya geldiğimde Usta'ya yalan söyledim," diye fısıldadı ıssız çölde birinin onları duymasından korkuyormuş gibi. Celaena bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Babam beni eğitime falan göndermedi. Briarcliff ya da Briarcliff Malikânesi diye bir yer de yok. Beş yıldır yok."

Kafasına onlarca soru üşüştüğü halde Celaena ağzını açmayıp Ansel'in konuşmasına izin verdi.

"On iki yaşındaydım," dedi Ansel, "Lord Loch, Briarcliff civarında birkaç araziyi ele geçirip bizim de boyun eğmemizi, onu Çöller'in Krallar Kralı olarak selamlamamızı istedi. Babam reddetti. Zaten bir tiranın dağların doğusundaki her yeri fethettiğini, batıda da bir tiran istemediğini söyledi." Celaena bundan sonra neyin geleceğini anladığı için buz kesti. "İki hafta sonra Lord Loch askerleriyle topraklarımıza girdi, köylerimize, malımıza mülkümüze el koydu. Briarcliff Malikânesi'ne geldiği zaman..."

Ansel titreyerek iç geçirdi. "Briarcliff Malikânesi'ne geldiği zaman ben mutfaktaydım. Pencereden geldiklerini gördüm. Loch içeri girerken bir dolaba saklandım. Kız kardeşim ve babam yukarıdaydı, Loch mutfakta beklerken adamları onları aşağı in-

dirdi... Lord Loch yaptığı şeyi... babama izlettirirken sesimi bile çıkaramadım..." Ansel konuşmakta zorlanıyordu ama kendini zorlayarak ağzındaki zehri tükürür gibi devam etti. "Babam diz çöküp yalvardı ama Loch babamın gözü önünde kız kardeşimin boğazını kesti, sonra da babamınkini. Ben ise saklandığım yerde kaldım, hizmetçilerimizi öldürürlerken bile. Saklandığım yerde kaldım ve hiçbir şey yapamadım.

Loch ve adamları gittikten sonra ölü bedeninden babamın kılıcını alıp kaçtım. Beyaz Diş Dağları'nın eteklerinde dermanım kesilene dek koştum, koştum. Orada bir cadının kampında yığılıp kaldım, Demirdiş cadılarından birinin. Beni öldürse de umurumda değildi. Ama kaderimde orada ölmenin yazılı olmadığını söyledi bana. Güneye gitmemi, Kızıl Çöl'de Sessiz Suikastçılar'a katılmam gerektiğini söyledi, orada... orada yazgıma kavuşacaktım. Karnımı doyurdu, kanayan ayaklarımı sardı, bana altın verdi –zırhımı o altınla aldım– sonra da beni yolcu etti."

Ansel gözlerini sildi. "O zamandan beri de buradayım, Briarcliffe dönüp bana ait olan her şeyi geri alacak kadar güçlü ve hızlı olacağım güne kavuşmak için eğitim görüyorum. Bir gün Krallar Kralı Loch'un sarayına gidip aileme yaptıklarının hesabını soracağım. Babamın kılıcıyla." Eli kurt başlı kılıç kabzasını okşadı. "İşini bu kılıçla bitireceğim. Çünkü bu kılıç bana ailemden kalan tek şey."

Ansel derin bir nefes almaya çalışana kadar Celaena onun ağladığını fark etmemişti. Üzgün olduğunu söylemenin yeterli olacağını sanmıyordu. Bunun nasıl bir kayıp olduğunu iyi biliyordu, kelimelerin hiçbir faydası olmazdı.

Ansel yavaşça dönüp Celaena'ya baktı, gözleri gümüş rengine bürünmüştü. Bakışlarını Celaena'nın morlukları iyileşmiş olan elmacık kemiğinde gezdirdi. "İnsanlar böyle korkunç şeyler yapmaya nasıl cüret edebiliyorlar? İçleri bunu nasıl alıyor?"

"Bunu onlara ödeteceğiz." Celaena, Ansel'in elini tuttu. Kız da Celaena'nın elini sıkı sıkı kavradı. "Hesabını soracağız."

"Evet." Ansel bakışlarını yeniden yıldızlara çevirdi. "Evet, soracağız."

7. BÖLÜM

Celaena ve Ansel Asterion atlarıyla giriştikleri küçük maceranın sonuçları olacağını biliyorlardı. Celaena hiç değilse atları nasıl ele geçirdiklerine dair inandırıcı bir yalan uydurmaya yetecek zamanı bulacaklarını umuyordu. Ama kaleye dönüp Mikhail'i diğer üç suikastçıyla birlikte onları bekler bulunca marifetlerinin Usta'nın kulağına çoktan geldiğini anladı.

Ansel'le birlikte Usta'nın platformu önünde diz çöktüklerinde ağzını açmadan başını öne eğip gözlerini yere dikti. Artık Usta'yı ona eğitim vermesi için ikna edemeyeceği kesindi.

Kabul salonu bugün boştu ve Usta'nın her bir adımı yere yumuşakça sürtünüyordu. Celaena, Usta'nın isterse hiç ses çıkarmayabileceğini biliyordu. Usta yaklaşan ayak seslerinden korkuya kapılmalarını istiyordu.

Ve Celaena'nın da hissettiği buydu. Usta'nın her adımında yüzündeki yara izleri Arobynn'in yumruklarının hatırasıyla sızlıyordu. O güne dair hatırladıkları zihninde yankılanırken birden Suikastçılar Kralı onu döverken Sam'in haykırdığı sözler aklına geldi, acının sisi içinde her nasılsa unuttuğu o sözler: *Seni geberteceğim!*

Sam bunu gerçekten yapacakmış gibi söylemişti. Böğürür gibi söylemişti. Tekrar, tekrar, tekrar söylemişti.

Bu apaçık ve beklenmedik hatıra Celaena'yı o kadar sarstı ki

nerede olduğunu unuttu ama sonra görüş alanına Usta'nın kar beyazı cüppesi girdi. O zaman ağzı kuruyuverdi.

"Biz sadece biraz eğlenmek istemiştik," dedi Ansel sessizce. "Atları geri verebiliriz."

Celaena başını kaldırmadan Ansel'e baktı. Ansel gözlerini tepelerinde dikilen Usta'ya dikmişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı Celaena, keşke bunu elleriyle de anlatabilseydi. Sessizliği korumak daha iyi olabilirdi ama özrünü Usta'nın duymasını istemişti.

Usta olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu.

Usta'nın bakışları altında ilk çözülen Ansel oldu. İçini çekti. "Aptalca olduğunu biliyorum. Ama endişelenecek bir şey yok. Ben Lord Lerick'i idare edebilirim, onu çok uzun süredir idare ediyorum."

Sözlerinde öyle bir acılık vardı ki Celaena'nın kaşları hafifçe yukarı kalktı. Belki de eğitim konusunda Usta tarafından reddedilmek Ansel için kolay değildi. Usta'nın dikkatini çekmek için hiçbir zaman hırsa kapılmamıştı ama... yıllardır burada yaşadıktan sonra Usta ve Berick arasında arabuluculuk yapmaya saplanıp kalmış olmak Ansel'in dilediği türden bir şeref olmayabilirdi. Onun yerinde olsa Celaena da bundan hoşlanmazdı.

Usta gezindikçe giysileri hışırdıyordu, nasırlı parmakları çenesinin altından kavrayınca Celaena irkildi. Usta ona bakması için başını yukarı kaldırdı, yüzünden ayıplama okunuyordu. Celaena kendini inecek darbeye hazırlayarak hiç kımıldamadan durdu, Usta yüzüne fazla hasar vermesin diye dua ediyordu. Ama Usta'nın deniz yeşili gözleri hafifçe kısıldı, elini çekerken Celaena'ya kederle gülümsedi.

Celaena'nın yüzü yanıyordu. Usta ona vurmaya niyetli değildi. Sadece yüzüne bakmasını istemişti, hikâyeyi bir de onun ağzından duymak istemişti. Ama onu dövmeyecekse de cezalandırabilirdi. Yaptıkları şey yüzünden Ansel'i kovarsa... Ansel'in burada olması gerekiyordu, bütün bu suikastçıların ona öğretebileceği ne varsa öğrenmesi gerekiyordu çünkü Ansel'in yerine getirmek istediği bir şey vardı. Bir hedefi vardı. Celaena ise...

"Fikir benden çıktı," dedi birden Celaena, boş odada sesi fazlasıyla yüksek çıkmıştı. "Buraya yürüyerek dönmek istemediğimden at bulmanın işimize yarayabileceğini düşündüm. Asterion kısraklarını görünce de... birinci sınıf bir yolculuk yapabiliriz gibi geldi." Usta'ya hafifçe sırıttı, Usta kaşlarını kaldırarak bir Celaena'ya bir Ansel'e baktı. Çok çok uzun bir süre ikisini süzmeye devam etti.

Ansel'in yüzünde her ne gördüyse birden başını salladı. Ansel hemen başını önüne eğdi. "Ne ceza vereceğinize karar vermeden önce..." Ansel, Celaena'ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar Usta'ya çevirdi. "Atları çok sevdiğimiz için belki... ahırda çalışabiliriz diye düşündüm. Sabah vardiyasında. Celaena gidene kadar."

Celaena'nın nefesi kesilir gibi olduysa da yüzünden bir şey belli etmemeyi başardı.

Usta'nın gözleri bir an keyiflenmiş gibi ışıldadı, bir süre Ansel'in söylediklerini düşündü. Sonra yine başını salladı. Ansel rahat bir nefes aldı. "Hoşgörünüz için teşekkür ederim," dedi. Usta kızların arkasındaki kapıya bir göz attı. Artık çekilebilirlerdi.

Ansel ayağa kalktı, Celaena da onu takip etti. Ama Celaena tam dönecekken Usta kolundan tuttu. Ansel, Usta'nın elleriyle yaptığı birkaç işareti izledi. Usta'nın diyecekleri bittiğinde Ansel'in kaşları havaya kalktı. Usta bu kez daha yavaş ve yeniden Celaena'yı işaret ederek hareketleri bir kez daha tekrarladı. Ansel, Usta'yı anladığından emin olunca Celaena'ya döndü.

"Yarın akşam günbatımında Usta'dan ilk dersini alacaksın."

Celaena derin bir oh çekmemek için kendini zor tutarak Usta'ya içtenlikle sırıttı. Usta da hafifçe gülümsedi. Celaena yerlere kadar eğilerek selam verdi, Ansel'le birlikte salondan çıkıp ahırlara doğru yürürlerken de gülümsemeye devam etmekten kendini alamadı. Üç buçuk haftası kalmıştı, mektubu alabilmek için yeter de artardı bile.

Usta yüzünde her ne görmüşse, Celaena her ne söylemişse... bir şekilde sonunda kendini Usta'ya ispatlamayı başarmıştı.

* * *

Anlaşılan o ki sadece at gübrelerini küremekten sorumlu olmayacaklardı. Hayır... Kaledeki tüm dört ayaklı hayvanların ağıllarını temizlemekten sorumluydular, bu da kahvaltıdan öğle vaktine kadar sürecek bir işti. En azından öğle sonrasının sıcağı kokuyu dayanılmaz hale getirmeden işlerini halletmiş olacaklardı.

Bir başka avantajları da koşmak zorunda kalmayacak olmalarıydı. Gerçi dört saat hayvan pisliği küredikten sonra Celaena bunun yerine on kilometre koşmaya razı olacak durumdaydı.

Ahırdan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanırken güneş gökyüzünde çizdiği yayı tamamlayıp batmaya yaklaştıkça heyecanı da artıyordu. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu, Ansel bile Usta'nın kafasında ne olduğunu tahmin edemiyordu. Öğleden sonrayı her zamanki gibi birbirleriyle ve açık eğitim alanına gelen suikastçılarla dövüş antrenmanı yaparak geçirdiler. Güneş nihayet ufka yaklaştığında Ansel, Celaena'nın omzunu sıkıp onu Usta'nın salonuna uğurladı.

Ama Usta kabul salonunda değildi. Celaena, Ilias'a rastlayınca Ilias her zamanki gibi gülümseyip çatıyı işaret etti. Celaena birkaç merdivenden çıkıp ahşap bir merdivenin basamaklarını tırmandıktan ve tavandaki bir kapaktan zar zor sıkıştıktan sonra kendini kalenin çatısında açık havada buldu.

Usta korkulukların yanında durmuş çöle bakıyordu. Celaena hafifçe öksürdü ama Usta arkasına dönmedi.

Çatıdaki alan iki metrekareden büyük değildi ve Celaena'nın tek görebildiği tam ortaya yerleştirilmiş kapağı kapalı sepetti. Yanan meşaleler ortalığı aydınlatıyordu.

Celaena bir kez daha öksürdü, Usta sonunda ona döndü. Celaena eğilerek selam verdi, bunu mecburiyetten değil, nedense Usta'nın bunu gerçekten hak ettiğini hissederek yapmıştı. Usta, başını eğip bambu sepeti göstererek kapağı kaldırmasını işaret etti. Celaena kapıldığı şüpheyi belli etmemek için elinden geleni yaparak ve içinde güzel ve yeni bir silah olsun diye dua ederek sepete yaklaştı. Tıslama sesini duyunca olduğu yerde kaldı.

Nahoş bir tıslamaydı bu, yaklaşma der gibiydi. Sepetin içinden geliyordu.

Celaena, Usta'ya döndü, Usta mazgal siperlerinden birinin üstüne zıpladı, çıplak ayakları taş bloklarının arasındaki açıklıkta sallanıyordu, tekrar kapağı kaldırmasını işaret etti. Celaena avuçları terleyerek derin bir nefes alıp sepetin kapağını açtı.

Kara bir engerek kıvranıp tıslayarak kafasını geriye çekti.

Celaena sıçrayarak kendini korkuluğa doğru attı ama Usta yavaşça dilini şaklattı.

Usta'nın havada süzülerek kıvrılan elleri nehir gibiydi... yılan gibi. İzle der gibiydi. *Onunla birlikte hareket et.*

Celaena sepete baktığı anda yılanın ince uzun kafası sepetin kenarından kayıp çatının kiremitlerine indi.

Celaena'nın kalbi deli gibi atıyordu. Yılan zehirliydi, öyle değil mi? Öyle olsa gerekti. Zehirli görünüyordu.

Yılan çatıda sürünmeye başladı, Celaena gözlerini yılandan ayırmaya bir an bile cesaret edemeden santim santim geri çekiliyordu. Elini hançerine attı ama Usta yine dilini şaklattı. Celaena Usta'ya çabucak bir göz atınca bu sesin ne anlama geldiğinden şüphesi kalmadı.

Onu öldürme. Dikkatle izle.

Yılan miskin miskin sürünürken kara dilini çıkarıp akşam havasının tadına bakıyordu. Celaena sakinleşmek için derin bir nefes alarak yılanı izlemeye başladı.

* * *

O hafta her akşamı çatıda yılanla geçirdi, onu izleyerek hareketlerini taklit etti. Onun gibi hareket etmeyi başarana, karşı karşıya geldiklerinde nereden hamle yapacağını kestirene, yılan gibi hızlı ve korkusuzca saldırmayı öğrenene dek ritmini ve seslerini özümsedi.

Bunun ardından üç gün boyunca ahırların çatı kirişlerinden yarasalar gibi sarkmayı öğrendi. Yarasaların gücünü kavraması daha çok vakit aldı, orada olduklarını kimseye sezdirmeyecek kadar sessiz durmayı, kendilerini dışarıdan gelen seslere kapatıp sadece avlarına odaklanmayı nasıl başardıklarını. Bunun da

ardından iki geceyi kum tepelerinde tavşanlarla geçirdi, sessizliklerini ve hızlarını pençelerden ve tırnaklardan korunmak için nasıl kullandıklarını, düşmanlarının geldiğini daha iyi duyabilmek için yerde nasıl uyuduklarını öğrendi. Usta her gece biraz uzaktan onu izliyor, asla tek söz etmiyor, ara sıra bir hayvanın nasıl hareket ettiğini göstermek dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Geri kalan haftalarda Celaena, Ansel'i yalnızca yemekte ve her sabah birlikte gübre küredikleri birkaç saatte görebildi. Ayrıca koşarak, tepetaklak asılı kalarak ya da yengeçlerin neden bu şekilde hareket ettiklerini anlamak için yan yan koşarak geçirdiği uzun bir gecenin ardından genelde konuşacak halde olmuyordu. Ama Ansel'in keyfi her geçen gün daha da yerine geliyordu. Celaena nedenini anlamamakla birlikte bu neşenin son derece bulaşıcı olduğunu düşünüyordu.

Celaena her gün öğle yemeğinden sonra güneş batana kadar uyuyordu, rüyaları yılanlarla, tavşanlarla ve cır cır öten çöl böcekleriyle doluydu. Bazen Mikhail'i çömezlere eğitim verirken ya da Ilias'ı boş bir eğitim odasında meditasyon yaparken görüyordu ama onlarla vakit geçirmeye pek fırsatı olmuyordu.

Lord Berick de başka saldırı girişiminde bulunmamıştı. Ansel onunla Xandria'da görüştüğünde her ne söylediyse, Usta'nın mektubunda her ne vardıysa işe yaramış gibiydi, hem de atları çalındığı halde.

Eğitimde olmadığı ya da Ansel'le birlikte çalışmadığı zamanlarda kendi başına kaldığı sessizlik dolu anlar da yaşıyordu. Öyle anlarda aklına Sam ve Sam'in söylediği şey geliyordu. Sam, Arobynn'i ölümle tehdit etmişti. Celaena'nın canını yaktığı için. Celaena Kafatası Körfezi'nde neyin değiştiğini, Sam'in Suikastçılar Kralı'na böyle bir şey söylemeye cüret edebilmesine neyin yol açtığını anlamaya çalışıyordu. Ama kendini ne zaman bunları düşünürken bulsa hemen bu düşünceleri zihninin arkasına itiveriyordu.

8.
BÖLÜM

"Bunu *her gün* yaptığını mı söylüyorsun yani?" dedi Ansel. Kaşlarını yukarı kaldırmıştı ve Celaena kızın yanaklarına allık sürüyordu.

"Bazen günde iki kez," dedi Celaena, Ansel bunu duyunca bir gözünü açtı. Celaena'nın yatağında oturuyorlardı, aralarına çeşitli makyaj malzemeleri saçılmıştı, Celaena'nın Rifthold'daki devasa koleksiyonunun küçük bir parçasıydı bu. "Hem işime faydası var hem de eğlenceli."

"Eğlenceli mi?" Ansel diğer gözünü de açtı. "Bu iğrenç şeyleri yüzüne sıvamak eğlenceli mi yani?"

Celaena allığı elinden bıraktı. "Çeneni kapamazsan yüzüne bir bıyık çizerim."

Ansel'in dudakları seğirdi ama gözlerini yeniden kapatıp Celaena'nın gözkapaklarına biraz bronz rengi pudra sürmesine izin verdi.

"Eh, bugün *benim* doğum günüm. Hem de Yaz Gündönümü arifesindeyiz," dedi Ansel, kirpikleri Celaena'nın nazik fırça darbeleri altında kıpırdanıyordu. "Zaten eğlenceye pek fırsatımız olmuyor. Herhalde güzel görünmem gerekir."

Ansel her zaman güzel görünüyordu –aslında güzel demek az kalırdı– ama Celaena bunu ona söylemeye gerek görmedi. "Hiç değilse at pisliği gibi kokmuyorsun."

Ansel kıkır kıkır güldü, sıcak nefesi Celaena'nın ellerine vuruyordu. Celaena pudra sürmeyi bitirene kadar Ansel sessiz durdu, gözlerine rastık çekip kirpiklerini koyulaştırırken de hiç kımıldamadı.

"Tamamdır," dedi Celaena, Ansel'in yüzüne bakmak için geri çekilerek. "Aç gözlerini."

Ansel gözlerini açınca Celaena kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" dedi Ansel.

Celaena başını iki yana salladı. "Hepsini yıkaman gerekecek."

"Neden?"

"Çünkü benden daha güzel görünüyorsun."

Ansel, Celaena'nın kolunu çimdikledi. Celaena da dudaklarında bir kahkahayla ona çimdik attı. Ama sonra sadece bir haftası kaldığı aklına geliverdi, kısacık ve acımasız bir hafta, gideceğini düşününce göğsü sıkıştı. Henüz Usta'ya mektubu sorma cesaretini bulamamıştı. Ama dahası... eh, daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı –aslında daha önce hiç *arkadaşı* olmamıştı– ve nedense Ansel olmadan Rifthold'a dönme düşüncesi biraz tatsızdı.

* * *

Yaz Gündönümü Festivali Celaena'nın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Celaena müzik, içki ve eğlence beklerken suikastçılar kalenin en büyük avlusunda toplandı. Ansel de dahil hiçbirinin çıtı çıkmıyordu. Tek ışık kaynağı olan ay avlu duvarlarına hurma ağaçlarının gölgelerini düşürüyordu.

Ama en garibi dans kısmıydı. Müzik olmadığı halde insanların çoğu dans ediyordu, danslardan bazıları yabancı ve tuhaf, bazıları tanıdıktı. Herkes gülümsüyordu ama giysilerin hışırtılarından ve neşeyle taşlara sürten ayakların sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Ama şarap vardı, Celaena ve Ansel avlunun bir köşesinde buldukları masaya oturup doyasıya içtiler.

Celaena partileri çok çok çok sevdiği halde geceyi Usta'yla çalışarak geçirmeyi tercih ederdi. Bir haftası kaldığından günün

her anını Usta'yla çalışmaya ayırmak istiyordu. Ama Usta partiye gitmesi konusunda ısrar etmişti, sırf kendisi de gitmek istediği için bile olsa. Şimdi de Celaena'nın duyamadığı bir ritme uyarak dans ediyor, dünyanın en mükemmel suikastçılarının ustasından çok, müşfik ve sakar bir büyükbabaya benziyordu.

Celaena hesaplı bir nezaket ve bastırılmış saldırganlıktan ibaret olan Arobynn'i düşünmeden edemedi, ancak seçilmiş birkaç kişiyle dans eden ve gülüşü bıçak gibi keskin Arobynn'i.

Mikhail, Ansel'i çekip dansa kaldırmıştı. Ansel fırıl fırıl dönüyor, hoplayıp zıplayarak bir dans partnerinden diğerine geçerken sırıtıyordu, suikastçıların hepsi şimdi aynı sessiz ritmi tuttuyordu. Ansel yaşadığı korkunç olaylara rağmen öyle kaygısız, öyle hayat doluydu ki. Mikhail onu kollarına alıp yere eğiyordu, hem de öyle çok eğiyordu ki Ansel'in gözleri kocaman açılıyordu.

Mikhail, Ansel'den gerçekten hoşlanıyordu, bu kadarı açıkça belliydi. Sürekli ona dokunmak için bahaneler buluyor, daima gülümsüyor, salonda Ansel'den başkası yokmuş gibi bakıyordu ona.

Celaena kadehindeki şarabı çalkaladı. Dürüst olması gerekirse bazen Sam'in de ona böyle baktığını düşünüyordu. Ama sonra Sam muhakkak saçma sapan bir şey söyler ya da Celaena'yı baltalamaya çalışırdı, o zaman Celaena da Sam hakkında böyle düşündüğü için kendine kızardı.

Birden korkuyla gerildi. Arobynn o gece Sam'e ne yapmıştı? Bunu araştırması gerekirdi. Ama o geceyi izleyen günlerde öyle meşgul, öyle öfke doluydu ki... Sam'i aramaya cesaret edememişti. Çünkü eğer Arobynn, Sam'e de ona yaptığını yaptıysa... Eğer Sam'e çok daha kötüsünü yaptıysa...

Celaena şarabın kalanını kafasına dikti. Yediği dayaktan sonra kendine gelince iki gününü biriktirdiği paralarla Suikastçılar Hisarı'ndan uzakta ve gizli bir yerde kendine bir daire satın almaya ayırmıştı. Bundan kimseye bahsetmemişti –belki uzaktayken fikrini değiştirebilirdi çünkü– ama burada geçirdiği her gün, Usta'yla yaptığı her çalışma, taşınacağını Arobynn'e söyleme konusundaki kararlılığını pekiştiriyordu. O zaman Arobynn'in yüzünün alacağı şekli gerçekten görmek istiyordu. Elbette

hâlâ Arobynn'e borcu vardı –Arobynn ona olan borcu sayesinde Celaena'nın bir süre daha yanında kalmasını garantilemişti– ama *onunla* oturması gerektiğini söyleyen bir kural yoktu. Ayrıca bir daha ona elini sürmeye kalkacak olursa...

Arobynn bir daha ona ya da Sam'e elini sürerse Celaena o eli kesecekti. Gerçekten dirseğe kadar kesip atacaktı.

Biri omzuna dokundu, Celaena başını boş şarap kadehinden kaldırınca karşısında Ilias'ı buldu. Son birkaç gündür onu pek görmemişti, yemekler hariç, yemekte Ilias hâlâ o tatlı gülümsemesiyle Celaena'ya bakıyordu. Genç adam elini uzattı.

Celaena'nın yüzü anında gevşedi, başını iki yana sallayarak elinden geldiğince bu dansları bilmediğini anlatmaya çalıştı.

Ilias omuz silkti, gözleri parlıyordu. Elini çekmedi.

Celaena dudağını ısırıp manalı manalı Ilias'ın ayaklarına baktı. Ilias yeniden omuz silkti, bu kez ayaklarının o kadar da kıymetli olmadığını anlatmak ister gibiydi.

Celaena, Mikhail ve Ansel'e bir göz attı, sadece ikisinin duyabildiği bir müziğe eşlik ederek çılgınca dönüyorlardı. Ilias kaşlarını kaldırdı. *Biraz da hayatın tadını çıkar Sardothien!* Ansel atları çaldıkları gün böyle demişti. Neden bu gece de hayatın tadını biraz çıkarmasındı?

Celaena abartılı bir omuz silkişle Ilias'ın elini tutarak yan yan gülümsedi. *Bir iki dans lütfedebilirim* der gibiydi.

* * *

Ilias müzik olmadığı halde Celaena'yı kolayca yönlendiriyordu, her hareketi kendinden emin ve kararlıydı. Celaena gözlerini Ilias'tan alamıyordu, sadece yüzü değil, etrafa saçtığı huzur da insanı alıp götürüyordu. Ayrıca Celaena'ya bakışları öyle ısrarcıydı ki belki de haftalardır Celaena'yı izlemesinin tek nedeni babasını korumak değildi.

Gece yarısından epey sonraya kadar dans ettiler, Celaena'nın Rifthold'da öğrendiği valslere hiç benzemeyen çılgın danslardı bunlar. Celaena partner değiştirdiğinde bile Ilias bir yere ayrılmıyor,

bir sonraki dansı bekliyordu. Müzik olmadan, kendini rüzgârın ve dışarıda iç geçiren kumların melodisine bırakarak, ortak ve sessiz bir ritim eşliğinde dans etmenin tuhaflığı insanı adeta sarhoş ediyordu. Çok hoş ve garipti, saatler ilerledikçe Celaena kendini sık sık bir düşün içindeymiş gibi hissetmeye başladı.

Ay batarken Celaena ne kadar yorulduğunu belli etmek için elinden geleni yaparak dans pistinden ayrıldı. Yalan da değildi. Ayakları ağrıyordu ve haftalardır doğru dürüst gece uykusu uyumamıştı. Ilias son bir dans için onu tekrar piste çekmeye çalıştı ama Celaena başını iki yana sallayıp sırıtarak elinden çabucak kurtuldu. Ansel ve Mikhail hâlâ dans ediyordu, birbirlerine pistteki bütün çiftlerden daha çok sokulmuşlardı. Arkadaşını rahatsız etmek istemediğinden Celaena peşinde Ilias'la salondan ayrıldı.

Boş koridorda yürürlerken kalbinin deli gibi atmasının sadece dans etmekten ileri gelmediğini yadsıyamazdı. Ilias her zamanki gibi ses çıkarmadan yanında yürüyordu, Celaena güçlükle yutkundu.

Adarlan Suikastçısı'nın daha önce hiç öpüşmediğini bilse Ilias ne derdi, yani konuşsaydı? Celaena adam öldürmüş, köleleri azat etmiş, at hırsızlığı yapmış ama hiç öpüşmemişti. Bu çok gülünçtü. Bunu bir şekilde aradan çıkarması gerekirdi ama doğru kişiyi bir türlü bulamamıştı.

Göz açıp kapayıncaya dek Celaena'nın odasının önüne gelmişlerdi. Celaena elini kapı koluna atmadan sakinleşmeye çalışıp Ilias'a döndü.

Ilias gülümsüyordu. Belki de onu öpmek gibi bir niyeti yoktu. Ne de olsa odası Celaena'nınkinden biraz ilerideydi.

"Ee," dedi Celaena. Sessizlikle geçen saatlerden sonra sesi kulak tırmalayıcı gelmişti. Yüzü yanıyordu. Ilias yanına sokuldu. elini beline dolarken Celaena irkilmemeye çalıştı. Birden Ilias'ı öpmenin çok kolay olacağını fark etti.

Ilias diğer elini genç kızın boynuna kaydırdı, başparmağıyla çenesini okşayarak başını nazikçe geriye itti. Celaena'nın kanı damarlarında deli gibi akmaya başlamıştı. Dudakları aralandı... Ama tam Ilias başını ona doğru eğerken kaskatı kesilip geri çekildi.

Ilias hemen başını çekti, kaşları endişeyle çatılmıştı. Celaena taşların içine sızıp yok olmak istiyordu. "Affedersin," dedi boğuk bir sesle, utancını belli etmemeye çalışıyordu. "Ben... yapamam. Bir hafta sonra gidiyorum. Sen... sen burada yaşıyorsun. Ben ise Rifthold'da, o yüzden..." Saçmalıyordu. Sussa iyi ederdi. Aslında konuşmayı bırakması gerekti. Sonsuza kadar.

Ama Ilias utandığını sezdiyse de belli etmedi. Başını eğerek selam verip Celaena'nın omzunu sıktı. Sonra da yine omzunu silkti, *Keşke birbirimizden kilometrelerce uzakta yaşamasaydık. Ama buna yeltendiğim için beni suçlayabilir misin?* der gibiydi.

Ardından kendi odasına doğru yürüdü. İçeri girmeden önce Celaena'ya dostça el salladı.

Celaena koridorda yalnız kalınca meşalelerin duvarlara düşürdüğü gölgeleri izledi. Kendini geri çekmesinin tek nedeni Ilias'la bir ilişkinin imkânsızlığı değildi.

Hayır, onu Ilias'ı öpmekten alıkoyan Sam'in yüzünün hatırasıydı.

* * *

Ansel o gece odalarına gelmedi. Ertesi sabah ahıra geldiğinde de üstünde hâlâ partideki elbisesi vardı, geceyi ya dans ederek ya da Mikhail'le geçirmiş olsa gerekti. Çilli yanaklarının kıpkırmızı olması Celaena'ya ikisinin birden olabileceğini düşündürdü.

Ansel, Celaena'nın sırıttığını görünce dik dik baktı. "Sakın bir şey söyleyeyim deme."

Celaena yanındaki arabaya bir kürek at pisliği attı. Sonra arabayı at pisliğinin gübre olarak kullanılacağı bahçeye götürecekti. "Ne?" dedi daha da çok sırıtarak. "Zaten bir şey söylemeyecektim."

Ansel şimdi Kasida ve Hisli'nin yeni evi olan bölmelerin biraz ilerisinde ahşap duvara dayalı duran kendi küreğini aldı. "Güzel. Buraya gelene kadar diğerleri canımdan bezdirdi zaten."

Celaena küreğini açık duran kapıya yasladı. "Eminim Mikhail de bu alaylardan payını alacaktır."

Ansel doğruldu, gözleri son derece koyu görünüyordu. "Hayır almayacak. Her zamanki gibi zaferinden dolayı onu tebrik edecekler." Derin bir iç geçirerek soluğunu burnundan saldı. "Ya ben? Ağızlarının payını verene kadar benimle alay edecekler. Hep böyle oluyor."

Konuşmadan işlerine devam ettiler. Az sonra Celaena konuşmaya başladı. "Seninle alay ettikleri halde Mikhail'le birlikte olmak istiyor musun?"

Ansel yine omuz silkerek gübreleri arabadaki yığına attı. "O harika bir savaşçı; bana öğrettiklerini başka türlü hayatta öğrenemezdim. O yüzden istedikleri kadar alay edebilirler ama sonunda antrenman yaparken benimle özel olarak ilgilenen kişi Mikhail olacak."

Celaena bundan pek hoşlanmamıştı ama çenesini kapamaya karar verdi.

"Ayrıca," dedi Ansel yan yan Celaena'ya bakarak, "hepimiz bize eğitim vermesi için Usta'yı kolayca ikna edemiyoruz."

Celaena'nın midesi kasıldı. Ansel onu kıskanıyor muydu? "Fikrini neden değiştirdiğinden pek emin değilim."

"Ya?" dedi Ansel, sesi Celaena'nın hiç duymadığı kadar sert çıkmıştı. Bu nedense Celaena'yı korkuttu. "Kuzey'in asil, zeki, güzel suikastçısı... *Muhteşem* Celaena Sardothien, Usta'nın onu neden eğitmek istediğini bilmiyor öyle mi? Usta'nın sana da damgasını vurmak isteyebileceğinden haberin yok yani? Parlak yazgında rol oynamak isteyeceğinden?"

Celaena'nın boğazı tıkandı, kelimelerle bu kadar yaralandığı için kendine lanet okudu. Usta'nın böyle düşündüğünü hiç sanmıyordu ama yine de tısladı, "Evet, parlak yazgım. Bir ahırda gübre küremek. Tam da bana layık bir görev."

"Ama Ovalar'dan gelmiş bir kıza layık bir iş, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Celaena dişlerinin arasından. "Sözlerimi çarpıtma."

"Nedenmiş? Öyle düşündüğünü biliyorum, sen de gerçeği söylediğimi biliyorsun. Usta'nın bana eğitim vereceği kadar iyi değilim. Derslerde fazladan ilgi görmek için Mikhail'le görüşmeye başladım, hava atacağım bir şöhretim de yok."

"Güzel," dedi Celaena. "Evet, krallıklardaki çoğu insan adımı bilir, benden korkması gerektiğini de." Öfkesi baş döndürücü bir hızla artıyordu. "Ama sen... hakkındaki gerçeği bilmek ister misin Ansel? Gerçek şu ki, evine dönüp istediklerini alsan da, o arazi zerresini almış olman kimsenin umurunda olmayacak, hatta kimsenin bundan haberi bile olmayacak. Çünkü *senden* başka kimsenin bunu önemsediği yok."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu. Ansel'in yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti, birbirine bastırdığı dudakları titriyordu. Küreğini yere attı. Celaena bir an kızın üstüne saldıracağını sandı, hatta dövüşe hazırlanmak için hafifçe dizlerini kırdı.

Ama Ansel, "Sen şımarık ve bencil kaltağın tekisin," diyerek yanından geçip gitti. O sabahın işini bitirmek de böylece Celaena'ya kaldı.

9. Bölüm

Celaena o akşam Usta'yla olan dersine yoğunlaşamadı. Ansel'in söyledikleri bütün gün kulaklarında çınlamıştı. Arkadaşını saatlerdir görmemişti ve odaya dönüp onu yeniden göreceği andan korkuyordu. Celaena kabullenmeyi hiç istemese de Ansel'in giderken söyledikleri doğruydu. Gerçekten şımarıktı. Ve bencil.

Usta parmaklarını şıklatınca yine bir engereği izlemekte olan Celaena başını kaldırdı. Yılanın hareketlerini taklit ettiği halde yavaş yavaş ona doğru süründüğünü fark etmemişti.

Birkaç adım geri sıçrayıp çatı duvarının yanına diz çöktü ama Usta'nın elini omzunda hissedince durdu. Usta yılanı bırakıp çatıyı çeviren mazgal siperlerinde yanına oturmasını işaret etti. Celaena mola vereceği için sevinerek duvara zıpladı, yüksek duvardan aşağı bakmamaya özen gösteriyordu. Yüksekliğe alışkındı ve denge problemi de yoktu ama yine de çatı kenarında oturmak ona hiçbir zaman *olağan* bir şeymiş gibi gelmemişti.

Usta kaşlarını kaldırdı. *Anlat* der gibiydi.

Celaena çatının gölgelerine doğru sürünen engerekten gözünü ayırmadan sol ayağını sağ bacağının altına aldı.

Ama Ansel'le ettikleri kavgayı Usta'ya anlatmak çok... çocukça geliyordu. Sessiz Suikastçılar'ın Ustası böyle önemsiz didişmelerle uğraşacak değildi ya.

Kalenin çevresindeki ağaçlarda ağustosböcekleri ötüyor, bahçelerin birinde bir bülbül ağıt yakıyordu. *Anlat.* Neyi anlatacaktı?

Söyleyecek bir şeyi yoktu, bir süre sessizce oturdular, hatta ağustosböcekleri uyuyana, ay arkalarında kaybolana ve gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar. *Anlat.* Aylardır zihnini kurcalayan şeyi anlat. Her düşünceye, her düşe, her nefese damgasını vuran şeyi. *Anlat.*

"Eve gitmekten korkuyorum," dedi sonunda gözlerini duvarların ötesindeki kum tepelerine dikerek.

Şafak öncesi hava Usta'nın kaşlarının yukarı kalktığını görebileceği kadar aydınlıktı. *Neden?*

"Çünkü her şey farklı olacak. Her şey şimdiden farklı. Sanırım Arobynn beni cezalandırdığında her şey değişti, yine de... içimden bir ses her şeyin o geceden önceki haline döneceğini söylüyor. Kafatası Körfezi'ne gitmeden önceki haline."

Usta'nın gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Merhametle... Kederle.

"Her şeyin eski haline dönmesini *istediğimden* emin değilim," diye itiraf etti Celaena. "Galiba... galiba beni en çok korkutan da bu."

Usta rahatlatmak ister gibi gülümsedi, sonra boynunu esnetip kollarını yukarı kaldırarak siperin üstünde ayağa dikildi.

Celaena gerildi, onun da aynısını yapması gerektiğinden emin değildi.

Ama Usta Celaena'ya hiç bakmadan bir dizi hareket yapmaya başladı, zarif ve yılankavi hareketlerdi bunlar, dans kadar hoş, çatıda sürünen engerek kadar ölümcül.

Engerek.

Celaena, Usta'yı izlerken haftalardır taklit ettiği bütün nitelikleri görebiliyordu, kontrollü gücü ve çevikliği, kendini ustaca dizginlemeyi.

Usta hareketleri yineledi, tek bir bakışı Celaena'nın duvarın üstüne çıkmasına yetti. Celaena dengesine dikkat ederek yavaşça Usta'nın hareketlerini taklit etmeye başladı, kasları hareketlerin kusursuzluğuyla şarkı söylüyor gibiydi. Gecelerce süren gözlem ve taklit çalışmaları yerli yerine otururken Celaena sırıttı.

Kollarının kıvrılarak salınışıyla, bedeninin kıvrılıp bükülü-

şüyle, hatta soluğunun ritmiyle bile tekrar tekrar yılan gibi hareket etmeyi denedi. Ta ki engereğe dönüşene, güneş ufukta belirip onları kızıllığa boğana dek.

Yeni günü selamlayan Usta'dan ve kendisinden başka hiçbir şey kalmayana dek.

* * *

Güneş doğduktan bir saat sonra Celaena kendini yeni bir kavgaya hazırlayarak odasına süzüldü ama Ansel ahırlara gitmişti bile. Ansel dünkü işi ona yıktığına göre Celaena da bu iyiliği karşılıksız bırakmayacaktı. Memnuniyetle iç geçirip kendini yatağa attı.

Nice sonra birinin omzunu sarsmasıyla uyandı, gübre kokan birinin.

"Vakit öğleyi geçmiştir umarım," dedi Celaena yüzüstü dönüp yüzünü yastıklara gömerken.

Ansel kıkırdadı. "Ah, neredeyse akşam yemeği vakti geldi. Ayrıca ahırlar ve ağıllar da temizlendi, çok teşekkürler."

"Sen de dün bütün işi bana yıkmıştın," diye söylendi Celaena.

"Evet, eh... Affedersin."

Celaena yüzünü yastıktan kaldırıp yatağın başında dikilen Ansel'e baktı. Ansel ellerini iki yana açtı. Yine zırhını giymişti. Celaena onu böyle görünce arkadaşının vatanı hakkında söylediklerini hatırlayıp yüzünü buruşturdu.

Ansel kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Hakkında öyle konuşmamam gerekirdi. Şımarık ya da bencil olduğunu düşünmüyorum."

"Ah, merak etme. Ben... aslında öyleyim." Celaena kalkıp oturdu. Ansel hafifçe gülümsedi. "Ama," diye devam etti, "ben de söylediklerim için üzgünüm. Gerçekten öyle düşünmüyorum."

Ansel başını sallayarak birini bekliyormuş gibi kapalı kapıya bir göz attı. "Burada bir sürü dostum var ama sen benim ilk *gerçek* dostumsun. Gitmen beni çok üzecek."

"Hâlâ beş günüm var," dedi Celaena. Ansel'in ne kadar popü-

ler olduğu düşünülürse kendini yalnız hissettiğini duymak şaşırtıcıydı... Biraz da rahatlatıcı.

Ansel yeniden kapıya baktı. Onu böyle endişelendiren neydi? "Beni iyi hatırla, olur mu?"

"Olur. Ama zor olacak."

Ansel sessizce gülüp pencerenin önündeki masada duran iki kadehi aldı. "Bize şarap getirdim." Kadehlerden birini Celaena'ya verdi. Sonra bakır kadehi havaya kaldırdı. "Özür niyetine... ve güzel hatıralar için."

"Dünyanın gördüğü en korkutucu ve etkileyici kızlara." Celaena kadehini havaya kaldırdıktan sonra dudaklarına götürdü.

Bir ağız dolusu şarabı yutarken aklında iki şey vardı.

Birincisi, Ansel'in gözleri şimdi gizlenmemiş bir kederle doluydu.

İkincisi –bu birinciyi de açıklıyordu– şarabın tadı tuhaftı.

Ama Celaena bunun ne tür bir zehir olduğunu düşünmeye vakit bulamadan kadehinin yere düştüğünü duydu, dünya fırıl fırıl döndükten sonra karanlığa büründü.

10. BÖLÜM

Biri başının çok çok yakınında örste demir dövüyordu. O kadar yakındaydı ki Celaena her bir darbeyi bedeninde hissediyor, çekicin sesi zihnini paramparça edip onu uykusundan uyandırıyordu.

Sıçrayarak kalkıp oturdu. Ne çekiç vardı ne de örs, sadece korkunç bir baş ağrısı. Suikastçıların kalesi de yoktu, yalnızca kilometrelerce uzanan kum tepeleri görünüyor, Kasida tepesinde dikiliyordu. Eh, hiç değilse ölmemişti.

Küfrederek ayağa kalktı. Ansel ne yapmıştı?

Ay yeterince ışık verdiğinden suikastçıların kalesinden hiç iz olmadığını, Kasida'nın heybelerinin de eşyalarıyla doldurulduğunu görebiliyordu. Kılıcı hariç. İyice arayıp taradı ama kılıcı orada değildi. İki uzun hançerinden birine elini attı ama kemerine sıkıştırılmış kâğıt rulosunu hissedince taş kesildi.

Yanına bir de fener bırakılmıştı, Celaena hemen feneri yakıp kum tepesine yerleşti. Loş ışığın önünde diz çöküp titreyen ellerle kâğıt rulosunu açtı.

Bu Ansel'in elyazısıydı ve not uzun değildi.

Bu şekilde bittiği için çok üzgünüm. Usta herkesin içinde gitmeni isteyerek seni utandırmaktansa bu şekilde ayrılmanın daha kolay olacağını söyledi. Kasida senindir, Usta'nın onay mektubu da öyle, onu heybede bulabilirsin. Evine dön.

Seni özleyeceğim,
Ansel

Celaena bir şey atlamadığından emin olmak için mektubu üç kez okudu. Kaleden gönderiliyordu... ama neden? En azından onay mektubunu almıştı ama... zehirlenip palas pandıras çölün ortasına atılmasını gerektirecek ne yapmıştı? Daha beş günü vardı, Usta o kadar bekleyememiş miydi?

Son birkaç günde Usta'yı gücendirecek ne yaptığını bulmaya çalışırken gözleri yanıyordu. Ayağa kalkıp heybeleri karıştırdı, sonunda onay mektubunu buldu. Kâğıt kare şeklinde katlanıp deniz yeşili balmumuyla mühürlenmişti... Usta'nın gözlerinin renginde. Biraz kendini beğenmişçeydi ama...

Parmakları mührün üstüne gitti. Mührü kırarsa Arobynn onu mektubu değiştirmekle suçlayabilirdi. Ama ya hakkında korkunç şeyler yazılmışsa? Ansel onay mektubu olduğunu söylediğine göre o kadar kötü olamazdı. Celaena mektubu tekrar heybeye soktu.

Belki Usta da şımarık ve bencil olduğunu fark etmişti. Belki de herkes ona zor katlanmıştı, belki de Ansel'le kavgalarını duymuş ve onu postalamaya karar vermişlerdi. Buna hiç şaşırmazdı. Sonuçta kendi çıkarlarını gözetiyorlardı. Bir süreliğine kendini onlardan biri gibi hissetmesinin, çok uzun zamandır ilk kez kendini bir yere aitmiş gibi hissetmesinin bir önemi yoktu. Aldatmaktan ve can almaktan fazlasını öğrenebileceği bir yere...

Ama yanılmıştı. Nedense bu canını Arobynn'in attığı dayaktan çok daha fazla yakmıştı.

Dudakları titriyordu ama sırtını dikleştirip karanlık gökyüzünü taradı, sonunda kuzeyi gösteren Geyik'i ve baş kısmındaki yıldızı buldu. İçini çekerek feneri söndürüp Kasida'nın sırtına atladı ve karanlığın içinde yola koyuldu. Kuzeyden gidip Şakıyan Kumlardan Yurpa'ya, gelirken indiği limana geçmeyi göze almaktansa bir gemi bulmaya karar vererek Xandria'ya doğru sürdü. Kılavuzu olmadan fazla seçme şansı da yoktu. Acele etmedi, genelde Kasida'yı koşturmaktansa yürütmeyi yeğledi, Kasida

da Sessiz Suikastçılar'dan ve konforlu ahırlardan ayrıldığı için Celaena kadar üzgün görünüyordu.

Ertesi gün öğleden sonra yola koyulup birkaç kilometre gitmişti ki bir gürültü duydu, *güm güm güm*. Ses gitgide yükseliyor, tangırtılar ve boğuk konuşmalarla karışıyordu. Celaena Kasida'nın sırtına atlayıp bir kum tepesine çıktı.

Uzakta en az iki yüz asker çölün içlerine doğru yürüyordu. Bazıları kırmızı-siyah sancaklar taşıyordu. Lord Berick'in adamları. Uzun bir sıra halinde ilerliyorlardı, iki yanlarında dörtnala giden atlı askerler vardı. Celaena, Berick'i daha önce hiç görmemiş olsa da kalabalığı çabucak gözden geçirince lorddan hiç iz olmadığını gördü. Arkada kalmış olmalıydı.

Ama burada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey, sadece...

Celaena'nın ağzı kurudu. Suikastçıların kalesinden başka hiçbir şey.

Atlı askerlerden biri atını durdurdu, siyah kısrağının derisi terden parlıyordu. Celaena'ya doğru baktı. Celaena'nın beyaz giysileri gözlerinden başka her yerini gizliyordu, adamın onu tanımasına imkân yoktu.

Celaena uzaktan bile adamın yayını ve oklarını görebiliyordu. Acaba ne kadar iyi bir nişancıydı?

Kımıldamaya cesaret edemedi. İhtiyacı olan en son şey bunca askerin dikkatini üzerine çekmekti. Adamların hepsi palalarla, hançerlerle, kalkanlar ve oklarla donanmıştı. Bu kadar askerle dostça bir ziyaret niyetinde olmadıkları açıktı.

Usta onu bu yüzden mi göndermişti? Bir şekilde bunun olacağından haberi vardı da Celaena'nın karışmasını istememiş miydi?

Celaena askere başıyla selam verip Xandria'ya doğru yoluna devam etti. Madem Usta onu bu işe karıştırmak istememişti suikastçıları uyarmasına da gerek yok demekti. Özellikle de Usta zaten haberdar olduğu için. Ayrıca Usta'nın suikastçılarla dolu bir kalesi vardı. Yetmiş civarı Sessiz Suikastçı'yla karşılaştırıldığında iki yüz askerin lafı bile olmazdı.

Suikastçılar başlarının çaresine bakabilirdi. Ona ihtiyaçları yoktu. Bunu açıkça belli etmişlerdi.

Yine de Kasida'nın kaleden uzaklaşan boğuk ayak seslerine dayanmak gitgide daha da güçleşiyordu.

* * *

Ertesi sabah Xandria dikkat çekecek derecede sessizdi. Celaena önce şehir sakinleri suikastçılara düzenlenen saldırının haberini beklediği için böyle olduğunu sandı ama çok geçmeden ona bu kadar sessiz gelmesinin şehri daha önce yalnızca pazarın kurulduğu gün görmüş olmasından kaynaklandığını fark etti. O zaman satıcılarla dolup taşan dolambaçlı dar sokaklarda şimdi sadece denizden esen şiddetli rüzgârların sürüklediği palmiye yaprakları ve kum yığınları vardı.

Oro Körfezi'ndeki Melisande'nin bir limanı olan Amier'e giden bir gemiye bilet aldı. Aslında bir diğer liman olan Innish'e giden bir gemi bulmayı ummuştu, böylece burada karşılaştığı genç şifacıyı soruşturabilirdi ama oraya giden gemi yoktu. Xandria'dan Adarlan İmparatorluğu'nun diğer kısımlarına giden gemilere ambargo uygulandığından Amier gibi uzak, unutulmuş bir liman en doğru seçimdi. Oradan Kasida'yla Rifthold'a dönecekti, başkente yolculuğun son etabını Avery Nehri'nin uzun kolunda bulacağı bir başka gemiyle tamamlamayı umut ediyordu.

Gemi öğleden sonra sular yükselene dek hareket etmeyeceğinden Celaena şehri gezmek için birkaç saat bulabildi. Örümcek ipeği satıcısı, kundura tamircisi ve tapınak rahibeleriyle birlikte çoktan gitmişti.

Kısrağı şehirde tanımalarından endişelense de onu asıl korkutan yalnız bırakırsa birinin Kasida'yı çalmasıydı, kısrakla arka sokaklarda dolaştıktan sonra Kasida için bir yalak buldu. At susuzluğunu giderirken Celaena da kumtaşından bir duvara yaslandı. Lord Berick'in askerleri daha kaleye varmamış mıydı? Hızlarına bakılırsa büyük ihtimalle bu gece ya da yarın sabah varırlardı. Tek dileği Usta'nın hazırlıklı olmasıydı, Berick'in son saldırısından sonra ateş duvarını yenilemiştir diye umuyordu. Usta, Celaena'yı güvende olsun diye mi göndermişti, yoksa saldırıya hazırlıksız mı yakalanmak üzereydi?

Celaena başını kaldırıp şehrin üstünde yükselen saraya baktı. Berick, askerlerinin başında değildi. Sessiz Usta'nın başını Adarlan Kralı'na sunmak, şehrine uygulanan ambargoyu muhakkak kaldıracaktı. Bunu halkının iyiliği için mi yapıyordu yoksa kendi menfaati için mi?

Ama Kızıl Çöl'ün de suikastçılara ihtiyacı vardı, paraya ve yabancı temsilcilerin getirdiği mallara da öyle.

Berick ve Usta son birkaç haftadır haberleşiyorlardı. Yolunda gitmeyen neydi? Ansel bir hafta önce yine Berick'i ziyarete gitmişti ve bir sorun olduğundan bahsetmemişti. Aslına bakılırsa keyfi gayet yerindeydi.

Celaena o anda sırtının neden ürperdiğini anlayamadı. Neden heybeleri karıştırıp Usta'nın onay mektubunu ve Ansel'in yazdığı notu çıkardığını da.

Usta'nın saldırıdan haberi olsa savunmasını güçlendirir, Celaena'yı kaleden göndermezdi. Celaena, Adarlan'ın en iyi suikastçısıydı, iki yüz asker kalesine doğru ilerliyorsa Usta'nın Celaena'ya ihtiyacı var demekti. Usta, Arobynn gibi kibirli değildi. Müritlerini gerçekten seviyor, onları koruyup kolluyordu. Ama Ansel'e eğitim vermeye hiç yanaşmamıştı. Neden?

Hem kalede sevdiği onca kişi varken neden sadece Celaena'yı göndermişti? Neden hepsini göndermemişti?

Kalbi deli gibi çarparken Celaena onay mektubunu yırtarak açtı.

Kâğıt boştu.

Arkasını çevirdi. Diğer yüzü de boştu. Güneşe tutup baktı, ne gizli mürekkep ne de filigran vardı. Ama mektup Usta tarafından mühürlenmişti, değil mi? Kâğıdın üzerindeki Usta'nın mührüydü.

Mühür yüzüğünü çalmak kolaydı. Celaena da Kaptan Rolfe'un yüzüğünü çalmıştı. Usta'nın parmağındaki beyaz izi de görmüştü... Usta'nın yüzüğü kayıptı.

Ansel onu zehirleyip Usta'nın mührünü taşıyan bir belge vererek...

Hayır, bu mümkün değildi. Mantığa da sığmıyordu. Ansel neden onu gönderip Usta'nın emriymiş gibi yapsındı ki? Şayet...

Celaena başını kaldırıp Lord Berick'in sarayına baktı. Şayet Ansel, Lord Berick'i Usta'nın menfaatine ziyaret etmemişse. Belki de başlarda öyle yapmıştı, Usta'nın güvenini kazanana kadar. Ama Usta, Ansel'in Lord Berick'le aralarını düzeltmeye çalıştığını zannederken Ansel aslında tam da tersini yapıyordu. Ayrıca örümcek ipeği satan şu adam suikastçılar arasında bir casus olduğundan bahsetmişti, Berick hesabına çalışan bir casus. Ama neden?

Bunu düşünecek vakti yoktu. İki yüz asker kalenin bu kadar yakınındayken bunu yapamazdı. Lord Berick'i sorguya çekebilirdi ama bu da kıymetli vaktini harcamak olurdu.

Belki bir savaşçı iki yüz askere karşı fark yaratamazdı ama o Celaena Sardothien'di. Bunun bir anlamı olmalıydı. Vardı da.

Kasida'ya atlayıp şehir kapısına doğru döndü.

"Bakalım ne kadar hızlı koşabiliyorsun," diye fısıldadı kısrağın kulağına, sonra da hızla yola koyuldu.

II.
BÖLÜM

Kasida kızıl gökyüzündeki bir akanyıldız misali kum tepelerinden rüzgâr gibi geçti, bir sıçrayışta Cleaver'ı aşarken küçük bir derenin üzerinden atlar gibiydi. Sadece atın dinlenip su içmesine yetecek kadar mola veriyordu, Celaena çok zorladığı için kısraktan özür dilese de Kasida hiç duraksamadı. O da durumun aciliyetini sezmiş gibiydi.

Bütün gece yol aldılar, sonunda şafağın kızıllığı kum tepelerine vurmaya, gökyüzünü dumanlar kaplamaya başladığında karşıda kale belirdi.

Orada burada ateşler yanıyor, bağırtılar silah şakırtılarına karışıyordu. Kale duvarları delik deşik edilse de suikastçılar henüz teslim olmamıştı. Kale kapısına giden yolda birkaç ceset yatıyordu ama kapılar zorlanmışa benzemiyordu... Biri onları kilitlemeden bırakmış gibiydi.

Celaena son kum tepesini de aştıktan sonra Kasida'nın sırtından indi, atı kendi haline bıraktı, ister peşinden gelir ister kendi yoluna giderdi, sonra kaleye yaklaşmaya başladı. Yerde yatan askerlerden birinin kılıcını alıp kemerine soktu. Adi ve dengesiz bir kılıçtı ama ucu iş görecek kadar keskindi. Arkasından gelen boğuk toynak seslerini duyunca Kasida'nın onu takip ettiğini anladı. Yine de iki uzun hançerini çekerken gözlerini önünde uzanan manzaradan ayırmaya cesaret edemedi.

Duvarların içinde her yer cesetlerle kaplıydı, hem suikastçılara hem de askerlere ait cesetler. Şimdi kıpkırmızı akan küçük derelerin kapladığı avluda başka kimse yoktu. Celaena cesetlerin yüzüne dikkatli bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

İçin için yanan ateşlerin çoğu kül yığınlarından yükselen dumanlar halindeydi. Kavrulmuş ok kalıntıları hedefi vurduklarında yanmakta olduklarına işaret ediyordu. Avluda attığı her adım asırlar sürüyor gibiydi. Kalenin diğer bölümlerinden bağırtılar ve kılıç şakırtıları yükseliyordu. Kim kazanıyordu? Onca asker kumlarda az sayıda ceset bırakarak kaleye girdiğine göre biri muhtemelen gecenin karanlığında onları içeri almış olmalıydı. Nöbetçilerin askerlerin kaleye sızdığını anlaması ne kadar sürmüştü? Tabii alarm vermelerine fırsat kalmadan nöbetçilerin icabına bakılmadıysa.

Ama Celaena adım adım ilerledikçe asıl sorması *gereken* sorunun çok daha korkunç olduğunu fark etti. *Usta neredeydi?*

Lord Berick'in istediği buydu, Usta'nın başıydı.

Ya Ansel...

Celaena bu düşüncenin sonunu getirmek istemiyordu. Ansel onu bu yüzden göndermemişti. Bunun arkasında Ansel olamazdı. Ama...

Celaena gürültülere aldırmadan Usta'nın kabul salonuna doğru koşmaya başladı. Her yerde kan ve felaket vardı. Ölümcül bir savaşa tutuşmuş askerler ve suikastçılarla dolu avlulardan geçti.

Usta'nın odasına çıkan merdivenlerin yarısına gelmişti ki bir asker elinde kılıcıyla merdivenden aşağı koşmaya başladı. Celaena eğilerek kılıçtan sıyrılıp uzun hançerini askerin karnına sapladı. Askerler sıcak yüzünden metal zırhlarını giymemişti, deri zırhları da Adarlan çeliğinden yapılmış bir bıçağa karşı koyamazdı.

Asker inleyerek basamaklardan aşağı yuvarlanırken Celaena sıçrayarak kenara çekildi. Askere son bir kez olsun bakmadan basamakları çıkmaya devam etti. Üst kat bütünüyle sessizdi.

Nefes almakta zorlanıyordu, hemen kabul salonunun açık kapılarına yöneldi. İki yüz asker kaleyi mahvetmek ve dikkat da-

ğıtmak içindi. Herkes saldırıya odaklanmışken Usta korumasız kalmış olabilirdi. Ama o yine de Usta'ydı. Ansel onu alt edeceğini nasıl düşünebilirdi?

Tabii Usta'yı da zehirlemediyse. Yoksa onu etkisiz hale getirip gafil avlamayı başarabilir miydi?

Celaena ahşap kapılara atılınca az kalsın eşikte yatan cesede takılıp düşecekti.

Mikhail yerde sırtüstü yatıyordu, boğazı kesilmiş, gözleri tavan çinilerine dikilmişti. Ölmüştü. Yanında Ilias vardı, kanlar içindeki karnını tutarak kalkmaya çalışıyordu. Celaena çığlığını bastırmaya çalıştı, Ilias başını kaldırdığında dudaklarından kanlar damlıyordu. Celaena yanına diz çöktü ama Ilias inleyerek az ilerideki odayı işaret etti.

Babasını.

Usta platformun üzerinde yan tarafına yatmıştı, gözleri açıktı, cüppesinde kan yoktu. Ama ilaç verilmiş gibi hareketsizdi. Ansel'in verdiği her ne ise Usta'yı felç etmişti.

Ansel, Usta'nın başında dikiliyordu, alçak sesle hızlı hızlı konuşurken sırtı Celaena'ya dönüktü. Ne dediği anlaşılmıyordu. Bir elinde babasının kılıcı vardı, kılıcın yere eğilmiş ucundan kan damlıyordu. Usta gözlerini Celaena'ya doğru kaldırdı, sonra da oğluna çevirdi. Bu gözler acı doluydu. Kendisi için değil, Ilias için... Kanlar içindeki oğlu için. Yeniden Celaena'nın yüzüne baktı, deniz yeşili gözleri şimdi yalvarır gibiydi. *Oğlumu kurtar.*

Ansel derin bir nefes alıp kılıcı havaya kaldırarak Usta'nın başını kesmeye hazırlandı.

Celaena bıçağı elinde çeviriverdi. Sonra bileğini bükerek bıçağı fırlattı.

* * *

Hançer tam da Celaena'nın nişan aldığı yere, Ansel'in koluna saplandı. Ansel parmaklarını açarak bir çığlık attı... Babasının kılıcı yere düştü. Kanayan yarasını tutup hızla arkasına dönerken yüzü yaşadığı şoktan bembeyaz olmuştu ama Celaena'yı gö-

rünce yüzünde karanlık ve boyun eğmez bir ifade belirdi. Kılıcı yerden almaya yeltendi.

Ama Celaena koşmaya başlamıştı bile.

Ansel kılıcını alıp Usta'nın başına döndü, kılıcı başının üstüne kaldırdı. Sonra da Usta'nın boynuna indirdi.

Kılıç hedefi bulmadan Celaena yetişti, ikisi birlikte yere devrildi. Giysiler, çelikler ve kemiklerden oluşan bir yığın halinde yerde yuvarlandılar. Celaena bacaklarını kaldırıp Ansel'e bir tekme indirdi. Birbirlerinden ayrıldılar, Celaena hareketi tamamladığı anda ayağa fırladı.

Ama Ansel ayağa kalkmıştı bile, iki eliyle hâlâ kılıcı tutuyordu, hâlâ Celaena ve felce uğramış Usta'nın arasındaydı. Kolundan akan kan yere damlıyordu.

İkisi de soluk soluğaydı, Celaena baş dönmesinin geçmesini bekledi. "Yapma," dedi nefes nefese.

Ansel hafifçe güldü. "Sana evine gitmeni söyledim sanıyordum."

Celaena belindeki kılıcı çekti. Keşke elinde adi bir metal parçası değil de Ansel'inki gibi bir kılıç olsaydı. Usta'yla arasında duran kişinin gerçekte kim olduğunu anladığında kılıç ellerinde titredi. İsimsiz bir asker değil, bir yabancı ya da kiralık katil değil. Ansel.

"Neden?" diye fısıldadı Celaena.

Ansel başını eğerek kılıcını biraz daha yukarı kaldırdı. "Neden?" Celaena, Ansel'in yüzündeki nefretten daha korkunç bir şey hiç görmemişti. "Lord Berick bin askerini Ovalar'a göndermeye söz verdi de ondan. O atların çalınması tam da kaleye saldırmak için aradığı bahane oldu. Ben sadece nöbetçilerin icabına bakıp dün gece kapıları açık bıraktım. Bir de ona bunu götüreceğim." Kılıcıyla arkasındaki Usta'yı işaret etti. "Usta'nın başını." Celaena'yı tepeden tırnağa süzdü, Celaena şimdi daha çok titrediği için kendinden nefret ediyordu. "Kılıcını bırak Celaena."

Celaena kımıldamadı. "Canın cehenneme."

Ansel kıkır kıkır güldü. "Zaten cehennemdeydim. On iki yaşındayken cehennemi görmüştüm, unuttun mu? Berick'in birlik-

leriyle Ovalar'a girdiğim zaman Krallar Kralı Loch'un da cehennemi boylamasını sağlayacağım. Ama önce..."

Usta'ya döndü, Celaena nefesini tutmuştu. "*Yapma.*" Aralarında Celaena yetişemeden Ansel'in Usta'yı öldürmesine yetecek kadar mesafe vardı.

"Öyleyse başını çevir Celaena." Ansel Usta'ya yaklaştı.

"Ona dokunursan bu kılıcı boynuna saplarım," diye hırladı Celaena. Söylediği sözlerle sarsıldı, biriken yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı.

Ansel omzunun üstünden Celaena'ya baktı. "Hiç sanmıyorum."

Ansel, Usta'ya bir adım daha yaklaşınca Celaena'nın ikinci hançeri havalandı. Hançer Ansel'in zırhını sıyırıp arkasında derin bir iz bırakarak platformun dibine düştü.

Ansel durdu, Celaena'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Iskaladın."

"Yapma dedim."

"Neden?"

Celaena bir elini kalbine koydu, diğer eliyle sıkıca kılıcını kavradı. "Çünkü ne hissettiğini biliyorum." Cesaretini toplayıp bir adım daha attı. "Çünkü nasıl bir nefret duyduğunu biliyorum Ansel. Neler hissettiğini biliyorum. Ama yolu bu değil. *Bu*," dedi daha yüksek sesle, kaleyi ve cesetleri, hâlâ savaşan askerleri ve suikastçıları işaret etti. "Yolu bu değil."

"Bunu bir suikastçı mı söylüyor?" dedi Ansel sertçe.

"Suikastçı oldum çünkü başka seçeneğim yoktu. Ama senin seçme şansın var Ansel. Her zaman vardı. Lütfen onu öldürme."

Lütfen beni seni öldürmek zorunda bırakma demek istiyordu aslında.

Ansel gözlerini kapadı. Celaena bileğini çevirerek kılıcın dengesini ve ağırlığını test etti. Ansel gözlerini açtığında son bir ayda yakınlık beslediği kızdan geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Bu adamlar," dedi Ansel kılıcını iyice havaya kaldırarak. "Bu adamlar *her şeyi* mahvediyor."

"Biliyorum."

"Biliyorsun ama hiçbir şey yapmıyorsun! Sen ustanın zincirli

köpeğinden başka bir şey değilsin." Kılıcını indirerek Celaena'ya yaklaştı. Celaena rahat bir nefes aldı ama kılıcı tutan elini gevşetmedi. Ansel kesik kesik soluyordu. "Benimle gelebilirsin." Celaena'nın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "İkimiz birlikte Ovalar'ı fethedebiliriz... Lord Berick'in birlikleriyle..." Celaena'nın yanağını okşadı, Celaena bu dokunuşun ve Ansel'in ağzından çıkan sözlerin etkisiyle geri çekilmemek için kendini zor tutuyordu. "Seni sağ kolum yaparım. Ovalar'ı geri alırız."

Celaena, Ansel'in planını tüm açıklığıyla görebildiği ve cazip bulduğu halde, "Yapamam," dedi.

Ansel geri çekildi. "Rifthold'da bu kadar özel olan ne var? O canavara daha ne kadar dalkavukluk edeceksin?"

"Seninle gelemem, bunu biliyorsun. O yüzden birliklerini alıp git Ansel."

Ansel'in yüzünde değişik duyguların oynaştığını gördü. Acı. İnkâr. Öfke.

"Öyle olsun," dedi Ansel.

Kolunu savurdu, Celaena başını eğerek Ansel'in bileğinden fırlayan gizli hançerden kurtulmayı son anda başardı. Hançer yanağını sıyırmıştı, Celaena yüzünde kanın sıcaklığını hissediyordu. *Yüzünde.*

Ansel kılıcını savurdu, kılıcı o kadar yakından çekmişti ki Celaena geriye sıçramak zorunda kaldı. Ayaklarının üzerine indi ama Ansel o kadar hızlı ve yakındı ki Celaena kılıcını çekmeye son anda fırsat bulabildi. Kılıçları havada birleşti.

Celaena kılıcıyla Ansel'in kılıcını iterek hızla döndü. Ansel tökezleyince Celaena bunu fırsat bilip kızın kılıcına art arda darbeler indirdi. Ansel'in kaliteli kılıcı bana mısın dememişti.

Yerde yatan Usta'nın ve platformun yanından geçtiler. Celaena alçalıp bir bacağıyla Ansel'e vurmaya çalıştı. Ansel geriye sıçrayıp tekmeyi savuşturdu. Celaena bundan istifade platformun basamaklarına düşürdüğü hançeri kaptı.

Ansel yeniden saldırıya geçince Celaena'nın çaprazladığı kılıç ve hançerle karşılaştı.

Ansel hafifçe güldü. "Bunun nereye varacağını sanıyorsun?"

Kılıcını Celaena'nın silahlarına bastırarak yüklendi. "Yoksa ölümüne bir dövüş mü bu?"

Celaena ayaklarını yere sıkı sıkı bastı. Ansel'in bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordu... ya da ondan bu kadar uzun olduğunu. Hem bir de zırh vardı... Ansel'in zırhını nasıl delebilirdi ki? Koltuk altıyla kaburgalar arasında bir ek yeri vardı, bir de boynunda...

"Sen söyle," dedi Celaena. Yanağından akan kan boynundan aşağı süzülüyordu. "Her şeyi planlamış gibisin."

"Seni korumaya çalıştım." Ansel, Celaena'nın silahlarını sertçe itti ama bertaraf edecek kadar güçlü itmemişti. "Oysa sen geri geldin."

"Sen buna korumak mı diyorsun? Beni çölün ortasına atarak korumuş mu oldun yani?" Celaena dişlerini gösterdi.

Ama bir kez daha hücuma geçme fırsatı bulamadan Ansel boş eliyle Celaena'nın X şeklindeki silahlarının arasından bir yumruk salladı, yumruk Celaena'nın gözlerinin arasına indi.

Celaena'nın başı geriye savruldu, gözlerinden ışıklar çakarken sertçe dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcı ve hançeri yere düştü.

Ansel anında üstüne çullandı, kan içindeki kolunu göğsüne dolayıp diğer elindeki kılıcı yaralı olmayan yanağına bastırdı.

"Seni hemen öldürmemem için bana bir neden söyle," diye fısıldadı kulağına, Celaena'nın kılıcını bir tekmede öteye fırlattı. Yere düşen hançeri hâlâ yakınındaydı ama Celaena ona ulaşamıyordu.

Celaena kıvranarak Ansel'in kılıcıyla yüzü arasına biraz mesafe koymaya çalıştı.

"Ah, ne kadar da kibirlisin," dedi Ansel, kılıç derisine bastırırken Celaena acıyla yüzünü buruşturdu. "Yüzünde iz kalır diye mi korkuyorsun?" Ansel kılıcı diklemesine tuttu, kılıcın ucu şimdi Celaena'nın boğazına batıyordu. "Öyleyse boynuna ne dersin?"

"Kes şunu."

"Böyle bitmesini istemedim. Bu işe karışmanı istemedim."

Celaena ona inanıyordu. Ansel onu öldürmek isteseydi şimdiye çoktan yapardı. Usta'yı öldürmek isteseydi onu da yapardı. An-

sel sadistçe bir nefret, hırs ve pişmanlık arasında zırvalıyordu... "Sen delisin," dedi Celaena.

Ansel güldü.

"Mikhail'i kim öldürdü?" diye sordu Celaena. Ansel'i konuşturmaya devam etmek, ilgisini üzerinde tutmak için her yola başvuracaktı. Çünkü hançeri birkaç metre ötedeydi...

"Ben öldürdüm," dedi Ansel. Sesindeki haşin ton biraz kaybolmuş gibiydi. Celaena sırtı Ansel'in göğsüne dayalı olduğundan kızın yüzünü göremediği için bundan emin olamadı ama Ansel'in ağzından çıkan kelimelerin pişmanlıkla çınladığına yemin edebilirdi. "Berick'in adamları saldırıya geçtiğinde Usta'ya haberi ben verecektim; aptal, kapıya gitmeden önce sürahinin içindekini bir kez bile koklamadan içti. Ama sonra Mikhail ne yaptığımı anlayıp içeri daldı... ama Usta'yı sürahiden içmesin diye durdurmakta çok geç kalmıştı. Sonra da Ilias... karşıma çıktı."

Celaena yerde yatan Ilias'a baktı, Ilias hâlâ nefes alıyordu. Usta oğlunu izliyordu, kocaman açılmış gözlerinde yalvarır gibi bir ifade vardı. Biri kanı durdurmazsa Ilias çok geçmeden ölecekti. Usta'nın parmakları hafifçe kımıldayıp kıvrık bir şekil aldı.

"Başka kaç kişiyi öldürdün?" diye sordu Celaena, Usta hareketi bir kez daha yaparken Ansel'i oyalamaya çalışıyordu. Usta parmaklarını yavaş ve tuhaf bir biçimde kıvırıyordu.

"Sadece onları. Bir de gece nöbet tutan üç muhafızı. Geri kalanı askerlere bıraktım."

Usta'nın parmakları yerde bükülerek kaydı... Tıpkı yılan gibi.

Tek bir vuruş... Gereken buydu. Engerek gibi.

Ansel hızlıydı. Celaena ondan hızlı olmak zorundaydı.

"Bak ne diyeceğim Ansel," diye soludu Celaena, birkaç saniye sonra yapması gereken hareketleri hafızasına kazıyordu, kaslarının hareket ettiğini hayal ediyor, hata yapmamak için dua ediyordu.

Ansel kılıcı Celaena'nın boğazına bastırdı. "Ne diyeceksin *Celaena*?"

"Usta'nın o derslerde bana ne öğrettiğini bilmek ister misin?"

Ansel'in gerildiğini, soru yüzünden dikkatinin dağıldığını hissetti. Aradığı fırsat da buydu.

"Bunu." Celaena büzüldükten sonra omzuyla birden Ansel'in göğsüne vurdu. Ansel'in kemikleri zırha çarpınca kulak tırmalayıcı bir ses çıktı ve kılıç Celaena'nın boğazını kesti ama Ansel dengesini kaybedip geriye sendeledi. Celaena, Ansel'in parmaklarına öyle sert vurdu ki kılıç doğruca tutmak için açtığı eline düşüverdi.

Celaena birden, olduğu yerde kıvrılarak dönen bir yılan gibi, Ansel'i yere yapıştırdı, babasının kılıcı şimdi kızın ensesine dayanmıştı.

Celaena diz çökene kadar odanın ne kadar sessiz olduğunu fark etmemişti, bir diziyle Ansel'i sabitlerken diğeriyle yerden güç alıyordu. Ansel'in yanık tenli ensesinde kılıcın ucunun dayandığı yerden kan sızıyordu, saçlarından da kırmızı bir kandı bu. "Yapma," diye fısıldadı Ansel, Celaena'nın sık sık duyduğu o sesle... o çocuksu, kaygısız sesle. Ansel hep rol mü yapmıştı?

Celaena daha sert bastırınca soluğu kesilen Ansel gözlerini kapadı.

Celaena kılıcı daha sıkı kavrayıp çeliği Ansel'in damarlarına bastırdı. Ansel'in ölmesi gerekiyordu, yaptığından ötürü ölümü hak etmişti. Sadece cesetleri yerde yatan suikastçılar için değil, Ansel'in planları uğruna hayatlarını kaybeden askerler için de. Celaena'ya gelince, daha diz çöktüğü yerden kalkmadan içine dolan acıyı hissediyordu. Kılıcı Ansel'in ensesine saplamasa bile onu kaybetmişti. Onu çoktan kaybetmişti.

Ama belki de dünya Ansel'i bugünden çok daha önce kaybetmişti.

Celaena dudaklarının titremesine engel olamadan sordu, "Dostluğumuz hiçbir zaman gerçek değil miydi?"

Ansel bir gözünü açıp karşı duvara baktı. "Gerçek olduğu zamanlar vardı. Seni kaleden gönderdiğimde gerçekti."

Celaena hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutarak sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kılıcı yavaşça Ansel'in ensesinden yukarı çekti... Sadece birazcık.

Ansel kıpırdamaya kalkınca Celaena çeliği yeniden tenine bastırdı, Ansel hareketsiz kaldı. Kullanılmamaktan kısılmış sesler dışarıda zafer –ve endişe– çığlıkları atıyordu. Suikastçılar ka-

zanmıştı. Buraya gelmeleri ne kadar sürerdi? Ansel'i görürlerse ne yaptığını anlar... ve onu öldürürlerdi.

"Eşyalarını toplayıp kaleden gitmek için beş dakikan var," dedi Celaena sessizce. "Çünkü yirmi dakika sonra mazgallara çıkıp arkandan ok atacağım. O zamana kadar menzil dışına çıkmaya baksan iyi edersin çünkü çıkmazsan o ok tam boynuna saplanacak."

Celaena kılıcı çekti. Ansel yavaşça ayağa kalktı ama kaçmadı. Celaena az sonra Ansel'in babasının kılıcını almak için beklediğini anladı.

Celaena kılıcın kurt şeklindeki kabzasına ve kan içindeki çeliğe baktı. Ansel'in babasıyla, ailesiyle ve içini yakan sapkın umut kırıntısıyla arasındaki tek bağ bu kılıçtı.

Celaena kılıcı çevirip kabzasını Ansel'e uzattı. Kılıcı alırken kızın gözleri yaşlarla doluydu. Ağzını açtı ama Celaena onu durdurdu. "Evine git Ansel."

Ansel'in yüzü yine bembeyaz oldu. Kılıcı kınına soktu. Celaena'ya son bir kez baktıktan sonra koşmaya başladı, Mikhail'in cesedinin üzerinden bir enkaz parçasından başka şey değilmiş gibi atladı.

Sonra da gitti.

12. BÖLÜM

Celaena, Ilias'ın yanına koştu, çevirirken Ilias inledi. Karnındaki yara hâlâ kanıyordu. Celaena kan içindeki tuniğinden yırttığı parçalarla yarasını sıkıca sararken bağırarak yardım istiyordu.

Taşın üstünde bir kıyafet parçası belirdi, Celaena omzunun üstünden bakınca Usta'nın taşların üstünde sürünerek oğlunun yanına gelmeye çalıştığını gördü. Felcin etkisi geçiyor olmalıydı.

Üstü başı kan içinde beş suikastçı koşarak merdivenleri çıktı. Mikhail ve Ilias'ı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, renkleri attı. Celaena, Ilias'ı onlara bırakıp Usta'nın yanına koştu.

"Hareket etmeyin," dedi, yüzünden akan kanlar Usta'nın beyaz giysilerine damlayınca yüzünü buruşturarak. "Bir yerinizi incitebilirsiniz." Zehirden bir iz bulmak için gözleriyle platformu taradı, sonra yere düşmüş olan bronz kadehe koştu. Birkaç kez koklayınca şaraba az miktarda gloriella katıldığını anladı. Usta'yı öldürecek kadar değil, yalnızca felç edecek kadar. Ansel öldürmeden önce Usta'yı tamamen etkisiz hale getirmek istemiş olmalıydı, ona ihanet edenin kendisi olduğunu *bilsin* istemişti. Kafasını keserken bilinci yerinde olsun istemişti. Usta şarabın zehirli olduğunu nasıl fark etmemişti? Belki de göründüğü kadar mütevazı değildi, belki de burada güvende olduğuna inanacak kadar kibirliydi. "Zehir çok geçmeden etkisini yitirir," dedi Usta'ya,

yine de süreci hızlandırmak için panzehir istedi. Suikastçılardan biri koşarak çıktı.

Celaena, Usta'nın yanına oturdu, bir eliyle kanayan boynunu tutuyordu. Odanın diğer ucundaki suikastçılar Ilias'ı dışarı taşırken durup Usta'ya oğlunun iyileşeceğini söylediler.

Celaena bunu duyunca neredeyse mutlulukla inledi ama kuru ve nasırlı bir el eline uzanıp hafifçe sıkınca sırtını dikleştirdi. Usta'nın yüzüne baktı, adamın gözleri açık kapıya kaydı. Celaena'ya verdiği sözü hatırlatıyordu. Ansel'e atış menzilinden çıkması için yirmi dakika vermişti.

Zaman gelmişti.

* * *

Ansel şimdiden uzakta koyu bir bulanıklık halindeydi, Hisli, peşinden şeytanlar kovalıyormuş gibi dörtnala koşuyordu. Ansel kum tepelerini aşarak doğruca kuzeybatıya gidiyordu, Şakıyan Kumlar'a doğru, Çöl'ü kıtanın geri kalanından ayıran vahşi ormandaki dar köprüye, sonra Batı Çölleri'ne varacaktı. Briarcliffe doğru yol alacaktı.

Celaena mazgalların tepesinde kılıfından bir ok çekip yayın kirişine yerleştirdi.

Sonuna kadar gerilen yayın kirişinden bir inilti yükseldi.

Celaena koyu renk atın üzerindeki minik siluete nişan aldı.

Kalenin sessizliğinde kiriş dokunaklı bir arp gibi tınladı.

* * *

Ok döne döne havaya yükseldi. Aradaki mesafeyi kapatırken kızıl kum tepeleri aşağıda bir karaltı halinde akıp gidiyordu. Havada süzülen çelik uçlu, karanlık bir şerit. Hızlı, kanlı bir ölüm.

* * *

Ok arka toynaklarının birkaç santim ötesinde kuma saplanınca Hisli'nin kuyruğu yana doğru savruldu.

Ama Ansel dönüp bakmaya cesaret edemedi. Atını sürmeye devam etti ve hiç durmadı.

* * *

Celaena yayını indirip ufukta gözden kaybolana dek Ansel'i izledi. Tek bir ok atacağına söz vermişti.

Ama atış menzilinden çıkması için yirmi dakikası olduğuna da söz vermişti.

Celaena oku yirmi birinci dakikadan sonra atmıştı.

* * *

Ertesi sabah Usta, Celaena'yı odasına çağırdı. Uzun bir gece olmuştu ama Ilias iyileşiyordu, organları zarar görmekten kıl payı kurtulmuştu. Lord Berick'in tüm askerleri ölmüştü ve Berick'e Adarlan Kralı'nın gözüne başka şekilde girmesi gerektiğini anlatmak üzere at arabalarıyla Xandria'ya geri gönderiliyorlardı. Yirmi suikastçı ölmüş, kaleye ağır bir yas sessizliği çökmüştü.

Celaena oymalı ahşap sandalyede oturuyor, pencereden gökyüzüne bakan Usta'yı izliyordu. Usta konuşmaya başladığından neredeyse sandalyeden düşecekti.

"Ansel'i öldürmediğine memnunum." Usta'nın sesi boğuktu, Celaena'nın daha önce hiç duymadığı kesik kesik ama yayvan bir aksanla konuşuyordu. "Kendi kaderiyle ilgili kararı ne zaman vereceğini merak ediyordum."

"Demek biliyordunuz..."

Usta pencereden Celaena'ya döndü. "Yıllardır biliyordum. Ansel geldikten birkaç ay sonra Ovalar'a adam gönderip soruşturdum. Ailesi Ansel'e hiç mektup yazmamıştı, bir şey olduğundan endişeleniyordum." Usta, Celaena'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yolladığım ulak aylar sonra geri dönüp Briarcliff diye bir yer olmadığını söyledi. Lord ve büyük kızı Krallar Kralı tarafından öldürülmüştü, küçük kızı –Ansel– ise kayıptı."

"Peki onunla neden... yüzleşmediniz?" Celaena sol yanağında-

ki kabuk bağlamış ince uzun yaraya dokundu. Bakımını gerektiği gibi yaparsa iz kalmazdı. İz kalırsa da... belki Ansel'in peşine düşer bunu ona ödetirdi.

"Çünkü sonunda bana güvenip anlatacağını umuyordum. Riskli olsa da ona bu şansı vermem gerekiyordu. Acısıyla yüzleşeceğini... ona katlanmayı öğreneceğini umut ediyordum." Usta, Celaena'ya kederle gülümsedi. "Acıya katlanmayı öğrenirsen ne olursa olsun ayakta kalabilirsin. Bazı insanlar acılarına sarılmayı öğrenir... acılarını sevmeyi. Bazıları acılarını kederle boğarak ya da unutarak katlanır. Kimi acısını öfkeye dönüştürür. Ama Ansel acısının nefrete dönüşmesine, sonunda bambaşka biri halini alana dek onu tüketmesine izin verdi, böyle birine dönüşmeyi istediğini hiç sanmıyorum."

Celaena, Usta'yı dikkatle dinliyordu ama söylediklerini daha sonra düşünmek üzere bir kenara koydu. "Ansel'in ne yaptığını herkese söyleyecek misiniz?"

"Hayır. Onları bu öfkeden koruyacağım. Çoğu Ansel'in dost olduğuna inanıyordu, ben de zaman zaman öyle olduğunu düşünüyordum."

Celaena gözlerini yere dikti, göğsündeki sızıyı ne yapacağını bilemiyordu. Usta'nın dediği gibi bu sızıyı öfkeye dönüştürmek katlanmasını kolaylaştırır mıydı?

"Ne olursa olsun," dedi Usta kulak tırmalayıcı bir sesle, "Sen Ansel'in şimdiye dek en çok yakınlaştığı, dostu olmaya en yakın kişiydin. Bence gerçekten değer verdiği için seni kaleden gönderdi."

Celaena sesinin titremesinden nefret diyordu. "Bu acımı azaltmıyor."

"Azaltacağını düşünmemiştim zaten. Ama Ansel'in kalbinde kalıcı bir iz bıraktığına inanıyorum. Hayatını bağışladın ve babasının kılıcını geri verdin. Bunu unutmayacaktır. Belki mülkü üzerinde yeniden hak iddia etmek için harekete geçtiğinde Kuzeyli suikastçıyı ve ona yaptığı iyiliği hatırlayıp arkasında daha az ceset bırakacaktır."

Usta kendini toplaması için Celaena'ya zaman tanımak ister gibi kafes işi dolaba yürüyüp bir mektup çıkardı. Geri döndüğün-

de Celaena'nın gözleri ışıl ışıldı. "Bunu ustana verirken başını dik tut."

Celaena mektubu aldı. Tavsiye mektubu. Olup bitenlerin yanında mektup önemsiz görünüyordu. "Nasıl oluyor da şimdi benimle konuşuyorsunuz? Sessizlik yemininizin sonsuza kadar süreceğini sanıyordum."

Usta omuz silkti. "Herkes öyle sanıyor ama hafızam beni yanıltmıyorsa hiçbir zaman resmi olarak sessizlik yemini etmedim. Genelde sessiz olmayı seçtim ve buna o kadar alıştım ki konuşabildiğimi sık sık unutur oldum ama bazen kelimeler gerekli oluyor, hareketlerle üstesinden gelinemeyecek açıklamalar yapmak gerektiği zaman."

Celaena şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaparak başını salladı. Kısa bir sessizliğin ardından Usta, "Kuzeyi terk etmek istersen burada daima bir evin olduğunu bil," dedi. "Emin ol kış ayları yazdan çok daha iyidir. Ayrıca tekrar gelmeye karar verirsen oğlumun da çok sevineceğini düşünüyorum." Kıkır kıkır güldü, Celaena kıpkırmızı oldu. Usta, Celaena'nın elini tuttu. "Yarın yola çıkarken kaleden birkaç kişi sana eşlik edecek."

"Neden?"

"Çünkü arabayı Xandria'ya götürmeleri gerekecek. Ustanla sözleşmen olduğunu, kendi hayatını yaşama özgürlüğüne ermeden önce ona ödemen gereken büyük miktarda borcun olduğunu biliyorum. Ödünç alman için seni zorladığı bir serveti sana geri ödetiyor." Usta, Celaena'nın elini sıktıktan sonra duvarın dibindeki üç sandıktan birine gitti. "Hayatımı kurtardığın için... ve Ansel'inkini de." Sandıklardan birinin kapağını açtı, sonra bir diğerinin ve diğerinin.

Güneş ışığı altınların üzerinde parıldarken odayı suya vuran ışığa benzer yansımalar kapladı. Bütün bu altınlar... ve satıcının verdiği örümcek ipeği... Celaena şu anda tüm bu servetin önüne sereceği imkânları düşünemiyordu.

"Ustana mektubu verirken bunları da ver. Ve ona Kızıl Çöl'de müritlerimizi dövmediğimizi söyle."

Celaena hafifçe gülümsedi. "Sanırım bunu yapabilirim."

Açık pencereye doğru baktı, pencerenin ötesindeki dünyaya. Uzun süredir ilk kez onu eve çağıran kuzey rüzgârının şarkısını duydu. Hem şimdi korkmuyordu.

SUİKASTÇI VE DÜNYASI

1. BÖLÜM

Celaena Sardothien parmaklarının arasında tuttuğu mektupla mermer zeminde yürürken Suikastçılar Hisarı'nın mağarayı andıran giriş holü sessizdi. Devasa meşe kapıda kâhya kadından başka onu karşılayan olmamıştı, kadın yağmurdan ıslanmış pelerinini alıp yüzündeki muzip sırıtışa bakmış ve hiç bir şey söylememişti.

Arobynn Hamel'ın çalışma odası koridorun öteki ucundaydı ve şu anda kapısı kapalıydı. Ama Celaena, Arobynn'in orada olduğunu biliyordu. Arobynn'in koruması Wesley kapıda nöbet tutuyordu, Celaena ona doğru yürürken adamın koyu renk gözlerinden bir mana çıkaramadı. Celaena şundan emindi ki Wesley resmi olarak suikastçı olmasa da devasa gövdesinde taşıdığı kılıçları ve hançerleri büyük bir ustalıkla kullanabilirdi.

Arobynn'in bu şehrin her kapısını izlediğinden de emindi. Rifthold'a adımını attığı an geri döndüğü Arobynn'e haber verilmişti. Celaena çalışma odasının kapısına ve Wesley'ye doğru yürürken ıslak ve kirli çizmeleri ardında çamur izleri bırakıyordu.

Korsan Lord Kaptan Rolfe'la yapılan köle ticareti anlaşmasını mahvettiği için Arobynn'in onu bayıltana dek döverek cezalandırdığı gecenin üzerinden üç ay geçmişti. İtaat etmeyi ve disiplini öğrensin, Sessiz Suikastçılar'ın Sessiz Ustası'nın takdi-

rini kazansın diye Celaena'yı gemiyle Kızıl Çöl'e göndermesinin üzerinden üç ay geçmişti.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu mektup bunu başardığının kanıtıydı. Arobynn'in o gece onu yıkamadığının kanıtıydı.

Mektubu verince Arobynn'in yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordu.

Yanında getirdiği ve şu anda odasına taşınan üç sandık dolusu altından söz ettiği zaman olacaklardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Birkaç kelimeyle ona olan borcunun artık ödendiğini, kaleden ayrılacağını ve satın aldığı yeni daireye taşınacağını söyleyecekti. Ondan kurtulduğunu.

Celaena koridorun diğer ucuna varınca Wesley çalışma odasının kapısına dikildi. Arobynn'den beş yaş kadar genç görünüyordu, yüzündeki ve ellerindeki ince uzun yara izleri Suikastçılar Kralı'na hizmet ederek harcadığı hayatın hiç de kolay olmadığını gösteriyordu. Celaena adamın koyu renk giysileri altında başka yara izleri de olduğunu düşünüyordu, belki de korkunç izler.

"Kendisi meşgul," dedi Wesley, gevşekçe iki yanına sarkmış elleri her an silahlarına davranmaya hazırdı. Celaena, Arobynn'in vesayeti altında olsa da Wesley, ustası için bir tehdit oluşturursa işini bitirmekte tereddüt etmeyeceğini hep açıkça gösterirdi. İlginç bir rakip olacağını anlamak için Celaena'nın onu iş başında görmesine gerek yoktu. Herhalde özel eğitim görmesinin ve geçmişini gizli tutmasının nedeni de buydu. Celaena onun hakkında ne kadar az şey bilirse Wesley olası bir dövüşte o kadar avantajlı olacaktı. Celaena'ya göre adam hem zeki hem de yaltakçıydı.

"Seni görmek de çok güzel Wesley," dedi Celaena adama gülümseyerek. Wesley gerildi ama yanından geçip Arobynn'in kapısını açan Celaena'ya engel olmadı.

Suikastçılar Kralı gösterişli masasında oturuyordu, önündeki kâğıt yığınını incelemeye dalmıştı. Celaena merhaba bile demeden doğruca masaya yürüyüp mektubu parlak ahşap yüzeye fırlattı.

Ağzını açtı, kelimeler ardı ardına dökülmek üzereydi. Ama Arobynn bir parmağını havaya kaldırarak hafifçe gülümsedi ve kâğıtlarına döndü. Wesley, Celaena'nın arkasından kapıyı kapattı.

Celaena donup kaldı. Arobynn sayfaları çevirip hızlı hızlı önündeki belgeleri tararken elini belli belirsiz salladı. *Otur.*

Arobynn gözlerini okuduğu kâğıtlardan ayırmadan Sessiz Usta'nın onay mektubunu alıp yanındaki kâğıt yığınının üstüne koydu. Celaena gözlerini kırpıştırdı. Bir kez. İki kez. Arobynn başını kaldırıp bakmadı. Okumaya devam etti. Mesaj gayet açıktı: Celaena *o* hazır olana dek bekleyecekti. O zamana kadar ciğerlerini yırtacak kadar haykırsa da Arobynn oralı olmayacaktı.

Celaena da oturdu.

Yağmur çalışma odasının camlarında pıtırdıyordu. Saniyeler geçti, sonra dakikalar. Celaena'nın coşkulu el kol hareketleriyle muhteşem bir konuşma yapma planı sessizliğin içinde solup gitti. Arobynn üç belge daha okuduktan sonra Sessiz Usta'nın mektubunu aldı.

O mektubu okurken Celaena sadece bu sandalyede son kez oturduğu zamanı düşünebiliyordu.

Ayaklarının altındaki enfes kırmızı halıya baktı. Biri harika iş çıkarmış, onca kanı temizlemişti. Halıdaki kanın ne kadarı ona, ne kadarı rakibi ve Arobynn'in köle anlaşmasını mahvetmekteki suç ortağı Sam Cortland'e aitti? Arobynn'in o gece Sam'e ne yaptığını hâlâ bilmiyordu. Az evvel gelirken Sam'i girişteki holde görmemişti. Ama burada yaşayan diğer suikastçılardan birini de görmemişti zaten. Belki de Sam meşguldü, meşgul olmasını *umut ediyordu* çünkü bu hayatta olduğu anlamına gelirdi.

Arobynn sonunda Sessiz Usta'nın mektubunu önemsiz bir kâğıt parçasıymış gibi bir kenara koyarak Celaena'ya baktı. Gümüş rengi gözleri her santimini incelerken Celaena sırtını dikleştirip başını yukarı kaldırdı. Bu gözler boynunun yan tarafında, çenesiyle kulağından birkaç santim ötedeki pembe kesik izi üzerinde biraz oyalandı. "Eh," dedi sonunda, "bronzlaşırsın diye düşünmüştüm."

Celaena neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. "Tepeden tırnağa kapalı giyinmek güneşten yanmayı önlüyor," dedi. Sesi istediğinden daha sönük –daha zayıf– çıkmıştı. Bunlar yediği dayaktan sonra Arobynn'e söylediği ilk sözlerdi. Pek de tatmin edici değillerdi.

"Ya," dedi Arobynn işaretparmağındaki altın yüzüğü zarifçe döndürerek.

Celaena son birkaç aydır ve Rifthold'a dönüş yolunda Arobynn'e söylemek için yanıp tutuştuğu şeyleri hatırlayarak burnundan derin bir nefes aldı. Birkaç cümle söyleyecek ve her şey bitecekti. Onunla geçirdiği sekiz yılı aşkın dönem bir dizi söz ve bir yığın altınla sona erecekti.

Tam konuşmaya hazırlanırken Arobynn erken davrandı.

"Özür dilerim."

Bir kez daha kelimeler Celaena'nın dudaklarında yitip gitti.

Arobynn gözlerini Celaena'nın gözlerine dikmiş, yüzükle oynamayı da bırakmıştı. "Zamanı geri almak elimde olsaydı yapardım Celaena." Masanın kenarından öne eğildi, elleri şimdi yumruk şeklini almıştı. Celaena son gördüğünde bu eller kan içindeydi.

"Özür dilerim," dedi Arobynn bir kez daha. Celaena'dan neredeyse yirmi yaş büyüktü, kızıl saçlarına birkaç ak düşmüşse de yüzü genç kalmıştı. Zarif, keskin yüz hatları, gri renkte berrak gözler... Celaena'nın gördüğü en yakışıklı adam olmayabilirdi ama gördüğü en çekici adamlardan biriydi.

"Her gün," diye devam etti Arobynn, "sen gittikten sonra her gün bağışlanmak için Kiva tapınağına gittim." Suikastçılar Kralı'nın, Kefaret Tanrısı'nın heykeli önünde diz çöktüğünü düşününce Celaena'nın içinden gülmek geldi ama Arobynn çok içten konuşmuştu. Gerçekten yaptığından pişmanlık duyuyor olabilir miydi?

"Öfkeme hâkim olmam gerekirdi. Seni göndermemem gerekirdi."

"Öyleyse neden beni geri getirmedin?" Bunlar sesindeki öfkeyi kontrol etmeye fırsat bulamadan ağzından çıkıvermişti.

Arobynn hafifçe gözlerini kıstı, belki de yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. "Ulaklar seni bulana kadar dönüş yoluna düşmüş olurdun da ondan."

Celaena dişlerini sıktı. Basit bir bahane.

Arobynn Celaena'nın gözlerindeki öfkeyi gördü, ona inanma-

dığını anlamıştı. "İzin ver kendimi affettireyim." Deri sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaştı. Uzun bacakları ve yılların eğitimi sayesinde hareketleri son derece zarifti, masanın kenarında duran kutuyu alırken bile. Celaena'nın önünde bir dizinin üzerine çöktü, yüzü şimdi Celaena'nınkiyle aynı hizada sayılırdı. Celaena onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu.

Arobynn hediyeyi uzattı. Sedef kakmalı kutunun kendisi adeta bir sanat eseriydi ama Celaena kapağı açarken ifadesiz bir yüz takındı.

Öğle sonrasının gri ışığında zümrüt yeşili-altın sarısı renklere sahip broş parıldıyordu. Büyüleyiciydi, tam bir usta işiydi, Celaena hemen broşa hangi elbise ve tuniklerin uyacağını anladı. Arobynn kıyafetlerini, zevkini, her şeyini bildiği için bunu seçmişti. Dünyadaki tüm insanlar içinde gerçeği tam olarak bilen tek kişi Arobynn'di.

"Senin için," dedi Arobynn. "Pek çok hediyeden ilki." Celaena, Arobynn'in her hareketine dikkat ediyordu, Arobynn bir elini kaldırıp yüzüne doğru uzatınca gerildi. Arobynn bir parmağını şakağından aşağıya, elmacık kemiğine doğru gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı tekrar, Celaena başını kaldırıp Arobynn'in gözlerine baktı.

Baba, ağabey, sevgili... Arobynn hiçbir zaman bunlardan biri olduğunu iddia etmemişti. En çok da sevgili olmaktan uzaktı, gerçi Celaena başka tür bir kız olsaydı, Arobynn de onu farklı yetiştirseydi belki iş oraya varırdı. Arobynn onu kızı gibi sevmiş, yine de en tehlikeli pozisyonlara sokmaktan geri kalmamıştı. Onu büyütüp eğitmiş ama ona ilk kez birini öldürttüğünde masumiyetini yok etmişti. Ona her şeyi vermiş ama her şeyini de almıştı. Celaena'nın Suikastçılar Kralı'na olan duygularını çözümlemesi gökteki yıldızları saymaktan daha çok zaman gerektirirdi.

Celaena başını çevirdi, Arobynn ayağa kalktı. Hafifçe gülümseyerek masaya yaslandı. "Senin için bir hediyem daha var."

Aylardır Hisar'dan ayrılmaya, borçlarını ödemeye dair kurduğu onca hayalden sonra... neden ağzını açıp da bir şey diyemiyordu?

"Benzo Doneval, Rifthold'a geliyor," dedi Arobynn. Celaena başını yana eğdi. Melisande'li zengin işadamı Doneval'ı duymuştu. Melisande güneybatıda, Adarlan'ın yeni fethettiği yerlerden biriydi.

"Neden?" diye sordu Celaena sessizce, ihtiyatlıydı.

Arobynn'in gözleri parladı. "Leighfer Bardingale'in başkente getirdiği büyük konvoyla geliyor. Leighfer, Melisande'nin eski kraliçesiyle yakın arkadaş, eski kraliçe Leighfer'dan buraya gelip maruzatlarını krala bildirmesini istemiş." Celaena, Melisande'nin kraliyet ailesi mensuplarının öldürülmediği az sayıdaki krallıktan biri olduğunu hatırladı. Bunun yerine taçlarını teslim edip Adarlan Kralı'na ve lejyonlarına bağlılık yemini etmişlerdi. Celaena hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: kafanın hemen uçurulması mı, yoksa krala boyun eğmek mi?

"Anlaşılan," diye devam etti Arobynn, "bu konvoy kralı bir yol inşa etmek için gereken izni ve kaynakları vermeye ikna etmek için Melisande'nin sahip olduğu ne varsa –kültür, mal, servet– ortaya serecek. Genç Melisande Kraliçesi'nin artık sadece bir kukla olduğunu düşünürsek hırsından ve kraldan ricacı olma konusundaki pişkinliğinden etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Celaena dudağını ısırarak kıtalarının haritasını gözünün önüne getirdi. "Melisande'yi Fenharrow ve Adarlan'a bağlayacak bir yol mu yani?" Konumu nedeniyle yıllardır Melisande'yle pek ticaret yapılmıyordu. Geçit vermez dağlarla ve Oakwald Ormanı'yla çevrili olduğundan Melisande ticari faaliyetlerini ancak limanları elverdiği ölçüde yürütebiliyordu. Bir yol tüm bunları değiştirebilirdi. Bir yol Melisande'yi zengin ve etkili hale getirebilirdi.

Arobynn başını salladı. "Konvoy bir haftaya burada olacak. partiler ve panayırlar düzenlemeyi planlıyorlar, üç gün sonraki Hasat Dolunayı için de bir kutlama. Rifthold halkı getirdikleri malları beğenirse kral tekliflerini ciddiye alabilir."

"Doneval'ın bu yolla ne ilgisi var peki?"

Arobynn omuz silkti. "Rifthold'a iş görüşmeleri yapmak için geliyor. Muhtemelen bir de eski karısı Leighfer'ın ayağını kaydırmak için. Ayrıca Leighfer'ın onu ortadan kaldırmak istemesine sebep olan çok özel bir işi tamamlamak için."

Celaena'nın kaşları yukarı kalktı. Arobynn *hediye* demişti.

"Doneval bazı önemli belgelerle geliyor," dedi Arobynn, bunu o kadar sessiz söylemişti ki cama vuran yağmur yüzünden zar zor duyulmuştu. "Doneval'ı ortadan kaldırmanın yanı sıra belgeleri de ele geçirmen gerekiyor."

"Ne tür belgeler bunlar?"

Arobynn'in gümüş rengi gözleri parladı. "Doneval, Rifthold'dan biriyle köle ticareti yapmak istiyor. Eğer yolun yapımına izin verilirse Melisande'de köle alım satım işinden kâr eden ilk kişi olmak istiyor. Öyle görünüyor ki belgelerde Melisande'deki bazı etkili kişilerin köle ticaretine karşı olduğuna dair kanıtlar var. Adarlan Kralı'nın şimdiye dek ilkelerine karşı gelenleri cezalandırmak konusunda ne kadar ileri gittiğini düşünecek olursak... Eh, köleler konusunda kimlerin kendisine karşı geldiği –özellikle de kralın elinden kurtulup özgürlüğe kavuşmaları için kölelere yardım etmek üzerine adımlar atılmışken– elbette kralın ilgisini *fazlasıyla* çekecek bir bilgi. Doneval ve Rifthold'daki yeni iş ortağı bu kişilerin fikirlerini değiştirmeleri, direnmekten vazgeçmeleri ve Doneval'la birlikte Melisande'de köle ticaretine yatırım yapmaları için listeyi şantaj yapmak için kullanmayı planlıyor. Eğer reddederlerse Leighfer eski kocasının bu listeyi krala teslim edeceğini düşünüyor."

Celaena güçlükle yutkundu. Bu bir barış önerisi miydi yani? Arobynn köle ticareti konusunda fikrini değiştirmiş ve Kafatası Körfezi'nde yaptıkları yüzünden onu bağışlamış mıydı?

Ama yeniden böyle bir işe bulaşmak... "Bardingale'in bu işten çıkarı ne?" diye sordu Celaena ihtiyatla. "Neden onu öldürmemiz için bizi tutuyor?"

"Çünkü Leighfer köleliğe karşı ve o listedeki isimleri, Melisande'ye inecek kölelik darbesini yumuşatmak için gereken adımları atmaya hazırlanan insanları korumak istiyor. Ve muhtemelen esir köleleri kaçırmak." Arobynn, Bardingale'i şahsen tanıyormuş gibi konuşuyordu, iş ortağı olmaktan daha yakınlarmış gibi.

"Peki Doneval'ın Rifthold'daki iş ortağı? O kim?" Kabul etme-

den önce Celaena'nın her şeyi enine boyuna düşünmesi gerekiyordu.

"Leighfer tanımıyor, haber kaynakları Doneval'ın ortağıyla yaptığı şifreli yazışmalardan ismini öğrenememiş. Leighfer'ın tek öğrenebildiği Doneval'ın elindeki belgeleri altı gün sonra kiralık dairesinde yeni ortağıyla değiş tokuş edeceği. Ortağının masaya hangi belgeleri koyacağını bilmiyor ama belgelerin içinde Adarlan'da köleliğe karşı olan önemli isimlerin bir listesi olduğundan emin. Leighfer, Doneval'ın büyük ihtimalle bu değiş tokuşu evindeki özel bir odada yapacağını söylüyor, üst katta bir çalışma odasında falan. Doneval'ı bundan emin olacak kadar iyi tanıyor."

Celaena işin nereye gittiğini görmeye başlamıştı. Doneval kurdeleyle bağlanmış bir hediye gibi ona sunuluyordu. Tek yapması gereken görüşmenin ne zaman gerçekleşeceğini, Doneval'ın kaç koruması olduğunu ve onları nasıl atlatacağını öğrenmekti. "Yani Doneval'ın işini bitirmekle kalmayacağım, takası gerçekleştirene kadar bekleyip Doneval ve ortağının elindeki belgeleri de alacağım, öyle mi?" Arobynn hafifçe gülümsedi. "Ya ortağı? Onu da öldürecek miyim?"

Arobynn'in gülümseyen dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Kiminle iş yapacağını bilmediğimizden sözleşmende onu da ortadan kaldırmak yok. Ama Leighfer ve müttefiklerinin Doneval'ın irtibata geçeceği kişinin de öldürülmesini istediği yönünde güçlü işaretler var. Bunun için sana bonus verebilirler."

Celaena kucağındaki zümrüt broşu inceliyordu. "Peki bu işten ne kadar alacağız?"

"Son derece yüklü bir miktar." Celaena, Arobynn'in gülümsediğini sezdiyse de gözlerini güzel mücevherden ayırmadı. "Ayrıca paranı kesmeyeceğim. Hepsi senin olacak."

Celaena bunu duyunca başını kaldırdı. Arobynn'in gözlerinde yalvarır gibi bir ışıltı vardı. Belki de yaptığından dolayı gerçekten üzgündü. Belki de bu işi sırf Celaena için almıştı, Kafatası Körfezi'ndeki köleleri neden serbest bıraktığını anladığını kendince göstermek için. "Doneval iyi korunuyor olacaktır herhalde."

"Hem de çok iyi," dedi Arobynn arkasındaki masadan bir mektup alarak. "Anlaşmayı yapmak için şehir genelinde yapılacak kutlamalar bitene dek bekleyecek, böylece ertesi gün eve dönebilecek."

Celaena başını kaldırıp tavana baktı, ahşap kirişlerin ötesini, üst kattaki odasında bekleyen altın sandıklarını görür gibiydi. Paraya ihtiyacı yoktu ama Arobynn'e olan borcunu ödeyince elinde az bir şey kalacaktı. Bu işi kabul ederse sadece cinayet işlemiş olmayacak, diğerlerine yardım da edecekti. Doneval ve ortağını ortadan kaldırıp şu önemli belgeleri almazsa kaç kişinin hayatı mahvolacaktı?

Arobynn yine yanına gelince sandalyesinden kalktı. Arobynn, Celaena'nın saçını yüzünden geriye itti. "Seni özledim."

Kollarını açtı ama Celaena'yı kucaklamak için yaklaşmadı. Celaena adamın yüzünü inceledi. Sessiz Usta insanların acılarıyla başka başka şekillerde başa çıktığını söylemişti, kiminin acısını boğduğunu, kiminin sevdiğini, kiminin de acısını öfkeye dönüştürdüğünü. Kafatası Körfezi'nde iki yüz köleyi serbest bıraktığı için pişmanlık duymasa da bunu yaparak Arobynn'e ihanet etmişti. Belki de Arobynn bunun verdiği acıyla başa çıkabilmek için ona zarar vermişti.

Arobynn'in yaptığını haklı gösterecek hiçbir mazeret olmasa da bu adam sahip olduğu her şeydi. İkisinin karanlık, çarpık ve sırlarla dolu geçmişi altından fazlasıyla dövülmüştü. Arobynn'i terk ederse, şimdi borçlarını ödeyip onu bir daha görmemek üzere çekip giderse...

Bir adım geri çekildi, Arobynn kollarını indirdi, reddedilmek moralini hiç bozmamıştı. "Doneval işini düşüneceğim." Yalan da değildi. Üstlendiği görevleri daima enine boyuna düşünürdü, Arobynn daha en baştan ona buna öğretmişti.

"Özür dilerim," dedi Arobynn yeniden.

Celaena bir kez daha Arobynn'in yüzüne uzun uzun baktıktan sonra odadan çıktı.

* * *

Büyük merdivenin cilalı mermer basamaklarından çıkmaya başladığı an ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Bir aylık zorlu yolculuğun, bir aylık ağır eğitimin ve kederin ardından. Boynundaki yara izini ne zaman görse, ona ne zaman dokunsa ya da giysisi ne zaman yara izine sürtünse bu ize sebep olan ihaneti hatırlayıp acıyla sarsılıyordu. Ansel'in dostu olduğuna inanmıştı. gerçek bir dost, içten bir dost. Ama Ansel'in intikam arzusu her şeyden daha güçlüydü. Celaena yine de Ansel şimdi her neredeyse bunca zaman aklından çıkmayan şeyle sonunda yüzleştiğini umut ediyordu.

Yanından geçen bir hizmetçi gözlerini kaçırıp başını eğerek selam verdi. Burada çalışan herkes az çok kim olduğunu biliyor ve ölümle cezalandırılmaktan korkarak bunu bir sır olarak saklıyordu. Gerçi artık Sessiz Suikastçılar'ın her biri onu tanıdığına göre bunun pek bir anlamı kalmamıştı.

Celaena yorgun argın içini çekip elini saçında gezdirdi. Bu sabah şehre girmeden önce Rifthold yakınlarında bir handa durup yıkanmış, kirli giysilerini temizleyip biraz makyaj yapmıştı. Kaleye lağım faresi gibi gelmek istememişti. Ama kendini hâlâ *kirli* hissediyordu.

Üst kattaki oturma odalarından birinin önünden geçerken piyano ve gülüşme sesleri duyunca kaşlarını kaldırdı. Arobynn'in misafiri varsa neden Celaena geldiğinde çalışma odasındaydı ve *o kadar meşguldü*?

Celaena dişlerini gıcırdattı. Demek onu bekletirken işini bitirmeye çalışıyormuş gibi numara yapmıştı.

Ellerini yumruk yapıp dönmeye hazırlandı, gerisingeri aşağı inip Arobynn'e Hisar'dan ayrılacağını ve artık onun emrinde olmadığını söyleyecekti ki zarifçe döşenmiş koridorda biri belirdi.

Sam Cortland.

Sam'in kahverengi gözleri kocaman açıldı, bedeni kaskatı kesildi. Koridordaki tuvaletin kapısını zorlanıyormuş gibi kapattıktan sonra Celaena'ya doğru yürümeye başladı, yerden tavana kadar uzanan pencerelere asılı camgöbeği rengindeki kadife perdeleri, çerçeveli resimleri geçerek yaklaştı yaklaştı. Celaena kı-

mıldamadan bekleyip Sam'in her bir santimini dikkatle inceledi, sonunda Sam birkaç adım uzağında durdu.

Eksik bir uzvu yoktu, topallamıyordu, ona rahatsızlık veren hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Kestane rengi saçları biraz uzamıştı ama ona bu da yakışıyordu. Yanmıştı da, bütün yazı güneşlenerek geçirmiş gibi muhteşem bir bronzluğu vardı. Arobynn onu hiç cezalandırmamış mıydı yoksa?

"Dönmüşsün," dedi Sam buna inanamıyormuş gibi.

Celaena çenesini yukarı kaldırıp ellerini ceplerine soktu. "Gördüğün gibi."

Sam başını hafifçe yana eğdi. "Çöl nasıldı?"

Sam'in yüzünde tek bir sıyrık yoktu. Elbette Celaena'nın yüzü de iyileşmişti ama... "Sıcaktı," dedi Celaena. Sam kıkır kıkır güldü.

Yaralanmadığı için ona *kızgın* değildi. Aslında o kadar rahatlamıştı ki kusabilirdi. Bugün Sam'i görmenin bu kadar... tuhaf hissettireceğini hiç düşünmemişti. Ayrıca Ansel'le olanlardan sonra Sam'e güvendiğini söyleyebilir miydi?

Birkaç kapı ilerideki oturma odasında bir kadın tiz bir sesle güldü. Aklında bir sürü soru varken söyleyecek bu kadar az şeyi olması nasıl mümkün olabilirdi?

Sam'in gözleri yüzünden boynuna kaydı, yeni yara izini görünce birden kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Biri gırtlağıma kılıç dayadı."

Sam'in gözleri bulutlandı ama Celaena o uzun ve acıklı hikâyeyi anlatmak istemiyordu. Ansel'den bahsetmek istemiyordu, Kafatası Körfezi'nden döndükleri o gece Arobynn'in yaptıklarından da konuşmak istemiyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Sam sessizce, Celaena'ya bir adım daha yaklaştı.

Birinin gırtlağına kılıç dayadığını söylediğinde hayal gücünün Sam'i çok çok daha kötü bir yere götürmüş olabileceğini fark etmesi biraz zaman aldı.

"Hayır," dedi Celaena. "Hayır, o türden değil."

"Öyleyse ne türden?" Sam şimdi ona daha dikkatli bakıyordu,

gözlerini yanağındaki geçmeye yüz tutmuş beyaz izde –Ansel'den bir başka hediye– ellerinde, her yerinde gezdiriyordu. Kaslı ince bedeni gerilmişti. Göğsü de iyice öne çıkmıştı.

"Seni alakadar etmez türden," dedi Celaena ters ters.

"Neler oldu anlat," dedi Sam dişlerini sıkarak.

Celaena ona yapmacık yapmacık gülümsedi, Sam'in bundan nefret ettiğini biliyordu. Kafatası Körfezi'nde olanlardan beri araları kötü değildi ama yıllarca ona kötü davrandıktan sonra birbirlerine karşı yeni yeni hissetmeye başladıkları saygı ve yoldaşlık duygularına nasıl alışacağını bilemiyordu. "Sana neden anlatacakmışım?"

"Çünkü," diye tısladı Sam bir adım daha atarak, "seni son gördüğümde Arobynn'in halısının üstünde baygın yatıyordun ve yüzün kandan görünmüyordu Celaena."

Sam şimdi Celaena'nın dokunabileceği kadar yaklaşmıştı. Koridorun pencerelerine vurmayı sürdüren yağmur hâlâ onları çevreleyen bir dünya olduğunu hatırlatıyordu. "Anlat," dedi Sam.

Seni geberteceğim! Suikastçılar Kralı, Celaena'yı döverken Sam böyle bağırmıştı. Adeta kükremişti. O korkunç dakikalarda Sam'le aralarında ortaya çıkan bağ kopmamıştı. Sam taraf değiştirmişti, Celaena'nın yanında durmayı, onun için savaşmayı seçmişti. Hiç olmazsa bu onu Ansel'den ayırıyordu. Sam istese onu defalarca incitebilir ya da ihanet edebilirdi ama asla böyle bir fırsatçılık yapmamıştı.

Celaena'nın dudakları hafif bir gülümseyişle kıvrıldı. Sam'i özlemişti. Sam, Celaena'nın yüzündeki ifadeyi görünce sersem sersem sırıttı. Celaena kelimelerin içinde kabardığını hissederek yutkundu –*seni özledim*– ama tam o anda oturma odasının kapısı açıldı.

"Sam!" Koyu renk saçlı, yeşil gözlü genç bir kadın gülerek Sam'e seslendi. "Demek buradaydın..." Kız, Celaena'yla göz göze geldi. Celaena kızı tanıyınca gülümsemeyi kesti.

Genç kadının çekici yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı, dışarı çıkıp onlara doğru yürümeye başladı. Celaena kızın kalçalarını kıvırarak yürüyüşünü, elinin zarif duruşunu, iri göğüslerini

ortaya serecek kadar derin dekolteli enfes elbisesini büyük bir dikkatle inceledi. "Celaena," diye cıvıldadı kadın Sam'in yanında durarak, Sam temkinli bakışlarla iki kıza baktı. Genç kadın Sam'e sıradan bir tanıdığa göre fazla yakın duruyordu.

"Lysandra," dedi Celaena. Lysandra'yla tanıştıklarında ikisi de on yaşındaydı, sonraki yedi yıl içinde kızın suratına tuğlayla vurmak istemediği tek bir an hatırlamıyordu. Ya da camdan atmak. Ya da Arobynn'den öğrendiği bir sürü şeyden birini yapmak.

Arobynn'in dünyanın parasını harcayarak Lysandra'nın sokaklarda yatan bir yetimken Rifthold tarihinin en heyecanla beklenen fahişelerinden biri haline gelmesine yardımcı olması da durumu iyice kötüleştiriyordu. Arobynn, Lysandra'nın madamıyla yakın arkadaştı ve yıllardır kızın velinimeti rolündeydi. Fahişelerin içinde Arobynn'in "yeğenim" dediği kızın aslında vesayet altına aldığı bir kız olduğunu bilen sadece Lysandra ve madamıydı. Celaena, Arobynn'in bunu onlara neden söylediğini hiç öğrenememişti ama ne zaman Lysandra'nın kimliğini açık edeceği riskinden yakınsa Arobynn böyle bir şeyin kesinlikle olmayacağından emin konuşuyordu. Celaena, hiç de şaşırtıcı olmayarak, buna inanmakta zorluk çekiyordu ama belki de Suikastçılar Kralı'nın tehditleri çenesi düşük Lysandra'yı bile susturmaya yetiyordu.

"Senin çöle gönderildiğini sanıyordum," dedi Lysandra kurnaz bakışlarla Celaena'nın giysilerini süzerek. Wyrd'e şükürler olsun ki Celaena handa üstünü değiştirme imkânı bulmuştu. "Yaz bu kadar çabuk geçmiş olabilir mi? Herhalde insan çok fazla eğlenince..."

Celaena'nın damarlarına ölümcül ve korkunç bir soğukluk yayıldı. Bir defasında Lysandra'ya vurmuştu, on üç yaşındaydılar ve Lysandra, Celaena'nın elindeki dantelli güzel yelpazeyi kapmıştı. Sonra birbirlerine girmişler ve kavga ederken merdivenlerden yuvarlanmışlardı. Celaena yelpazeyle vurarak Lysandra'nın yüzünde bıraktığı izler için bir gece kalenin zindanında kalmıştı.

Kızın Sam'e bu kadar yakın durmasını önemsememeye çalışıyordu. Sam fahişelere karşı her zaman kibar davranırdı, onlar da Sam'e bayılırdı. Sam'in annesi de onlardan biriydi ve Arobynn'den

–ki müşterilerinden biriydi– oğluna göz kulak olmasını istemişti. Annesi kıskanç bir müşteri tarafından öldürüldüğünde Sam daha altı yaşındaydı. Celaena kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada ne yaptığını sorabilir miyim?"

Lysandra bilmiş bilmiş gülümsedi. "Ah, Arobynn" –ismi çok yakın bir dostundan söz eder gibi söylemişti– "yaklaşan müzayedemin şerefine bir öğle yemeği daveti düzenledi de."

Düzenlemese şaşardı zaten. "Gelecekteki müşterilerini buraya mı davet etti yani?"

"Ah, hayır." Lysandra kıkırdadı. "Sadece kızlar ve benim için. Ve elbette Clarisse." Madamının adını da silah gibi kullanıyordu, ezmek ve hükmetmek anlamına gelen bu kelime adeta şöyle fısıldıyordu: *Ben senden daha önemliyim; senden daha fazla nüfuz sahibiyim; ben her şeyim, sen ise bir hiçsin.*

"Ne hoş," dedi Celaena. Sam hâlâ bir şey söylememişti.

Lysandra çenesini yukarı kaldırarak güzel çilli burnunun üzerinden Celaena'ya baktı. "Müzayede törenim altı gün sonra. Bütün rekorları kırmam bekleniyor."

Celaena birkaç genç fahişenin müzayedesini görmüştü, kızlar on yedi yaşına kadar eğitim görüyordu, sonra bekâretleri en yüksek teklifi veren kişiye satılıyordu.

"Sam," diye devam etti Lysandra narin elini Sam'in koluna koyarak, "müzayede partimin hazırlıklarında çok yardımcı oldu."

Celaena o eli Lysandra'nın bileğinden koparıp atmak için ansızın duyduğu arzudan şaşkına döndü. Fahişelere sempati duyuyor diye Sam'in bu kadar... dostça davranması gerekmiyordu.

Sam boğazını temizleyerek sırtını dikleştirdi. "O kadar da faydam dokunmadı. Arobynn konuklar ve mekânın güvenliğinden emin olmak istedi."

"Önemli müşterileri hoş tutmak gerekir," diye şakıdı Lysandra. "Keşke sana kimlerin katılacağını söyleyebilseydim ama Clarisse beni öldürür. Son derece gizli tutuluyor da."

Bu kadar yeterdi. Celaena fahişenin ağzından bir kelime daha çıkacak olursa dişlerini dökeceğinden emindi. Başını eğdi, parmakları bükülüp yumruk halini aldı. Sam bu tanıdık hareketi

görünce Lysandra'nın elini kolundan itti. "Sen içeri dön."

Lysandra Celaena'ya bir kez daha sinsice gülümsedikten sonra Sam'e döndü. "Sen ne zaman geleceksin?" Dolgun kırmızı dudaklarını bükerek somurttu.

Yeter, yeter, *yeter*.

Celaena topuklarının üstünde döndü. "Kıymetli misafirinle eğlenceler," dedi omzunun üstünden.

"Celaena," dedi Sam.

Ama Celaena arkasına dönmedi, Lysandra'nın kıkır kıkır güldüğünü ve bir şeyler fısıldadığını duyduğu zaman bile, hançerini kapıp Lysandra'nın olağanüstü güzellikteki yüzüne elinden geldiğince sertçe fırlatmak için delice bir isteğe kapıldığında bile.

Lysandra'dan hep nefret ettiğini söyledi kendine. Ondan *hep* nefret etmişti. Sam'e bu şekilde dokunması, onunla bu şekilde *konuşması* bir şeyi değiştirmezdi. Ama...

Lysandra'nın bekâretinden şüphe olmasa da –öyle olmak zorundaydı çünkü– yine de kızın yapabileceği bir sürü başka şey vardı. Celaena'nın Sam'le yapmak isteyebileceği şeyler...

Celaena kendini keyifsiz, öfkeli ve önemsiz hissederek odasına gidip kapıyı yağmur damlalarıyla ıslanmış camları sarsacak kadar sertçe çarparak kapattı.

2. Bölüm

Yağmur ertesi gün de dinmedi, Celaena gök gürültüsüne uyandığında bir hizmetçi şifonyerin üstüne güzelce paket yapılmış uzun bir kutu koyuyordu. Sabah çayını içerken hediyeyi açtı, turkuvaz rengi kurdeleyi çözerken Arobynn'in ona ne gönderdiğiyle pek o kadar da ilgilenmiyormuş gibi işi ağırdan alıyordu. Bu hediyelerden hiçbiri onu bağışlamasına yetmezdi. Yine de kutuyu açıp ışıl ışıl parlayan iki altın tokayı görünce küçük bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Balık yüzgeçleri gibi şekillendirilmiş tokaların sivri uçları birer safir parçasıyla süslenmişti.

Masadan fırlayıp pencerenin yanındaki gül ağacından yapılmış tuvalet masasına koşarken neredeyse kahvaltı tepsisini deviriyordu. Becerikli ellerle tokalardan birini saçına geçirip geriye ittikten sonra sabitledi. Diğerini de başının diğer tarafına taktı, işi bitince aynadaki görüntüsüne bakıp gülümsedi. Egzotik, çekici, mağrur.

Arobynn pisliğin teki olabilirdi, Lysandra'yla arkadaşlık ediyor da olabilirdi ama zevk sahibiydi. Ah, medeniyete geri dönmek, bütün yazı onlarsız geçirmek zorunda kaldığı güzel kıyafetlerine, ayakkabılarına, makyaj malzemelerine ve bunca lükse yeniden kavuşmak ne kadar *güzeldi*!

Celaena saçlarının uçlarını inceleyip kaşlarını çattı. Ellerine bakıp tırnaklarının çevresindeki lime lime deriyi ve tırtık tırtık

olmuş tırnaklarını görünce kaşları daha da çatıldı. Alçak sesle tıslayarak gösterişli odasının bir duvarı boyunca dizilmiş pencerelere döndü. Sonbaharın başıydı, bu da Rifthold'a haftalarca yağmur yağacak demekti.

Alçak bulutların ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun arasından gri ışıkta parıldayan başkenti görebiliyordu. Kaymaktaşı duvarlardan şehrin doğu yakasındaki limanlara, kalabalık şehir merkezinden Avery Nehri'nin içeri doğru kıvrıldığı güney kıyısındaki kenar mahallelerin yıkık dökük evlerine kadar uzanan geniş bulvarlar, iç içe geçmiş soluk renkli taş evleri birbirine bağlıyordu. Binaların zümrüt rengi çatıları bile gümüşe boyanmıştı. Hepsinin üstünde yükselen cam şatonun kuleleri sisin içinde gözden kaybolmuştu.

Melisande'den gelen konvoy bundan daha kötü bir zaman seçemezdi. Sokak festivali yapmak istiyorlarsa acımasız sağanağa meydan okuyacak fazla kişi bulamayacaklardı.

Celaena yavaşça tokaları saçından çıkardı. Arobynn dün akşam baş başa yedikleri yemekte konvoyun bugün geleceğini söylemişti. Doneval'ın işini beş gün içinde bitirmek konusunda ne düşündüğünü Arobynn'e hâlâ söylememişti, Arobynn de üstüne gelmemişti. Kibar ve sevecen davranmış, Celaena'nın yemeğini kendi elleriyle servis etmiş, onunla korkmuş bir ev hayvanıyla konuşur gibi yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Celaena tekrar saçına ve tırnaklarına baktı. Son derece bakımsız, vahşi görünümlü bir ev hayvanı.

Giyinme odasına gitti. Doneval konusunda ne yapacağına sonra karar verecekti. Şimdilik yağmur bile onu biraz şımarmaktan alıkoyamazdı.

* * *

Bakım yaptırmak için tercih ettiği dükkânın çalışanları Celaena'yı görünce çok sevindi, saçının halini görünce de dehşete düştü. Ve tırnaklarının. *Ve kaşlarının! Oralarda kaşlarını hiç almamış mıydı?* Günün yarısını burada geçirdikten sonra –saçları

kesilmişti ve parlıyordu, tırnakları yumuşak ve ışıl ışıldı– Celaena şehrin ıslak sokaklarında yürümeye cesaret edebildi.

Melisande'den gelen dev konvoy şehre vardığında insanlar yağmura rağmen dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Celaena bir çiçekçi dükkânının tentesi altında durdu, dükkân sahibi kapının eşiğinden tören alayını izliyordu. Melisande konvoyu şehrin batı kapısından kaleye kadar uzanan geniş bulvarda kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Alışıldık hokkabazlar ve işleri yağmurda son derece zorlaşan ateş yiyenler vardı; dansçı kızların rüzgârda dalgalanan pantolonları dize kadar ıslanmıştı, sonra da pelerinlerin altına büzüldüklerinden muhtemelen hayal ettikleri kadar dik duramayan Çok Önemli, Çok Varlıklı Kişiler geliyordu.

Celaena uyuşmuş parmaklarını tuniğinin ceplerine soktu. Parlak renklere boyanmış üstü kapalı arabalar yavaş yavaş önünden geçiyordu. Hepsinin üstü yağmur yüzünden kapatılmıştı, bu da Celaena'nın hemen hisara dönmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Melisande küçük akıllı aletler yaratan maharetli mucitleriyle tanınıyordu. Saat düzenekleri öyle iyiydi ki canlı olduklarına yemin edebilirdiniz, berrak ve hoş sesli müzik aletleri kalbinizi parça parça edebilirdi, oyuncaklar öyle büyüleyiciydi ki kıtada hâlâ büyü olduğuna inanabilirdiniz. Bunları taşıyan arabalar kapalı olduğuna göre yağmurdan perişan olmuş sırılsıklam insanları izlemenin de bir anlamı yoktu.

Kalabalık hâlâ ana bulvara doğru aktığından Celaena dolambaçlı arka sokaklardan gitmeyi tercih etti. Sam'in de geçidi izlemek için gelip gelmediğini merak ediyordu, Lysandra'nın da onunla birlikte olup olmadığını... Sam'in sarsılmaz sadakati de buraya kadardı demek. O çöle gittikten ne kadar süre sonra Lysandra'yla bu kadar *sıkı fıkı* olmuşlardı?

Sam'in bağırsaklarını deşme düşüncesinden keyif aldığı zamanlarda her şey daha kolaydı. Anlaşılan Sam de güzel bir yüze Arobynn kadar kolay kapılıyordu. Zaten neden onun farklı olduğunu düşünmüştü ki? Kaşlarını çatarak daha hızlı yürümeye

başladı, soğuktan donmuş kollarını göğsünde birleştirmiş, yağmurdan korunmak için başını omuzlarının arasına gömmüştü.

Yirmi dakika sonra Hisar'ın antresinde üstünden süzülen sular mermer zemine damlıyordu. Bundan bir dakika sonra da sularını Arobynn'in çalışma odasındaki halıya damlatarak Doneval'ın işini bitireceğini, köle ticaretiyle ilgili şantaj evraklarını ele geçireceğini ve suç ortağı her kimse onun da icabına bakacağını söylüyordu.

* * *

Celaena ertesi sabah kendine baktığında gülümsemeyle kaş çatma arasında kaldı. Boynundan ayaklarına kadar inen siyah kıyafeti tek parça siyah kumaştan dikilmişti, deri kadar kalındı ama parlak değildi. Zırh takımı gibiydi, sadece daracıktı ve metalden değil garip bir kumaştan yapılmıştı. Gizlendikleri yerde silahlarının ağırlığını hissedebiliyordu –silahlar öyle güzel gizlenmişti ki üstünü arayan biri bile onları kaburga kemikleri sanabilirdi– kollarını deneme niyetine şöyle bir salladı.

"Dikkat et," dedi karşısında duran kısa boylu adam gözlerini kocaman açarak. "Kafamı uçuracaksın."

Antrenman odasının ahşap kaplama duvarına yaslanmış olan Arobynn arkalarından kıkırdadı. Arobynn çağırdığında Celaena hiçbir şey sormamıştı, Arobynn siyah kıyafeti ve kıyafeti tamamlayan içi tüylü çizmeleri giymesini istemişti.

"Bıçakları kınından çekmek istediğinde," dedi mucit geriye büyük bir adım atarken, "Kolunu aşağı sallayıp bileğini sertçe bükeceksin." Kendi cılız koluyla hareketi gösterdi, Celaena da tekrarladı.

Uzun ince bıçak kolundaki gizli kapakçıktan dışarı fırlayınca Celaena sırıttı. Bıçak kıyafete sabitlendiğinden koluna kaynak yapılmış kısa bir kılıç gibi duruyordu. Celaena hareketi diğer bileğiyle de yapınca diğer bıçak ortaya çıktı. Kıyafetin iç kısmında bunu sağlayan bir mekanizma olsa gerekti, yayları ve dişlileri hareket ettiren zekice tasarlanmış bir düzenek. Celaena bıçaklarını

havada sallayarak zevkle birkaç ölümcül vuruş denemesi yaptı. Bıçaklar çok kaliteliydi. Hayranlıkla kaşlarını kaldırdı. "Peki nasıl geri girecekler?"

"Ah, o biraz daha zor," dedi mucit. "Bileğini yukarı büküp şuradaki küçük düğmeye basıyorsun. Bu düğme mekanizmayı harekete geçiriyor, işte böyle." Celaena bıçağın yeniden giysinin içine kayışını izledi, sonra birkaç kez bıçağı çıkarıp tekrar yerine soktu.

Doneval ve ortağının işini dört gün sonra bitirecekti, yeni kıyafetini denemek için yeterince zamanı vardı. Dört günde Doneval'ın evinin ne kadar sıkı korunduğunu ve görüşmenin ne zaman gerçekleşeceğini öğrenebilirdi, özel bir çalışma odasında görüşüleceğini zaten bildiğinden işi daha da kolaydı.

Sonunda Arobynn'e baktı. "Bu kıyafet ne kadar?"

Arobynn yaslandığı duvardan doğruldu. "Hediye. Çizmeler de öyle." Celaena çizmesinin burnunu yer karolarına vurdu, tırtıklı kenarları ve tabandaki olukları hissedebiliyordu. Tırmanmak için mükemmeldi. Mucit çizmeler tamamen ıslansa bile koyun derisinden astarın ayaklarını vücut ısısında tutacağını söylemişti. Celaena şimdiye dek hiç böyle bir kıyafet *duymamıştı*. Bu kıyafet çalışma yöntemini bütünüyle değiştirirdi. Avantajlı duruma geçmek için kıyafete ihtiyacı yoktu. Ama o Celaena Sardothien'di, en iyi donanımı hak etmiyor muydu yani? Bu kıyafetle kimse onun Adarlan Suikastçısı konumunu sorgulayamazdı. Asla. Buna kalkışacak olurlarsa da... Wyrd onları korusundu.

Mucit son kez ölçü almak istedi, gerçi Arobynn'in verdiği ölçüler neredeyse eksiksizdi. Mucit ölçü alırken Celaena kollarını kaldırdı, adama Melisande'den buraya yaptığı yolculuk ve burada ne satmayı planladığı hakkında sorular sordu. Adam usta bir mucit olduğunu söyledi, inanılmaz şeyler imal etme konusunda uzmandı. Hem zırh hem de cephanelik vazifesi gören ve rahatça giyilecek kadar hafif olan kıyafetler gibi.

Celaena omzunun üzerinden Arobynn'e baktı, Arobynn şaşkın bir gülümsemeyle mucidi sorguya çeken Celaena'yı izliyordu. "Kendine de yaptırıyor musun?"

"Elbette. Sam'e de. Sadece en iyi çalışanlarıma." Celaena, Arobynn'in "suikastçı" sözünü kullanmadığını fark etti ama mucit kim olduklarını düşünüyor idiyse de yüzünden bir şey belli etmedi.

Celaena şaşkınlığını gizleyemedi. "Sen Sam'e hiç hediye vermezsin."

Arobynn omuz silkip tırnaklarına baktı. "Sam kıyafetin parasını ödeyecek. İkinci sağ kolumu bütünüyle korunmasız bırakamam, değil mi?"

Celaena yaşadığı şoku bu kez daha iyi gizledi. Böyle bir kıyafet küçük bir servet değerinde olmalıydı. Malzemeler bir yana, mucidin kıyafeti yaratmak için harcadığı zaman... Arobynn onu Kızıl Çöl'e yolladıktan hemen sonra kıyafetleri ısmarlamış olmalıydı. Belki de olanlardan dolayı gerçekten üzülmüştü. Ama Sam'i kıyafeti satın almaya zorlamak...

Saat on biri vurdu, Arobynn derin derin iç geçirdi. "Bir toplantım var." Yüzüklü elini mucide doğru salladı. "İşin bitince faturayı uşağıma verirsin." Mucit, Celaena'nın ölçülerini almaya devam ederken başını salladı.

Arobynn dans eder gibi zarif adımlarla Celaena'nın yanına geldi. Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Dönmene çok sevindim," diye fısıldadı saçlarının arasından. Sonra kendi kendine ıslık çalarak odadan çıktı.

Mucit, ne işe yarayacaksa, çizmesinin burnuyla dizinin arasını ölçmek için yere diz çökmüştü. Celaena boğazını temizleyip Arobynn'in duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olana dek bekledi. "Size bir parça örümcek ipeği versem şu üniformalardan birine ekleyebilir misiniz? Çok küçük bir parça, o yüzden kalbin üzerine yerleştirilsin istiyorum." Elleriyle çöl şehri Xandria'daki satıcının verdiği kumaşın büyüklüğünü gösterdi.

Örümcek ipeği at büyüklüğündeki stygia örümcekleri tarafından yapılan yarı efsanevi bir materyaldi, öyle nadir bulunurdu ki ipeği almak için cesaret edip örümceklerin karşısına bizzat çıkmanız gerekirdi. Ve altın karşılığında alamazdınız. Hayır, örümcekler rüyalar, hatıralar ve ruhlar gibi şeyler isterdi. Celaena'nın

karşılaştığı satıcı yüz metre ipek alabilmek için gençliğinin yirmi yılını vermişti. Ve uzun, ilginç bir sohbetin ardından Celaena'ya birkaç metrelik örümcek ipeği hediye etmişti. *Bir hatıra* demişti. *Her şeyin bir bedeli olduğunu hatırlatsın diye.*

Mucidin gür kaşları yukarı kalktı. "O... olabilir. Kıyafetin içine mi dışına mı? Herhalde içine," dedi kendi sorusunu yanıtlayarak. "Dış kısma dikersem yanardöner olduğu için siyahın üzerinde fazla dikkat çekebilir. Ama hiçbir bıçağın işlemesine izin vermez, tam da ancak kalbi koruyacak büyüklükte. Ah, on metre örümcek ipeği için neler vermezdim! Kimse seni mağlup edemez tatlım."

Celaena hafifçe gülümsedi. "Kalbi koruduğu sürece evet."

* * *

Celaena mucidi salonda bıraktı. Kıyafeti öbür güne hazır olacaktı.

Dışarı çıkarken Sam'le karşılaştığına hiç şaşırmadı. Antrenman salonunda mankenin üstünde Sam'i bekleyen kıyafeti görmüştü. Koridorda baş başalarken Sam, Celaena'nın üstündeki kıyafeti inceledi. Celaena kıyafeti çıkardıktan sonra tekrar aşağı inip mucide geri getirecekti, böylece mucit Rifthold'da kalacağı süre için tuttuğu dükkânda son ayarlamaları yapabilecekti.

"Havalıymış," dedi Sam. Celaena ellerini kalçasına koyacakken vazgeçti. Alışana kadar hareketlerine dikkat etmesi gerekiyordu, yoksa birini deşebilirdi. "Bu da mı hediye?"

"Sakıncası mı var?"

Dün Sam'i hiç görmemişti ama kendisi de ortalarda pek görünmemişti zaten. Sam'den kaçıyor değildi, sadece yanında Lysandra'yı da görecekse Sam'i görmek istemiyordu. Ama Sam'in herhangi bir göreve gitmemiş olması ilginçti. Diğer suikastçıların çoğu ya çeşitli işleri koşturmak üzere uzaktaydı ya da evde vakit geçiremeyecek kadar meşguldü. Ama Sam sürekli Hisar'da kalıyor ya da Lysandra ve madama yardım ediyor gibiydi.

Sam kollarını göğsünde kavuşturdu. Beyaz tişörtü o kadar

dardı ki Celaena onun kaslarının kımıldadığını görebiliyordu. "Elbette yok. Yine de Arobynn'den hediye kabul etmen beni biraz şaşırttı. Yaptığı şeyden sonra onu nasıl bağışlayabilirsin?"

"Bağışlamak ha! Lysandra'yla gönül eğlendirip davetlere katılan, bütün yaz... her ne yaptıysanız işte onları yapan ben değilim!"

Sam hafif bir hırıltı çıkardı. "Bunların beni gerçekten eğlendirdiğini mi sanıyorsun?"

"Kızıl Çöl'e gönderilen sen değildin tabii."

"İnan binlerce kilometre uzakta olmayı tercih ederdim."

"Sana *inanmıyorum*. Senin söylediğin bir şeye nasıl inanabilirim ki?"

Sam'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Seni ilgilendirmez. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Özellikle de *seninle* Sam Cortland."

"Öyleyse devam et," dedi Sam soluyarak. "Arobynn'in odasına dönüp *onunla* konuş. Bırak sana hediyeler alsın, saçını okşasın, aldığımız en kârlı işleri sana teklif etsin. Onu bağışlaman için ödemesi gereken bedeli bulması uzun sürmez, özellikle de..."

Celaena, Sam'i itti. "*Sakın* beni yargılamaya kalkma. Tek kelime daha edeyim deme."

Sam'in çenesinde bir kas seğirdi. "Bana uyar. Nasıl olsa dinlemeyeceksin. Celaena Sardothien ve Arobynn Hamel: ayrılmaz ikili, dünyanın sonuna dek. Biz geri kalanlar görünmeziz sanki."

"Buna kıskançlık derler. Özellikle de bu yaz üç ayı Arobynn'le geçirdiğin düşünülürse. Ne oldu peki ha? Arobynn'in gözdesi olmayı başaramadın mı? Yoksa seni yetersiz mi buldu?"

Sam yüzünü kızın yüzüne öyle hızlı yaklaştırdı ki Celaena neredeyse geri sıçrayacaktı. "Bu yazın benim için nasıl geçtiği konusunda *hiçbir* fikrin yok. Hem de *hiç* Celaena."

"Güzel. Zaten umurumda da değil."

Sam'in gözleri öyle kocaman açılmıştı ki Celaena farkına varmadan ona vurmuş olduğundan şüphelendi. Sonunda Sam geri çekildi, Celaena da hışımla yanından geçip gitti. Sam'in yeniden konuştuğunu duyunca olduğu yerde durdu, "Arobynn'i bağışlamak için ne istediğimi öğrenmek ister misin Celaena?"

Celaena yavaşça döndü. Devam eden yağmur yüzünden koridor gölgeler ve ışık içindeydi. Sam bir heykel kadar kıpırtısız duruyordu. "Bir daha sana elini kaldırmayacağına yemin etmesini istedim. Onu ancak bu şartla bağışlayacağımı söyledim."

Sam karnına bir yumruk indirse daha iyiydi. Celaena o zaman daha az acı duyardı. Utançtan oracıkta dizlerinin üstüne çökmemek için yürümeye devam etti.

* * *

Bir daha Sam'le konuşmak istemiyordu. Gözlerine nasıl bakabilirdi? Arobynn'e *onun için* yemin ettirmişti. Minnettarlık ve suçluluk karışımı duygularını kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu. Sam'den nefret etmek çok daha kolaydı... ya da Sam'in Arobynn'in verdiği ceza yüzünden onu suçlaması. Koridorda ona zalimce şeyler söylemişti, nasıl özür dileyebilirdi?

Arobynn öğle yemeğinden sonra odasına gelip elbiselerinden birini ütületmesini söyledi. Duyduğuna göre Doneval o akşam tiyatroda olacaktı, yapacağı görüşmeye dört gün kala Celaena'nın da tiyatroda bulunması yararına olurdu.

Celaena, Doneval'ı takip etmek için bir plan yapmıştı ama Arobynn'in locasından adamı gözetleme teklifini reddedecek kadar kibirli değildi, böylece Donevan'ın kimlerle konuştuğunu, yanında kimlerin oturduğunu, korumasını kimlerin yaptığını görebilirdi. Ayrıca orkestra eşliğindeki klasik dans gösterisine de hayır diyemezdi. Ama Arobynn başka kimlerin onlarla geleceğini söylemedi.

Celaena, Arobynn'in arabasına binip de Lysandra ve Sam'i görünce bunu acı bir şekilde öğrenmiş oldu. Arobynn sakin bir sesle müzayedesine dört gün kalan genç fahişenin mümkün olduğunca kendini göstermesi gerektiğini açıkladı. Sam de fazladan güvenlik sağlamak için onlarla geliyordu.

Celaena, Sam'e bir bakış attıktan sonra arkasındaki sıraya oturdu. Sam ters bir şeyler söylemesini bekliyormuş gibi kaskatı kesilmiş omuzlar ve temkinli gözlerle onu izliyordu. Yaptığı şey-

den dolayı alay etmesini beklermiş gibiydi. Bu kadar zalim olduğunu düşünebilir miydi gerçekten? Celaena hafifçe midesinin bulandığını hissederek gözlerini kaçırdı. Lysandra ise karşıdan Celaena'ya gülümsemekle yetinip Arobynn'in koluna girdi.

3. BÖLÜM

Refakatçiler onları Arobynn'in özel locasında karşıladı, ıslak pelerinlerini alıp ellerine köpüklü şarap dolu kadehler verdiler. Arobynn'in tanıdıklarından biri hemen merhaba demek için içeri daldı, Arobynn, Sam ve Lysandra kadife döşeli antrede kalıp sohbet etmeye koyuldular. Lysandra'nın Arobynn'in arkadaşıyla flörtleşme denemesini izlemek gibi bir isteği olmayan Celaena kırmızı perdenin arkasına geçip her zaman oturduğu sahneye en yakın koltuğa yerleşti.

Arobynn'in locası devasa salonun yan tarafında, hemen hemen tam ortada olduğu için Celaena sahneyi ve orkestrayı tam olarak görüyordu ama loca boş kraliyet localarına gıptayla bakmasına imkân tanıyacak kadar da açılıydı. Bütün kraliyet locaları o çok imrenilen merkez pozisyonundaydı ve hepsi de boş duruyordu. Ne yazık.

Celaena zemin koltuklarını ve diğer locaları gözden geçirip bakışlarını ışıldayan mücevherlerde, ipek elbiselerde, flüt kadehlerdeki köpüklü şarapların altın parıltısında gezdirip kalabalıktan yükselen mırıltıları dinledi. Kendini evindeymiş gibi hissettiği, çok mutlu olduğu bir yer varsa o da burasıydı; kırmızı kadifeden perdeleriyle, cam avizeleriyle ve üstlerinde yükselen kubbe şeklindeki varaklı tavanıyla bu tiyatroydu. Tiyatronun şehrin tam göbeğine, Suikastçılar Hisarı'na yirmi dakika mesa-

feye inşa edilmiş olması sadece tesadüf müydü yoksa özellikle mi böyle planlanmıştı? Tiyatroya Hisar'dan iki kat daha uzak olan yeni dairesine alışmakta zorlanacağını biliyordu. Bu fedakârlığa katlanmaya razıydı... yeter ki doğru zamanı bulup borçlarını ödeyip taşınacağını Arobynn'e söylesin. Söyleyecekti. Yakında.

Halının üstünde Arobynn'in kendinden emin, rahat adımlarını hissetti, Arobynn omzunun üzerinden eğilirken sırtını dikleştirdi. "Doneval tam karşıda," diye fısıldadı Arobynn, sıcak nefesi Celaena'nın tenine vuruyordu. "Sahneye üçüncü loca, ikinci koltuk sırası."

Celaena hemen öldürmekle görevlendirildiği adamı buldu. Uzun boylu, orta yaşlı bir adamdı, açık sarı saçları, yanık bir teni vardı. Yakışıklı sayılmasa da göze batan bir çirkinliği de yoktu. Kaslı değildi ama kilolu da sayılmazdı. Menekşe rengi tuniği dışında –ki bu mesafeden bile pahalı olduğu anlaşılıyordu– dikkat çekici bir yanı yoktu.

Locada birkaç kişi daha vardı. Yirmili yaşlarının sonlarında uzun boylu zarif bir kadın loca perdesinin yanında duruyordu, etrafını erkekler sarmıştı. Koyu renk parlak saçlarında süslü bir taç ışıldamasa da duruşunda asil bir hava vardı.

"Leighfer Bardingale," diye mırıldandı Celaena'nın bakışını izleyen Arobynn. Doneval'ın eski karısı... Ve Celaena'yı kiralayan kişi. "Anlaşmalı bir evlilikti. Leighfer, Doneval'ın servetini istiyordu, Doneval da Leighfer'ın gençliğini. Ama çocukları olmayınca ve Doneval'ın bazı... istenmeyen davranışları ortaya çıkınca Leighfer kendini bu evlilikten sıyırmayı başardı, hâlâ genç ama çok daha zengin olarak."

Bardingale gerçekten akıllıydı. Doneval'ı öldürtmeyi planlıyorsa dostuymuş gibi davranarak şüpheleri kendinden uzaklaştıracaktı. Bardingale kibar ve zarif bir leydi gibi görünebilirdi ama Celaena kadının damarlarında buz gibi bir çeliğin aktığını tahmin edebiliyordu. Ayrıca dostlarına ve müttefiklerine sarsılmaz bir sadakat duygusuyla bağlıydı ve kendini insan haklarını savunmaya adamış olsa gerekti. Görür görmez kadına hayranlık duymamak zordu.

"Ya diğerleri?" diye sordu Celaena. Doneval'ın arkasındaki perdenin aralığından üç iriyarı adam seçiyordu, üçü de koyu grilere bürünmüştü, korumaya benziyorlardı.

"Dostları ve sermayedarları. Bardingale ve Doneval bazı işlerde hâlâ ortaklar. Arkadaki üç adam da Doneval'ın korumaları."

Celaena başını salladı, Sam ve Lysandra, Arobynn'in arkadaşıyla vedalaşıp locaya girmeseydi belki başka sorular da sorabilirdi. Balkon korkuluğu boyunca üç koltuk vardı, üç de arkada. Arobynn ve Sam arka tarafa otururken Lysandra'nın yanına yerleşmesi Celaena'nın canını sıktı.

"Ah, *baksana* ne çok insan var," dedi Lysandra. Boynunu korkuluğun üzerinden uzatırken buz mavisi elbisesinin derin dekoltesi göğüslerini pek gizleyemiyordu. Önemli isimleri saymaya başlayınca Celaena saf saf saçmalayan fahişeyi susturdu.

Celaena arkasında oturan Sam'in yalnızca sahneyi gizleyen altın rengi kadife perdelere odaklandığını hissedebiliyordu. Ona bir şey söylemeliydi, özür dilemeli, teşekkür etmeli ya da sadece... sıcak bir kelam etmeliydi. Sam'in de bir şey söylemek ister gibi gerildiğini hissediyordu. Tiyatronun bir yerlerinde vuran gong seyircilere yerlerini almalarını haber verdi.

Şimdi söylemezse hiç söyleyemeyecekti. Kalbinin neden böyle hızlı hızlı attığını bilmiyordu ama fazla düşünmeden başını çevirip Sam'e baktı. Sam'in giysilerine bir göz atıp, "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi.

Sam'in kaşları yukarı kalktı, Celaena hemen önüne dönüp tüm dikkatini perdeye verdi. Sam'e yakışıklı demek az gelirdi ama... eh, hiç değilse kibarca bir şey söylemişti işte. Kibar olmaya çalışmıştı. Nedense bu kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Celaena ellerini kırmızı elbisesinin kucak kısmında bitiştirdi. Elbisesinin dekoltesi Lysandra'nınki kadar derin değildi ama kolları ve omuzları açıkta olduğundan kendini Sam'in önünde hayli çıplak hissediyordu. Saçlarını kıvırıp bir omzunun üzerine dökmüştü, boynundaki yara izini saklamaya çalıştığı falan yoktu tabii.

Doneval koltuğuna yerleşip gözlerini sahneye dikti. Bu kadar bıkkın ve işe yaramaz görünen bir adam nasıl olur da sadece birkaç

kişinin değil bütün ülkesinin kaderinden sorumlu olabilirdi? Yurttaşlarına ve bu işten zarar görecek kölelere yapmak üzere olduğu şeyden dolayı başını utançla önüne eğmek yerine nasıl olup da bu tiyatroda böyle oturabilirdi? Bardingale'in çevresini saran adamlar onu yanaklarından öpüp kendi localarına gittiler. Doneval'ın üç eşkıyası adamlar giderken büyük bir dikkatle onları izledi. Demek ki canı sıkılmış miskin korumalar değillerdi. Celaena kaşlarını çattı.

O anda avizeler kubbeye doğru çekilip ışıkları söndürüldü, orkestra çalmaya başlarken kalabalık açılış notalarını duyabilmek için sessizliğe büründü. Karanlıkta Doneval'ı görmek neredeyse imkânsızdı.

Sam'in eli omzuna dokundu, Sam ağzını kulağına yaklaştırıp fısıldadığında Celaena az kalsın korkudan havaya sıçrayacaktı, "Çok güzel görünüyorsun," dedi Sam. "Gerçi bunu zaten bildiğine bahse girerim." Büyük ihtimalle biliyordu.

Celaena yan yan Sam'e baktı, Sam sırıtarak tekrar arkasına yaslandı.

Celaena gülümsememek için kendini zor tuttu, seyirciyi hikâyeye hazırlayan gizemli bir müzik sesi yükselince başını sahneye çevirdi. Gölgelerden ve sisten bir dünya. Yaratıkların ve efsanelerin şafak öncesinin karanlığında yaşadığı bir dünya.

Altın rengi perde açılırken Celaena hiç kımıldamadan bekledi, sonra kendini ve bildiği her şeyi unuttu.

* * *

Müzik Celaena'yı kendinden geçirdi.

Danslar nefes kesiciydi evet, anlatılan hikâye de çok güzeldi –prensesi kurtarmaya çalışan bir prens ve ona yardım etmesi için yakaladığı kurnaz kuşun hikâyesiydi– ama asıl etkileyici olan müzikti.

Bundan daha güzel, insana bundan daha zarif acı çektiren bir şey olabilir miydi? Müzik hızla sona yaklaşıp ayaklarını yerden keserken Celaena koltuğun kolçaklarını sıkıp parmaklarını kadifeye batırdı.

Davula her vuruluşunda, flütün her titreyişinde ve borunun her üflenişinde Celaena müziği bütün teninde ve kemiklerinde hissediyordu. Müzik onu paramparça ediyor, sonra yeniden bütün haline getiriyordu, tekrar tekrar parçalara ayrılıp duruyordu.

Sonra en sevdiği sesler doruk noktasında bir araya toplanıp sonsuzluğun içinde yankılanana dek yükseldi. Son nota yükselirken Celaena'nın boğazından boğuk bir ses çıktı, gözlerine dolan yaşlar yüzüne dökülmeye başladı. Kimin gördüğü umurunda değildi.

Sonra sessizlik.

Sessizlik hayatta duyduğu en kötü şeydi. Sessizlik etrafında ne varsa geri getirdi. Alkışlar yükselirken Celaena ayağa kalktı, avuçları patlayana dek alkışlarken hâlâ ağlıyordu.

"Celaena, içinde bir parça olsun insani duygu kaldığını bilmiyordum," diye fısıldadı Lysandra eğilerek. "Ayrıca performansı *o kadar da* iyi bulmadım."

Sam, Lysandra'nın koltuğunun sırt kısmını kavradı. "Kapa çeneni Lysandra."

Arobynn uyarmak için dilini şaklattı ama Sam'in onu savunması içinde hoş bir his uyandırsa da Celaena alkışlamayı sürdürdü. Alkışlar bir süre daha devam etti, tekrar tekrar perdenin arkasından çıkıp selam veren dansçılar çiçek yağmuruna tutuldu. Celaena gözyaşları kuruyana, salon boşalmaya başlayana dek alkışlamaya devam etti.

Doneval'a bakmak aklına geldiğinde locanın boş olduğunu gördü.

Arobynn, Sam ve Lysandra da locadan ayrılmıştı, hem de alkışlamayı bırakmasından uzun süre önce. Ama Celaena alkışlamaya son verdikten sonra da locada kalıp gözlerini perdesi kapanmış sahneye dikti, orkestranın enstrümanları toparlayışını izledi.

Tiyatrodan son çıkan oydu.

* * *

O akşam Hisar'da da bir parti vardı, Lysandra, madamı ve Arobynn'in bu aralar sevdiği ressamlar, filozoflar ve yazarlar davet edilmişti. Neyse ki parti oturma odalarının birinde veriliyordu, yine de kahkahalar ve müzik sesi ikinci katı bütünüyle doldurmuştu. Arabayla eve dönerken Arobynn, Celaena'dan partiye katılmasını istemişti ama Celaena'nın istediği en son şey Arobynn'in, Sam'in ve diğer herkesin Lysandra'ya yaltaklanmasını izlemekti. O yüzden yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini söyledi.

Oysa hiç de yorgun değildi. Duygusal olarak tükenmiş olabilirdi ama saat daha on buçuktu ve elbisesini çıkarıp yatağa girme düşüncesi son derece acınası geliyordu. O Adarlan Suikastçısı'ydı; köleleri serbest bırakmış, Asterion atlarını çalmış ve Sessiz Usta'nın saygısını kazanmıştı. Elbette erkenden yatağa girmekten daha iyi bir şey yapabilirdi.

Böylece müzik odalarından birine süzüldü, oda arada bir duyulan kahkahalar dışında hayli sessizdi. Diğer suikastçılar ya partide ya da vazife peşindeydi. Celaena piyanonun kapağını açarken odada elbisesinin hışırtılarından başka ses yoktu. Piyano çalmayı on yaşındayken öğrenmişti –Arobynn can almak dışında hiç değilse seçkin bir becerisi olsun diye öğrenmesini istemişti– ve hemen âşık olmuştu. Artık ders almasa da vakit buldukça piyano çalıyordu.

Tiyatrodaki müzik hâlâ zihninde yankılanıyordu. Aynı notalar ve armoniler tekrar tekrar aklından geçiyordu. Teninin altında uğuldadıklarını, kalbinin ritmine ayak uydurduklarını hissediyordu. Müziği bir kez daha duymak için neler vermezdi!

Tek eliyle birkaç nota çaldı, parmaklarını yerleştirip aklındaki müziğe uymaya çalışarak yeniden denedi. Tanıdık melodi yavaş yavaş oturmaya başladı.

Ama çaldığı sadece birkaç notaydı, bu da sadece piyanoydu, orkestra değil; tuşlara daha sert basarak nakarat kısmını çıkarmaya çalıştı. Neredeyse oluyordu ama tam değil. Notaları kafasında çaldığı gibi eksiksiz hatırlayamıyordu. Onları bir saat önce hissettiği gibi hissetmiyordu.

Birkaç dakika daha denedi ama sonunda piyanonun kapağını çarparak kapatıp odadan çıktı. Koridorda bir duvara yaslanmış duran Sam'le karşılaştı. Bunca zaman piyanoyla cebelleşmesini mi dinlemişti yani?

"Yaklaştın ama tam olmadı, değil mi?" dedi Sam. Celaena ona ters ters bakıp odasına doğru yürüdü, oysa gecenin kalanını odasında tek başına oturarak geçirmek istemiyordu. "Hatırladığın gibi çalamamak seni deli etmiş olmalı." Sam peşi sıra yürüyerek yetişti. Gece mavisi tuniği teninin altın rengini ortaya çıkarmıştı.

"Öylesine oyalanıyordum," dedi Celaena. "Biliyorsun ki *her konuda* mükemmel olamam. Bu siz geri kalanlara haksızlık olur, öyle değil mi?" Koridorun ilerisindeki oyun odasında biri neşeli bir melodi çalmaya başlamıştı.

Sam dudağını ısırdı. "Neden tiyatrodan sonra Doneval'ı takip etmedin? Sadece dört günün kalmadı mı?" Sam'in bunu bilmesi Celaena'yı şaşırtmadı, üstlendiği görevler genellikle *o kadar* gizli tutulmazdı.

Müziği bir kez daha duymak için yanıp tutuşmaya devam ederek durdu. "Bazı şeyler ölümden daha önemlidir."

Sam'in gözleri ışıldadı. "Biliyorum."

Sam gözlerini kaçırmayınca Celaena kıvranmamak için kendini zor tuttu. "Neden Lysandra'ya yardım ediyorsun?" Bunu neden sorduğunu bilmiyordu.

Sam kaşlarını çattı. "O kadar da kötü biri değil aslında. Diğer insanlardan uzaktayken daha... iyi. Bunu söylediğim için beni paylama ama sen alay etsen de Lysandra bu yolu kendisi seçmedi, tıpkı bizim gibi." Başını iki yana salladı. "Sadece dikkatini çekmek istiyor... ve varlığını kabullenmeni sağlamak."

Celaena dişlerini sıktı. Elbette Sam, Lysandra'yla baş başa dünyanın vaktini geçirmişti. Ve elbette onu sempatik buluyordu. "Lysandra'nın *ne* istediği pek de umurumda değil. Soruma hâlâ cevap vermedin. *Neden* ona yardım ediyorsun?"

Sam omuz silkti. "Çünkü Arobynn öyle yapmamı söyledi. Ben de suratımın tekrar dağıtılmasını istemediğim için bunu sorgulayacak değilim."

"O... o sana da mı o kadar zarar verdi?"

Sam hafifçe güldü ama şarap kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetçi telaşla yanlarından geçip gidene dek cevap vermedi. Kimsenin onları duymayacağı bir odada konuşsalardı muhtemelen daha iyi ederlerdi ama Sam'le baş başa kalma fikri Celaena'nın nabzının deli gibi atmasına yol açıyordu.

"Bir gün kendimi bilmeden yattım, sonraki üç günü de bilincim sürekli gidip gelerek geçirdim," dedi Sam.

Celaena tıslayarak ağır bir küfür savurdu.

"Seni Kızıl Çöl'e gönderdi," diye devam etti Sam, sesi yumuşak ve alçak çıkıyordu. "Ama benim cezam o gece sana dayak atışını izlemek zorunda kalmaktı."

"Neden?" Düşünmeden sorduğu bir soru daha.

Sam iyice yaklaştı, Celaena şimdi tuniğinin sırma işlemeli detaylarını görebiliyordu. "Kafatası Körfezi'nde yaşadıklarımızdan sonra bunun cevabını biliyor olman gerek."

Celaena şimdi düşününce cevabı bilmek istemiyordu. "Lysandra için teklif mi yapacaksın?"

Sam bir kahkaha patlattı. "Teklif mi? Celaena, hiç param yok ki. Elime geçen para Arobynn'e borcumu ödemeye gidiyor. İstesem bile..."

"İster misin?"

Sam miskince gülümsedi. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Arobynn'in dayağı beyninde hasar bıraktı mı diye anlamaya çalışıyorum da ondan."

"Lysandra'yla romantik bir yaz geçirmiş olmamdan mı korkuyorsun?" O katlanılmaz sırıtış hâlâ oradaydı.

Celaena'nın içinden Sam'in yüzünü yolmak geçiyordu. Onun yerine başka bir silah seçti. "Umarım geçirmişsindir. *Ben* bu yaz kesinlikle çok eğlendim."

Bunu duyunca Sam'in yüzündeki sırıtış soluverdi. "Ne demek istiyorsun?"

Celaena kırmızı elbisesindeki görünmez bir toz zerresini silkeledi. "Şöyle söyleyeyim ki Sessiz Usta'nın oğlu diğer Sessiz Suikastçılar'dan çok daha sıcakkanlıydı." Yalan da sayılmazdı.

Ilias onu öpmeye kalkmıştı ve Celaena da bu ilgiden hoşlanmıştı ama aralarında bir şey başlasın istememişti.

Sam'in beti benzi attı. Celaena'nın sözleri hedefi vurmuştu ama bu onu düşündüğü kadar tatmin etmemişti. Sam'in bu kadar etkilenmesi onu... ah, ne diye Ilias'ın sözünü etmişti ki sanki?

Eh, nedenini gayet iyi biliyordu. Sam dönüp gidecekken Celaena kolundan yakaladı. "Doneval işinde bana yardım et," dedi birden. Buna ihtiyacı yoktu aslında ama onun için yaptığı şeye karşılık Sam'e sunabileceği en iyi teklif buydu. "Paranın... paranın yarısını sana veririm."

Sam alaycı alaycı güldü. "Paran senin olsun. Bana lazım değil. Bir köle ticareti anlaşmasını daha mahvetmek bana yeter." Celaena'nın yüzünü incelerken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yardımımı istediğinden emin misin?"

"Evet," dedi Celaena. Sesi biraz boğuk çıkmıştı. Sam alay edip etmediğini anlamak için dikkatle Celaena'nın gözlerine baktı. Sam'de uyandırdığı bu güvensizlik yüzünden Celaena kendinden nefret ediyordu.

Ama Sam sonunda başını salladı. "Öyleyse yarın başlıyoruz. Doneval'ın evine bir göz atalım. Tabii sen zaten yapmadıysan." Celaena başını iki yana salladı. "Kahvaltıdan sonra odana uğrarım."

Celaena başını salladı. Sam'e söylemek istediği başka şeyler de vardı ve gitmesini istemiyordu ama boğazı söylenmeyen kelimelerle öylesine doluydu ki tıkanıp kalmıştı. Gitmek üzere döndü.

"Celaena." Dönüp Sam'e bakarken kırmızı elbisesi etrafında savruldu. Sam yan yan sırıtırken gözleri ışıldıyordu. "Bu yaz seni özledim."

Celaena göz kırpmadan Sam'in bakışlarına karşılık verip gülümsedi, "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama her ne kadar eziğin teki de olsan ben de seni özledim Sam Cortland."

Sam kıkırdamakla yetinip partiye dönmek üzere elleri cebinde yürümeye başladı.

4. BÖLÜM

Celaena ertesi gün öğleden sonra bir zebani heykelinin gölgesine çöküp uyuşmuş bacaklarını esneterek hafifçe inledi. Genelde maske takardı ama yağmur yağarken maske görüşünü daha da kısıtlayacaktı. Yine de maskesiz olduğu için kendini çıplak hissediyordu.

Yağmur taşları da kayganlaştırdığından pozisyon alırken çok daha dikkatli olması gerekiyordu. Altı saat. Altı saat boyunca çatının tepesinden sokağın karşısını, Doneval'ın burada kalacağı süre için kiraladığı iki katlı evi gözetlemişti. Burası en çok rağbet gören ve şehrin tüm evlerini dolaşan en devasa bulvarının hemen yanındaydı. Masif beyaz taştan inşa edilmiş evin kiremitleri yeşildi ve girift oymalarla süslü pencere pervazlarına ve kapılarına kadar şehirdeki diğer zengin evleri gibiydi. Ön bahçedeki çimler itinayla biçilmişti ve yağmurda bile hizmetçiler evin çevresinde koşturup içeriye yiyecek, çiçek ve başka şeyler taşıyordu.

Bu Celaena'nın dikkatini çeken ilk şeydi, eve bütün gün birileri gelip gitmişti. Ve her yerde muhafızlar vardı. Eve giren hizmetçilerin yüzüne dikkatle bakıyorlar, bazılarının ödünü patlatıyorlardı.

Çıkıntıda yavaşça ilerleyen çizme sesleri duyuldu, Sam zebani heykelinin gölgesine kayıverdi, evin diğer tarafını gözetlemekten geliyordu.

"Her köşede bir muhafız var," diye fısıldadı Celaena'nın yanına yerleşirken. "Ön kapıda üç, bahçe kapısında iki muhafız. Sen arka tarafta kaç kişi saydın?"

"Evin iki yanında birer kişi ahırların yanında üç kişi daha. Ayrıca yabana atılacak türden muhafızlar değiller. Onları ortadan kaldıracak mıyız yoksa atlatacak mıyız?"

"Öldürmemeyi tercih ederim," dedi Celaena. "Ama zamanı gelince atlatabilir miyiz diye bakacağız. İki saatte bir nöbet değiştiriyorlar. Görevi sona erenler eve giriyor."

"Doneval hâlâ gelmedi mi?"

Celaena, Sam'e hafifçe yaklaşırken başını salladı. Bunu buz gibi yağmurda Sam'in sıcaklığından faydalanmak için yapmıştı elbette. Sam'in de ona iyice sokulduğunu fark etmemeye çalıştı. "Gelmedi."

Doneval neredeyse bir saat önce gitmişti, yanında granitten oyulmuş gibi görünen devasa cüsseli bir adam vardı. Koruma arabayı gözden geçirmiş, arabacıyı ve uşağı iyice incelemiş, Doneval içeri yerleşene kadar kapıyı tutmuş, ardından da kendi binmişti. Anlaşılan Doneval elindeki köle sempatizanları listesinin ne kadar iştah kabartıcı ve önemli olduğunu iyi biliyordu. Celaena şimdiye dek bu tür güvenlik tedbirlerini nadiren görmüştü.

Evi ve bahçeyi incelemiş, binanın taşlarından pencerelerde ne tür sürgü olduğuna, yanındaki çatılarla evin çatısı arasındaki mesafeye kadar her şeyi öğrenmişlerdi. Yağmura rağmen Celaena ikinci kat penceresinden uzun bir koridor seçebiliyordu. Çarşaflar ve battaniyeler taşıyan hizmetçiler odalardan çıkıyordu, demek bunlar yatak odalarıydı. Dört yatak odası. Koridorun ortasındaki merdiven boşluğunun yanında bir malzeme dolabı vardı. Koridora süzülen ışığa bakılırsa ana merdivenler açık ve büyük olmalıydı, tıpkı Suikastçılar Hisarı'nda olduğu gibi. Hizmetçi geçidini bulmadıkça saklanma şansları yoktu.

Ama şanslıydılar, Celaena hizmetçilerden birinin bir yığın akşam gazetesiyle ikinci kattaki odalardan birine girdiğini gördü. Birkaç dakika sonra da odaya kova ve şömine temizleme gereçleriyle bir oda hizmetçisi girdi. Celaena bu odadaki çarşafların

değiştirildiğini görmemişti, o yüzden girip çıkan hizmetçilere özellikle dikkat ediyorlardı.

Burası Arobynn'in sözünü ettiği özel çalışma odası olmalıydı. Doneval'ın büyük ihtimalle birinci katta usulüne uygun bir çalışma odası vardı ama kirli anlaşmalar yapıyorsa gerçek işini evin daha gizli bir köşesine taşıması mantıklıydı. Ama hâlâ görüşmenin ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyorlardı. Kararlaştırılan günün herhangi bir ânı olabilirdi.

"İşte geldi," diye fısıldadı Sam. Doneval'ın arabası evin önünde durdu, irikıyım koruma arabadan inip sokağı gözden geçirdikten sonra işadamına inmesini işaret etti. Celaena'nın içinde Doneval'ın aceleyle eve girmesinin tek nedeni sağanak değilmiş gibi bir his uyandı.

Tekrar gölgeye çekildiler. "Sence nereye gitti?" diye sordu Sam.

Celaena omuzlarını kaldırdı. Eski karısının Hasat Dolunayı partisi bu akşamdı, onunla ilgili bir şey olabilirdi ya da Melisande'nin bugün şehir merkezinde ev sahipliği yaptığı sokak festivaliyle. Celaena ve Sam şimdi birbirlerine o kadar sokulmuşlardı ki Celaena'nın bir tarafına rehavet veren bir sıcaklık yayılıyordu. "Hayırlı bir yer olmadığı kesin."

Sam kıs kıs güldü, gözleri hâlâ evdeydi. Birkaç dakika hiç konuşmadılar. Sonunda Sam konuşmaya başladı, "Demek Sessiz Usta'nın oğlu..."

Celaena inler gibi bir ses çıkardı.

"Tam olarak ne kadar yakındınız?" Sam dikkatini eve vermiş olsa da yumruklarını sıktığı Celaena'nın gözünden kaçmadı.

Ona gerçeği söylesene ahmak!

"Ilias'la aramızda hiçbir şey olmadı. Sadece biraz flört ettik... Hiçbir şey olmadı."

"Eh," dedi Sam bir an düşündükten sonra, "Lysandra'yla da bir şey olmadı. Olacağı da yok. Asla."

"*Neden* bunu önemsediğimi düşünüyorsun?" Gözlerini eve dikme sırası Celaena'daydı.

Sam omzuyla onu dürttü, "Artık *dost* olduğumuza göre bilmek istersin diye düşündüm."

Celaena alev alev yanan yüzü kapüşonu tarafından büyük ölçüde gizlendiği için minnettardı. "Beni kes daha iyi."

"Bazen benim içimden de öyle yapmak geliyor. Yine de merak ediyorum, Suikastçılar Loncası'nı kurduğunda sağ kolun mu olacağım yani? Yoksa bu sadece meşhur Celaena Sardothien sonunda beni onurlandırdığı için böbürlenme şerefine erişeceğim anlamına mı geliyor?"

Celaena dirseğiyle Sam'i dürttü. "Çeneni kapayıp dikkat kesilmen gerektiği anlamına geliyor." Birbirlerine bakıp sırıttılar. sonra da beklemeye koyuldular. Güneş batarken –kalın bulut tabakası yüzünden güneş o gün erken batıyormuş gibiydi– koruma dışarı çıktı. Doneval görünürde yoktu, koruma muhafızları yanına çağırıp usulca bir şeyler söyledikten sonra sokakta uzaklaşmaya başladı. "İş peşinde mi?" dedi Celaena. Sam korumanın arkasından başını eğerek takip etmelerini önerdi. "İyi fikir."

Celaena yavaş yavaş ve dikkatle zebani heykelinden uzaklaşırken uyuşmuş bacakları sızım sızım sızlıyordu. Gözünü yakındaki muhafızlardan ayırmıyordu, çatının kenarını kavrayıp kendini yukarı çekerken de bakmaya devam etti, Sam de aynısını yaptı.

Ayağında mucidin onun için yaptığı çizmeler olsun isterdi ama yarına kadar çizmelerin gelmesi mümkün değildi. Siyah deri çizmeleri esnek ve kullanışlı olsa da yağmurdan kayganlaşmış çatı oluğunda pek güven vermiyordu. Yine de o ve Sam sokaktaki irikıyım adamı takip etmek için eğilerek çatının kenarından ilerlerken hayli hızlıydılar. Neyse ki adam arka sokaklardan birine saptı ve bir sonraki ev Celaena'nın bitişikteki çatıya çevikçe atlayabileceği kadar yakındı. Çizmeleri kaysa da eldivenli parmakları yeşil çatı kiremitlerine yapışmayı başardı. Sam de hemen peşinden rahatlıkla atladı ve kalkmasına yardım etmek için pelerininin arkasından tutması nedense Celaena'da onu azarlama isteği uyandırmadı.

Koruma sokakta yürümeye devam etti, Celaena ve Sam de kararan havaya karşı birer gölge halinde evlerin çatılarından adamı izlemeyi sürdürdüler. Adam sonunda evlerin arasındaki mesafenin zıplayamayacak kadar fazla olduğu daha geniş bir

sokağa geldi, ikisi birlikte bir su borusundan aşağı kaydılar. Yere yumuşakça indiler. Yağmurdan kurtulmak için bir yere varmaya çalışan iki başkentli gibi kol kola girip avlarının peşine düştüler.

Şehrin ana bulvarına geldiklerinde bile kalabalığın içinde adamı seçmek kolaydı. Onu gören yana sıçrayarak yol veriyordu. Melisande'nin Hasat Dolunayı şerefine düzenlediği sokak festivali tam gaz sürüyor, insanlar yağmura aldırmadan festivale akın ediyordu. Celaena ve Sam korumayı değişik sokaklarda birkaç blok daha takip ettiler. Koruma yalnızca bir kez dönüp arkasına baktı ama onları sokaktaki duvarlardan birine gelişigüzel yaslanmış buldu, yağmurdan korunmaya çalışan pelerinli iki siluet gibi.

Melisande konvoyunun bıraktığı dökün tüler ve daha önceden düzenlenen küçük sokak festivalleri yüzünden sokaklar ve kanalizasyon kanalları çöplerle dolup taşıyordu. Korumayı izlerlerken Celaena insanların şehir bekçilerinin kanalizasyonun bazı kısımlarını yağmur suyuyla doldurmak için setler çektiğinden bahsettiğini duydu. Yarın akşam setleri kaldıracaklar ve kanalizasyondaki tüm çöpleri Avery Nehri'ne süpürecek kadar şiddetli bir sel oluşturacaklardı. Bunu daha önce de yapmışlardı, lağım ara sıra boşaltılmazsa durgun pis sular daha da kötü kokuyordu. Celaena yine de bentleri açtıklarında üst sokaklarda olmayı planlıyordu. Sular çekilmeden önce bazı sokakları sel alacağı kesindi ve Celaena o suların içinden yürümek istemiyordu.

Koruma, sonunda gecekondu bölgesinin eteğinde bir meyhaneye girdi, Celaena ve Sam sokağın karşısında onu beklediler. Çatlak camlardan adamın barda oturup kupa kupa bira içtiğini görebiliyorlardı. Celaena bunun yerine sokak festivalinde olmak için büyük bir istek duyuyordu.

"Eh, alkole zaafı varsa belki onu atlatmak için bundan faydalanabiliriz," dedi Sam. Celaena başını salladı ama bir şey söylemedi. Sam kuleleri sislerle sarılmış cam şatoya doğru baktı. "Acaba Bardingale ve diğerleri yolu finanse etmek için kralı ikna edebilecekler mi? Bardingale köle ticaretinin mümkün olduğun-

ca uzun süre Melisande'den uzak durmasını istiyor görünürken bu yolun yapılmasında neden ısrar ediyor anlamıyorum."

"Bu en azından başarısız olmayacağımıza dair inancının tam olduğunu gösteriyor," dedi Celaena. Başka bir şey söylemeyince Sam de sustu. Bir saat geçti, koruma kimseyle konuşmadı, sonunda hesabı bir gümüşle ödeyerek tekrar Doneval'ın evine yollandı. İçtiği biralara rağmen son derece düzgün yürüyordu, eve vardıklarında soğuktan tir tir titremesi ve donmuş ayaklarının çizmelerin içinde kopup kopmadığından emin olamaması bir yana Celaena artık sıkıntıdan patlamak üzereydi.

Yakındaki bir sokağın köşesinden evin basamaklarını çıkan korumayı izlediler. Arka kapıdan girmediğine göre korumanın saygın bir pozisyonu olmalıydı. Ama o gün topladıkları az miktarda bilgiyle şehirden Hisar'a kadar yirmi dakikalık yolu yürürlerken Celaena kendini son derece işe yaramaz ve bedbaht hissediyordu. Eve vardıklarında Sam bile suskundu, Celaena'ya birkaç saat sonra görüşeceklerinden başka bir şey söylemedi.

Hasat Dolunayı partisi o akşamdı, Doneval'ın işini bitirmeye de üç gün vardı. O gün ne kadar az bilgi edinebildikleri düşünülürse belki de Celaena avını haklamanın bir yolunu bulmak için sandığından daha sıkı çalışmalıydı. Belki de Arobynn'in "hediyesi" daha çok bir lanetti.

Ne yazık.

* * *

Celaena bir saati küvette, sıcak suyu Hisar'dakilere kalmadığından emin olana dek akıtarak geçirdi. Arobynn Hisar'a şebeke suyu tertibatı da çektirmişti ve bu da binanın inşası kadar pahalıya patlamıştı ama Celaena bu yüzden hep minnet duymuştu.

Kemiklerinin buzu çözülünce Arobynn'in o sabah verdiği siyah ipekli sabahlığı giydi, bu da hediyelerden biriydi, yine de Celaena'nın onu bağışlaması için yeterli değildi. Celaena sessiz adımlarla odasına geçti. Hizmetçilerden biri şömineyi yakmıştı,

Hasat Dolunayı partisi için giyinmeye başlayacakken yatağının üzerinde duran kâğıt yığınını fark etti.

Kâğıtlar kırmızı bir sicimle bağlanmıştı, en üste iliştirilmiş notu çekerken içi heyecandan pır pır ediyordu.

Piyano çalarken kâğıtları gözyaşlarınla lekelememeye çalış. Bunları almak için dünyanın rüşvetini verdim.

Celaena önünde ne olduğunu görmeseydi gözlerini devirebilirdi.

Nota kâğıtları. Geçen akşam izlediği performansın notaları. Bir gün sonra bile çıkaramadığı notalar. Nota tekrar göz attı. Arobynn'in zarif elyazısı değildi, satırlar Sam tarafından aceleyle çiziktirilmişti. Bugün ne ara vakit bulup da bunları ele geçirmişti? Eve dönmelerinin ardından yine çıkmış olmalıydı.

Celaena yatağın üstüne çöküp sayfaları karıştırdı. Gösteri daha birkaç hafta önce sahne almaya başlamıştı, nota kâğıtları şimdiden ortada dolaşıyor olamazdı. Gösteri başarısını kanıtlayana kadar olmazdı bu. Bu da aylar, hatta yıllar alabilirdi.

Celaena elinde olmadan gülümsedi.

* * *

O akşam devam eden yağmura rağmen Leighfer Bardingale'in nehir kenarındaki evinde verilen Hasat Dolunayı partisi o kadar kalabalıktı ki Celaena göz kamaştıran altın sarısı-mavi elbisesini ya da iki yandan yukarı topladığı saçlarına taktığı balık yüzgeci şeklindeki tokalarını sergileyecek yeri güçlükle bulabildi. Rifthold'da kim varsa buradaydı. Kraliyet soyundan olmayan herkes gelmişti, gerçi Celaena mücevherlerle donanmış kalabalığın arasında birkaç asilzade gördüğüne yemin edebilirdi.

Balo salonu devasaydı, yüksek tavanına çeşitli büyüklükte renk renk, çeşit çeşit kâğıt fenerler asılmıştı. Salonun bir tarafına sıralanmış sütunlar çelenklerle çevrelenmişti ve masalar yiyecek ve çiçeklerle dolup taşıyordu. Üzerlerinde korseyle dantelli iç çamaşırından başka bir şey olmayan genç kadınlar filigran süslemeli tavana kurulmuş salıncaklardan sarkıyor, fildişi rengi

süslü yakalıklar takmış çıplak göğüslü genç erkekler şarap dağıtıyordu.

Celaena Rifthold'da büyürken düzinelerce gösterişli partiye katılmış, yabancı devlet adamları ve yerel asilzadeler tarafından düzenlenen merasimlere sızmıştı; her şeyi gördüğü için artık hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını düşünüyordu. Ama bu parti hepsini sönük bırakmıştı.

Küçük orkestraya eşlik eden kadın şarkıcılar ikizdi, ikisi de koyu renk saçlıydı ve ikisi de son derece ruhani bir sese sahipti. İnsanları durdukları yere çekiyorlardı, sesleri herkesi hıncahınç dolu dans pistine sürüklüyordu.

Celaena yanında Sam'le birlikte balo salonunun tepesindeki merdivenlerden iniyordu. Arobynn solundaydı, gümüş rengi gözleri kalabalığı tarıyordu. Ev sahibesi onları merdivenlerin dibinde karşılayınca bu gözler zevkle kırıştı. Kurşuni rengi tuniğiyle son derece havalı görünen Arobynn eğilerek Bardingale'in elini öptü.

Kadın koyu renk kurnaz gözlerle Arobynn'i izliyordu, kırmızı dudaklarında zarif bir gülümseme vardı. "Leighfer," dedi Arobynn melodik bir sesle, hafifçe dönüp Celaena'yı çağırdı. "İzin ver seni yeğenim Dianna ve vesayetim altındaki Sam'le tanıştırayım."

Yeğeni. Her zaman aynıydı, ne zaman birlikte bir davete katılsalar aynı yalan söyleniyordu. Sam eğilerek selam verdi, Celaena da reverans yaptı. Bardingale'in gözlerindeki ışıltı Celaena'nın Arobynn'in yeğeni olmadığını bildiğini söylüyordu. Celaena kaşlarını çatmamaya çalıştı. Müşterilerle bire bir tanışmaktan hiç hoşlanmazdı; Arobynn'le muhatap olmaları çok daha iyiydi.

"Memnun oldum," dedi Bardingale, Celaena'ya, sonra Sam'e dönüp reverans yaptı. "İkisi de pek hoş Arobynn." İstediğini elde etmek için hoş ve saçma sapan şeyler söylemeye alışkın biri tarafından söylenen hoş ve saçma sapan sözler. "Bana eşlik eder misin?" dedi Suikastçılar Kralı'na, Arobynn kolunu kadına uzattı.

Kalabalığa karışmalarından hemen önce Arobynn omzunun üstünden Celaena'ya bakıp çapkınca gülümsedi. "Başını fazla belaya sokmamaya çalış." Kalabalık Arobynn ve kadını içine alıp yutarken Sam ve Celaena merdivenlerin dibinde kaldı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı Sam, Bardingale'in arkasından bakarak. Koyu yeşil tuniği kahverengi gözlerindeki zümrüt yeşili hareleri ortaya çıkarmıştı. "Doneval'ı gördün mü?"

Buraya Doneval'ın kiminle iş yaptığını, dışarıda kaç muhafızın beklediğini ve adamın gergin olup olmadığını görmek için gelmişlerdi. Evrak değiş tokuşu üç gün sonra üst kattaki çalışma odasında gerçekleşecekti. Ama saat kaçta? Celaena'nın öncelikle öğrenmesi gereken buydu. Ve adama istediğini öğrenebilecek kadar yaklaşmak için eline geçecek tek fırsat bu akşamdı.

"Üçüncü sütunun yanında," dedi Celaena gözlerini kalabalıktan ayırmadan. Salonun yarısına sıralanan sütunların gölgesinde yüksek platformlar üzerinde kurulmuş küçük oturma alanları vardı. Birbirinden siyah kadife perdelerle ayrılan bu özel odalar Bardingale'in en seçkin konukları içindi. Celaena, Doneval'ı bu odalardan birine giderken görmüştü, irikıyım koruması da hemen ardından geliyordu. Doneval kendini pelüş minderlere bırakır bırakmaz korseli kızlardan dördü yüzlerinde yapmacık gülümsemelerle Doneval'ın yanına oturdu.

"Herifin keyfi yerinde," dedi Sam düşünceli düşünceli. "Clarisse bu partiden ne kadar para kaldıracak acaba?" Bu kızların nereden geldiğini açıklıyordu. Celaena, Lysandra burada olmasın diye dua etti.

Yakışıklı servis elemanlarından biri Doneval ve fahişelere köpüklü şarap ikram etti. Perdenin yanında duran koruma şarabı önce kendi yudumladıktan sonra Doneval'a başını sallayarak içmesini işaret etti. Bir elini yanındaki kızın çıplak omzuna atmış olan Doneval ne korumasına ne de servis yapan delikanlıya teşekkür etti. Dudaklarını fahişenin boynuna bastırınca Celaena kendi dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Kız yirmisinden fazla olamazdı. Bu adamın köle ticaretini cazip bulması ve iş bağlamak için rakiplerini yok etmeye can atması Celaena'yı hiç şaşırtmıyordu.

"İçimde bir süre yerinden kalkmayacakmış gibi bir his var," dedi Celaena, başını çevirdiğinde Sam'in kaşlarının çatıldığını gördü. Sam her zaman fahişelere karşı üzüntüyle karışık sempati beslerdi, müşterilerinden de nefret ederdi. Annesinin sonu iyi

olmamıştı. Belki çekilmez Lysandra'ya ve onun sıkıcı arkadaşlarına katlanabilmesinin nedeni de buydu.

Biri arkadan neredeyse Celaena'ya çarpıyordu ama Celaena adamın tökezlediğini sezip hemen yana çekildi. "Burası resmen tımarhane," diye söylendi, başını kaldırıp tavandaki salıncaklarda sallanan kızlara baktı. Sırtlarını geriye yay gibi o kadar eğiyorlardı ki göğüslerinin korseden fırlamaması adeta mucizeydi.

"Bardingale'in bu partiye ne kadar para harcadığını hayal edemiyorum." Sam o kadar yakınındaydı ki soluğu yanağını okşuyordu. Celaena asıl ev sahibesinin Doneval'ı oyalamak için ne kadar harcadığını merak ediyordu; Doneval'ın yapacağı iş anlaşmasını bozması ve o belgeleri emin ellere teslim etmesi için Celaena'yı kiraladığına göre büyük miktarlar harcamaktan kaçınmıyor olsa gerekti. Belki de işin içinde köle ticareti anlaşmasından ve şantaj listesinden fazlası vardı. Belki de Bardingale eski kocasının düşkün hayat tarzını desteklemekten sıkılmıştı. Celaena bunun için onu suçlayamazdı.

Doneval'ın konforlu odası gözlerden gizlense de adamın *görülmek* istediğine şüphe yoktu. Ayrıca önündeki sehpada duran şarap şişelerine bakılırsa kalkmaya niyeti olmadığı da açıktı. Doneval insanların etrafında pervane gibi dönmesini isteyen bir adamdı, kendini güçlü hissetmek isteyen bir adam. Tapılmaktan hoşlanıyordu. Ve eski karısı tarafından verilen bir partide fahişelerle oynaşacak kadar da yüzsüzdü. Aslında bunda zalimce bir garez de var gibiydi. Ama bunun farkında olmak Celaena'nın ne işine yarardı ki?

Doneval diğer adamlarla pek konuşmuyordu. Ama iş ortağının erkek olduğunu kim söylemişti ki zaten? Belki de bir kadındı. Ya da bir fahişe.

Doneval şimdi de diğer tarafındaki kıza sulanıyor, eli kızın çıplak bacağında geziniyordu. Ama Doneval bir fahişeyle işbirliği yapıyorsa evrak değiş tokuşu için neden üç gün beklesindi ki? Clarisse'in kızlarından biri olamazdı. Clarisse'in kendisi de.

"Sence bu akşam suç ortağıyla görüşecek mi?" diye sordu Sam.

Celaena ona döndü. "Hayır. Bence Doneval burada iş görüşe-

cek kadar aptal biri değil. En azından Clarisse dışında biriyle." Sam'in suratı asıldı.

Doneval kadınlarla yârenlik etmekten hoşlanıyorsa bu Celaena'nın ona yaklaşma planlarını da kolaylaştırırdı değil mi? Celaena kalabalığın içinden yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Sam yetişmeye çalışarak.

Celaena omzunun üstünden Sam'e şöyle bir baktı, dirsekleriyle kalabalığın içinde yol açarak Doneval'ın odasına yöneldi. "Peşimden gelme," dedi ama sertçe söylememişti bunu. "Bir şey deneyeceğim. Sen burada kal. İşim bitince ben seni bulurum."

Sam bir an gözlerini dikip baktıktan sonra başını salladı.

Celaena derin bir nefes aldı ve basamakları çıkıp Doneval'ın oturduğu odacığa girdi.

5.
BÖLÜM

Dört fahişe onu fark etmişti ama Celaena gözlerini Doneval'dan ayırmıyordu, Doneval o anda ilgilenmekte olduğu fahişenin boynundan başını kaldırıp baktı. Koruması tetikteydi ama Celaena'yı durdurmadı. Aptal. Doneval'ın gözleri üzerinde dolaşırken Celaena dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Doneval onu tepeden tırnağa süzdü. Celaena işte *bu* yüzden her zamankinden daha derin dekolteli bir elbise seçmişti. Midesi bulansa da Doneval'ın oturduğu kanepeyle arasında sadece sehpa kalana dek yaklaştı. Kibarca reverans yaptı. "Lordum," dedi mırıldar gibi bir sesle.

Doneval'ın lordlukla uzaktan yakından alakası yoktu ama böyle bir adam hak etmemiş de olsa böyle havalı unvanlardan haz duyuyor olsa gerekti.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Doneval, Celaena'nın elbisesini süzerek. Celaena'nın giyimi Doneval'ın yanındaki fahişelerden daha kapalıydı. Ama bazen her şeyi *görmemek* daha cazip gelirdi.

"Ah, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Celaena fenerlerin ışığı gözlerine vurup ışıldatsın diye başını yana eğerek. Erkeklerin en çok ilgisini çeken –ve en çok beğendiği– fiziksel özelliklerini iyi biliyordu. "Amcam bir tüccardır ve sizden o kadar çok bahsetti ki ben de..." Onları ancak şimdi görmüş gibi fahişele-

re baktı, sanki iyi ve edepli bir kızdı da adamın yanındakileri yeni fark etmişti ve fazla utanmamaya çalışıyordu.

Doneval rahatsız olduğunu anlamış gibi elini yanındaki kızın bacağından çekerek doğruldu. Fahişeler biraz gerilmişti, dik dik Celaena'ya bakıyorlardı. Davranışlarına bu kadar odaklanmış olmasaydı Celaena onlara sırıtabilirdi.

"Devam et tatlım," dedi Doneval, şimdi gözlerini Celaena'nın gözlerine dikmişti. Gerçekten de çok kolay olmuştu.

Celaena dudağını ısırarak başını önüne eğdi, koparılmayı bekleyen bir çiçek gibi mahcup ve utangaçtı. "Amcam hasta olduğu için bu akşam buraya gelemedi. Sizinle tanışmayı o kadar istiyordu ki onun yerine ben tanışabilirim diye düşündüm ama sizi rahatsız ettiğim için son derece üzgünüm." Gidecekmiş gibi dönerken içinden saniyeleri saydı.

"Hayır, hayır. Tanışmaktan mutluluk duyarım. Adın nedir güzelim?"

Celaena adama döndü, yine ışık mavi-altın sarısı gözlerine vuracak şekilde durdu. "Dianna Brackyn; amcamın adı da Erick Brackyn..." Elinden geldiğince ürkmüş-masum-bakire ifadesi takınarak fahişelere bir göz attı. "Ben... ben gerçekten sizi rahatsız etmek istememiştim." Doneval yiyecekmiş gibi bakmaya devam ediyordu. "Münasebetsizlik sayılmayacaksa sizi ziyarete gelebilir miyiz? Amcamın Bellhaven valisiyle bir sözleşme üzerinde çalışması gerektiği için yarın ya da öbür gün olmaz, sonraki güne ne dersiniz? Yani üç gün sonra." Cıvıl cıvıl bir sesle hafifçe güldü.

"Münasebetsizlik olur mu hiç canım," dedi Doneval şakır gibi, Celaena'ya doğru eğildi. Fenharrow'un en zengin şehrinden –ve yöneticisinden– bahsetmek işe yaramıştı. "Aslında yanıma gelecek cesareti gösterdiğin için hayranlık duydum. Genç bir kadın şöyle dursun erkeklerin çoğu yanıma yaklaşmaya cesaret edemez."

Celaena neredeyse gözlerini devirecekti, onun yerine hafifçe kirpiklerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim lordum. Hangi saat sizin için uygun olur?"

"Ah," dedi Doneval. "O akşam bir davet vermeyi planlıyor-

dum." Gözlerinde ne bir gerginlik ne de endişe kırıntısı vardı. "Ama kahvaltıda ya da öğle yemeğinde müsaitim," diye ekledi yüzüne bir gülümseme yayılırken.

Celaena abartarak iç geçirdi. "Ah hayır, o ara işim var. Akşamüstü çay içmeye ne dersiniz? Akşam yemeği için plan yaptığınızı söylediniz, belki yemekten önce görüşebiliriz. Ya da sizinle o akşam tiyatroda görüşürüz."

Doneval suskunlaştı, acaba şüphelenmeye mi başlamıştı. Ama Celaena gözlerini kırpıştırarak göğüslerini biraz daha sıkıştırmak için kollarını iki yanına bastırdı. İşe yaradığını bilecek kadar sık başvurduğu bir numaraydı bu. "Kesinlikle birlikte çay içmek isterim," dedi Doneval sonunda, "ama yemekten sonra da tiyatroda olacağım."

Celaena neşeyle gülümsedi. "Locamızda bize katılır mısınız? Bellhaven valisinin sarayından amcamın iki tanıdığı da bizimle olacak ama amcamın sizi de aramızda görmekten onur duyacağına eminim."

Doneval başını havaya dikti, Celaena adamın gözlerinin arkasında çalkalanan soğuk ve sinsi düşünceleri görür gibiydi. *Hadi* dedi içinden *oltaya gel*... Zengin işadamları ve Bellhaven valisiyle temaslarda bulunmak yeterli olsa gerekti.

"Zevk duyarım," dedi Doneval yapmacık bir nezaketle gülümseyerek.

"Eminim sizi tiyatroya götürecek güzel bir arabanız vardır ama bizim arabamızı kullanırsanız iki kat şeref duyarız. Belki sizi yemekten sonra alabiliriz."

"Maalesef yemek hayli geç bir saatte başlayacak, benim yüzümden tiyatroya geç kalmanızı istemem."

"Ah, sorun olmaz. Davet kaçta başlıyor... ya da bitiyor diye sorsam daha uygun sanırım!" Celaena kıkırdadı. Gözlerinde Doneval gibi bir adamın deneyimsiz bir kıza duyabileceği türden bir merak uyandıran pırıltılar oynaştı. Doneval öne biraz daha eğildi. Celaena'nın içinden adamın şehvet dolu gözlerinin üzerinde gezindiği teni parçalamak geldi.

"Yemek bir saat kadar sürecek," dedi ağır ağır, "belki daha da

az; eski bir dostumla kısa bir yemek olacak. Sekiz buçukta beni alabilirsiniz."

Celaena'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı, bu kez içtenlikle gülümsemişti. Demek yedi buçuktaydı. Görüşme bu saatte olacaktı. Denoval nasıl bu kadar aptal, bu kadar kibirli olabilirdi? Bu kadar sorumsuz olduğu için bile ölmeyi hak ediyordu, kendisinden bu kadar genç bir kız tarafından kolaylıkla kandırıldığı için.

"Ah evet!" dedi Celaena. "Elbette." Çabuk çabuk amcasının işiyle ilgili detaylardan ve ne kadar iyi geçindiklerinden bahsetmeye koyuldu, çok geçmeden tekrar reverans yapıp dekoltesine uzun uzun bakmasına fırsat tanıdıktan sonra adamın yanından ayrıldı. Fahişeler hâlâ ters ters ona bakıyordu, Celaena kalabalığa karışana kadar Doneval'ın aç gözlerle arkasından baktığını hissedebiliyordu. Mahcup bakire edalarıyla yiyeceklere doğru gidiyormuş gibi yaptı, Doneval ona bakmayı bıraktığında rahat bir nefes aldı. Kesinlikle çok iyi gitmişti. Kendine ağzını sulandıran bir tabak hazırladı, kızarmış domuz eti, kremalı çilek, sıcak çikolatalı pasta...

Birkaç metre ötede Leighfer Bardingale'in onu izlediğini gördü, kadının koyu renk gözleri keder doluydu. Acıma doluydu. Yoksa Celaena'ya yaptırmak istediği şeyden pişman mı olmuştu? Bardingale ona doğru yürümeye başladı, Celaena'nın eteklerine sürtünerek büfeye yöneldi ama Celaena onu tanımamış gibi yaptı. Arobynn kadına onun hakkında her ne söylediyse bilmek istemiyordu. Gerçi Bardingale'in hangi parfümü kullandığını bilmek isterdi, yasemin ve vanilya kokuyordu.

Sam her zamanki gibi hiç sezdirmeden birden yanında bitiverdi. "İstediğini aldın mı?" Tabağına biraz daha yiyecek alan Celaena'yı takip etmeye başladı. Leighfer birkaç kepçe dolusu çilek ve bir topak krema alıp tekrar kalabalığın içinde kayboldu.

Celaena sırıtarak şimdi Doneval'ın yeniden ücretli dostlarıyla ilgilenmeye başladığı odacığa baktı. Tabağını masaya bıraktı. "Kesinlikle. Anlaşılan o akşam yedi buçukta müsait değilmiş."

"Öyleyse görüşmenin saatini öğrendik," dedi Sam.

"Evet öğrendik." Celaena zafer dolu bir gülümsemeyle Sam'e döndü ama Sam o anda Doneval'a bakıyor, adam yanındaki kızları okşamaya devam ettikçe kaşları daha da çatılıyordu.

Müzik değişti, şimdi daha canlı bir parça çalıyordu, ikizlerin sesi ruhani bir uyumla yükselmeye başladı. "Beni buraya getiren şeyi elde ettiğime göre artık dans etmek istiyorum," dedi Celaena. "Hadi içelim Sam Cortland. Bu gece elimizi kana bulamıyoruz."

* * *

Celaena durmaksızın dans etti. Melisande'nin güzel gençleri ikiz şarkıcıların bulunduğu platformun etrafına toplanmış, Celaena da oraya doğru çekilmişti. Köpüklü şarap dolu şişeler elden ele, ağızdan ağıza geçiyordu. Celaena bütün şişelerin tadına bakıyordu.

Gece yarısına doğru müzik değişti, düzenli zarif danslar yerini şehvet dolu çılgınca danslara bıraktı, Celaena müziğe uyarak ellerini çırpıyor ayaklarını yere vuruyordu. Melisande'den gelenler dans edip dağıtmaya hevesli görünüyorlardı. Gençliğin vahşiliğini, pervasızlığını ve ölümsüzlüğünü cisimleştiren bir müzik ve devinim varsa burada, bu dans pistindeydi.

Doneval minderlerin üzerinde oturmaya devam ediyor, içki şişelerini ardı ardına deviriyordu. Celaena'ya bir kez olsun bakmamıştı, Dianna Brackyn'in her kim olduğunu düşünmüşse de şimdi unutmuştu. Güzel.

Celaena'nın her yerinden ter akıyordu ama kafasını geriye atıp kollarını havaya kaldırarak müziğin tadını çıkarmaktan hoşnuttu. Salıncaklardaki fahişelerden biri öyle alçaktan sallanıyordu ki parmakları Celaena'nınkilere değdi. Bu dokunuş Celaena'nın içinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Bu yalnızca bir parti değildi: bir performans, bir cümbüş, aşırılığın sunağında ibadete davet eden bir çağrıydı. Celaena da gönüllü bir kurbandı.

Müzik yeniden değişti, davullar deli gibi çalarken ikizlerin dudaklarından kesik notalar yükselmeye başladı. Sam uygun bir mesafede duruyor, tek başına dans ediyordu, arada bir güzel yü-

zünü görüp ayartmaya kalkan bir kızın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Celaena, Sam'in kıza nazikçe ama ciddi bir tavırla başkasını bulmasını söylediğini görünce gülmemek için kendini zor tutuyordu.

İleri yaştaki davetlilerin büyük bölümü dans pistini gençlere bırakarak çoktan gitmişti. Celaena bir an başını çevirip Doneval'ı kontrol etti, Arobynn de biraz ilerideki odacıklardan birinde Bardingale'le birlikte oturuyordu. Yanlarında birkaç kişi daha vardı ve masa şarap kadehleriyle dolu olsa da hepsinin yüzü asık, dudakları sımsıkı kapalıydı. Doneval buraya eski karısının parasıyla ziyafet çekmek için gelmişti, ancak karısının partiden keyif alma anlayışı farklı görünüyordu. Eski kocasını öldürtmekten başka seçeneği kalmadığını kabul etmesi için ne tür bir güç gerekiyordu? Yoksa güç değil de zayıflık mıydı?

Saat üçü vurdu... Üç! Bunca saat nasıl geçmişti? Celaena merdivenlerin tepesindeki yüksek kapıların yanında bir hareket görür gibi oldu. Maskeli dört genç adam basamakların tepesinden kalabalığı inceliyordu. Celaena koyu renk saçlı gencin elebaşları olduğunu hemen anladı, kaliteli kıyafetlerinden ve maskelerinden asilzade oldukları anlaşılıyordu. Muhtemelen bunaltıcı bir vazifeden kaçıp Rifthold'un zevklerini tatmak isteyen soylulardı.

Maskeli yabancılar kasıla kasıla basamakları indiler, içlerinden biri koyu renk saçlı delikanlının yanından ayrılmıyordu. Celaena bu gencin kılıcı olduğunu fark etti, gergin omuzlarından burada olmaktan keyif almadığı anlaşılıyordu. Ama kalabalığa dalarken elebaşının dudaklarına bir sırıtış yayıldı. Tanrılar adına, maske yüzünün yarısını gizlese de yakışıklı olduğu belliydi.

Celaena genci izleyerek dans ediyordu, genç de Celaena'nın farkındaymış gibiydi, gözleri uzaktan buluştu. Celaena gence gülümsedi, sonra kasıtlı olarak yeniden şarkıcılara döndü, şimdi biraz daha özenli, biraz daha davetkâr dans ediyordu. Sam'in kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Omzunu silkti.

Maskeli yabancının yanına gelmesi birkaç dakika aldı –Celaena yanına geleceğini zaten biliyormuş gibi bilmiş bilmiş gülümsedi– ama Celaena az sonra gencin elini beline attığını hissetti.

"Güzel parti," diye fısıldadı yabancı kulağına. Celaena dönünce ışıldayan safir mavisi gözleri gördü. "Melisande'den misin?"

Celaena müziğe uyarak sallanıyordu. "Evet."

Yabancının gülümseyişi yüzüne yayıldı. Celaena'nın içinden maskeyi çekip almak geliyordu. Bu saatte dışarıda olan bir asilzade buraya masum amaçlar uğruna gelmiş olamazdı. Yine de biraz eğlenmekten zarar gelmezdi. "Adın ne?" diye sordu yabancı gürleyen müziğin arasından.

Celaena yabancıya doğru eğildi. "Adım Rüzgâr," diye fısıldadı. "Ve Yağmur. Ve Kemik ve Toz. Adım yarım yamalak hatırlanan bir şarkının eksik dizesi."

Yabancı hoş bir sesle hafifçe kıkırdadı. Celaena sarhoştu, aptalca davranıyordu ve genç ve hayat dolu olmanın ve dünyanın başkentinde bulunmanın mutluluğuyla o kadar doluydu ki kendini zor zapt ediyordu.

"Adım yok," dedi mırıldar gibi. "Kaderimin bekçileri kim olmamı isterse oyum."

Yabancı, Celaena'yı bileğinden kavrayıp başparmağını tenin-de gezdirdi. "Öyleyse izin ver de sana bir iki danslığına Sevgilim diyeyim."

Celaena sırıttı ama birden aralarına biri girdi, uzun boylu, yapılı biri. Sam. Yabancının elini Celaena'nın bileğinden kopardı. "Onun sevgilisi var," diye hırladı, yüzü maskeli adamın yüzüne iyice yaklaşmıştı. Yabancının arkadaşı anında arkasında bitiverdi, bronz rengi gözlerini Sam'e dikmişti.

Celaena, Sam'i dirseğinden tuttu. "Yeter," dedi uyarır gibi.

Maskeli yabancı Sam'i tepeden tırnağa süzdükten sonra ellerini havaya kaldırdı. "Benim hatam," dedi ama kalabalığa karışmadan önce Celaena'ya göz kırptı, silahlı arkadaşı hemen arkasındaydı.

Celaena hışımla Sam'e döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sarhoşsun," dedi Sam, o kadar yakında duruyordu ki Celaena'nın göğsü göğsüne değiyordu. "O da bunun farkındaydı."

"Ne olmuş yani?" Daha bunu söylerken çılgınca dans eden biri Celaena'ya çarpıp sendeletti. Sam, Celaena'yı belinden yakalayıp sıkıca tutarak düşmesine engel oldu.

"Sabah bana teşekkür edeceksin."

"Birlikte çalışıyor olmamız birden kendi başımın çaresine bakmaktan âciz düştüğüm anlamına gelmiyor." Sam'in elleri hâlâ belindeydi.

"Hadi seni eve götüreyim." Celaena odacıklara bir göz attı. Doneval son derece sıkılmış görünen bir fahişenin omzunda sızmıştı. Arobynn ve Bardingale ise koyu sohbetlerini hâlâ sürdüyordu.

"Hayır," dedi Celaena. "Refakatçiye ihtiyacım yok. Ne zaman istersem eve o zaman giderim." Kendini Sam'in elinden kurtarınca arkasında duran birinin omzuna çarptı. Adam özür dileyerek uzaklaştı. "Ayrıca," dedi Celaena sözlerine ve onu ele geçiren aptalca kıskançlığa engel olamayarak, "sen Lysandra ya da onun gibi başka bir fahişeyle takılmıyor muydun?"

"Lysandra'yla ya da başka bir fahişeyle birlikte olmak istemiyorum," dedi Sam dişlerini sıkarak. Celaena'nın elini tuttu. "Bunu göremiyorsan aptalın tekisin."

Celaena elini Sam'den kurtardı. "Neysem oyum, hakkımda ne düşündüğün umurumda değil." Belki eskiden olsa Sam buna inanırdı ama şimdi...

"Eh, *senin* hakkımda düşündüklerin *benim* umurumda ama. Bu iğrenç partide sırf senin için kalacak kadar hem de. Sırf yanında olabilmek için bunun gibi daha binlerce partiye katılacak kadar önemsiyorum, sen ayakkabının altındaki toprak parçası kadar bile değerim yokmuş gibi bana *hiç* bakmasan da."

Bunu duyunca Celaena'nın öfkesi azalır gibi oldu. Güçlükle yutkundu, başı dönüyordu. "Doneval meselesiyle zaten yeterince meşgulüz. Seninle kavga etmek istemiyorum." Gözlerini ovuşturmak istiyordu ama makyajını mahvedebilirdi. Derin derin iç geçirdi. "Şu anın... tadını çıkarsak olmaz mı?"

Sam omuz silkti ama gözleri hâlâ karanlık ve ışıl ışıldı. "O adamla dans etmek istiyorsan hiç durma."

"Mesele bu değil."

"Ne öyleyse?"

Celaena parmaklarını burmaya başladı, sonra kendine engel

oldu. "Bak," dedi, müziğin sesi o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerini duymak bile zordu. "Ben... Sam, seninle nasıl dost olabileceğimi henüz bilmiyorum. Ben belki de insanlarla nasıl *dost* olunduğunu bilmiyorum. Ayrıca... Bunu yarın konuşsak olur mu?"

Sam başını yavaşça iki yana salladı ama bakışlarına yansımasa da Celaena'ya hafifçe gülümsedi. "Olur. Yarın bunu hatırlıyor olursan tabii," dedi zoraki bir neşeyle. Celaena da kendini zorlayarak gülümsedi. Sam başıyla dans edenleri işaret etti. "Hadi git eğlen. Sabah konuşuruz." Yanağından öpecekmiş gibi sokulduysa da son anda geri çekildi. Sam öpmek yerine omzunu sıkınca Celaena hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığından emin olamadı.

Sam bunun ardından kalabalığa daldı. Celaena genç bir kadın Sam'i dans eden bir grup kızın içine doğru çekene kadar arkasından baktı, sonra kendini yeniden eğlenceye kaptırdı.

* * *

Yeni dairesi Avery Nehri'ne bakıyordu, Celaena çatıda oturmuş, ayaklarını duvardan aşağı sallandırmıştı. Altındaki beton soğuk ve ıslaktı ama yağmur gece dinmiş, yıldızlar soluklaşıp gökyüzü ağarırken şiddetli rüzgâr bulutları dağıtmaya başlamıştı.

Ufukta beliren güneş Avery'nin yılan gibi kıvrılan kolunu ışığa boğmuştu. Nehir altın rengi canlı bir şeride dönüşmüştü.

Başkent uyanmaya başlamıştı, çatılardan günün ilk ateşinin dumanı yükseliyor, yakındaki rıhtımdan birbirine seslenen balıkçıların sesi geliyor, çocuklar odun yığınları, sabah gazeteleri ya da su kovaları taşıyarak sokaklarda koşturuyordu. Arkasında cam şato şafağın ışığıyla parıldıyordu.

Yeni dairesine çölden döndüğünden beri gelmemişti, o yüzden birkaç dakika depo görünümlü binanın üst katına gizlenmiş geniş odalarda gezinmişti. Burayı satın alacağı kimsenin aklına gelmezdi, depo da mürekkep şişeleriyle dolu olduğundan kimse hırsızlık yapmak için binaya girmeye kalkışmazdı. Burası sadece ve sadece ona aitti. Daha doğrusu mümkün olan en kısa zamanda Arobynn'e Hisar'dan ayrılacağını söylediğinde ona ait olacaktı.

Doneval meselesini halleder halletmez Arobynn'le konuşacaktı. Ya da çok kısa bir süre sonra. Belki.

Derin derin nefes alarak nemli sabah havasını içine çekti. Çatının kenarında otururken kendini son derece önemsiz hissediyordu, koca şehrin engin griliğinde bir noktadan ibaretti. Ama bir yandan da bu koca şehir avucunun içindeydi.

Evet parti keyif vericiydi ama dünyada bundan fazlası vardı. Daha önemli şeyler, daha güzel, daha *gerçek* şeyler. Geleceği ona aitti ve odasında bu geleceği garanti altına alacak üç sandık altın saklıydı. İstediği gibi bir hayat kurabilirdi.

Celaena ellerinden destek alarak geriye kaykılıp kendini uyanmakta olan şehrin görüntüsüne bıraktı. Başkenti seyrederken şehir de onu izliyormuş gibi keyifli bir duyguya kapıldı.

6. BÖLÜM

Bir gece önceki partide yapmayı unuttuğundan, gönderdiği nota kâğıtları için Sam'e kahvaltıdan sonraki jimnastik dersinde teşekkür etmeyi düşünüyordu. Ama antrenman salonunda birkaç suikastçı daha vardı ve Celaena adamlara hediye konusunda açıklama yapmak istemiyordu. Kesin yanlış anlarlardı. Ne işler çevirdiğini umursadıkları yoktu aslında, yoluna çıkmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı, Celaena'nın da onları tanımaya istekli olduğu söylenemezdi. Ayrıca şafağa kadar uyumadığından ve içtiği şaraplar yüzünden başı çatladığı için şu anda doğru kelimeleri bile bulamazdı.

Öğleye kadar antrenmana devam etti, Kızıl Çöl'de öğrendiği yeni dövüş yöntemleri eğitmenlerini son derece etkilemişti. Sam'in birkaç metre ötedeki minderlerden onu izlediğini hissediyordu. Sam koşarak sıçrayıp havada perende attıktan sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan yere inerken Celaena, Sam'in terden parlayan çıplak göğsüne bakmamaya çalışıyordu. Wyrd aşkına, amma da hızlıydı. Kesin o da yazı antrenmanla geçirmişti.

"Hanımefendi," dedi eğitmen öksürerek, Celaena yorum yapmaması için uyaran bir bakışla ona döndü. Sonra geriye eğilerek ellerini yere koydu, bacaklarını başının üstünden düzgünce aşırdı.

Tek dizinin üzerine inip başını kaldırdığında Sam'in geldiğini

gördü. Sam, Celaena'nın önünde durup başıyla eğitmene sert bir hareket yaptı, tıknaz yapılı adam hemen bir başkasının yanına gitti.

"Bana yardım ediyordu," dedi Celaena. Ayağa kalkarken kasları titriyordu. Çok az uyumuş olmasına karşın bu sabah yaptığı idman hayli ağırdı, tabii bunun Sam'le antrenman salonunda bir anlığına yalnız kalmak istemesiyle bir ilgisi yoktu.

"Kendisi gün aşırı burada zaten. Önemli bir şey kaçırdığını sanmıyorum," dedi Sam. Celaena gözlerini Sam'in yüzüne dikti. Daha önce de Sam'i içgömleği olmadan görmüştü –antrenmanlar sayesinde bütün suikastçıları değişik derecelerde çıplak görmüştü– ama bu defa farklıydı.

"Ee," dedi Celaena, "bu akşam Doneval'ın evine sızıyor muyuz?" Alçak sesle konuşuyordu. Diğer suikastçıların duymasını istemiyordu. Bir zamanlar her şeyi Ben'e söylerdi ama Ben ölmüştü. "Artık görüşme saatini bildiğimize göre üst kattaki çalışma odasına girip ortağına vereceği belgelere bir göz atabiliriz." Güneş sonunda yüzünü göstermeye karar verdiğinden gündüz vakti eve sızmak imkânsızdı.

Sam kaşlarını çatıp bir elini saçlarından geçirdi. "Yapamam. İsterdim ama olmaz. Lysandra'nın müzayede provası var, ben de koruma görevindeyim. Beklersen provadan sonra buluşabiliriz."

"Hayır. Kendim giderim. O kadar da zor olmasa gerek." Celaena antrenman salonundan çıktı, Sam de peşine düşüp onunla birlikte yürümeye başladı.

"Bu tehlikeli olur."

"Sam, ben Kafatası Körfezi'nde iki yüz köleyi serbest bıraktım ve Rolfe'u alt ettim. Bunu da halledebilirim." Hisar'ın antresine varmışlardı.

"Bunları benim yardımımla yaptın. İşim bittikten sonra Doneval'ın evine uğrayıp bana ihtiyacın var mı diye bakabilirim."

Celaena, Sam'in omzuna vurdu, çıplak teni terden yapış yapıştı. "Ne istiyorsan onu yap. Ama herhalde sen gelene kadar işim bitmiş olur. Yarın sabah sana her şeyi anlatırım," dedi büyük merdivenin dibinde durarak.

Sam, Celaena'nın elini tuttu. "Lütfen dikkatli ol. Evraklara bir göz atıp çık. Takasa kadar daha iki günümüz var, çok tehlikeli olacaksa yarın da deneyebiliriz. Kendini riske atma."

Hisar'ın kapıları açılınca Sam elini çekti, içeri Lysandra ve Clarisse girdi.

Lysandra'nın yüzü kıpkırmızıydı, ışıl ışıl yeşil gözleri iyice ortaya çıkmıştı. "Ah, Sam," dedi ellerini uzatıp Sam'e doğru koşarak. Celaena'nın tüyleri diken diken oldu. Sam nazikçe Lysandra'nın ince parmaklarını kavradı. Celaena kızın Sam'e bakışından –özellikle de çıplak göğsüne bakışından– iki gün sonra müzayede gecesi sona erip de istediğiyle birlikte olma özgürlüğüne kavuştuğunda doğruca Sam'e koşacağından emin oldu. Kim koşmazdı ki zaten?

"Arobynn yine davet mi veriyor?" diye sordu Sam ama Lysandra ellerini bırakmadı. Madam Clarisse yanından hızla geçerken Celaena'ya başıyla şöyle bir selam verdi, doğruca Arobynn'in çalışma odasına doğru gidiyordu. Genelev patroniçesi ve Suikastçılar Kralı, Celaena buraya ilk geldiğinden beri dosttu ve Clarisse onunla asla birkaç kelimeden fazla konuşmazdı.

"Ah hayır, çaya geldik. Arobynn şerefime özel bir çay daveti düzenleyeceğine söz vermişti de," dedi Lysandra, Celaena'ya laf çarpar gibi konuşuyordu. "Sen de bize katılmalısın Sam."

Normalde Celaena bu aşağılama yüzünden kızın kafasını koparırdı. Lysandra hâlâ Sam'in ellerini tutuyordu.

Sam, Celaena'nın duygularını sezmiş gibi parmaklarını kızdan kurtardı. "Ben..." diye başlayacak oldu.

"Muhakkak gitmelisin," dedi Celaena. Lysandra bir Sam'e bir Celaena'ya baktı. "Zaten benim yapacak işlerim var. Bütün gün yan gelip yatarak bir numara olamam." Basit bir dokundurmaydı ama Lysandra'nın gözleri çakmak çakmak olmuştu. Celaena kıza bakıp imalı imalı gülümsedi. Zaten Sam'le sohbetine devam etmek, notalarını getirdiği parçaları çalarken dinlemeye davet etmek ya da onunla gereğinden biraz fazla vakit geçirmek istediği yoktu ki.

Sam yutkundu. "Öğle yemeğini birlikte yiyelim Celaena."

Lysandra dilini şaklatıp mırıldanarak uzaklaştı, "İnsan *onunla* neden yemek yemek ister ki?"

"İşim var," dedi Celaena. Yalan da değildi, Doneval'ın evrakları hakkında daha fazla bilgi edinmek için eve girmenin yolunu planlaması gerekiyordu. Başıyla Lysandra'yı ve kızın az ilerisindeki oturma odasını işaret etti. "Sen keyfine bak."

Sam'in neye karar vereceğini görmek istemediğinden gözlerini mermer zeminde, camgöbeği perdelerde ve varaklı tavanda gezdirerek odasına yürüdü.

* * *

Doneval'ın evinin duvarları korumasızdı. Bu akşam her nereye gittiyse –kıyafetine bakılırsa tiyatroya ya da bir partiye gidiyordu– birkaç muhafızını da yanına almıştı. Gerçi Celaena aralarında Doneval'ın iriyarı korumasını görememişti. Belki de adam o akşam izinliydi. Yine de bahçede gezinen birkaç muhafız kalmıştı, tabii bir de evin içindekiler vardı.

Celaena yeni siyah kıyafetinin ıslanmasını istemese de gün batımında yeniden yağmaya başlayan yağmura minnettardı, yağmurun kısıtladığı duyularını açık tutmak için maskesinden vazgeçmesi gerekse bile. Neyse ki şiddetli sağanak sayesinde evin iki tarafındaki muhafızlar Celaena'nın gizlice yanlarından geçtiğini fark etmediler. İkinci kat bir hayli yüksekti ama pencere karanlıktı ve sürgü de dışarıdan kolayca açılıverdi. Celaena evin krokisini çoktan çıkarmıştı. Eğer yanılmıyorsa –ki yanılmadığına emindi– bu pencere doğruca ikinci kattaki çalışma odasına açılıyordu.

Celaena muhafız başka tarafa bakana dek seslere kulak kesilerek bekledi, sonra tırmanmaya başladı. Yeni çizmeleri taşa kolayca tutunuyor, parmakları da çatlakları bulmakta sorun yaşamıyordu. Kıyafet her zamanki tuniğinden biraz daha ağırdı ama eldivenlerin içine yerleştirilmiş bıçaklar sayesinde sırtında kılıç ya da belinde hançer taşımak zorunda kalmıyordu. Çizmelerinin içine gömülü iki bıçak bile vardı. Bu da Arobynn'in hediyesiydi ve işine çok yarayacaktı.

Ama yağmur çıkardığı sesleri bastırıp gözlerden gizlenmesine yararken diğer yandan yanına yaklaşacak birinin sesini de boğuyordu. Celaena gözünü kulağını dört açmıştı ama evin köşesinde başka muhafız görünmedi. Yine de fazladan risk almaya değerdi. Şimdi görüşmenin saat kaçta gerçekleşeceğini bildiğinden evraklar hakkında mümkün olduğunca detaylı bilgiye erişmek için iki günü vardı, evrakların kaç sayfa olduğunu ve Doneval'ın onları nerede sakladığını öğrenecekti. Celaena az sonra çalışma odasının penceresindeydi. Aşağıdaki muhafız başını kaldırıp arkasında yükselen eve bakmıyordu bile. Gerçekten de birinci sınıf muhafızlardı doğrusu.

Celaena içeriye bir göz atınca karanlık odayı gördü, üzerine kâğıtlar saçılmış bir masadan başka şey yoktu. Donevan listeleri ortada bırakacak kadar aptal olamazdı ama...

Celaena kendini pencere pervazına çekti, çizmesinden çıkardığı ince bıçak pencere kanatlarının arasındaki boşluğa girerken hafifçe parıldadı. Biraz itip kakınca...

Sessiz menteşelere minnet duyarak pencereyi açıverdi. Menteşelerden biri hafifçe gıcırdamış ama diğer kanat hiç ses çıkarmadan açılmıştı. Celaena çalışma odasına daldı, çizmeleri süslü kilimin üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Nefesini tutarak pencereyi tekrar kapattı.

Saldırıya uğrayacağını anlamasıyla adamın üstüne çullanması bir oldu.

7. BÖLÜM

Celaena hızla dönerek eğilirken çizmesindeki diğer bıçağı çekmişti bile, muhafız bir iniltiyle yere yığıldı. Celaena bir engerek kadar hızlı saldırmıştı, Kızıl Çöl'de öğrendiği bir hamleydi bu. Bıçağı adamın bacağından çıkarıp alınca eline sıcak kanlar damladı. Bir başka muhafız kılıcını Celaena'ya savurdu ama Celaena kılıcı iki bıçağıyla birden karşılayıp adamın karnına bir tekme indirdi. Adam sendeleyerek geri geri gitti, yine de kafasına inen bayıltıcı darbeden kurtulmasına yetecek kadar hızlı değildi. Bu da çöl hayvanlarının nasıl hareket ettiğini gözlemlerken Sessiz Usta'nın öğrettiği bir başka numaraydı. Celaena odanın karanlığında yere devrilen bedenin yarattığı titreşimleri hissetti.

Ama başkaları da vardı, Celaena üç kişi daha saymıştı ki –yere devrilirken hırıldayıp inleyen üç muhafız daha– biri arkadan onu yakalayıverdi. Kafasına korkunç bir yumruk indi, ıslak ve iğrenç kokulu bir şey yüzüne bastırdı, sonra...

Kendini kaybetti.

* * *

Celaena uyandı ama gözlerini açmadı. Rutubet ve çürük kokusu soluduğu halde düzenli nefes alıp vermeye devam etti. İyice kulak kabartınca kıkırdayan erkeklerin ve çağlayan suların

sesini duydu. İplerle sandalyeye bağlanmış olduğunu ve suyun şimdiden baldırlarına geldiğini hissetse de hiç kımıldamadı. Kanalizasyon kanalındaydı.

Biri kanalizasyon sularını kucağına sıçratacak kadar güçlü adımlarla ona doğru geliyordu.

"Bu kadar uyku yeter," dedi boğuk bir ses. Güçlü bir el yanağına bir tokat attı. Celaena batan gözlerinin arasından Doneval'ın korumasının kaba saba yüzüyle gülümsediğini gördü. "Selam tatlım. Günlerdir bizi izlediğini fark etmediğimizi sanıyordun, değil mi? İyi olabilirsin ama görünmez değilsin."

Adamın arkasında dört muhafız demir bir kapının yanında bekleşiyordu, bu kapının ötesinde bir kapı daha vardı, Celaena bu kapının arkasında yukarı çıkan merdivenler olduğunu görebiliyordu. Evin kilerine giden bir kapı olmalıydı. Rifthold'daki eski evlerin bazılarında bu kapılardan vardı: bu kapılar savaş esnasında kaçış yolu olarak kullanıldığı gibi uygunsuz konukları içeri sokmak ya da sadece evin çöpünü atmak için de kullanılırdı. Çift kanatlı kapı suyun içeri girmesini engellemek içindi, bu hava geçirmez kapılar uzun zaman önce eşikleri suyu def edici büyülerle kaplayan hünerli zanaatkârlar tarafından yapılmıştı.

"Eve girmek için bir sürü oda var," dedi koruma. "Neden üst kattaki çalışma odasını seçtin? Hem arkadaşın nerede?"

Celaena adama yan yan gülümsedi, bu arada içinde bulunduğu devasa kanalizasyon kanalını gözden geçiriyordu. Su yükseliyordu. Bu suda nelerin yüzdüğünü düşünmek istemiyordu.

"Beni sorgulayıp işkenceden geçirdikten sonra öldürecek misiniz yani?" diye sordu adama. "Yoksa sıralamayı yanlış mı yaptım?"

Adam da Celaena'ya sırıttı. "Pek de zekisin. Bunu sevdim." Aksanlı konuşsa da Celaena adamın dediklerini gayet güzel anlayabiliyordu. Koruma ellerini Celaena'nın oturduğu sandalyenin kolçaklarına dayadı. Celaena elleri arkadan bağlı olduğu için yalnızca yüzünü hareket ettirme özgürlüğüne sahipti. "Seni kim gönderdi?"

Kalbi deli gibi çarpsa da Celaena gülümsemeyi sürdürdü. İş-

kenceye dayanmak uzun zaman önce gördüğü bir dersti. "Beni birinin *gönderdiği* fikrine nereden kapıldın? Bir kız özgürce hareket edemez mi?"

Adam ağırlığıyla sandalyeyi çatırdatarak eğildi, şimdi burunları neredeyse birbirine değiyordu. Celaena adamın sıcak nefesini solumamaya çalışıyordu. "Senin gibi küçük bir fahişe neden bu eve girsin ki? Mücevher ya da altın peşinde olduğunu hiç sanmıyorum."

Celaena burun deliklerinin açıldığını hissetti. Ama adamdan bir şeyler öğrenme şansı olmadığını anlayana kadar harekete geçmeyecekti.

"Bana işkence edecekseniz," dedi ağır ağır, "hemen başlayın. Buranın kokusu hiç hoşuma gitmedi."

Adam sırıtmaya devam ederek geri çekildi. "Ah, sana işkence etmeyeceğiz. Kaç casusun, hırsızın, suikastçının Doneval'ı alaşağı etmeye çalıştığından haberin var mı? Soru sormamıza gerek yok. Konuşmak istemiyorsan sorun değil. Konuşma. Pisliklerinizle nasıl başa çıkacağımızı öğrendik."

"Philip," dedi muhafızlardan biri kılıcıyla karanlık kanalizasyon tünelini işaret ederek. "Gitmemiz gerek."

"Tamam," dedi Philip Celaena'ya sırtını dönerek. "Gördün mü, biri seni *buraya* göndermek gibi bir aptallık ettiyse gözden çıkarılmışsın demektir. Ayrıca kanalizasyonu su bastığında kimsenin seni arayacağını sanmıyorum, arkadaşının bile. Aslına bakarsan çoğu kişi şu anda sokaklardan uzak duruyor. Siz başkent sakinleri ayaklarınızı kirletmekten hoşlanmıyorsunuz, öyle değil mi?"

Celaena'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı, yine de adamın yüzüne diktiği bakışlarında bir değişiklik olmadı. "Suların *bütün* pislikleri alıp götürmemesi çok kötü," dedi kirpiklerini kırpıştırarak.

"Hayır," dedi Philip, "ama seni alıp götürecekler. Yani en azından senden kalanları nehir alacak, tabii fareler geriye bir şey bırakırsa." Philip yanağına acıtacak kadar sertçe vurdu. Kanalizasyon kanalları onu duymuştu sanki, karanlığın içinden çağlayan suyun sesi geldi.

Ah hayır. Hayır.

Philip suların içinden yürüyerek korumaların durduğu sahanlığa çıktı. Celaena onların ikinci kapıdan geçişini, sonra merdivenlerden çıkışını izledi, sonra da...

"İyi yüzmeler," dedi Philip demir kapıyı arkasından kapatırken.

* * *

Karanlık ve su. Sokak lambasının epey yüksekteki ızgaradan sızan loş ışığına alışana dek sular bacaklarına yükselmişti. Sonra bir anda kucağına kadar geldi.

Celaena sövüp sayarak ipleri çekiştirmeye başladı. Ama ipler kollarını keserken hatırladı: gömülü bıçaklar. Philip'in üstünü aramasına rağmen onları bulamamış olması mucidin becerisinin bir kanıtıydı. Ama ipler bıçakları salamayacağı kadar sıkı bağlanmıştı.

Celaena bileklerini bükerek elini hareket ettirebileceği bir boşluk kazanmaya çalıştı. Sular şimdi beline geliyordu. Kanalizasyon barajı şehrin öteki ucuna kurulmuş olmalıydı; bu kısmın tamamen suyla dolması birkaç dakika alırdı.

İp gevşeyecek gibi değildi ama Celaena usta mucidin söylediği gibi bileğiyle tekrar tekrar ipe asılıyordu. Sonunda bıçak bir vınlamayla dışarı fırladı. Elinin yan tarafına bir acı yayılınca Celaena küfretti. Lanet şeyle kendini kesmişti. Neyse ki kesik derin değildi.

Hemen ipleri kesmeye başladı, bağlara doğru alabildiğine büktüğü kollarına ağrılar giriyordu. Demir prangalar kullanmaları gerekirdi.

Karnındaki gerginlik birden ortadan kalkıverdi, ip çözülünce Celaena girdaplar yaparak dönen siyah suyun içine yüzüstü kapaklanacak gibi oldu. Az sonra ipin geri kalanı da çözüldü, ayaklarındaki ipi kesmek için ellerini pis suya daldırınca midesi bulandı.

Ayağa kalktığında su kalçasına geliyordu. Ve soğuktu. Buz gibiydi. Şiddetli akıntının içinde devrilmemeye çalışarak sahanlığa doğru yürürken suyun içindeki bir şeylerin bacaklarına sürünerek geçtiğini hissediyordu. Suyla sürüklenen farelerin dehşet dolu ciyaklamaları akıntının uğultusu içinde zar zor duyuluyor-

du. Celaena taş basamaklara vardığında su oraya da dolmuştu. Kapının demir kolunu yokladı. Kilitliydi. Bıçaklarından birini kapının eşiğinden sokmaya çalıştı ama bıçak geri sekti. Kapı yerine öyle sıkı oturmuştu ki içeri hiçbir şeyin girmesi mümkün değildi.

Kapana kısılmıştı.

Kanalizasyon kanalına baktı. Yukarıdan hâlâ yağmur suyu akıyordu ama sokak lambasının ışığı kavisli duvarları görebileceği kadar parlaktı. Sokağa çıkan bir merdiven olması gerekiyordu... olmak *zorundaydı*.

Ama merdiven falan göremiyordu, en azından yakınlarında. Izgaralar o kadar yüksekteydi ki şansını denemek için kanalın tamamen suyla dolmasını beklemek zorundaydı. Ama akıntı çok güçlü olduğundan büyük ihtimalle suya kapılıp giderdi.

"Düşün," diye fısıldadı. "Düşün, düşün."

Sahanlıkta yükselmeye devam eden su şimdi bileklerine çarpıyordu.

Sakince nefes almaya çalışıyordu. Paniklemek hiçbir işe yaramazdı. "*Düşün.*" Kanalizasyon kanalını gözden geçirdi.

Bir merdiven olmalıydı, demek daha ilerideydi. Bu da suya meydan okumak anlamına geliyordu, karanlığa da.

Sol tarafında, şehrin diğer yarısından akın eden sular durmadan yükseliyordu. Sağına baktı. Izgara olmasa bile belki Avery'ye varabilirdi.

Bu çok çok çok önemli bir "belki"ydi.

Ama burada ölümü beklemekten iyiydi.

Celaena bıçaklarını kınlarına sokup leş gibi kokan yağlı suya girdi. Midesi kalkmıştı ama kusmamak için kendini tutuyordu. Bütün başkentin pisliği içinde yüzmüyordu. Farelerle dolu suyun içinde yüzmüyordu. Ölmeyecekti.

Akıntı beklediğinden daha hızlıydı, yüzmekte zorlanıyordu. Başının üstünden ızgaralar geçiyordu, şimdi daha yakın olsalar da hâlâ çok uzaktaydılar. Sonra onu gördü, sağ tarafta! Duvarın ortasında, su çizgisinden birkaç metre yukarıda küçük bir tünel girişi vardı. Tek bir işçi için yapılmıştı. Tünelin ucundan yağmur suyu akıyordu, tünel bir yerde sokağa çıkıyor olsa gerekti.

Akıntıya kapılıp tüneli geçmemek için tüm gücüyle duvara doğru yüzmeye başladı. Duvara çarpıp tutundu. Tünel uzanmasını gerektirecek kadar yüksekteydi, parmakları taşa geçerken acıyordu. Ama tutunmayı ve tırnakları acıyla sızlasa da kendini dar geçide çekmeyi başardı.

Tünel o kadar dardı ki Celaena yüzüstü yatmak zorunda kaldı. Ayrıca içi çamurla ve tanrılar bilir başka nelerle doluydu ama oraya –epey ileriye– lamba ışığı vuruyordu. Sokağa çıkan bir tünel yukarı uzanıyordu. Arkasında kanalizasyon kanalı suyla dolmaya devam ediyordu, suyun uğultusu insanı sağır edecek kadar şiddetliydi. Acele etmezse burada kısılıp kalacaktı.

Tavan çok alçak olduğundan başını aşağıda tutmak zorundaydı, kollarını uzatıp sürünmeye başladığında yüzü neredeyse iğrenç kokulu çamurun içindeydi. Gözlerini ilerideki ışığa dikerek tünelin içinde santim santim ilerledi.

Sonra sular tünelin seviyesine ulaştı. Bir anda ayakları, bacakları, sonra da karnı ve yüzü suyun içinde kaldı. Daha hızlı sürünmeye başladı, ellerinin kan içinde kaldığını anlamak için ışığa ihtiyacı yoktu. Kesiklerine dolan kum taneleri etini ateş gibi yakıyordu. Kollarını ileriye uzatıp ayaklarından destek alarak kendini her itişinde *Hadi* diyordu. *Hadi, hadi, hadi*. Bu kelime onu çığlık atmaktan alıkoyan tek şeydi. Çünkü bir kez çığlık atmaya başlarsa... ölüme teslim olmuş demekti.

Yukarı çıkan tünele vardığında geçitteki su birkaç santim yüksekliğe ulaşmıştı, merdiveni gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Yüzey muhtemelen beş metre kadar yukarıdaydı. Geniş ızgaradaki yuvarlak deliklerden bir sokak lambası gördü. Kırılmasın diye dua ederek paslı merdivenden tırmanırken ellerinin acısını unutmuştu. Tünelin dibine dolan sular döküntülerle birlikte girdaplar oluşturuyordu.

Hemen merdivenin tepesine vardı, yuvarlak ızgaraya abanırken hafifçe gülümsemeyi bile ihmal etmedi.

Ama ızgara yerinden kımıldamadı.

Sallanan merdivenin üstünde dengesini sağlayıp iki eliyle birden itti. Izgara yine kımıldamadı. Merdivenin en üst basama-

ğında sırtı ve omuzları ızgaraya gelecek şekilde arkasını dönüp hızla itti. Hiçbir şey olmadı. Ne bir gıcırtı ne de metalin gevşediğine dair herhangi bir işaret. Paslanmış olmalıydı. Izgaraya vurmaya başladı, ama sonunda elinden bir çatırtı geldi. Acıdan gözleri karardı, siyah-beyaz kıvılcımlar gözünün önünde dans etmeye başladı, kemiğinin kırılmadığından emin olunca tekrar vurmaya başladı. Hiçbir işe yaramadı. *Hiç.*

Su şimdi iyice yaklaşmıştı, çamurlu köpükler o kadar yakınındaydı ki elini aşağı uzatsa dokunabilirdi.

Izgaraya son bir kez yüklendi. Izgara kımıldamadı.

Mecburi su baskını sona erene kadar insanlar sokaklardan çekilmişse... Ağzına, gözlerine, burnuna yağmur suyu doluyordu. Birinin yağmurun gürültüsü içinde sesi duymasını, sıradan bir ızgaradan yukarı uzanan çamura bulanmış kanlı parmakları görmesini umut ederek metale vurdu. Su çizmelerine ulaşmıştı. Parmaklarını ızgaranın deliklerinden geçirip çığlık atmaya başladı.

Ciğerleri yanana dek haykırdı, biri onu duysun diye bağırarak yardım istedi. Sonra...

"Celaena?"

Biri bağırmıştı, ses yakından geliyordu. Celaena, Sam'in yağmur ve aşağıda kükreyen sular yüzünden boğuk gelen sesini duyunca ağlamaya başladı. Lysandra'nın partisinde işi bitince uğrayacağını söylemişti, ya Doneval'ın evine gidiyor ya da oradan dönüyor olsa gerekti. Celaena ızgara deliklerine geçirdiği parmaklarını oynatırken diğer eliyle de ızgaraya vurmaya başladı. "*BURADAYIM! Kanalizasyonda!*"

Ayak seslerini duyabiliyordu, sonra... "Tanrılar aşkına." Izgaranın arkasında Sam'in yüzü belirdi. "Yirmi dakikadır seni arıyorum," dedi Sam. "Dayan biraz." Nasırlı parmaklarını ızgaranın deliklerine geçirdi. Celaena bu parmakların gerilmekten bembeyaz kestiğini gördü, Sam'in yüzünün kırmızıya döndüğünü, sonra... Sam bir küfür savurdu.

Su Celaena'nın uyluklarına ulaşmıştı. "Beni buradan çıkar."

"Ben çekerken sen de it," dedi Sam soluk soluğa, Sam ızgarayı çekerken Celaena da itti. Izgara bana mısın demedi. Tekrar tek-

rar denediler. Su şimdi Celaena'nın dizlerindeydi. Neyse ki ızgara Doneval'ın evine uzaktı da muhafızlar onları duyamazdı.

"Kendini elinden geldiği kadar yükseğe çek," diye bağırdı Sam. Celaena bunu zaten yapmıştı ama bir şey demedi. Bir bıçağın ışıltısını gördü, sonra da ızgaraya sürtünen bıçağın sesini duydu. Sam bıçağı kaldıraç gibi kullanarak metali gevşetmeye çalışıyordu. "Diğer taraftan it."

Celaena itti. Siyah sular uyluklarına çarpıyordu.

Bıçak ikiye ayrıldı.

Sam küfrederek yeniden ızgaraya asılmaya başladı. "Hadi," diye fısıldadı Celaena'dan çok kendine söyler gibi. "*Hadi.*"

Su şimdi Celaena'nın belindeydi, hemen ardından göğsüne yükseldi. Yağmur suyu ızgaradan içeri dolmaya devam ediyor, duyularını köreltiyordu. "Sam."

"Uğraşıyorum!"

"Sam," dedi Celaena tekrar.

Sam, Celaena'nın ses tonunu duyunca, "Hayır," dedi sertçe. "*Hayır.*"

O zaman Sam bağırarak yardım istemeye başladı. Celaena yüzünü ızgaranın deliklerinden birine bastırdı. Yardım gelmeyecekti... Yetişmeyecekti.

Celaena nasıl öleceğini pek düşünmemişti ama boğulmak nedense uygun geliyordu. Doğduğu ülke olan Terrasen'de dokuz yıl önce bir nehir neredeyse canını alıyordu ve anlaşılan o akşam tanrılarla yaptığı anlaşmanın süresi sonunda dolmuştu. Ne kadar uzun sürerse sürsün su bir şekilde onu alacaktı.

"Lütfen," dedi Sam ızgaraya vurup kapağa asılırken, sonra kapağın altına başka bir hançer sokmaya çalıştı. "Lütfen."

Celaena onunla konuşmadığını biliyordu.

Su boynuna vurdu.

"*Lütfen*," diye inledi Sam, parmakları şimdi Celaena'nınkilere dokunuyordu. Celaena son nefesini verecek, son kelimelerini söyleyecekti.

"Bedenimi Terrasen'e götür Sam," diye fısıldadı. Sonra soluğu tıkanarak suyun altına gömüldü.

8. Bölüm

Göğsüne vururlarken, "*Nefes al!*" diye kükrüyordu biri. "*Nefes al!*"

Celaena'nın vücudu kasıldı, içinden sular akın etmeye başladı. Kaldırım taşlarına kusarken öksürüklere boğularak kıvranıyordu.

"Tanrılar aşkına," diye inledi Sam. Celaena gözlerine dolan yaşların arasından Sam'in yanında diz çökmüş olduğunu gördü, başı önüne sarkmış, avuçlarını dizlerine dayamıştı. Yanında iki kadın rahatlamış ama şaşkın yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı. Birinin elinde bir levye vardı. Izgara kapak kadının yanında yerdeydi, etraflarını kanalizasyondan taşan sular basmıştı.

Celaena yeniden kustu.

* * *

Peş peşe üç kez banyo yaptı, sadece o iğrenç sulardan geriye kalan izleri temizlemek için kusmak amacıyla yemek yedi. Parçalanmış, acı içindeki ellerini sert bir içkiyle doldurulmuş tekneye batırırken bağırmamak için kendini zor tuttu ama dezenfektan o suda her ne varsa yakıp yok ederken büyük haz duydu. Tiksintisinin geçtiğini görünce küvetin de aynı içkiyle doldurulmasını emredip içine girdi.

Kendini bir daha hiç temiz hissetmeyecekti. Dördüncü banyodan sonra bile –içki banyosunun hemen ardından yapmıştı– kendini pislikle kaplanmış gibi hissediyordu. Arobynn ortalığı velveleye verse de Celaena *herkese* dışarı çıkmasını söyledi. Yatağa girerken sabah iki kez daha banyo yaparım diye düşündü.

Kapı çalındı, gelen her kimse bağırarak çekip gitmesini söyleyecekti ki Sam başını içeri uzattı. Saat on ikiyi geçtiği halde Sam'in gözleri fal taşı gibiydi. "Uyanıksın demek," dedi Celaena'nın başını sallayarak izin vermesini beklemeden içeri girerken. Zaten izne ihtiyacı da yoktu. Celaena'nın hayatını kurtarmıştı. Celaena ona sonsuza dek borçlanmıştı.

Eve dönerlerken Sam, Lysandra'nın müzayede provasından sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için Doneval'ın evine gittiğini söylemişti. Ama oraya vardığında evin sessiz olduğunu, yalnız muhafızların olup biten bir şeyden bahsedip kıs kıs güldüğünü görmüştü. Evin civarındaki sokaklarda Celaena'yı ararken çığlığını duymuştu.

Celaena yattığı yerden Sam'e bakıyordu. "Ne istiyorsun?" Hayatını kurtaran birine söylenecek en zarif sözler bunlar olmayabilirdi. Ama kahretsin, Sam'den *daha iyi* olması gerekirdi. Canını kurtarmak için Sam'in yardımına ihtiyaç duyduktan sonra en iyi suikastçının kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Bunu düşündükçe Sam'e bir tane patlatmak istiyordu.

Sam ise hafifçe gülümsemekle yetindi. "Yıkanıp temizlenmen nihayet bitti mi diye bakmaya geldim. Sıcak su kalmamış da."

Celaena kaşlarını çattı. "Bunun için özür dilememi bekleme benden."

"Herhangi bir şey için özür dilemeni bekleyebilir miyim hiç?"

Mum ışığında Sam'in güzel yüzü kadife pürüzsüzlüğünde ve davetkâr görünüyordu. "Beni ölüme terk edebilirdin," dedi Celaena düşünceli düşünceli. "Izgaranın başında neşeyle dans etmemene çok şaşırdım."

Sam'in dudaklarında beliren gülüş içini ısıttı. "Kimse o tür bir ölümü hak etmiyor Celaena. Sen bile. Ayrıca bunları geride bıraktığımızı sanıyordum."

Celaena güçlükle yutkundu ama gözlerini Sam'in gözlerinden ayıramadı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Sam'in kaşları yukarı kalktı. Celaena eve gelirlerken de teşekkür etmişti ama o teşekkür nefes nefese söylenmiş bir dizi kelimeden ibaretti. Bu kez farklıydı. Celaena parmakları ağrıdığı halde –özellikle de kırık tırnakları– Sam'e elini uzattı. "Ayrıca... Ayrıca özür dilerim." Kendini Sam'e bakmaya zorladı, Sam'in yüzünde şüphe dolu bir ifade belirmişti. "Seni Kafatası Körfezi'ndeki işe bulaştırdığım için özür dilerim. Bu yüzden Arobynn'in sana yaptıklarından dolayı da."

"Ah," dedi Sam zor bir bilmeceyi çözmüş gibi. Birbirine dolanmış ellerini inceledi, Celaena hemen elini çekti.

Birden odaya gerilim dolu bir sessizlik çöktü. Sam'in yüzü ışıkta çok güzel görünüyordu. Celaena çenesini yukarı kaldırınca Sam'in boynundaki yara izine baktığını gördü. Bu sıyrık bir gün solup yok olacaktı. "Adı Ansel'di," dedi boğazı tıkanarak. "Arkadaşımdı." Sam yavaşça yatağa oturdu. Sonra bütün hikâye ortaya dökülüverdi.

Sam sadece iyice anlamak istediği noktalarda soru sordu. Celaena, Ansel'e attığı son oku, kalbi kırılmışken ölümcül oku fırlatmadan önce arkadaşına fazladan tanıdığı bir dakikayı anlatmayı bitirdiğinde saat biri vuruyordu. Celaena sustuğunda Sam'in gözleri üzüntü ve hayretle parlıyordu.

"Benim yazım işte böyle geçti," dedi Celaena omuz silkerek. "Celaena Sardothien için büyük bir macera, öyle değil mi?"

Ama Sam sadece elini uzatıp parmaklarını Celaena'nın boynundaki yara izinde gezdirmekle yetindi, sanki yarayı silip yok ediyordu. "Çok üzgünüm," dedi. Celaena bunu içtenlikle söylediğini biliyordu.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Celaena. Birden geceliğinin ne kadar az yerini örttüğünü fark ederek yerinde kımıldandı. Sam de bunun farkına varmış gibi elini boynundan çekip hafifçe öksürdü. "Eh," dedi Celaena, "Sanırım görevimiz biraz daha karmaşık hale geldi."

"Öyle mi? Nedenmiş?"

Celaena, Sam'in dokunuşuyla kapıldığı utangaçlıktan sıyrılmaya çalışırken kurnazca gülümsedi. Philip kimi ortadan kaldırmaya çalıştığından da kendisini bekleyen acılardan da bihaberdi. Adarlan Suikastçısı'nı bir kanalizasyon kanalında boğmaya kalktıktan sonra elinizi kolunuzu sallayarak çekip gidemezdiniz. Bu mümkün değildi. "Çünkü," dedi Celaena, "öldürülecekler listeme bir kişi daha eklendi."

9. Bölüm

Celaena öğleye kadar uyudu, kendine söz verdiği gibi iki kez banyo yaptı, sonra da Arobynn'in çalışma odasına gitti. Kapıyı açınca Arobynn'in çay içtiğini gördü.

"Seni küvetin dışında görmek beni şaşırttı," dedi Arobynn.

Kızıl Çöl'de geçirdiği bir ayı Sam'e anlatmak Celaena'ya bu yaz eve dönmeye neden can attığını ve elde ettiği başarıyı hatırlatmıştı. Artık meseleyi Arobynn'e açmamak için bir nedeni yoktu, Arobynn'in yaptığından ve başından geçenlerden sonra buna gerek yoktu. Celaena Suikastçılar Kralı'na gülümsemekle yetinip dışarıdaki hizmetçiler girsin diye kapıyı tuttu. Hizmetçiler ağır bir sandığı içeri taşıdı. Sonra bir tane ve bir tane daha.

"Neler olduğunu sormalı mıyım?" dedi Arobynn şakaklarını ovuşturarak.

Hizmetçiler hızla dışarı çıktı, Celaena kapıyı arkalarından kapattı. Tek kelime etmeden sandıkların kapaklarını açtı. Altınlar öğle güneşinde parıldamaya başladı.

Celaena partiden sonra çatıda otururken hissettiklerini hatırlayarak Arobynn'e döndü. Arobynn'in yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Sanırım bu borcumu kapatır," dedi Celaena gülümsemeye çalışarak. "Hatta fazla bile gelir."

Arobynn oturmaya devam etti.

Celaena birden kendini kötü hissederek yutkundu. Bunun iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkarmıştı?

"Seninle çalışmaya devam etmek istiyorum," dedi ihtiyatlı bir sesle. Arobynn ona daha önce de böyle bakmıştı, onu dövdüğü gece. "Ama artık sana ait değilim."

Arobynn'in gümüş rengi gözleri sandıklara, sonra tekrar Celaena'ya döndü. Sessizlik hiç bitmeyecekmiş gibi uzarken Celaena, Arobynn'in delici bakışları altında hiç kımıldamadan duruyordu. Sonra Arobynn gülümsedi, hafif kederli bir gülümseyişti bu. "Bugün hiç gelmesin diye dua ettiğim için beni suçlayabilir misin?"

Celaena gevşeyerek rahat bir nefes aldı. "Ciddiyim: Seninle çalışmaya devam etmek istiyorum."

Celaena o anda satın aldığı daireyi ve taşınacağını Arobynn'e söyleyemeyeceğini anladı, şimdi olmazdı. Küçük adımlarla ilerleyecekti. Bugün borcunu ödeyecekti. Belki birkaç hafta sonra da taşınacağını söylerdi. Belki de Arobynn kendi evine taşınmasını o kadar sorun etmezdi.

"Ben de seninle çalışmaktan her zaman mutluluk duyarım," dedi Arobynn ama yerinden kalkmadı. Çayından bir yudum aldı. "Bu paranın nereden geldiğini sorabilir miyim?"

Celaena boynundaki yara izini düşünerek cevap verdi, "Sessiz Usta'dan. Hayatını kurtardığım için."

Arobynn sabah gazetesini aldı. "Öyleyse izin ver seni bunun için de tebrik edeyim." Gazetenin üstünden Celaena'ya baktı. "Artık özgür bir kadınsın."

Celaena gülümsememek için kendini zor tuttu. Belki tam anlamıyla özgür sayılmazdı ama en azından Arobynn artık borcunu ona karşı kullanamayacaktı. Bu da şimdilik yeterliydi.

"Yarın akşam Doneval'la bol şans," diye ekledi Arobynn. "Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Ücret almayacaksan olur."

Arobynn, Celaena'nın gülümsemesine karşılık vermeden gazeteyi elinden bıraktı. "Sana bunu asla yapmam." Gözlerinde acıya benzer bir şey oynaşıyordu.

Celaena birden içinde uyanan özür dileme isteğini bastırmaya çalışarak başka tek söz etmeden odadan çıktı.

Odasına dönüş yolu çok uzun geldi. Parayı Arobynn'e verince sevinçten havalara uçacağını, Hisar'da kasıla kasıla gezineceğini hayal etmişti. Ama Arobynn'in ona nasıl baktığını gördükten sonra bütün o altınlar değerini yitirmiş gibiydi.

Yeni geleceği için muhteşem bir başlangıç.

* * *

Celaena iğrenç kanalizasyon kanalına bir daha asla adım atmak istemese de o gün öğleden sonra kendini yeniden orada buldu. Tünelden hâlâ bir nehir akıyordu ama yukarıda sokağa boşalan sağanağa rağmen tünel boyunca uzanan kaldırım kuruydu.

Bir saat önce Sam, Doneval'ın evine gitmek üzere giyinip hazırlanmış halde odasına gelmişti. Şimdi de sessizce arkasından geliyor, Celaena'nın çok iyi hatırladığı demir kapıya yaklaşırlarken tek kelime etmiyordu. Celaena elindeki meşaleyi kapının yanına bırakıp ellerini yıpranmış paslı yüzeyde gezdirdi.

"Yarın buradan girmemiz gerekecek," dedi, sesi kanalizasyonda akan nehrin uğultusundan güçlükle duyuluyordu. "Artık evin ön tarafı çok sıkı korunuyor."

Sam bir parmağını kapıyla eşik arasındaki oyukta gezdirdi. "Buraya bir koçbaşı getirmedikçe içeri girebileceğimizi sanmıyorum."

Celaena ona kötü kötü baktı. "Kapıyı çalmayı deneyebilirsin."

Sam sessizce güldü. "Eminim korumalar bundan çok hoşlanır. Belki beni içeri bir bira içmeye bile davet ederler. Tabii karnımı okla doldurduktan sonra." Sıkı karnına vurdu. Arobynn'in zorla aldırdığı kıyafeti giymişti, Celaena, Sam'in bu yeni kıyafetle iyice ortaya çıkan vücut hatlarına bakmamaya çalışıyordu.

"Yani bu kapıdan giremiyoruz," diye mırıldandı Celaena elini tekrar kapıda kaydırarak. "Tabii hizmetçilerin çöpü ne zaman boşalttığını öğrenmezsek."

"Buna bel bağlayamayız," dedi Sam, hâlâ kapıyı inceliyordu.

"Belki de hizmetçiler çöpü ne zaman isterlerse o zaman döküyorlardır."

Celaena söylenerek kanalizasyona baktı. Ölümün eşiğinden dönmek için ne korkunç bir yerdi. Yarın Philip'le karşılaşmak için dua ediyordu. Karşısına dikilene kadar o kibirli pislik başına gelecekleri anlamayacaktı. Geçen akşamki partide Celaena'yı tanımamıştı bile.

Hafifçe gülümsedi. Philip'ten intikam almanın daha iyi bir yolunu düşünemiyordu, eve onun sayesinde keşfettiği kapıyı kullanarak sızacaktı. "Öyleyse birimiz birkaç saat burada oturup bekleyecek," diye fısıldadı gözlerini kapıdan ayırmadan. "Kapının önünde sahanlık olduğundan hizmetçilerin suya ulaşmak için birkaç adım atması gerekiyor." Celaena'nın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ayrıca eminim bir yığın çöpü çekerlerken arkalarına bakmak akıllarına gelmeyecektir."

Sam gülümseyince dişleri meşalenin ışığında parıldadı. "Ve birinin içeri sızıp kilerde güzel bir saklanma yeri bularak saatin yedi buçuk olmasını beklemesine yetecek kadar da meşgul olacaklar."

"Yarın kilerin kapısının kilitli olmadığını görünce amma da şaşıracaklar."

"Sanırım yarın en az şaşıracakları şey bu olacak."

Celaena yerden meşaleyi aldı. "Kesinlikle." Sam kanalın kaldırımında Celaena'nın peşine düştü. Karanlık bir geçitte, kimsenin onlardan şüphelenmeyeceği kadar uzakta bir ızgara bulmuşlardı. Ne yazık ki bu kanalizasyon kanallarında uzun süre yürümeyi gerektiriyordu.

"Bu sabah Arobynn'e borcunu ödediğini duydum," dedi Sam, gözleri ayaklarının altındaki koyu renk taşlardaydı. Hâlâ usulca konuşuyordu. "Özgür olmak nasıl bir duygu?"

Celaena yan yan Sam'e baktı. "Düşündüğüm gibi değil."

"Parayı sorun çıkarmadan kabul etmesine şaşırdım."

Celaena bir şey söylemedi. Loş ışıkta Sam kesik kesik içini çekti.

"Galiba ben de gidiyorum," diye fısıldadı Sam.

Celaena neredeyse tökezliyordu. "Gitmek mi?"

Sam ona bakmıyordu. "Eyllwe'ye gidiyorum, tam olarak söylemek gerekirse Banjali'ye."

"Görev için mi?" Arobynn genelde hepsini kıtanın bir yerlerine gönderirdi ama Sam'in konuşma tarzında... farklı bir şey vardı.

"Temelli."

"Neden?" Kendi sesi Celaena'nın kulaklarına biraz tiz gelmişti.

Sam, Celaena'ya döndü. "Beni buraya bağlayan ne var ki? Zaten Arobynn kendimizi güneyde de tanıtmamızın faydalı olacağını söylemişti."

"Arobynn..." Celaena öfkelenmişti, sesini fısıltı halinde tutmak için kendini zorluyordu. "Arobynn'e bundan bahsettin mi?"

Sam hafifçe omzunu silkti. "Öylesine çıtlattım. Tam olarak bahsettim sayılmaz."

"Ama... ama Banjali binlerce kilometre uzakta."

"Evet ama Rifthold sana ve Arobynn'e ait. Ben her zaman... yedekte olacağım."

"Banjali'de baş suikastçı olmaktansa Rifthold'da yedek olmayı tercih ederim." Celaena alçak sesle konuşmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. İçinden birini tutup duvara çarpmak, kanalizasyonu kendi elleriyle yerle bir etmek geliyordu.

"Ay sonunda gidiyorum," dedi Sam, sesi hâlâ sakin çıkıyordu.

"İki hafta sonra yani!"

"Burada kalmam için bir neden var mı?"

"Evet!" diye bağırdı Celaena sesini mümkün olduğunca yükseltmemeye çalışarak. "Evet var." Sam cevap vermedi. "*Gidemezsin.*"

"Gitmemem için bir neden söyle."

"Madem çekip gidecektin o yaptıklarının anlamı neydi?" diye tısladı Celaena kollarını açarak.

"Sen neden söz ediyorsun Celaena?" Celaena deliye dönmüşken Sam nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Kafatası Körfezi'nde olanlardan, bana getirdiğin nota kâğıtlarından, ayrıca... ayrıca Arobynn'e onu ancak bana bir daha zarar vermemesi şartıyla bağışlayacağını söylemenden."

"Ne düşündüğümü önemsemediğini söylemiştin. Ne yaptığı-

mı da. Yanılmıyorsam ölsem bile umurunda olmayacağını da söylemiştin."

"Yalan söyledim! Sen de yalan söylediğimi *biliyorsun* aptal herif!"

Sam sessizce güldü. "Bu yazı nasıl geçirdiğimi bilmek ister misin?" Celaena sustu. Sam elini kahverengi saçlarından geçirdi. "Her günü Arobynn'in gırtlağını kesmemek için kendimle savaşarak geçirdim. Arobynn de onu öldürmek istediğimi biliyordu."

Seni geberteceğim! diye bağırmıştı Sam, Arobynn'e.

"Beni dövdükten sonra kendime geldiğim an gitmek zorunda olduğumu anladım. Çünkü gitmezsem onu öldürecektim. Ama yapamadım." Celaena'nın yüzünü inceledi. "Sen dönene kadar gidemezdim. İyi olduğunu bilmeden, güvende olduğunu görmeden gidemezdim."

Nefes almak çok çok zorlaşmıştı.

"O da bunu biliyordu," diye devam etti Sam. "Bundan faydalanmaya karar verdi. Beni görevlere önermez oldu. Onun yerine Lysandra ve Clarisse'e yardım etmemi istedi. Pikniklere ve partilere giderlerken onlara eşlik etmemi istedi. Bu ikimizin arasında bir oyun haline geldi, bakalım saçmalıklarına ne kadar dayanabilecektim. Ama ikimiz de kazananın daima o olacağını biliyorduk. Çünkü sen ona aittin. Yine de bu yaz her günümü tek parça halinde dönmen için dua ederek geçirdim. Dahası... dönmen ve Arobynn'den sana yaptığı şeyin intikamını alman için dua ettim."

Ama Celaena intikam almamıştı. Geri dönmüş ve Arobynn'in onu hediyelere boğmasına izin vermişti.

"Ve şimdi iyi olduğuna göre Celaena, üstelik artık borcunu da ödediğine göre, Rifthold'da kalamam. Arobynn'in bize yaptıklarından sonra kalamam."

Celaena bencilce ve korkunç olduğunu bilse de fısıldadı, "Lütfen gitme."

Sam titreyerek içini çekti. "Bensiz de iyi idare edersin. Her zaman ettin."

Belki bir zamanlar öyleydi ama şimdi her şey değişmişti. "Seni kalmaya nasıl ikna edebilirim?"

"Edemezsin."

Celaena meşaleyi yere fırlattı. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, asla."

"Öyleyse..."

"Daha ne söyleyebilirim ki?" diye patladı Sam, kaba ve sert bir sesle fısıldıyordu. "Sana her şeyi söyledim zaten, burada kalırsam, Arobynn'le yaşamak zorunda kalırsam onun o lanet boynunu kıracağım."

"Ama neden? Neden boş veremiyorsun?"

Sam, Celaena'yı omuzlarından kavrayıp sarstı. "Çünkü seni seviyorum!"

Celaena'nın ağzı açık kaldı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Sam onu bir kez daha sarsarak. "Yıllardır seviyorum. Arobynn sana zarar verdi ve bunu bana izlettirdi çünkü o da duygularımın farkındaydı. Ama senden bir seçim yapmanı istesem Arobynn'i seçersin ve ben buna dayanamıyorum."

Kanalizasyon sularının uğultusuna karışan düzensiz soluklarından başka ses duyulmuyordu.

"Sen aptalın tekisin," dedi Celaena. "Budalanın, pisliğin, aptalın tekisin." Sam, Celaena ona vurmuş gibi bakıyordu. Ama Celaena, Sam'in yüzünü elleri arasına alarak devam etti, "Çünkü seni seçerdim."

Sonra Sam'i öptü.

10. BÖLÜM

Şimdiye dek kimseyi öpmemişti. Dudakları birleşirken ve Sam kollarını beline dolayıp onu kendine çekerken Celaena neden bu kadar beklediğini bilemedi. Sam'in ağzı sıcacık ve yumuşaktı, vücudu son derece sertti, saçları parmaklarının arasında ipek gibiydi. Yine de Sam'in ona yol göstermesine izin verdi, Sam dudaklarıyla dudaklarını aralarken nefes almayı unutmamaya çalışıyordu.

Sam'in dilini kendi dilinde hissettiği zaman, içinde öylesine şimşekler çaktı ki bir an öleceğini sandı. Daha fazlasını istiyordu. Sam'in her şeyini istiyordu.

Sam'e ne kadar sarılsa yetmiyor, onu ne kadar öpse doyamıyordu. Sam'in boğazından bir inilti yükseldi, Celaena bu arzu dolu iniltiyi karnının derinliklerinde hissetti. Aslında biraz daha aşağıda.

Sam'i duvara itti, Sam'in elleri sırtının her yerinde geziniyordu, iki yanında, kalçalarında. Celaena bu duygunun tadını çıkarmak istiyordu, Sam'in nasırlı ellerini çıplak teninde hissetmek için giysilerini sıyırıp atmak istiyordu. Bu arzu öyle şiddetliydi ki ayakları yerden kesildi.

Kanalizasyon aklından çıkıp gitmişti. Doneval, Philip ve Arobynn de öyle.

Sam'in dudakları ağzını bırakıp boynunda gezinmeye başladı. Kulağının altını sıyırıp geçerken nefesi kesildi.

Hayır, şu anda hiçbir şey umurunda değildi.

* * *

Kanalizasyon kanallarından çıktıklarında gece olmuştu, saçları darmadağın dudakları şişti. Sam Hisar'a kadar Celaena'nın elini bırakmadı, vardıklarında Celaena hizmetçilere yemeklerini onun odasına getirmelerini söyledi. Geç saatlere kadar uyanık kalsalar ve pek az konuşsalar da giyiniktiler. Bugün hayatını değiştirecek yeterince şey olmuştu ve Celaena önemli bir değişiklik daha yapmaya hazır değildi.

Ama kanalizasyon kanalında olanlar...

Celaena o gece Sam gittikten sonra uzun zaman gözlerini boşluğa dikerek uyanık yattı.

Sam onu seviyordu. Yıllardır. Ve bunca şeye onun için katlanmıştı.

Celaena bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Sam'e karşı hep korkunç davranmış, nazik tavırlarına alay ederek karşılık vermişti. Ve onun için hissettiklerine gelince...

Ona yıllardır âşık değildi. Kafatası Körfezi'ne kadar onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

Ama şimdi... Hayır, şimdi bunu düşünemezdi. Yarın da düşünemezdi. Çünkü yarın Doneval'ın evine sızacaklardı. Bu hâlâ riskliydi ama alacakları para... O parayı geri çeviremezdi, geçimini sağlaması gerekiyordu. Aşağılık Doneval'ın köle ticareti anlaşmasını yapmasına da karşı çıkmaya cesaret edenlere şantaj yapmasına da izin veremezdi.

Tek istediği Sam'e bir zarar gelmemesiydi.

Odasının sessizliğinde ay ışığına Sam zarar görürse bundan sorumlu olan herkesi öldüreceğine ve kimsenin onu durduramayacağına söz verdi.

* * *

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra Celaena kanalizasyonda,

kilere açılan kapının yanında gölgeler içinde bekliyordu. Tünelin biraz ilerisinde de Sam bekliyordu, siyah kıyafeti yüzünden karanlıkta neredeyse görünmez olmuştu.

Ev halkı öğle yemeğini yeni yediğinden Celaena'nın az sonra içeri sızma şansı bulacağına şüphe yoktu. Zaten bir saattir bekliyor, her seste şafaktan beri üstüne tünediği bıçak sırtı biraz daha bileniyordu. Hızlı, sessiz ve acımasız olmalıydı. Tek bir hata, tek bir bağırtı –hatta gözden kaçırılmış bir hizmetçi bile– her şeyi berbat edebilirdi.

Yakında bir hizmetçinin çöpü dökmek için buraya gelmesi gerekiyordu. Celaena cebinden küçük bir cep saati çıkardı. Dikkatle bir kibrit yakıp saate baktı. İkiydi. Yedi buçukta yapılacak görüşmeyi beklemek üzere Doneval'ın çalışma odasına girmek için beş saati vardı. Doneval'ın o zamana kadar çalışma odasına gelmeyeceğine bahse girerdi, onun gibi bir adam konuğunu kapıda karşılamak, gösterişli salonlardan geçirerek yol gösterirken konuğunun yüzündeki ifadeyi görmek isterdi. Birden kanalizasyon kanalına açılan iç kapının gıcırdadığını duydu, ardından ayak sesleri ve hırıltılar geldi. Deneyimli kulağı seslerin tek bir hizmetçiden çıktığını anladı, kadındı. Celaena kibriti söndürdü.

Dış kapının kilidi açılırken sırtını iyice duvara yapıştırdı, ağır kapı yere sürünürek açıldı. Çöp dolu bir varili sahanlığa sürükleyen kadınınkilerden başka ayak sesi duyamadı. Hizmetçi yalnızdı. Yukarıdaki kiler de boştu.

Metal çöp kovasını boşaltmakla fazlasıyla meşgul olan kadının aklına kapının yan tarafındaki karanlığa bakmak gelmedi. Celaena gizlice yanından geçerken dahi duraksamadı. Celaena daha suya atılan çöplerin çıkardığı sesleri duymadan iki kapıdan da geçip merdivenlerden yukarı çıkarak kilere girmişti bile.

Loş ışıklı geniş kilerin en karanlık köşesine doğru koşarken elinden geldiğince etrafını gözden geçirmeyi de ihmal etmedi. Kilerde sayısız şarap fıçısı vardı, raflar yiyeceklerle ve Erilea'dan getirilmiş erzakla doluydu. Bir merdiven yukarı çıkıyordu. Yukarıdan sesi gelen biri dışında başka hizmetçi görünmüyordu. Muhtemelen ses mutfaktan geliyordu.

Dış kapı çarparak kapandı, kilit sesi geldi. Ama Celaena çoktan devasa bir şarap fıçısının arkasına saklanmıştı. İç kapı da kapatılıp kilitlendi. Celaena yanında getirdiği siyah maskeyi takıp pelerininin kapüşonunu başına çekti. Ayak sesleri ve hafif soluklar duyuldu, ardından hizmetçi kanalizasyon kanalına inen merdivenin başında belirdi, bir elinde sallanan boş çöp kovası gıcırdıyordu. Kendi kendine mırıldanarak mutfağa giden merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Kadının ayak sesleri kesilince Celaena rahat bir nefes aldı, sonra kendi kendine sırıttı. Philip akıllı biri olsaydı o gece kanalizasyonda gırtlağını keserdi. Belki Celaena, Philip'i öldürürken eve nasıl girdiğini de söylerdi.

Hizmetçinin ikinci bir kova çöple geri dönmeyeceğinden emin olunca kanalizasyona inen basamaklara doğru koştu. Kızıl Çöl'deki tavşanlar gibi hiç ses çıkarmadan ilk kapının kilidini açtı, sonra da ikincinin. Sam görüşme vakti gelmeden içeri girmeyecekti, yoksa biri aşağı inip dikkat dağıtmak için kileri ateşe verme hazırlıkları yaptığını görebilirdi. O zamana kadar kapıların kilitli olmadığını fark ederlerse çöpü çıkaran hizmetçiyi suçlayacaklardı.

Celaena kilitlerin yerine oturmamasına dikkat ederek iki kapıyı da kapattı, sonra da kilerin geniş şarap koleksiyonundaki karanlık yerine geri döndü.

Beklemeye koyuldu.

* * *

Saat yedide Sam meşaleler ve gazla gelmeden kilerden çıktı. Gerisini kileri tıka basa dolduran alkol hallederdi nasıl olsa. Sadece alevler kilerin her yerini sarmadan Sam dışarı çıkabilsin diye dua ediyordu.

Bu olmadan ve evrak takası gerçekleşmeden yukarı çıkıp saklanması gerekiyordu. Yedi buçuğu birkaç dakika geçe yangın başlayınca muhafızlardan kimi hemen aşağıya çağrılacaktı, böylece Doneval ve ortağını koruyan adamların sayısı da azalmış olacaktı.

Hizmetçiler kendi yemeklerini yiyordu ve mutfaktan gelen gülüşmelere bakılırsa hiçbiri üç kat yukarıda gerçekleşecek görüşmeden haberdar değildi. Celaena gizlice mutfak kapısının önünden geçti. Kıyafeti, pelerini ve maskesiyle solgun taş duvarların önünde sadece bir gölgeden ibaretti. Hizmetçilerin dar döner merdiveninden yukarı çıkana dek nefesini tuttu.

Yeni kıyafetiyle silahlarını kontrol etmesi çok daha kolaydı, çizmesindeki gizli yarıktan uzun hançerini çekti. İkinci katın koridoruna bir göz gezdirdi.

Ahşap kapıların hepsi kapalıydı. Görünürde ne bir koruma, ne hizmetçi, ne de ev sakinlerinden biri vardı. Ayağını hafifçe ahşap döşemeye attı. Bu korumalar nereye yok olmuştu?

Bir kedi kadar çevik ve sessiz ilerleyerek Doneval'ın çalışma odasının kapısına geldi. Kapının altından ışık sızmıyordu. Ayak gölgeleri görünmüyordu, ses de yoktu.

Kapı kilitliydi. Küçük bir aksilik. Hançerini kınına sokup iki ince metal parçası çıkardı, metal parçalarını kilide sokarak *klik* sesi gelene kadar sağa sola oynattı.

Şimdi içerideydi, kapı yeniden kilitlendi, Celaena gözlerini odanın zifiri karanlığına dikti. Kaşlarını çatarak cebinden saatini çıkardı. Bir kibrit yaktı.

Etrafa bakınacak kadar vakti vardı.

Kibriti söndürüp pencereye koştu, perdeleri gecenin karanlığına karşı sıkı sıkı kapattı. Yağmur hâlâ hafifçe camlara vuruyordu. Odanın ortasındaki meşe ağacından yapılmış büyük masaya gidip gaz lambasını yaktı, lambayı ölgün mavi alev titrek bir ışık verecek kadar kıstı. Masadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. Gazeteler, sıradan mektuplar, makbuzlar, ev giderleri...

Masanın bütün çekmecelerini açtı. Hepsinde aynı şeyler vardı. Neredeydi bu evraklar?

Sövüp saymamak için kendini tutarak yumruğunu ağzına bastırdı. Olduğu yerde döndü. Bir koltuk, bir gardırop, bir dolap... Dolabı ve gardırobu karıştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Sadece boş kâğıtlar ve mürekkep. Korumalar gelecek olursa seslerini duyabilmek için iyice dikkat kesilmişti.

Kitaplıktaki kitapları gözden geçirdi, parmağıyla sırtlarına vurup içleri boş mu diye anlamaya çalıştı.

Ayağının altında döşemelerden biri gıcırdadı. Hemen dizlerinin üstüne çöküp cilalı koyu renk tahtaya hafifçe vurdu. Döşemelere tek tek vurarak sonunda boşluk sesinin nereden geldiğini buldu.

Kalbi deli gibi çarparken hançerini döşeme tahtalarının arasına sokup tahtayı yukarı kanırttı. Kâğıtlar karşısında duruyordu.

Belgeleri alıp döşeme tahtasını yerine yerleştirdi, az sonra masaya dönmüş kâğıtları önüne yaymıştı. Şöyle bir göz atınca aradığı kâğıtların bunlar olduğunu anladı.

Kâğıtları tek tek karıştırırken elleri titriyordu. Çeşitli yerleri kırmızıyla işaretlenmiş haritalar, sayılarla dolu çizelgeler ve isimler... Birbiri ardına isimler ve yerleşim birimlerinden oluşan bir sürü liste. Şehirler, kasabalar, ormanlar, dağlar, hepsi de Melisande'de.

Bunlar sadece köleliğe karşı çıkan Melisande'lilerin isimleri değildi, belgelerde özgürlüğe kavuşturulan kölelerin saklanmasının planlandığı güvenli evlerin konumları da bulunuyordu.

Ve Doneval, o aşağılık piç, bu insanları köle ticaretini desteklemeye zorlamak için bu bilgileri kullanacak, karşı çıkanları krala havale edecekti.

Celaena kâğıtları topladı. Doneval'ın bunu yapmasına asla izin vermeyecekti. Asla.

Gizli bölmenin olduğu döşemeye doğru bir adım attı. O anda sesleri duydu.

11. Bölüm

Lambayı söndürüp perdeleri açması birkaç saniye sürmüştü, sessizce küfrederek kâğıtları kıyafetinin içine sokup gardıroba saklandı. Doneval ve ortağının kâğıtların kaybolduğunu fark etmesi sadece birkaç dakika alırdı. Ama Celaena'nın ihtiyacı olan da bu kadardı zaten, ikisini de alaşağı edebilmesi için muhafızlardan uzaklaşıp odaya girmeleri yeterliydi. Artık her an kilerde yangın başlayabilirdi, diğer muhafızlardan çoğunun dikkati oraya yönelecekti ve bunun Doneval kâğıtların ortadan kaybolduğunu fark etmeden olması gerekiyordu. Gardırobun kapısında küçük bir aralık bırakıp odayı gözetlemeye başladı.

Çalışma odasının kilidi döndükten sonra kapı ardına dek açıldı.

"Brendi?" diyordu Doneval peşinden gelen pelerinli ve kapüşonlu adama.

"Hayır," dedi adam kapüşonunu açarak. Orta boylu adamın sıradan bir tipi vardı, dikkat çeken tek yanı güneş yanığı yüzü ve çıkık elmacık kemikleriydi. Kimdi bu?

"Bir an önce işi halledelim mi diyorsun?" diye kıkırdadı Doneval ama sesinde bir tutukluk vardı.

"Öyle de denebilir," dedi adam sakin bir sesle. Odaya bakındı, mavi gözleri gardırobun üzerinden geçerken Celaena kımıldamaya –ya da nefes almaya– cesaret edemedi. "Ortaklarım otuz dakika sonra dönmemiş olursam beni aramaya başlayacaklar."

"On dakika sonra çıkmış olursun. Zaten bu akşam tiyatroda olmam gerekiyor. Özellikle görmek istediğim genç bir hanım var da," dedi Doneval bir işadamı cazibesiyle. "Anladığım kadarıyla dostlarınız çabuk davranmaya hazır ve şafağa kadar bana cevap verecekler."

"Öyle. Ama önce belgeleri gösterin. Ne sunduğunuzu görmem gerek."

"Tabii tabii," dedi Doneval kendine doldurduğu içkiden içerek. Celaena'nın elleri kayganlaşmış, maskenin altındaki yüzü ter içinde kalmıştı. "Burada mı yaşıyorsunuz, yoksa ziyarete mi geldiniz?" Adam cevap vermeyince Doneval sırıtarak devam etti, "Ne olursa olsun Madam Clarisse'in müessesesine uğrarsınız umarım. Hayatımda öyle güzel kızlar görmedim."

Adam açıkça hoşnutsuzluk okunan bakışlarını Doneval'a dikti. Celaena buraya onları öldürme maksadıyla gelmiş olmasa yabancıdan hoşlanabilirdi.

"Muhabbet etmeyi sevmiyorsunuz herhalde," diye takıldı Doneval kanyağını bırakıp döşeme tahtasına doğru yürürken. Celaena, Doneval'ın ellerinin hafifçe titrediğine bakarak durmadan konuşmasının nedeninin gerginlik olduğunu söyleyebilirdi. Böyle bir adam bu kadar hassas ve önemli bilgileri nasıl ele geçirmiş olabilirdi?

Doneval gevşek döşeme tahtasının önünde diz çöküp tahtayı yukarı kaldırdı. Sonra da bir küfür savurdu.

Celaena kıyafetindeki gizli bölmeden hançerini çıkarıp harekete geçti. Dolaptan çıktığında daha adamlar başlarını ona çevirmemişti bile, hemen ardından Doneval can verdi. Celaena'nın ensesinde açtığı yaradan kanlar fışkırırken diğer adam bir çığlık attı. Celaena hızla dönüp kan damlayan kılıcını adama çevirdi.

Ev bir patlamayla sarsıldı, o kadar güçlü bir patlamaydı ki Celaena dengesini kaybetti.

Sam aşağıda ne patlatmıştı böyle?

Adamın ihtiyacı olan da buydu, çalışma odasından kaçmıştı. Hayranlık uyandıracak kadar hızlıydı, hayatı boyunca koşmuş da buna alışkınmış gibi hareket ediyordu.

Celaena hemen kendini kapıdan dışarı attı. Merdivenlerden dumanlar yükselmeye başlamıştı bile. Adamın arkasından sola dönünce koruma Philip'le burun buruna geldi.

Philip kılıcını yüzüne doğru sallayınca geri sıçradı. Philip'in arkasında adam hâlâ koşuyordu, merdivenlerden inmeden önce başını çevirip arkasına baktı.

Philip, Celaena'nın bıçağındaki kanı fark edince, "Ne yaptın sen?" dedi. Onu tanıması için maskenin altındaki yüzü görmesi gerekmemişti, kıyafeti tanımış olsa gerekti.

Celaena diğer kolundaki hançeri de çıkardı. "Çekil yolumdan." Maske yüzünden sesi boğuk ve az çıkıyordu, genç bir kadının değil, bir şeytanın sesiydi sanki. Havaya savurduğu hançerlerden ölümcül bir vınlama sesi geldi.

"Seni parça parça edeceğim," diye hırladı Philip.

"Hele bir dene"

Philip yüzü öfkeyle çarpılarak Celaena'nın üstüne atıldı.

Celaena ilk hamleyi sol elindeki hançerle karşıladı, kolu çarpmanın etkisiyle ağrıyordu, Philip karnına savrulan sağ taraftaki hançerden son anda kurtulabildi. Tekrar hamle yaptı, Celaena'nın kaburgalarına doğru akıllıca bir hamleydi bu, ama Celaena hançeriyle hamleyi savuşturdu.

Philip kılıcıyla Celaena'nın iki hançerine birden yüklendi. Celaena yakından adamın kılıcının son derece kaliteli olduğunu görebiliyordu.

"Tadını çıkarmak istiyordum," diye tısladı Celaena. "Ama sanırım çabuk olacak. Bana layık gördüğünden çok daha temiz bir ölüm."

Philip kükreyerek Celaena'yı geri itti. "Ne yaptığın konusunda en ufak fikrin yok!"

Celaena hançerlerini yine öne uzattı. "Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum. Az sonra ne yapacağımı da."

Philip saldırıya geçti ama koridor çok dar, hamlesi de çok kontrolsüzdü. Celaena, Philip'in gardını çabucak düşürdü. Eldivenli eline Philip'in kanı bulaştı.

Celaena bir kez daha savurunca hançeri bir vınlamayla kemiğe çarptı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Philip geriye sendeledi, elini kaburgalarından kalbine doğru uzanan ince uzun yaraya bastırdı. "Aptal," diye fısıldadı yere yığılırken. "Seni Leighfer mı tuttu?"

Philip ağzında köpüren kanların arasından nefes almaya çalışırken Celaena hiçbir şey söylemedi.

"Doneval..." dedi Philip hırıltılı bir sesle, "ülkesini severdi..." Güçlükle solurken gözlerinde nefret ve keder birbirine karışıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun." Az sonra da can verdi.

"Olabilir," dedi Celaena adamın cesedine bakarak. "Ama bildiklerim bana yetti."

* * *

İki dakika bile sürmemişti, bu kadardı işte. Yanan evin merdivenlerini atlayarak inip kapıdan dışarı fırlarken iki muhafızı da yere serdi, üçünü daha etkisiz hale getirerek demir çitin üzerinden atlayıp başkentin sokaklarına daldı.

Adam hangi cehenneme gitmişti?

Evden nehre kadar ara sokak yoktu, yani sol tarafa gitmiş olamazdı. Bu da ya dümdüz devam ettiği ya da sağa saptığı anlamına geliyordu. Sağa gitmiş olamazdı, orada şehrin varlıklı insanlarının yaşadığı ana bulvar vardı. Celaena dümdüz devam etti.

O kadar hızlı koşuyordu ki nefes alamıyordu, hançerlerini gizli bölmelerine geri soktu.

Kimse onu fark etmemişti, insanların çoğu Doneval'ın evinden gökyüzüne uzanan alevlere doğru koşmakla meşguldü. Peki Sam'e ne olmuştu?

O anda adamı gördü, Avery'ye çıkan bir sokakta koşuyordu. Az kalsın onu kaçırıyordu çünkü adam anında köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ortakları olduğundan söz etmişti, acaba onların yanına mı gidiyordu? O kadar aptal olabilir miydi?

Celaena su birikintilerinden geçip çöplerin üstünden atlayarak koştu, bir duvara tutunarak köşeyi hızla döndü. Burası çıkmaz sokaktı.

Adam sokağın öbür ucundaki tuğla duvara tırmanmaya çalışıyordu. Etraflarını çeviren binaların kapısı da adamın erişebileceği kadar alçak penceresi de yoktu.

Celaena yavaşlarken iki hançerini de dışarı çıkardı.

Adam duvarın üstüne çıkmak için son bir kez sıçradıysa da başaramadı. Sertçe sokak taşlarının üstüne düştü. Boylu boyunca uzandığı yerde Celaena'ya döndü. Yıpranmış ceketinin içinden bir yığın kâğıt çıkarırken gözleri parıldadı. Doneval'a ne tür belgeler getirmişti? Resmi iş sözleşmesi miydi?

"Canın cehenneme," dedi adam bir kibrit yakarak. Kâğıtlar anında tutuştu, adam hepsini yere fırlattı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki Celaena güçlükle görebilmişti, adam cebinden küçük bir şişe çıkarıp içindekini kafasına dikti.

Celaena adama doğru atıldı ama çok geç kalmıştı.

Yanına varıp kollarına aldığında adam ölmüştü. Gözleri kapalı olduğu halde yüzü hâlâ öfke doluydu. Ölmüştü. Dönmemek üzere gitmişti. Ama ne için... Yolunda gitmeyen bir iş sözleşmesi için mi?

Celaena adamı yere bırakıp ayağa fırladı. Kâğıtları ayağıyla çiğneyerek alevleri söndürdü. Ama kâğıtların yarısı yanmış, geriye sadece küçük parçalar kalmıştı.

Ay ışığında ıslak kaldırım taşlarına diz çöküp adamın uğruna öldüğü belgelerden kalanları topladı.

Bu sadece bir ticaret anlaşması değildi. Tıpkı cebindeki kâğıtlar gibi bunlarda da isimler, sayılar ve güvenli evlerin konumları vardı. Ama bunlar Adarlan'daydı, hatta kuzeydeki Terrasen sınırına kadar uzanıyorlardı.

Celaena başını cesede çevirdi. Bir türlü anlam veremiyordu; Doneval'la paylaşıp kendi çıkarı için kullanmayı planlarken bu bilgileri gizli tutmak için kendini neden öldürmüştü? Celaena'nın içini bir kasvet kapladı. *Hiçbir şey bilmiyorsun* demişti Philip.

Birden bunun doğru olduğunu anladı. Arobynn ne kadarını biliyordu? Philip'in sözleri kulaklarında yankılanıp duruyordu. Bu işte bir bityeniği vardı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı, yanlış olan bir şey.

Kimse belgelerin bu kadar kapsamlı, adı geçen insanların bu kadar aleyhinde olduğunu ona söylememişti. Pis sokakta yüzüstü yatmaması için elleri titreyerek adamı oturma pozisyonuna getirdi. Bu bilgileri korumak uğruna neden kendini feda etmişti? Soylu olsa da olmasa da, aptal olsa da olmasa da onu bu şekilde bırakamazdı. Adamın ceketini düzeltti.

Sonra yarısı yanmış belgeleri alıp bir kibrit yaktı, hepsi küle dönene dek bütün kâğıtları yaktı. Adam için yapabileceği tek iyilik buydu.

* * *

Sam'i bir başka sokakta bir duvarın dibine yığılmış buldu. Sam bir elini göğsüne bastırmış güçlükle soluyordu, Celaena hemen yanına koştu.

"Yaralandın mı?" diye sordu muhafız var mı diye sokağı gözden geçirirken. Arkalarında turuncu bir parlaklık yayılıyordu. Hizmetçiler Doneval'ın evinden zamanında çıkabilmiş olsunlar diye dua etti.

"Ben iyiyim," dedi Sam hırıltılı bir sesle. Ama Celaena ay ışığında kolundaki kesiği görebiliyordu. "Muhafızlar kilerde beni gördü ve ok attı." Kıyafetinin göğüs kısmını kavradı. "Biri beni tam kalbimden vurdu. Öldüğümü sandım ama ok sekip gitti. Tenime bile ulaşamadı."

Kıyafetinin önünü aralayınca yanardöner bir parıltı göründü. "Örümcek ipeği," diye mırıldandı Sam fal taşı gibi açılmış gözlerle.

Celaena kurnazca gülümseyerek yüzündeki maskeyi çıkardı.

"Kıyafetin o kadar pahalı olmasına şaşmamak gerek," dedi Sam hırıltıyla gülerken. Celaena ona gerçeği söylemeye gerek görmedi. Sam yüzünü inceliyordu. "İş halloldu öyleyse, ha?"

Celaena eğilip Sam'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Halloldu," dedi dudakları Sam'in dudaklarındayken.

12. Bölüm

Celaena, Arobynn'in çalışma odasına girip masasının önünde durduğunda yağmur bulutları dağılmıştı ve güneş yükseliyordu. Arobynn'in koruması Wesley onu durdurmaya bile kalkmamıştı. Odanın kapısını Celaena'nın arkasından kapattıktan sonra koridorda nöbet tutmaya devam etmişti.

"Doneval'ın ortağı görmeme fırsat bırakmadan belgelerini yaktı," dedi Celaena, Arobynn'e selam bile vermeden. "Sonra da kendini zehirledi." Dün akşam Doneval'ın belgelerini Arobynn'in yatak odasının kapısının altından atmış ama olup bitenleri anlatmak için sabahı beklemeye karar vermişti.

Arobynn başını hesap defterinden kaldırıp baktı. Yüzü ifadesizdi. "Bu Doneval'ın evini yakmadan önce mi oldu, sonra mı?"

Celaena kollarını göğsünde birleştirdi. "Fark eder mi?"

Arobynn pencereye, pencerenin ötesindeki açık gökyüzüne baktı. "Belgeleri bu sabah Leighfer'a gönderdim. Onlara göz atmış mıydın?"

Celaena hafifçe güldü. "Elbette. Doneval'ı öldürüp evden çıkmadan önce oturup bir fincan çay içerek kâğıtları okumaya vaktim vardı nasılsa."

Arobynn hâlâ gülümsemiyordu.

"Arkanda bu kadar dağınıklık bıraktığını hiç görmemiştim."

"En azından herkes Doneval'ın yangında öldüğünü düşünecek."

Arobynn ellerini masaya vurdu. "Ortada kimliği belli bir ceset yokken kim öldüğünden emin olabilir ki?"

Celaena büzülmeyi, gerilemeyi reddetti. "O öldü."

Arobynn'in gümüş rengi gözleri şimdi çok sert bakıyordu. "Bu iş karşılığında para almayacaksın. Leighfer'ın sana ödeme yapmayacağına eminim. Bir ceset ve her iki tarafın elindeki belgeleri istemişti. Sen ise bana bu üçünden sadece birini verdin."

Celaena burun deliklerinin açıldığını hissetti. "Güzel. Bardingale'in müttefikleri zaten artık güvende. Ticaret anlaşması da yapılmıyor." Kâğıtların arasında bir ticaret anlaşması görmediğini söyleyemezdi, o zaman belgeleri okuduğu ortaya çıkardı.

Arobynn hafifçe güldü. "Daha anlamadın, değil mi?"

Celaena'nın boğazı tıkandı.

Arobynn arkasına yaslandı. "Açıkçası senden daha fazlasını beklerdim. Seni eğitmek için yıllar harcamama rağmen daha gözünün önünde olup bitenleri anlayamıyorsun."

"Söyle o zaman," diye hırladı Celaena.

"Ticaret anlaşması falan yoktu," dedi Arobynn, gümüşi gözlerinde bir zafer ışıltısı vardı. "En azından Doneval'la Rifthold'daki bağlantıları arasında. Köle ticaretiyle ilgili asıl görüşmeler cam şatoda yürütülüyordu, kralla Leighfer arasında. Yol için kraldan gereken izni almanın kilit noktası buradaydı."

Celaena duygularını belli etmemeye, irkilmemeye çalışıyordu. Kendini zehirleyen adam buraya köleliğe karşı olanları ele veren o belgeleri takas etmek için gelmemişti. O ve Doneval birlikte...

Doneval ülkesini sever demişti Philip.

Doneval güvenli evlerden oluşan bir sistem kurmaya ve imparatorluk çapında köleliğe karşı olan insanları bir araya toplamaya çalışıyordu. Doneval, kötü alışkanlıkları olsa da, kölelere *yardım etmeye* çalışıyordu.

Ve Celaena onu öldürmüştü.

Daha da kötüsü belgeleri köleliğin sürmesini isteyen Bardingale'e vermişti. Bardingale köle ticaretinden kazanç elde etmeyi ve bunu gerçekleştirmek için de yeni bir yol yapmayı is-

tiyordu. O ve Arobynn, Celaena'nın onlarla işbirliği yapması için mükemmel bir yalan uydurmuşlardı.

Arobynn hâlâ gülümsüyordu. "Leighfer, Doneval'ın belgelerini güvene aldı bile. Eğer vicdanını rahatlatacaksa onları krala vermeyeceğini söyledi... henüz. O listedeki insanlarla konuşup... ticari girişimlerini desteklemeleri için ikna etme şansına erişene kadar değil. Ama ikna olmazlarsa o belgeler cam şatoya ulaşabilir tabii."

Celaena titrememek için kendini zor tutuyordu. "Kafatası Körfezi'nin cezası mı bu?"

Arobynn onu dikkatle süzdü. "Seni dövdüğüm için pişmanlık duyuyor olabilirim ama bizim için son derece kârlı olacak bir anlaşmayı mahvettin Celaena." Celaena da bu iğrenç topluluğun bir parçasıymış gibi "biz" demişti. "Benden ayrılıp özgür olabilirsin ama kim olduğumu unutmamalısın. Neler yapabileceğimi de."

"Yaşadığım müddetçe," dedi Celaena, "bunu unutmayacağım." Dönüp kapıya yürüdü, tam çıkacakken durdu.

"Dün," dedi, "Kasida'yı Leighfer Bardingale'e sattım." Doneval'ın evine gireceği günün sabahı Bardingale'in malikânesini ziyaret etmişti. Kadın Asterion atını satın almaktan son derece mutluluk duymuştu. Eski kocasının yaklaşan ölümünden bir kez bile söz etmemişti.

Ve dün gece, Doneval'ı öldürdükten sonra, makbuzun altındaki imzaya bakmış, aptal aptal Kasida'nın Bardingale gibi iyi bir kadına gitmesine sevinmişti.

"Yani?" dedi Arobynn. "Senin atından bana ne."

Celaena sert bakışlarla uzun uzun Arobynn'e baktı. Hep iktidar oyunları, hep dalavere ve acı. "Para banka hesabına yatacak."

Arobynn bir şey söylemedi.

"Şu andan itibaren Sam'in sana olan borcu da ödenmiş bulunuyor," dedi Celaena, içinde büyüyen utanç ve kedere bir parça zafer ışıltısı vurmuştu. "Sam bundan sonra sonsuza dek özgür bir adam olacak."

Arobynn de gözlerini Celaena'ya dikmişti, omuzlarını yukarı kaldırdı. "Sanırım bu iyi bir şey." Celaena son darbenin gelmek

üzere olduğunu hissetti, kaçması gerektiğini biliyordu ama budala gibi kalıp dinlemeye devam etti. "Çünkü bana verdiğin tüm parayı dün akşam Lysandra'nın müzayedesinde harcadım. Bu yüzden de kasam biraz boşaldı sayılır."

Celaena'nın sözleri idrak etmesi biraz vakit aldı.

Binbir fedakârlıkla kazandığı para...

Arobynn o parayı Lysandra'yı müzayedede satın almak için kullanmıştı.

"Ben taşınıyorum," diye fısıldadı Celaena. Arobynn ise öylece bakmakla yetindi, o zalim, zeki dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Bir daire satın aldım, oraya taşınacağım. Bugün."

Arobynn'in gülümsemesi genişledi. "Arada bir ziyaretimize gel Celaena."

Celaena titremesin diye dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. "Bunu neden yaptın?"

Arobynn tekrar omuzlarını kaldırdı. "Kariyeri için yıllarca yatırım yaptıktan sonra neden Lysandra'nın sefasını sürmeyeyim ki? Ayrıca kendi paramla ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor? Duyduğuma göre artık Sam'le birlikteymişsin. İkiniz de benden kurtuluyorsunuz."

Elbette öğrenmişti. Ve elbette bunun için *onu* suçlamaya çalışacaktı. Neden sırf bunu yapmak için onu hediyelere boğmuştu? Neden Doneval konusunda onu kandırmış ve sonra da işkence etmişti? Madem böyle yapacaktı dokuz yıl önce neden hayatını kurtarmıştı?

Celaena'nın parasını nefret ettiğini *bildiği* birine harcamıştı. Sırf onu aşağılamak için. Aylar önce olsa bu işe yarayabilirdi, bu tür bir ihanet Celaena'yı yıkardı. Şimdi de acı veriyordu ama şimdi Doneval, Philip ve diğerlerini öldürmüşken, o belgeler Bardingale'in eline geçmişken ve Sam ondan taraf olmaya kararlıyken... Arobynn'in adice yaptığı son atış hedefi kıl payı ıskalamıştı.

"Uzun süre beni görmeye geleyim deme," dedi. "Çünkü karşıma çıkarsan seni öldürebilirim Arobynn."

Arobynn elini ona doğru salladı. "Dövüş için sabırsızlanıyorum."

Celaena odadan çıktı. Çıkarken az kalsın içeri giren uzun boylu üç adamla çarpışıyordu. Üçü de Celaena'nın yüzüne bakıp özür kabilinden bir şeyler mırıldandılar. Celaena adamları görmezden geldi, yanından geçerken Wesley'nin karanlık bakışlarına da aldırış etmedi. Arobynn'in işleriyle ilgilenmiyordu. O artık kendi hayatına bakacaktı.

Çizmelerinin topukları girişteki büyük antrede gıcırdıyordu. Birinin esnediğini duyunca merdiven korkuluğuna yaslanmış olan Lysandra'yı gördü. Lysandra'nın üstünde mahrem yerlerini bile zar zor örten beyaz ipekliden bir gecelik vardı.

"Muhtemelen duymuşsundur ama rekor fiyata satıldım," dedi Lysandra keyifle güzel vücudunu esnetirken. "Bunun için sana teşekkür ederim, senin altınlar çok makbule geçti doğrusu."

Celaena olduğu yerde kalıp yavaşça döndü. Lysandra pişmiş kelle gibi sırıttı.

Celaena şimşek hızıyla hançerini çekti.

Hançer Lysandra'nın kafasını kıl payı sıyırıp ahşap korkuluğa saplandı.

Lysandra çığlık atmaya başladı ama Celaena kapıdan çıkıp gitti, Hisar'ın çimenliğinden geçti ve başkent onu yutana kadar da yürümeye devam etti.

* * *

Celaena çatının kenarına oturmuş şehri seyrediyordu. Melisande'den gelen konvoy gitmiş, giderken son yağmur bulutlarını da yanında götürmüştü. Konvoydakilerden bazıları Doneval'ın ölümü yüzünden siyah yas giysileri giymişti. Leighfer Bardingale, Kasida'nın sırtında ana bulvardan ilerliyordu. Yas giysileri giyenlerin aksine safran sarısı kıyafetlere bürünmüştü ve kocaman gülümsüyordu. Elbette bunun sebebi Adarlan Kralı'nın yolu inşa etmek için ihtiyaç duyduğu fonu ve kaynakları sağlamaya razı olmasıydı. Celaena'nın içinden kadının peşine düşmek, o belgeleri geri alıp çevirdiği dalaverenin hesabını sormak geliyordu. O arada Kasida'yı da geri almak.

Ama yapmadı. Kandırılmış ve kötü şekilde yenilmişti. Bu girift ağın bir parçası olmak istemiyordu. Arobynn asla kazanamayacağını açıkça göstermişken bunu yapamazdı.

Bu acı veren düşünceden kurtulmak için bütün günü hizmetçileri yollayıp kaledeki artık sadece ve sadece kendine ait olan giysilerini, kitaplarını ve mücevherlerini dairesine taşıtmakla geçirmişti. Akşamüstü gökyüzü koyu sarıya dönerken şehrin yeşil çatıları parıl parıl parlıyordu.

"Burada olduğunu tahmin etmiştim," dedi Sam, düz çatıdan yürüyerek kenardaki duvara tünemiş olan Celaena'nın yanına geldi. Şehri gözden geçirdi. "Güzel manzara; neden taşınmaya karar verdiğini anlayabiliyorum."

Celaena hafifçe gülümseyerek dönüp omzunun üstünden Sam'e baktı. Sam gelip yanında durdu, elini çekinerek uzatıp saçını okşadı. Celaena kendini bu dokunuşa bıraktı. "Arobynn'in yaptıklarını duydum, Doneval'ı da, Lysandra'yı da," diye mırıldandı Sam. "Bu kadar alçalacağı hiç aklıma gelmezdi... Senin paranı bu şekilde kullanacağı da. Çok üzgünüm."

"İhtiyacım olan da buydu." Celaena bakışlarını tekrar şehre çevirdi. "Taşınacağımı söylemek için ihtiyacım olan buydu."

Sam onaylar gibi başını salladı. "Ben... eşyalarımı senin odanda bıraktım. Sorun olmaz değil mi?"

Celaena başını salladı. "Sonra onlar için bir yer buluruz."

Sam sustu. "Artık özgürüz," dedi sonunda.

Celaena dönüp Sam'e baktı. Sam'in kahverengi gözleri hayat doluydu.

"Duydum ki benim borcumu da ödemişsin," dedi Sam gergin bir sesle. "Bunu... bunu yapmak için Asterion atını satmışsın."

"Başka seçeneğim yoktu." Celaena olduğu yerde döndü. "Ben giderken seni ona zincirlenmiş halde bırakamazdım."

"Celaena." Sam adını okşar gibi söylemiş, bir elini beline kaydırmıştı. Alnını Celaena'nın alnına yasladı. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?"

Celaena gözlerini kapattı. "Ödemene gerek yok."

Sam dudaklarını Celaena'nın dudaklarına bastırdı. "Seni se-

viyorum," dedi dudaklarını çekmeden. "Ve bugünden itibaren hep yanında olmak istiyorum. Sen nereye gidersen ben de geleceğim. Cehenneme bile gitsen geleceğim, sen neredeysen olmak istediğim yer orası. Sonsuza kadar."

Celaena kollarını Sam'in boynuna dolayıp onu öperek konuşmadan cevap verdi.

Güneş başkentin üstünde batıyor, dünyayı kırmızıya ve gölgelere boğuyordu.

SUİKASTÇI VE İMPARATORLUK

SONRA

Celaena Sardothien cezaevi arabasının bir köşesine kıvrılmış duvara vuran gölge ve ışık beneklerini seyrediyordu. Ağaçlar da –şimdi sonbaharın zengin tonlarına bürünmeye başlamışlardı– parmaklıklı küçük pencereden ona bakıyor gibiydiler.

Celaena başını küf kokulu ahşap duvara yaslayıp arabanın gıcırtılarını, el ve ayak bileklerindeki prangaların şıngırtısını, iki gündür yolda olan arabaya eşlik eden korumaların gevezeliklerini ve arada bir yükselen kahkahalarını dinlemeye koyuldu.

Tüm bu seslerin farkında olduğu halde sağır edici bir sessizlik, pelerin gibi üstüne yerleşmişti. Bu sessizlik her şeyi dışarıda bırakıyordu. Celaena susadığını, acıktığını, parmaklarının soğuktan uyuştuğunu biliyor ama derinden hissedemiyordu.

Araba bir çukura girince Celaena yerinde sarsılarak başını duvara çarptı. Bu acıyı bile tam olarak hissetmemişti.

Panellerin üzerinde dans eden ışık benekleri kar tanelerine benziyordu.

Küllere.

Yanıp yıkılmış bir dünyanın küllerine, geriye harabeler bırakmış bir dünyanın. Celaena çatlak dudaklarında, kurşun gibi ağır dilinde o ölü dünyadan kalan küllerin tadını duyabiliyordu.

Sessizliği tercih ederdi. Sessizlikte o en kötü soruyu da duyamazdı: yaşadığı bu felakete kendisi mi neden olmuştu?

Araba ağaçlardan oluşan kalın bir kubbenin altından geçer-

ken ışık da azaldı. Bir an sessizlik geri çekildi ve bu soru kafatasına, derisine, soluğuna ve kemiklerine nüfuz etti.

Karanlıkta neler olduğunu hatırladı.

1. BÖLÜM

On Bir Gün Önce

Celaena Sardothien son bir yıldır bu geceyi bekliyordu. Kraliyet Tiyatrosu'nun varaklı kubbesindeki ahşap yürüyüş platformunda otururken kendini aşağıdaki orkestradan yükselen müziğe bırakmıştı. Bacakları korkuluğun kenarından aşağı sarkıyordu, yanağını bitiştirdiği kollarına dayamıştı.

Müzisyenler sahnede yarım daire şeklinde oturuyordu. Tiyatroyu öyle harikulade bir sesle dolduruyorlardı ki Celaena arada nefes almayı unutuyordu. Son dört yılda bu senfoniyi dört kez dinlemişti... ama her defasında yanında Arobynn vardı. Bu onların yıllık sonbahar geleneği haline gelmişti.

Yapmaması gerektiğini bildiği halde gözlerini geçen aya kadar oturduğu özel locaya çevirdi.

Arobynn Hamel'ın şimdi orada Lysandra'yla birlikte oturmasının sebebi kin miydi yoksa düşüncesizlik mi? Bu gecenin onun için ne kadar önemli olduğunu, her sene bu geceyi iple çektiğini biliyordu. Ayrıca Celaena onunla gitmek istemese de –bir daha onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu– bu akşam Lysandra'yı yanında getirmişti. Sanki bu gecenin Arobynn için hiçbir anlamı yoktu.

Çatı kirişlerinden bile Suikastçılar Kralı'nın genç fahişenin elini tuttuğunu, bacaklarını Lysandra'nın gül pembesi elbisesi-

nin eteğine yasladığını görebiliyordu. Arobynn, Lysandra'nın bekâretini satın aldıktan bir ay sonra bile kızı hâlâ tekelinde tutuyor gibiydi. Lysandra'yı bıkana dek yanında tutmak için madamla anlaştıysa hiç şaşmazdı doğrusu.

Celaena bu yüzden Lysandra'ya acıyıp acımadığından emin değildi.

Dikkatini tekrar sahneye verdi. Buraya neden geldiğini ya da Sam'e neden planları olduğunu, bu yüzden de onunla en sevdikleri meyhanede akşam yemeği için buluşamayacağını söylediğini bilmiyordu.

Son bir aydır Arobynn'i görmemişti, görmek de istememişti. Ama bu onun en sevdiği senfoniydi, müzik o kadar güzeldi ki performanslar arasındaki bir yıllık bekleme süresini doldurmak için müziğin kayda değer bir kısmını piyanoda çalmayı öğrenmişti.

Senfoninin üçüncü bölümü bittiğinde alkışlar parıldayan kubbeyi inletti. Orkestra alkışların sona ermesini bekledikten sonra final bölümünün neşeli allegro'suna başladı.

Hiç değilse kirişlerde giyinip süslenmek ve aşağıdaki kalabalığa uyum sağlamak zorunda değildi. Çatıdan gizlice içeri süzülmüştü ve kimse başını kaldırıp da korkuluklarda oturan siyahlara bürünmüş silueti görmemişti, performans için yukarı kaldırılıp söndürülmüş olan kristal avizeler Celaena'yı gözlerden gizliyordu.

Burada ne isterse yapabilirdi. Başını kollarına dayayabilir, bacaklarını müziğin ritmine göre sallayabilir ya da canı isterse kalkıp dans edebilirdi. Kırmızı kadife koltukları ve cilalı ahşap korkuluklarıyla göz kamaştıran o locada bir daha asla oturmasa ne çıkardı?

Müzik tiyatroyu kuşatırken her nota bir öncekinden daha muhteşemdi.

Arobynn'i terk etmeyi seçmişti. Ona olan borcunu ve Sam'inkini ödemiş ve taşınmıştı. Arobynn Hamel'ın vesayeti altında yaşadığı hayatı geride bırakmıştı. Bu onun seçimiydi, bundan dolayı pişman da değildi, Arobynn'in ihanetinden sonra pişmanlık duyması mümkün değildi zaten. Arobynn onu aşağı-

lamış ve yalan söylemişti, sırf ona nispet yapmak için parasını Lysandra'nın müzayedesinde harcamıştı.

Celaena kendini hâlâ Adarlan Suikastçısı olarak görse de Arobynn'in bir başkasını vârisi olarak ilan etmeden önce bu unvanı kullanmasına daha ne kadar izin vereceğini merak ediyordu. Ama kimse yerini dolduramazdı. Arobynn'e ait olmasa da o hâlâ en iyi suikastçıydı. Her zaman da öyle kalacaktı.

Değil mi?

Artık müziği duymadığını fark edince gözlerini kırpıştırdı. Yerini değiştirmeli, avizelerin Arobynn ve Lysandra'yı görmesini engellediği bir yere geçmeliydi. Ayağa kalktı, uzun süre ahşabın üzerinde oturmaktan kuyruksokumu acımıştı.

Celaena bir adım attı, döşeme tahtaları siyah çizmelerinin altında bel vermişti, sonra durdu. Gerçi müzik tam da hatırladığı gibiydi, her nota kusursuzdu, yine de şimdi bu notalar birbiriyle bağlantısızmış gibi dağınık geliyordu. Melodiyi hafızasından çalabilse bile birden bu müziği ilk kez duyuyormuş gibi ya da içsel ritmi dünyadan kopmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Celaena yeniden aşağıdaki tanıdık locaya baktı, Arobynn şimdi uzun kaslı kolunu Lysandra'nın koltuğunun arkasına atmıştı. Celaena'nın eski koltuğunun, sahneye en yakın olan koltuğun.

Yine de değerdi. Şimdi özgürdü, Sam özgürdü ve Arobynn... Celaena'yı incitmek, kırmak için elinden geleni yapmıştı. Bu lükslerden vazgeçmek Arobynn'in hükmetmediği bir hayat için küçük bir bedeldi.

Müzik çılgınca coşarak doruğa varırken Celaena kendini bir ses kasırgasının içinde yürür buldu, oturacak yeni bir yer bulmaya değil, çatıya açılan küçük kapıya doğru gidiyordu.

Kükreyen müziğin her notası nabız gibi teninde atıyordu. Celaena kapüşonunu başına geçirip kapıdan gecenin karanlığına çıktı.

* * *

Celaena dairesinin kapısını açıp şimdiden tanıdık gelmeye başlamış olan kokuları içine çekerken saat neredeyse on birdi.

Geçen ayın büyük bölümünü şimdi Sam'le paylaştığı geniş daireyi –daire gecekondu bölgesindeki bir deponun üst katına gizlenmişti– döşemekle geçirmişti.

Sam tekrar tekrar dairenin parasının yarısını ödemeyi teklif etmiş ama Celaena her seferinde duymazdan gelmişti. Sam'in parasını istemediğinden değildi –gerçi gerçekten de istemiyordu– ama hayatında ilk kez kendine ait bir yeri olmuştu. Sam'i ne kadar sevse de bunun değişmesini istemiyordu.

İçeri girip onu karşılayan büyük odaya baktı: solda sekiz sandalye alacak kadar geniş meşe ağacından parlak yemek masası vardı, sağında ise kırmızı bir kanepe, iki koltuk ve sönmüş şöminenin önüne yerleştirilmiş bir sehpa bulunuyordu.

Soğuk şömine her şeyi anlatıyordu. Sam evde değildi.

Celaena, Sam'in öğle yemeğinde bitirmediği çilekli turtanın kalan yarısını mideye indirmek için bitişikteki mutfağa geçebilir, çizmelerini ayağından fırlatıp tavana kadar uzanan pencerenin önüne uzanarak başkentin büyüleyici gece manzarasını seyredebilirdi. Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duran notu fark etmeseydi daha bir sürü şey yapabilirdi.

Dışarı çıkıyorum diye yazmıştı Sam. *Beni bekleme, sen yat.*

Celaena notu elinde buruşturdu. Sam'in nereye gittiğini gayet iyi biliyordu, beklemesini neden istemediğini de.

Çünkü uyursa büyük ihtimalle döndüğü zaman Sam'in üzerindeki kanları ve yara berelerini görmeyecekti.

Celaena sövüp sayarak buruşturduğu notu yere fırlatıp evden çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Rifthold'da her zaman pisliğin bulunabileceği bir yer varsa o da Mahzenler'di.

Gecekondu bölgesinin görece sakin bir sokağında Celaena demir kapının yanında duran eşkıyalara para verip eğlence salonuna girdi. Sıcak ve iğrenç koku hemen üstüne çullandı ama yerin altındaki odalara inerken yüzündeki sakin ifadenin bozulmasına izin vermedi. Ana dövüş çukurunun etrafına toplanmış kalabalığa bir göz atınca onları bu kadar coşturanın kim olduğunu hemen anladı.

Kasılarak taş basamaklardan indi, elleri kalçasının üzerine sarkan kemerdeki kılıç ve hançerleri kolayca kınlarından çekebilecek şekilde duruyordu. Çoğu insan Mahzenler'e gelirken daha fazla silah kuşanmayı tercih ederdi ama Celaena her zamanki müşterilerin oluşturabileceği tehditleri tahmin edebilecek kadar çok gelmişti buraya, ayrıca kendine sahip çıkabileceğini de biliyordu. Yine de kapüşonunu başından çıkarmayarak yüzünün çoğunu gizlemişti. Genç bir kadının böyle bir yerde bulunması muhakkak sorun yaratırdı, özellikle de Mahzenler'in sunduğu *diğer* eğlencelerden faydalanmak isteyen çok sayıda erkek geldiği için.

Celaena dar merdivenin sonuna vardığında pis bedenlerin, bayat biranın ve daha kötü şeylerin iğrenç kokusu üstüne akın etti. Bu kadarı midesinin bulanmasına yetmişti, uzun süredir bir şey yemediği için şimdi minnettardı.

Ana çukurun etrafına toplanmış olan kalabalığın arasına sızarken iki taraftaki açık odacıklara, Lysandra gibi üst sınıf bir geneleve satılacak kadar şanslı olmayan kızlara ve kadınlara bakmamaya çalışıyordu. Celaena kendini hüzne kaptırdığı kimi zamanlarda Arobynn yanına almasa onun kaderinin de böyle mi olacağını merak ederdi. Kızların gözlerinin içine baksa kendisinin farklı bir versiyonunun ona baktığını mı görecekti?

O yüzden bakmamak daha kolaydı.

Celaena dövüş çukurunun etrafına doluşmuş adamların ve kadınların arasından ilerlerken parasını ya da enfes hançerlerinden birini yürütmek isteyen ellere karşı dikkat kesilmişti.

Ahşap bir sütuna yaslanıp gözlerini dövüş çukuruna dikti.

Sam o kadar hızlıydı ki karşısındaki iriyarı adamın hiç şansı yoktu, sert yumrukların her birini enerji ve zarafetle savuşturuyordu, bu zarafetin birazı doğuştan, birazı da Suikastçılar Hisarı'nda yıllarca gördüğü eğitimin sonucuydu. İkisinin de üstü çıplaktı, Sam'in yanık tenli göğsü ter ve kanla parlıyordu. Celaena kanların Sam'e ait olmadığını fark etti, görebildiği kadarıyla sadece dudağı patlamıştı ve yanağında bir morluk vardı.

Rakibi ileri atılarak Sam'i kum zemine yıkmaya çalıştı. Ama Sam hızla dönünce dev tökezledi, Sam çıplak ayağıyla adama ar-

kadan bir tekme indirdi. Adam yere öyle bir kapaklandı ki Celaena kirli taş zemine çarpışını kemiklerinde hissetti. Kalabalık alkışlamaya başladı.

Sam istese adamı bir vuruşta bayıltabilirdi. Tam şimdi boynuna bir darbe indirebilir ya da dövüşü pek çok başka yolla sonlandırabilirdi. Ama Celaena, Sam'in gözlerindeki yarı vahşi yarı tatmin olmuş ışıltıdan rakibiyle oynadığını anladı. Yüzündeki yaralar büyük ihtimalle kasıtlı olarak yaptığı hataların ürünüydü, kavgayı biraz daha adil göstermek için yaptığı hataların.

Mahzenler'de dövüşmek rakibini yere sermekten ibaret değildi, önemli olan bunu bir şova dönüştürmekti. Kalabalık sevinçten deliye dönmüştü, Sam herhalde onlar için muhteşem bir performans sergiliyordu. Ayrıca Sam'in üstündeki kanlara bakılırsa bu performans istek üzerine birkaç kez tekrarlanmıştı.

Celaena'nın boğazından hafif bir hırıltı koptu. Mahzenler'de sadece tek bir kural vardı: silah yok, sadece yumruklar. Ama yine de korkunç yaralar alabilirdiniz.

Rakibi sendeleyerek ayağa kalktı ama Sam beklemeye son vermişti.

Zavallı canavar ellerini havaya kaldırmaya bile vakit bulamadan Sam döner tekmeyle saldırıya geçti. Ayağı adamın yüzüne o kadar sert çarptı ki kalabalığın bağırtılarını bastıracak kadar ses çıktı.

Rakibi yana savrulurken ağzından kanlar fışkırıyordu. Sam bu kez adamın karnına bir yumruk indirdi. Adam iki büklüm olurken burnuna Sam'in dizini yedi. Başı arkaya savrulurken sendeleyerek geri geri gitti.

Sam'in kana ve kumlara bulanmış yumruğu adamın savunmasız yüzüne inerken kalabalıktan zafer çığlıkları yükseliyordu. Adam daha dönmeyi bırakmadan Celaena bunun nakavt yumruğu olduğunu anladı.

Adam kumlara yığıldı, bir daha da kımıldamadı.

Sam nefes nefese kanlı kollarını etrafını saran kalabalığa doğru kaldırdı.

Kalabalığın kükreyişi Celaena'nın kulaklarını neredeyse sa-

ğır edecekti. Teşrifatçı kumun üstünde yürüyüp Sam'in galibiyetini ilan ederken dişlerini sıktı.

Bu hiç de adil değildi. Sam'in karşısına çıkardıkları her rakip kaybetmeye mahkûmdu.

Celaena'nın içinden çukura atlayıp Sam'e meydan okumak geliyordu.

Bu Mahzenler'in asla unutamayacağı bir gösteri olurdu.

Kollarını sıktı. Arobynn'den ayrıldığından beri geçen bir aylık zamanda sözleşme yapmamıştı ve Sam'le birlikte ellerinden geldiğince antrenman yapmaya devam etseler de... Ah, şu çukura atlayıp *hepsini* yere serme isteği dayanılmazdı. Celaena'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. Eğer Sam'in iyi olduğunu düşünüyorlarsa kalabalığa çığlık atmaya *gerçekten* değecek bir şey verecekti.

Sam, Celaena'nın sütuna yaslanmış izlediğini gördü. Zafer sarhoşu sırıtışı yüzünde kalsa da Celaena onun kahverengi gözlerinde hoşnutsuzluk dolu bir ışıltı fark etti.

Celaena başıyla çıkışı işaret etti. Sam bu hareketten anlaması gereken her şeyi anladı: Celaena'nın çukura inmesini istemiyorsa bu gecelik dövüşe son vermeliydi, kazandığı parayı aldıktan sonra Celaena sokakta onu bekliyor olacaktı.

Sonra da gerçek dövüş başlayacaktı.

* * *

"Hiçbir şey söylememen karşısında rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim?" dedi Sam evin yolunu uzatarak başkentin arka sokaklarında yürürlerken.

Celaena yağmur suyu da sidik de olabilecek bir birikintiye basmamak için kenara çekildi. "İşin içinde çığlık olmadan başlamanın yollarını düşünüyordum."

Sam hafifçe gülünce Celaena dişlerini gıcırdattı. İçi bozukluk dolu bir torba Sam'in belinde şıngırdıyordu. Kapüşonunu başına çekmiş olsa da Celaena yarılmış dudağını açıkça görebiliyordu.

Yumruklarını sıktı. "Oraya bir daha gitmeyeceğine söz vermiştin."

Sam gözlerini önlerindeki dar sokaktan ayırmıyordu, sürekli tetikteydi, sürekli bir tehlike kaynağı var mı diye gözlerini dört açıyordu. "Söz vermedim. Düşüneceğimi söyledim."

"Mahzenler'de insanlar ölüyor!" Celaena'nın sesi istemediği kadar yüksek çıkmış, sözleri sokaktaki duvarlarda yankılanmıştı.

"Şöhret peşinde koşan aptallar oldukları için ölüyorlar. Eğitimli suikastçı değiller ki."

"Yine de kazalar olabilir. O adamlardan biri içeri gizlice bir bıçak sokabilir."

Sam saf erkek kibriyle dolu sert bir kahkaha attı. "Yeteneklerimi gerçekten bu kadar küçümsüyor musun?"

Başka bir sokağa saptılar, loş ışıklı bir meyhanenin önünde bir grup adam pipo içiyordu. Celaena adamların yanından geçene kadar bekledikten sonra konuşmaya başladı, "Birkaç kuruş için kendini riske atmak çok saçma."

"Kazanabileceğimiz her kuruşa ihtiyacımız var," dedi Sam sessizce.

Celaena gerildi. "Paramız var." Az bir miktardı ve her gün daha da azalıyordu.

"Uzun süre dayanmaz. Başka sözleşme yapamadığımız müddetçe tabii. Özellikle de senin yaşam tarzın karşısında."

"Demek *benim* yaşam tarzım!" diye tısladı Celaena. Ama Sam'in dediği doğruydu. Zorluklara katlanabilirdi ama gönlünden geçen lüks içinde yaşamaktı, güzel elbiselerin, leziz yiyeceklerin ve göz alıcı mobilyaların içinde. Suikastçılar Hisarı'nda bu ihtiyaçlarının karşılanmasına alışmıştı. Arobynn, Celaena için yaptığı harcamaların listesini tutmuş olabilirdi ama onlardan hiçbir zaman yiyecekler, hizmetçiler ya da arabalar için ücret talep etmemişti. Şimdi ise Celaena kendi başına...

"Mahzenler'deki dövüşleri kazanmak kolay," dedi Sam. "Orada iki saatte hatırı sayılır bir para kazanabiliyorum."

"Mahzenler cerahatli bir bok yığınından başka bir şey değil," dedi Celaena sertçe. "Bu kadar düşmedik. Paramızı başka bir yerden kazanabiliriz." Nereden kazanacaklarını bilmiyordu, na-

sıl kazanacaklarını da, ama Mahzenler'de dövüşmekten daha iyi bir şey bulabilirdi.

Sam, Celaena'yı kolundan tutarak kendine çevirdi. "Öyleyse neden Rifthold'dan gitmiyoruz?" Kapüşonu yüzünün çoğunu örtse de Celaena kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bizi burada tutan ne?"

Hiçbir şey. Her şey.

Celaena verecek cevap bulamadı, Sam'in elinden kurtulup yürümeye devam etti.

Bu gerçekten de saçma bir fikirdi. Rifthold'dan gitmek. Hem nereye gideceklerdi?

Depoya varınca hemen arka taraftaki eğreti merdivenden çıkıp ikinci kattaki daireye girdiler.

Celaena, Sam'e hiçbir şey söylemeden pelerinini ve çizmelerini çıkardı, birkaç mum yakıp bir parça tereyağlı ekmek yemek için mutfağa gitti. Sam de bir şey söylemeden banyoya girip yıkandı. Dairenin eski sahibinin bir servet harcadığı musluk suyu bulunmaz nimetti ve Celaena'nın ev ararken en büyük önceliğiydi.

Musluk suyu gibi kolaylıklar başkentte yaygındı ama başka yerlerde bulunmuyordu. Rifthold'dan ayrılırlarsa Celaena ne tür şeylerden yoksun kalacaktı?

Sam kandan ve kumdan arınmış halde mutfağa geldiğinde Celaena hâlâ bunları düşünüyordu. Sam'in alt dudağındaki şişlik inmemişti, yanağında da bir morluk vardı, yara içindeki parmak eklemlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu ama yine de tek parça görünüyordu.

Sam mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturup kendine bir dilim ekmek kesti. Eve yiyecek satın almak Celaena'nın düşündüğünden daha fazla vakit alıyordu, bir kâhya tutmayı düşünüyordu ama... bu da masraf demekti. Her şey bir masraf kapısıydı.

Sam ekmeğinden ısırıp Celaena'nın meşe masaya bıraktığı sürahiden bir bardak su doldurduktan sonra sandalyesine yaslandı. Arkasında, lavabonun üstündeki pencereden ışı ışıl uzanan başkent ve her şeyin yukarısında yükselen aydınlatılmış cam şato görünüyordu.

"Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?"

Celaena ters ters Sam'e baktı. "Taşınmak pahalıya patlıyor. Rifthold'dan ayrılacaksak hemen iş bulamama ihtimaline karşı elimizde biraz daha para olmalı." Celaena biraz düşündü. "İkimiz de birer iş daha almalıyız," dedi. "Artık Arobynn'in himayesinde olmayabilirim ama hâlâ Adarlan Suikastçısı'yım ve sen de... eh, *sensin* işte." Sam pis pis bakınca Celaena sırıtmaktan kendini alamadı. "Tek bir iş daha," dedi Celaena tekrar, "sonra taşınabiliriz. Alacağımız para masrafları karşılamamıza yardımcı olur, yeterli önlemi de almış oluruz."

"Ya da canın cehenneme der çekip gideriz."

"Her şeyi gidip bir kenar mahallede yaşamak için bırakmayacağım. Eğer gideceksek benim istediğim gibi yapacağız."

Sam kollarını kavuşturdu. "Eğer deyip duruyorsun... Karar vermek için daha neye ihtiyacımız var ki?"

Yine: Hiçbir şeye. Her şeye.

Celaena derin bir nefes aldı. "Arobynn'in desteği olmadan yeni bir şehirde kendimize nasıl hayat kuracağız?"

Sam'in gözlerinde bir zafer ışıltısı belirdi. Celaena öfkesini bastırdı. Taşınmayı kabul ettiğini açıkça söylememişti ama sorusu ikisi için de yeterli bir onaydı.

Sam cevap veremeden Celaena sözlerine devam etti: "Burada büyüdük, yine de bir aydır iş almayı beceremedik. Böyle şeyleri hep Arobynn hallederdi."

"Kasıtlı olarak," diye homurdandı Sam. "Bence başımızın çaresine bakabiliriz. Onun desteğine ihtiyacımız olmayacak. Taşınınca Lonca'dan da ayrılacağız. Hayatımın geri kalanında aidat ödemek istemiyorum, ayrıca o sinsi piçi bir daha asla işlerime bulaştırmak da istemiyorum."

"Evet ama biliyorsun ki Arobynn'in onayına ihtiyacımız var. Gönlünü almamız... gerekiyor. Lonca'dan kavgasız gürültüsüz ayrılmamıza izin vermesi gerekiyor." Neredeyse tıkanacaktı ama kelimeleri söylemeyi başardı.

Sam ayağa fırladı. "Bize yaptıklarını hatırlatmama gerek var mı? *Sana* yaptıklarını? Sen de bal gibi biliyorsun ki iş bulama-

mamızın sebebi Arobynn'in kimse bizimle iş yapmasın diye haber salmış olması."

"Kesinlikle. Ayrıca durum daha da kötüleşecek. Suikastçılar Loncası Arobynn'in onayı olmadan başka bir yerde kendi loncamızı kurduğumuz için bizi cezalandırır."

Bu doğruydu. Arobynn'e borçlarını ödemiş olsalar da hâlâ Lonca'ya üyeydiler ve her yıl aidat ödemek zorundaydılar. Loncadaki bütün suikastçılar Arobynn'e hesap veriyordu. Ona itaat ediyordu. Celaena da Sam de daha önce aidatını ödemeyi reddeden ya da Lonca'nın kutsal kurallarından birini çiğneyen üyeleri yakalamak için birkaç kez görevlendirilmişti. Bu suikastçılar saklanmaya kalkışmış ama kısa sürede yakalanmışlardı. Ve bunun sonuçları hiç de hoş olmamıştı.

Celaena ve Sam, Arobynn'e ve Lonca'ya yüklü miktarda para kazandırmış ve nam salmışlardı, o yüzden verdikleri kararlar ve kariyerleri yakından takip ediliyordu. Borçları ödenmiş olsa bile Lonca'dan ayrılma bedelini ödemeleri istenecekti, o da eğer şanslıysalar. Şanslı değillerse... Eh, o zaman çok tehlikeli bir istekle karşılaşabilirlerdi işte.

"Yani," diye devam etti Celaena, "gırtlağının kesilmesini istemiyorsan gitmeden önce Lonca'dan ayrılmak için Arobynn'in rızasını almamız gerekiyor. Ayrıca başkentten ayrılmak için can attığına göre yarın Arobynn'i görmeye gidebiliriz."

Sam dudaklarını büzdü. "Dalkavukluk etmeyeceğim. Hele ki ona."

"Ben de öyle." Celaena mutfak lavabosuna yürüdü, ellerini lavabonun iki yanına dayayıp pencereden dışarı baktı. Rifthold. Burayı gerçekten ardında bırakabilir miydi? Bazen Rifthold'dan nefret ettiği oluyordu ama... burası onun şehriydi. Onu terk edip kıtanın başka bir yerindeki yeni bir şehirde yeniden başlamak... Bunu yapabilir miydi?

Ahşap zeminde ayak sesleri duydu, sıcak bir nefes boynunu yaladı, sonra Sam'in kolları arkasından beline dolandı. Sam çenesini Celaena'nın omzuyla boynu arasına yasladı.

"Ben sadece seninle birlikte olmak istiyorum," diye mırıl-

dandı. "Nereye gittiğimiz umurumda değil. Tek istediğim bu."

Celaena gözlerini kapayıp başını Sam'in başına yasladı. Sam, Celaena'nın lavantalı sabunundan kokuyordu, bir daha kullanmaması için uyardığı pahalı lavantalı sabunu. Muhtemelen Sam'in hangi sabun yüzünden azar işittiğinden bile haberi yoktu. Celaena sevdiği tuvalet malzemelerini saklamaya başlasa iyi ederdi, Sam için de pahalı olmayan bir şeyler bırakırdı. Nasıl olsa Sam aradaki farkı anlamazdı.

"Mahzenler'e gittiğim için özür dilerim," dedi Sam, Celaena'nın tenine doğru, kulağının altına bir öpücük kondurdu.

Celaena'nın sırtından bir ürperti geçti. Bir aydır aynı yatak odasını paylaşıyor olsalar da henüz samimiyetin son eşiğinden geçmemişlerdi. Celaena bunu istiyordu –Sam ise *kesinlikle* istiyordu– ama kısa zamanda çok fazla şey değişmişti. Bu kadar önemli bir şey biraz daha bekleyebilirdi. Yine de bu onları birbirlerinin keyfini çıkarmaktan alıkoymuyordu.

Sam kulağını öptü, dişleri kulak memesini sıyırınca Celaena'nın kalbi duracak gibi oldu.

"Özrünü kabul etmem için beni öpücükle kandırmaya çalışma," dedi, oysa Sam daha rahat ulaşabilsin diye başını yana eğmişti.

Sam kıkırdadı, soluğu Celaena'nın boynunu okşadı. "Denemeye değerdi."

"Bir daha Mahzenler'e gidersen," dedi Celaena, Sam hafifçe kulağını ısırırken, "o çukura atlayıp seni bayıltıncaya kadar döverim."

Tenine değen dudaklarından Sam'in gülümsediğini anladı. "Dene bakalım." Sam kulağını ısırdı, acıtacak kadar değil ama artık dinlemeyi bıraktığını anlatacak kadar sert bir ısırıştı bu.

Celaena, Sam'in kollarında dönüp bakışlarını ona dikti, şehrin parıltısıyla aydınlanan güzel yüzüne, kopkoyu ve canlı gözlerine. "Ayrıca lavantalı sabunumu kullanmışsın. Sakın bunu bir daha..."

Ama o anda Sam'in dudakları dudaklarını buldu, bundan sonra Celaena uzun bir süre konuşamadı.

Yine de orada, bedenleri birbirine dolanmış dururlarken hâlâ sorulmamış bir soru vardı, ikisinin de sormaya cesaret edemediği bir soru.

Arobynn Hamel gitmelerine izin verecek miydi?

2. BÖLÜM

Celaena ve Sam ertesi gün Suikastçılar Hisarı'na girdiklerinde hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Aynı titrek kâhya onları kapıda karşılamış, sonra da ortadan kaybolmuştu, Arobynn'in koruması Wesley de Suikastçılar Kralı'nın çalışma odasının kapısında her zamanki pozisyonunda bekliyordu.

Doğruca kapıya yürüdüler, Celaena her adımda, her nefeste detayları aklına yazarak ilerliyordu. Wesley'nin sırtında iki kılıç asılıydı, bir tane de yan tarafında, belindeki kınlarda iki hançer göze çarpıyordu, biri de çizmesinin içinde parıldıyordu, muhtemelen çizmesinin diğer tekinde de gizli bir tane vardı. Wesley'nin gözleri tetikte, bakışları keskindi; iş kavgaya dökülürse Celaena'nın avantaj sağlamasına yol açacak bir bitkinlikten ya da hastalıktan eser yoktu.

Ama Sam doğruca Wesley'nin karşısına dikildi, buraya gelene dek uzun yol boyunca koruduğu suskunluğuna rağmen elini uzatıp, "Seni görmek güzel Wesley," dedi.

Wesley, Sam'in elini sıkıp yan yan gülümsedi. "İyi göründüğünü söylerdim evlat ama şu morluk tersini söylüyor." Wesley, Celaena'ya baktı, Celaena çenesini havaya dikip ofladı. "*Sen* hemen hemen aynısın," dedi Wesley gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla. Celaena'dan hiç hoşlanmaz, kibar davranmaya tenezzül etmezdi. Sanki başından beri Arobynn ve Celaena'nın bir gün

zıt düşeceğini ve savunma hattının en önünde kendisinin olacağını biliyordu.

Celaena, Wesley'nin yanından geçti. "Sen de hâlâ ahmak gibi görünüyorsun," dedi tatlı tatlı, sonra da çalışma odasının kapısını açtı. Sam mırıldanarak özür dilerken Celaena odaya girip onları bekleyen Arobynn'in karşısına dikildi.

Suikastçılar Kralı gülümseyerek onlara bakıyordu, ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirmişti. Wesley, Sam'in arkasından kapıyı kapattı ve ikisi Arobynn'in devasa meşe masasının önündeki iki sandalyeye sessizce oturdular.

Celaena, Sam'in rengi atmış yüzüne şöyle bir bakınca onun da son kez buraya geldikleri zamanı hatırladığını anladı. O gece ikisi de Arobynn'den yedikleri dayakla baygın düşmüşlerdi. O gece Sam'in saf değiştirdiği gece olmuş, Celaena'nın canını yaktığı için Arobynn'i ölümle tehdit etmişti. O gece her şeyin değiştiği geceydi.

Arobynn'in gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı, iyilik kılığına bürünmüş yapmacık ve nazik bir ifadesi vardı. "İyi olmanıza sevindim," dedi, "sizi eve neyin getirdiğini sorabilir miyim?" *Ev*... Burası artık Celaena'nın evi değildi ve Arobynn de bunu biliyordu. Kelime de bir diğer silahtı.

Sam'in tüyleri diken diken oldu ama Celaena öne eğildi. Konuşmayı Celaena'nın üstlenmesi konusunda anlaşmışlardı çünkü işin içinde Arobynn olunca Sam muhtemelen öfkesine hâkim olamayacaktı.

"Sana bir teklifimiz var," dedi Celaena hiç kımıldamadan. Bunca ihanetinden sonra Arobynn'le yüz yüze gelmek midesini bulandırıyordu. Bir ay önce bu odadan çıkarken onu bir daha rahatsız edecek olursa Arobynn'i öldüreceğine yemin etmişti. Arobynn de şaşırtıcı şekilde ondan hep uzak durmuştu.

"Ya?" Arobynn sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Rifthold'dan ayrılıyoruz," dedi Celaena, sakin bir sesle konuşuyordu. "Lonca'dan da çıkmak istiyoruz. Kıtanın başka bir şehrinde kendi loncamızı kurmayı düşünüyoruz. Lonca'ya rakip olacak bir şey değil," diye ekledi yumuşak bir sesle, "geçimimizi

sağlamak için bize özel bir lonca." Arobynn'in rızasını alması gerekiyor olabilirdi ama yaltaklanmasına gerek yoktu.

Arobynn bakışlarını Celaena'dan Sam'e çevirdi. Sam'in patlamış dudağını görünce gümüş rengi gözlerini kıstı. "Âşıklar kavgası mı?"

"Bir yanlış anlama," dedi Celaena, Sam'in ters bir cevap vermesine meydan bırakmadan. Elbette Arobynn onlara hemen cevap vermeye yanaşmayacaktı. Sam sandalyesinin ahşap kolçaklarını sıktı.

"Ya," dedi Arobynn, hâlâ gülümsüyordu. Hâlâ sakin ve nazikti, ayrıca ölümcül. "Peki şu anda nerede yaşıyorsunuz? Umarım güzel bir yerdir. Zaten en iyi suikastçılarımın pislik içinde yaşaması yakışık almaz."

Canı sordukları soruya cevap vermeyi isteyene dek onlara bu karşılıklı nezaket oyununu oynatacaktı. Celaena'nın yanında oturan Sam kaskatı kesilmişti. Celaena *suikastçılarım* sözünü duyunca Sam'in damarlarında akan öfkeyi âdeta hissetmişti. Arobynn kelimeleri yine silah olarak kullanıyordu. Celaena içinde kabarmaya başlayan kendi öfkesini de yatıştırmaya çalıştı.

"İyi görünüyorsun Arobynn," dedi. Arobynn sorularına cevap vermiyorsa o da onunkilere vermeyecekti. Özellikle de şu anda yaşadıkları yerle ilgili olanlara, gerçi büyük ihtimalle biliyordu ya.

Arobynn arkasına yaslanırken bir elini havada salladı. "Siz olmadan burası bomboş geliyor."

Bunu suçlar gibi söylemişti –sanki onu sırf nispet olsun diye terk etmişlerdi– Celaena ciddi olup olmadığını merak etti, Arobynn ona yaptıklarını ve Sam'e nasıl davrandığını unutmuş gibiydi.

"Şimdi de başkentten ayrılmaktan ve Lonca'dan çıkmaktan bahsediyorsunuz." Arobynn'in yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Celaena nefesini kontrol altına almaya, kalbini deli gibi atmaktan alıkoymaya çalışıyordu. Sorusu cevapsız kalmıştı.

Çenesini yukarıda tutuyordu. "Yani Lonca ayrılmamızı kabul eder mi?" Her kelime bıçak sırtında dengelenmiş gibiydi.

Arobynn'in gözleri parladı. "Gitmekte özgürsünüz." Gitmek. Lonca'dan çıkmakla ilgili bir şey söylememişti.

Celaena daha net bir açıklama istemek üzere ağzını açmıştı ki...

"Bize cevap versene." Sam'in dişleri ortaya çıkmıştı, yüzü öfkeden bembeyazdı.

Arobynn Sam'e baktı, gülümseyişi öyle ölümcüldü ki Celaena elini hançerlerinden birine atmamak için kendini zor tuttu. "Verdim ya. Siz ikiniz ne istiyorsanız yapmakta özgürsünüz."

Sam gerçekten patlamadan önce Celaena'nın birkaç saniyesi vardı, Sam her şeyi mahvedecek bir kavga çıkarmadan önce. Arobynn'in gülümsemesi yüzüne yayıldı, Sam'in elleri iki yanına düştü, parmakları kılıcının ve hançerinin sapına o kadar yakındı ki.

Kahretsin.

"Lonca'dan ayrılmak için teklif ettiğimiz miktar," diye araya girdi Celaena, yumruklaşmalarını önlemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Tanrılar biliyordu ya kavga etmeye can atıyordu ama *bu* kavgaya değil, Arobynn'le değil. Neyse ki Arobynn de Sam de miktarı söyleyince ona döndü. "Lonca'dan ayrılıp başka bir yerde kendi işimizi kurmak karşılığında fazlasıyla cömert bir teklifte bulunuyorum."

Arobynn uzun uzun Celaena'ya baktıktan sonra bir karşı teklifte bulundu.

Sam ayağa fırladı. "*Deli* misin sen?"

Celaena kımıldayamayacak kadar donup kalmıştı. O kadar para... Demek Arobynn bankada ne kadar parası kaldığını bir şekilde biliyordu. Çünkü istediği parayı ödeyince geriye hiçbir şey kalmıyordu. O zaman ellerinde yalnızca Sam'in biriktirdiği az bir miktar kalacaktı, bir de Celaena'nın daire karşılığında alacağı para, kaldı ki konumu ve alışılmadık planı göz önüne alındığında daireyi satmak zor olabilirdi.

Celaena yeni bir teklifte bulundu ama Arobynn başını iki yana sallayıp gözlerini Sam'e dikmekle yetindi. "Siz ikiniz en iyi suikastçılarımsınız," dedi insanı deli eden bir sakinlikle. "Eğer ayrılırsanız Lonca'ya kazandırdığınız saygınlık ve para da kay-

bolacak. Bunun hesabını vermek zorundayım. Önerdiğim miktar son derece insaflı."

"*İnsaflı*," diye tısladı Sam.

Celaena ise midesi bulansa da çenesini yukarı kaldırdı. Arobynn'in yüzü morarana dek rakamlar ileri sürmeye devam edebilirdi ama Arobynn'in bu miktarı seçmesinin bir nedeni vardı. Geri adım atmayacaktı. Celaena'yı cezalandırmak için yüzüne son bir tokat atıyor, hançeri son bir kez büküyordu.

"Kabul ediyorum," dedi Celaena uysalca gülümseyerek. Sam hızla başını çevirdi ama Celaena, Arobynn'in kibar yüzüne bakmaya devam etti. "Parayı hemen hesabına havale edeceğim. Bu işi hallettikten sonra da gidiyoruz, bir daha ne sen ne de Lonca tarafından rahatsız edilmemeyi umuyorum. Anlaşıldı mı?"

Celaena ayağa kalktı. Buradan uzaklara gitmesi gerekirdi. Dönmekle hata etmişti. Titremeye başlayan ellerini gizlemek için ceplerine soktu.

Arobynn ona bakıp sırıtınca Celaena zaten fark ettiğini anladı. "Anlaşıldı."

* * *

"Arobynn'in teklifini kabul etmeye hakkın yoktu," dedi Sam hiddetle, yüzünde öyle bir öfke vardı ki geniş bulvarda yürüyen insanlar onu görünce yolundan çekiliyorlardı. "Bana sormadan böyle bir şey yapmaya hakkın yoktu. *Pazarlık* bile etmedin!"

Celaena yanından geçtikleri dükkânların vitrinlerine bakıyordu. Başkentin göbeğindeki çarşıyı seviyordu, temiz kaldırımlar boyunca ağaçlar sıralanıyor, ana bulvar doğruca Kraliyet Tiyatrosu'nun mermer basamaklarına çıkıyordu, Celaena burada ayakkabıdan parfüme, mücevherden, güzel silahlara kadar aradığı her şeyi bulabiliyordu.

"Eğer bu parayı ödersek gitmeden önce kesinlikle bir iş almamız gerekecek!"

Eğer ödersek. "*Ben* ödüyorum," dedi Celaena.

"Sen öyle san."

"Bu benim param ve onunla canım ne isterse yapabilirim."

"Zaten kendi borcunu ve benimkini ödedin, ona beş kuruş daha vermene müsaade etmeyeceğim. Bu parayı ödemenin başka bir yolunu bulabiliriz."

Popüler bir çay evinin girişindeki kalabalığın yanından geçiyorlardı, iyi giyimli kadınlar sıcak sonbahar güneşinde çene çalıyordu.

"Mesele bu kadar çok para istemesi mi yoksa *benim* ödemem mi?"

Sam birden durdu, o çay evinin önündeki kadınlara dikkat etmemişse de kadınlar kesinlikle ona bakıyordu. Sam öfkenin pençesindeyken bile son derece yakışıklıydı. Tartışmak için yanlış yerde olduklarını fark edince daha da sinirlendi.

Celaena kolundan tutup Sam'i kenara çekti. Bunu yaparken kadınların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kadınlar yaka ve manşetleri göz alıcı sırmalarla süslenmiş koyu mavi tuniğine, üstüne oturan fildişi rengi pantolonuna, dizine kadar çıkan yumuşak deriden kahverengi çizmelerine bakarken elinde olmadan bir parça kibre kapıldı. Çoğu kadın –özellikle de varlıklı ve doğuştan soylu olanlar– elbise giyip rahatsız korseler takmayı tercih etse de pantolon ve tunik de Celaena'nın zarif giysilerinin çay salonlarının önünde bekleyen kadınların beğeni dolu bakışlarından kaçmayacağı kadar yaygındı.

"Mesele şu ki," dedi Sam dişlerinin arasından, "Arobynn'in oyunlarından sıkıldım ve şu parayı ödediğimiz anda onun boğazını keseceğim."

"Öyleyse aptalın tekisin demektir. Rifthold'dan kötü ayrılırsak hiçbir yere yerleşmeyi başaramayız, kendi işimizi yapmak istiyorsak bu mümkün değil. Bunun yerine dürüstçe çalışabileceğimiz işler bulmaya karar verirsek günün birinde Arobynn'in ya da Lonca'nın karşımıza dikilip paramıza el koymak isteyip istemeyeceğini hep merak etmişimdir. O yüzden hayatımın geri kalanında huzurlu uyuyabilmek için banka hesabımdaki her kuruşu ona vermem gerekiyorsa bırak vereyim."

Çarşının merkezindeki büyük kavşağa, Kraliyet Tiyatrosu'nun

atlarla, arabalarla ve insanlarla dolu sokakların üstünde yükseldiği yere varmışlardı.

"Çizgiyi nerede çekeceğiz?" diye sordu Sam sessizce. "Ne zaman *yeter* diyeceğiz?"

"Bu son."

Sam alaycı alaycı güldü. "Eminim öyledir." Bulvarlardan birine döndü, evin zıt yönüne.

"Nereye gidiyorsun?"

Sam omzunun üstünden Celaena'ya baktı. "Kafamı toplamam lazım. Evde görüşürüz." Celaena onun işlek bulvardan karşıya geçişini izledi, başkentin hayhuyu içinde gözden kaybolana dek arkasından baktı.

Celaena da yürümeye başladı, ayakları nereye götürürse oraya gidiyordu. Kraliyet Tiyatrosu'nun merdivenlerinin önünden geçip yürümeye devam etti, dükkânlar ve satıcılar bulanıklaşarak birbirine karışıyordu. Gerçekten güzel bir sonbahar günüydü, hava serindi ama güneş ısıtıyordu.

Sam bazı açılardan haklıydı. Ama onu bu karmaşaya Celaena sürüklemişti, Kafatası Körfezi'nde her şeyi başlatan oydu. Sam yıllardır ona âşık olduğunu söylese de Celaena son aylarda onunla mesafesini korumuş olsa Sam bu durumda olmayacaktı. Akıllı biri olsaydı belki sadece Sam'in kalbini kırar ve Arobynn'le kalmasına izin verirdi. Sam, Celaena'dan nefret etse bundan çok daha kolay olurdu. Artık Sam'den Celaena sorumluydu ve bu dehşet vericiydi.

Sam'i şimdiye dek kimseyi önemsemediği kadar önemsiyordu. Sam'in hayat boyu çalışarak edindiği kariyeri mahvettiğine göre en azından özgür olması için bütün parasını verecekti. Ama bunu kendini suçlu hissettiği için yaptığını söyleyemezdi. O zaman Sam alınırdı.

Celaena yürümeyi kesince kendini geniş bulvarın öteki ucunda buldu, bulvarın karşısında cam şatonun kapıları vardı. Bu kadar yürüdüğünün farkında değildi... ya da kendini düşüncelerine bu kadar kaptırdığının. Genellikle şatonun bu kadar yakınına gelmemeye dikkat ederdi.

Sıkı korunan demir kapılar ağaçlarla çevrili uzun bir yola açılıyordu, dönemeçli yol da doğruca adı kötüye çıkmış binaya gidiyordu. Celaena başını arkaya atıp gökyüzüne uzanan şatoya baktı, kuleler sabah ışığında parıldıyordu. Şato orijinal taş şatonun üstüne inşa edilmişti ve Adarlan İmparatorluğu'nun en büyük başarısıydı.

Celaena bu şatodan nefret ediyordu.

Caddeden bile insanların şatonun bahçesinde gezindiğini görebiliyordu, üniformalı korumalar, kat kat elbiseler içinde kadınlar, görevlerine göre giyinmiş hizmetçiler... Kralın gölgesinde ne tür hayatlar yaşıyorlardı?

Gözleri en yüksekteki gri taştan kuleye kaydı, bu kulede sarmaşıklarla kaplanmış bir balkon vardı. Şatonun içindeki insanların endişelenecek hiçbir şeylerinin olmadığını hayal etmek çok kolaydı.

Ama bu ışıltılı binanın içinde her gün Erilea'nın izlediği yolu değiştiren kararlar veriliyordu. Bu binanın içinde büyünün yasalara aykırı olduğuna karar verilmiş ve Calaculla ve Endovier gibi çalışma kampları kurulmuştu. Bu binanın içinde kendine kral diyen katil, Celaena'nın herkesten çok korktuğu adam oturuyordu. Mahzenler Rifthold'un yeraltı dünyasının merkeziyse cam şato da Adarlan İmparatorluğu'nun ruhuydu.

Şato sanki Celaena'yı izliyordu, camdan, taştan ve demirden oluşan devasa bir yaratık gibiydi. Şatoya bakarken Sam ve Arobynn'le olan sorunları gözüne önemsiz görünmeye başladı – dünyayı yutmaya hazırlanan bir yaratığın kocaman açılmış ağzının önünde vızıldayan sinekler gibi.

Soğuk bir rüzgâr saç örgüsünden tutamlar savurarak esti. Kralla karşılaşma olasılığı yok denecek kadar az olsa da bu kadar yakına gelmemeliydi. Kralı düşünmek bile korkuyla ürpermesine neden oluyordu.

Tek tesellisi kralın fethettiği krallıklardaki çoğu insanın da muhtemelen aynı şeyleri hissetmesiydi. Kral dokuz yıl önce Terrasen'i işgal ettiğinde hızlı ve acımasız davranmıştı, o kadar acımasız davranmıştı ki hâkimiyetini pekiştirmek için giriştiği kıyımları hatırlamak bile Celaena'nın midesini bulandırıyordu.

Celaena titreyerek dönüp eve doğru yürümeye başladı.

* * *

Sam akşam yemeğine kadar dönmedi.

Sam eve girdiğinde Celaena elinde bir kitapla gürül gürül yanan şöminenin karşısındaki kanepeye uzanmıştı. Sam'in kapüşonu hâlâ yüzünün yarısını gizliyor, sırtındaki kılıcın kabzası odanın turuncu ışığında parlıyordu. Kapıyı arkasından kilitlerken Celaena'nın gözüne Sam'in kollarını saran uzun eldivenlerin donuk parıltısı ilişti, hançerleri gizleyen bu eldivenler kalın işlemeli deriden yapılmıştı. Sam öyle kusursuz bir beceriyle, öyle kontrollü bir güçle hareket ediyordu ki Celaena gözlerini kırpıştırdı. Bazen dairesini paylaştığı genç adamın aynı zamanda eğitimli ve acımasız bir katil olduğunu kolayca unutuyordu.

"Bir müşteri buldum." Sam kapüşonunu başından çekip kapıya yaslandı, kollarını geniş göğsünde birleştirdi.

Celaena kendini kaptırdığı kitabı kapatıp kanepeye bıraktı. "Ya?"

Sam'in yüzü ifadesiz olsa da kahverengi gözleri parlıyordu. "İyi para verecekler. Ayrıca işin Suikastçılar Loncası'nın kulağına gitmesini istemiyorlar. Hatta senin için de bir sözleşme var."

"Müşteri kim?"

"Bilmiyorum. Konuştuğum adam bildik şekilde kılık değiştirmişti... kapüşon, dikkat çekmeyen giysiler falan. İşleri başka birinin adına yürütüyor olabilir."

"Neden Lonca'yı işe karıştırmamızı istemiyorlar?" Celaena kalkıp koltuğun kenarına tünedi. Sam'le arasındaki mesafe fazla geniş, şimşeklerle fazla dolu geliyordu.

"Çünkü Ioan Jayne ve yardımcısı Rourke Farran'ı öldürmemi istiyorlar."

Celaena gözlerini Sam'e dikti. "Ioan Jayne." Rifthold'un en büyük Mafya Lordu.

Sam başını salladı.

Celaena'nın kulakları uğuldamaya başladı. "O adam çok sıkı

korunuyor," dedi. "Farran ise... psikopatın teki. O bir *sadist*."

Sam, Celaena'nın yanına geldi. "Başka bir şehre taşınmak için paraya ihtiyacımız var dedin. Ayrıca Lonca'ya ödeme yapmak konusunda ısrarlı olduğuna göre paraya gerçekten de ihtiyacımız var. Bu yüzden hırsızlık yapmak istemiyorsak bence işi almalıyız."

Celaena başını arkaya atıp Sam'e baktı. "Jayne çok tehlikeli biri."

"Öyleyse en iyi suikastçılar olmamız iyi bir şey, değil mi?" Sam sakince gülümsediği halde Celaena omuzlarının gerildiğini görebiliyordu.

"Başka bir iş bulmamız gerek. Mutlaka başka birileri vardır."

"Bunu bilemezsin. Ve başka kimse bu kadar ödeme yapmaz." Sam miktarı söyleyince Celaena'nın kaşları yukarı kalktı. Bu işten sonra son derece rahatlayacaklardı. İstedikleri yerde yaşayabilirlerdi.

"Müşterinin kim olduğunu bilmediğinden emin misin?"

"Reddetmek için bahane mi arıyorsun?"

"Güvende olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum," dedi Celaena sertçe. "Kaç kişinin Jayne ve Farran'ı alaşağı etmeye kalkıştığını biliyor musun? Bunlardan kaçının hâlâ hayatta olduğunu?"

Sam elini saçlarından geçirdi. "Benimle olmak istiyor musun?"

"Ne?"

"Benimle olmak istiyor musun?"

"Evet." Şu anda Celaena'nın tek istediği buydu.

Sam'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyleyse bu işi alacağız, Rifthold'daki işlerimizi halledip kıtanın başka bir yerine yerleşmek için paramız olacak. Bana kalsa Arobynn'e de Lonca'ya da tek kuruş vermeden bu gece çeker giderim ama sen haklısın: hayatımızın geri kalanını sürekli arkamızı kollayarak geçirelim istemiyorum. Tertemiz bir sayfa açmamız gerek. İkimiz için istediğim bu." Celaena'nın boğazı tıkandı, başını ateşe doğru çevirdi. Sam parmağını çenesinin altına koyup yüzünü tekrar

kendine döndürdü. "Öyleyse benimle birlikte Jayne ve Farran'ın peşine düşecek misin?"

Çok yakışıklıydı, Celaena'nın istediği her şeye sahipti, dilediği her şeye. Bu yıla kadar Celaena bunu nasıl fark etmemişti? O kadar uzun zaman Sam'den nasıl nefret edebilmişti?

"Düşüneceğim," dedi boğuk bir sesle. Yalan söylemiyordu. Gerçekten düşünmesi gerekiyordu. Özellikle de hedeflerinde Jayne ve Farran varsa.

Sam daha çok gülümseyerek eğilip Celaena'nın şakağına bir öpücük kondurdu. "*Hayır*'dan iyidir."

Solukları birbirine karışıyordu. "Bugün söylediklerim için özür dilerim."

"Celaena Sardothien özür mü diliyor?" Sam'in gözlerinde ışıklar oynaşıyordu. "Rüya mı görüyorum yoksa?"

Celaena kaşlarını çattı ama Sam onu öptü. Celaena kollarını Sam'in boynuna dolayıp dudaklarını araladı, dilleri birleştiğinde Sam'den hafif bir inilti çıktı. Celaena'nın elleri Sam'in sırtındaki kılıcı tutan kayışlara dolandı. Celaena, Sam'in göğsündeki tokayı açmak için geri çekildi.

Sam'in kılıcı bir şangırtıyla ahşap döşemenin üzerine düştü. Sam yeniden Celaena'nın gözlerine baktı, bu kadarı Celaena'nın onu kendine çekmesine yetti. Sam onu hayatının geri kalanında dilediğince öpebileceğini biliyormuş gibi hiç acele etmeden yavaş yavaş öpmeye başladı.

Celaena bundan hoşlandı. Hem de çok.

Sam bir kolunu sırtına kaydırırken diğerini de dizlerinin altına koyarak zarif bir hareketle onu kucağına aldı. Celaena, Sam'e söylemese de az kalsın bayılacaktı.

Sam onu oturma odasından yatak odasına taşıyıp nazikçe yatağa bıraktı. Geri çekilip bileklerindeki ölümcül eldivenleri, ardından çizmelerini, pelerinini, yeleğini ve altındaki gömleğini çıkardı. Celaena onun altın tenine ve kaslı göğsüne bakıyordu, göğsü ince yara izleriyle doluydu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki güçlükle nefes alabiliyordu.

Sam onundu. Bu muhteşem, güçlü yaratık onundu.

Sam'in dudakları yeniden dudaklarını buldu, Sam onu biraz daha yatağa doğru eğdi. Becerikli elleriyle her santimini keşfederek gitgide daha çok yatırdı, sonunda Celaena sırtüstü yatmış, Sam de kollarından destek alarak üzerine uzanmıştı. Sam boynunu öptü, ellerini göğsüne kaydırıp tuniğinin düğmelerini çözerken Celaena kendini yay gibi Sam'e doğru kaldırdı. Sam'in böyle şeyleri nereden öğrendiğini bilmek istemiyordu. Çünkü o kızların isimlerini bir öğrenirse...

Sam son düğmeyi açıp ceketini çıkarırken Celaena'nın soluğu kesildi. Sam bakışlarını Celaena'nın vücudunda gezdirirken soluk soluğaydı. Daha önce bundan ileri gittikleri olmuştu ama Sam'in gözlerinde bir soru vardı, bu soru vücudunun her santimine damgasını vurmuştu.

"Bu gece olmaz," diye fısıldadı Celaena, yanakları alev alev yanıyordu. "Şimdi olmaz."

"Benim acelem yok," dedi Sam burnunu Celaena'nın omzunda gezdirerek.

"Ben sadece..." Tanrılar aşkına, konuşmayı kesmeliydi. Ona bir açıklama yapması gerekmiyordu, Sam de üstelemedi ama... "Bunu yapacaksam her anından keyif almak isterim." Sam *bu* derken neyi kastettiğini anlamıştı, aralarında gelişen bağ öyle kopmaz ve sağlam bir bağdı ki Celaena'nın dünyasının ekseni Sam'e doğru kayıyordu. Bu da Celaena'yı her şeyden çok korkutuyordu.

Sam, Celaena'nın köprücük kemiğini öperken, "Bekleyebilirim," dedi boğuk bir sesle. "Vaktimiz bol."

Belki de haklıydı. Bütün zamanını Sam'le geçirmek...

Her şeye değecek bir hazineydi.

3. BÖLÜM

Şafak aydınlığı odalarına dolarken güneş ışınları Sam'in saçlarına altın yansımalar düşürüyordu.

Celaena dirseğine yaslanmış, uyumakta olan Sam'i seyrediyordu.

Sam'in hâlâ yazdan kalan bronzluğu taşıyan çıplak göğsü Hisar'ın avlularından birinde antrenman yaparak ya da Avery kıyısında uzanarak geçen günlere işaret ediyordu. Sırtı ve omuzları çeşitli uzunluklarda yara izleriyle doluydu, bazıları ince ve düzgün, bazıları ise kalın ve girintiliydi. Talim ve dövüşle geçen bir hayat... Vücudu başından geçen maceraların bir haritası gibiydi, Arobynn Hamel'ın yanında büyümenin neye benzediğinin kanıtı.

Celaena bir parmağını Sam'in omurgasında kaydırdı. Sam'in vücudunda başka yaraların izi kalsın istemiyordu. Böyle bir hayat yaşamasını istemiyordu. Sam daha fazlasını hak ediyordu.

Buradan gittiklerinde belki ölümü, öldürmeyi ve bunların beraberinde getirdiklerini hemen arkalarında bırakamayacaklardı ama bir gün, gelecekte bir gün, belki...

Sam'in gözlerine dökülen saçları geriye itti. Bir gün ikisi de kılıçlarını, hançerlerini ve oklarını bir kenara bırakacaklardı. Rifthold'dan ayrılarak, Lonca'dan ayrılarak, o güne doğru ilk adımı atmış olacaklardı, en az birkaç yıl daha suikastçı olarak çalışmaya devam etmek zorunda olsalar bile.

Sam'in gözleri açıldı, Celaena'nın onu seyrettiğini görünce uykulu uykulu gülümsedi.

Celaena bu gülümsemeyi görünce karnına yumruk yemiş gibi sarsıldı. Evet, Sam için günün birinde Adarlan Suikastçısı olmaktan vazgeçecek, şanı şöhreti bir kenara atacaktı.

Sam onu kendine yaklaştırdı, bir kolunu çıplak beline dolayarak sarıldı. Burnunu boynunda gezdirirken kokusunu derin derin içine çekti.

"Hadi Jayne ve Farran'ın işini bitirelim," dedi Celaena usulca.

Sam daha tam ayılamadığını ve Jayne'le Farran'ın o anda umurunda bile olmadığını anlatmak için Celaena'nın tenine bastırdığı dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandı.

Celaena tırnaklarını Sam'in sırtına batırdı, Sam canı yanarak homurdansa da kalkmaya yeltenmedi.

"Komuta zincirini zayıflatmak için önce Farran'ı ortadan kaldırırız. İkisini aynı anda indirmek çok riskli olabilir, pek çok şey yolunda gitmeyebilir. Ama önce Farran'ı indirirsek, bu Jayne'in korumalarının sürekli tetikte olacağı anlamına gelse de, büyük bir kaosa sürükleneceklerdir. Jayne'i de işte o zaman ortadan kaldıracağız." Bu sağlam bir plandı. Celaena bu planı sevmişti. Sadece Farran'ın korumaları hakkında bilgi edinip onları nasıl atlatacaklarını çözmek için birkaç güne ihtiyaçları vardı.

Sam yine bir şeyler mırıldandı, *nasıl istersen öyle olsun, yeter ki biraz daha uyuyalım* der gibiydi.

Celaena tavana bakıp gülümsedi.

* * *

Kahvaltıdan ve bankaya gidip yüklü miktar parayı Arobynn'in hesabına transfer ettikten sonra (böylece Celaena da Sam de son derece yoksul duruma düşmüştü) günü Jayne hakkında bilgi toplayarak geçirdiler. Rifthold'un en önde gelen Mafya Lordu olan Jayne çok sıkı korunuyordu ve her yerde adamları vardı: sokaklarda casusluk yapan yetimler, Mahzenler'de çalışan fahişeler, meyhaneciler, satıcılar, hatta birkaç şehir muhafızı.

Herkes evinin nerede olduğunu biliyordu: Rifthold'un en güzel caddelerinin birinde beyaz taştan inşa edilmiş, üç katlı geniş bir evi vardı. Ev o kadar sıkı korunuyordu ki yürüyerek önünden geçmekten fazlası çok tehlikeliydi. Durup birkaç dakika evi seyretmek bile sokakta gezinen kılık değiştirmiş yardımcılardan birinin dikkatini çekebilirdi.

Jayne'in bu caddede oturması saçma geliyordu. Komşuları hali vakti yerinde tüccarlar ve ikinci dereceden asilzadelerdi. Yanı başlarında kimin yaşadığını ve o zümrüt yeşili çatının altında ne tür bir kötülüğün hüküm sürdüğünü biliyorlar mıydı?

Başkentte sabah yürüyüşüne çıkmış iyi giyimli güzel bir çift gibi evin önünden geçerlerken talih yüzlerine güldü. Tam evin önünden geçiyorlardı ki Jayne'in sağ kolu Farran kasıla kasıla kapıdan çıkıp evin önünde bekleyen siyah arabaya doğru yürümeye başladı.

Celaena, Sam'in kolunun elinin altında gerildiğini hissetti. Sam ileri bakmayı sürdürüyor, biri fark eder diye Farran'a uzun süre bakmaya cesaret edemiyordu. Ama Celaena orman yeşili tuniğini düzeltir gibi yaparken adama birkaç kez bakmayı başarmıştı.

Farran hakkında bir şeyler duymuştu. Hemen hemen herkes duymuştu. Celaena'nın kötü ünüyle yarışabilecek biri varsa o da Farran'dı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, yirmilerinin sonlarında bir adam olan Farran, Rifthold sokaklarında doğup büyümüştü. Yetim casuslardan biri olarak Jayne için çalışmaya başlamış, yıllar geçtikçe Jayne'in çarpık meclisinde arkasında cesetler bırakarak yükselip Mafya Lordu'nun sağ kolu olmuştu. Şimdi gri renkte zarif giysilerine ve arkaya taranmış parıl parıl siyah saçlarına bakınca bir zamanlar vahşi sürüler halinde kenar mahalleleri arşınlayan küçük canavarlardan biri olduğuna inanmak zordu.

Evin önünde bekleyen arabaya binmek için basamakları inerken Farran'ın adımları düzgün ve ölçülüydü, bedeni zor zaptedilmiş bir güçle salınıyordu. Celaena caddenin karşısından bile koyu renk gözlerinin nasıl parıldadığını seçebiliyordu. Solgun yüzünde beliren gülümsemeyi görünce sırtından bir ürperti geçti.

Celaena, Farran'ın arkasında bıraktığı cesetlerin tek parça halinde olmadığını biliyordu. Yetimlikten Mafya Lordu'nun sağ kolu olmaya doğru yol aldığı yılların bir yerinde Farran sadistçe işkence yapmaktan zevk almaya başlamıştı. Bu da ona Jayne'in yanındaki yerini kazandırmış ve rakiplerini ona meydan okumaktan alıkoymuştu.

Farran arabaya atladı. Bunu öyle rahatça yapmıştı ki pahalı giysileri sanki hiç kımıldamamıştı. Araba evin önünden ayrılıp caddeye çıktı, yanlarından geçerken Celaena başını kaldırıp baktı.

Farran'ın arabanın camından baktığını gördü, adam gözlerini Celaena'ya dikmişti.

Sam fark etmemiş gibi yaptı. Celaena da ifadesiz bir yüz takınarak kedinin fareye baktığı gibi gözlerini üzerine dikmiş olan bu adamın aslında imparatorluğun en sapkın adamlarından biri olduğunu bilmeyen kibar bir leydinin kayıtsızlığına büründü.

Farran, Celaena'ya gülümsedi. Bu gülümseyişin hiç de insani bir yanı yoktu.

Müşterileri işte bu yüzden Farran ve Jayne'in öldürülmesi için bir servet teklif etmişti.

Celaena, adamı şüphelendirmemek için vakur bir tavırla başını eğerek selam verdi. Farran'ın gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı, sonra araba yoluna devam etti ve şehir trafiğine karışıp gözden kayboldu.

Sam rahat bir nefes aldı. "Önce onu öldüreceğimiz için seviniyorum."

Celaena'nın karanlık, kötü bir yanı tersini diliyordu... Farran, Celaena Sardothien'in Jayne'i öldürdüğünü öğrendiği zaman o sinsi sırıtışın kaybolduğunu görmek istiyordu. Ama Sam haklıydı. Önce Jayne'i öldürürlerse Farran'ın onları yakalamak için bütün güçlerini seferber edeceğini bildiğinden gözüne uyku girmezdi.

Jayne'in evini çeviren sokakları yavaş yavaş dolaşarak geniş bir daire çizdiler.

"Farran'ı bir yere giderken yakalamak daha kolay olurdu,"

dedi Celaena, sokaklarda kaç gözün onları izlediğinin fazlasıyla farkındaydı. "Ev çok iyi korunuyor."

"Bunu anlamak için muhtemelen iki güne ihtiyacım olacak," dedi Sam.

"*Senin* mi?"

"Anladığım kadarıyla sen Jayne'i öldürme şerefine ermek istiyorsun. Bu durumda ben de Farran'ın işini bitiriyorum."

"Neden birlikte çalışmıyoruz?"

Sam'in gülümsemesi kayboldu. "Çünkü bu işin mümkün olduğunca dışında kalmanı istiyorum."

"Birlikte olmamız iradesiz bir budala olduğum anlamına gelmiyor."

"Onu demek istemedim. Ama sevdiğim kızı Farran gibi birinden uzak tutmak istediğim için beni suçlayabilir misin? Ayrıca sen başarılarını sayıp dökmeye başlamadan söyleyeyim ki kaç kişiyi öldürdüğünü ve ne gibi badireler atlattığını biliyorum. Ama bu müşteriyi ben bulduğuma göre işi de benim yöntemlerimle halledeceğiz."

Celaena her köşede gözler olmasaydı Sam'e bir tane patlatabilirdi. "Sen ne cüretle..."

"Farran bir canavar," dedi Sam, Celaena'ya bakmadan. "Bunu kendin söyledin. Bir aksilik olursa onun eline düşmeni istemiyorum."

"Birlikte çalışırsak daha güvende oluruz."

Sam'in çenesinde bir kas seğirdi. "Beni kollamana ihtiyacım yok Celaena."

"Para yüzünden mi? Masraflarımızı ben karşılıyorum diye mi?"

"Bu işten ben sorumlu olduğum için, kuralları her zaman *sen* koyamayacağın için."

"Hiç değilse senin için havadan denetleme yapmama izin ver," dedi Celaena. Sam'in Farran işini üstlenmesine izin verebilirdi, bu görevde ikinci planda kalabilirdi. Günün birinde Adarlan Suikastçısı olmaktan vazgeçebileceğini kabullenmemiş miydi? Sahne ışıklarının altında Sam olabilirdi.

"Havadan denetleme falan yok," dedi Sam sertçe. "Sen şehrin öteki ucunda olacaksın, bu işten uzakta."

"Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de senin kadar eğitimliyim Celaena."

Celaena istese bastırabilirdi –Sam pes edene kadar tartışabilirdi– ama Sam'in gözlerinde bir acı görür gibi oldu. Bu acı ifadesini aylardır görmemişti, daha birbirlerine düşman oldukları Kafatası Körfezi'nden beri. Celaena şana şöhrete boğulurken Sam hep izlemek zorunda kalmış ve daima Celaena'nın tenezzül etmediği görevleri almıştı. Bu da ne kadar yetenekli olduğu düşünüldüğünde gerçekten saçmaydı.

İnsan öldürmek yetenek olarak adlandırılabilirse tabii.

Celaena Adarlan Suikastçısı olarak böbürlenmeyi sevse de Sam'le birlikteyken böyle kibirli yaklaşımlar bazen zalimlik gibi geliyordu.

Bunu söylemek hiç içinden gelmese de, razı olmak tüm deneyimlerine ters düşse de Celaena, Sam'i bir omuzuyla dürtüp, "Tamam," dedi. "Farran'ın işini kendi başına bitir. Ama Jayne'i ben halledeceğime göre o zaman *benim yöntemlerimle* hareket edeceğiz."

* * *

Celaena, Kraliyet Tiyatrosu'ndaki dansçıları da eğitmiş olan Madam Florine'den her hafta dans dersi aldığı için keşif işini bitirmeyi Sam'e bırakarak yaşlı kadının özel stüdyosuna yollandı.

Dört saat sonra kan ter içinde, son derece bitkin ve her yeri ağrıyarak şehrin bir ucundaki evine döndü. Otoriter Madam Florine'i çocukluğundan beri tanıyordu: kadın Arobynn'in bütün suikastçılarına son moda dansları öğretmişti. Ama Celaena klasik dansların aşıladığı esneklik ve zarafet uğruna ekstra ders almak istemişti. Hep titiz dans hocasının ona güçlükle tahammül ettiğinden şüphelenmişti ama şimdi Arobynn'in yanından ayrıldığı için Madam Florine'in dersler karşılığında ücret almayı reddetmesi onu şaşırtmıştı.

Taşındıktan sonra başka bir dans hocası bulmak zorundaydı. Dahası doğru düzgün bir piyanisti olan bir de stüdyo bulmalıydı.

Ayrıca şehirde bir de kütüphane olmalıydı. Büyük, harika bir kütüphane. Ya da kitap açlığını her zaman giderebilecek bilgili biri tarafından işletilen bir kitapçı.

Ve iyi bir giyim mağazası. Ve esansçı. Ve kuyumcu. Ve şekerlemeci.

Deponun üstündeki dairenin ahşap basamaklarını çıkarken ayaklarını sürüyordu. Bu yorgunluğu dans dersine bağlamıştı. Madam Florine acımasız bir hocaydı, gevşek bilekleri, özensiz duruşu ya da Celaena'nın kusursuz şekilde yapamadığı hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Gerçi dersin son yirmi dakikasında müsamaha gösterip Celaena'nın piyanonun başındaki öğrenciye en sevdiği parçayı çaldırıp gönlünce dans etmesine izin veriyordu. Artık Celaena'nın evinde piyano olmadığı için Madam Florine dersten sonra kalıp pratik yapmasına bile müsaade ediyordu.

Celaena kendini merdivenlerin tepesindeki sahanlıkta gözlerini gümüşi-yeşil kapıya dikmiş halde buldu.

Rifthold'dan ayrılabilirdi. Bu, Arobynn'den kurtulmak anlamına gelecekse sevdiği tüm bu şeyleri arkasında bırakabilirdi. Kıtadaki diğer şehirlerde kütüphaneler, kitapçılar ve iyi konfeksiyoncular vardı. Belki Rifthold'daki kadar harika değillerdi, belki şehrin kalbi hayran olduğu o bildik ritimle atmayacaktı ama... Sam için buradan ayrılabilirdi.

Celaena içini çekerek kapıyı açıp içeri girdi.

Arobynn Hamel kanepede oturuyordu.

"Merhaba tatlım," dedi Celaena'ya gülümseyerek.

4. BÖLÜM

Celaena mutfakta tek başına kendine bir fincan çay doldururken ellerinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Arobynn adresini muhtemelen eşyalarını taşıyan hizmetçilerden almıştı. Onu burada bulmak, gizlice evine girmiş olması... Ne zamandır burada oturuyordu? Eşyalarını karıştırmış mıydı?

Arobynn için de bir fincan çay doldurdu. Elinde fincanlarla oturma odasına döndü. Arobynn bacak bacak üstüne atmış, bir kolunu kanepenin sırtına uzatmıştı, evindeymiş gibi rahat görünüyordu.

Celaena, Arobynn'e çayını verip koltuklardan birine otururken hiçbir şey söylemedi. Şömine yanmıyordu ve hava sıcak olduğundan Arobynn oturma odasının pencerelerinden birini açık bırakmıştı. Avery'den esen tuz kokulu hafif rüzgâr eve doluyor, kırmızı kadife perdeleri hışırdatıp Celaena'nın saçlarını dalgalandırıyordu. Celaena bu kokuyu da özleyecekti.

Arobynn çayından bir yudum alıp fincanının içindeki kehribar rengi sıvıya baktı. "Bu kusursuz çay için kime teşekkür edebilirim?"

"Bana. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Hım." Arobynn çayından bir yudum daha aldı. "Biliyordum." Arobynn'in gri gözleri öğle sonrasının güneşinde cıva gibi görünüyordu. "*Bilmediğim* şey ise sen ve Sam'in Jayne ve Rourke

Farran'ı ortadan kaldırmanın iyi bir fikir olduğu kanısına nereden kapıldığınız."

Elbette biliyordu. "Bu seni ilgilendirmez. Müşterimiz Lonca'nın bu işe karışmamasını istedi, parayı hesabına yatırdığıma göre artık Sam ve ben Lonca'nın bir parçası değiliz."

"Ioan Jayne," dedi Arobynn, Celaena adamın kim olduğunu bilmiyormuş gibi. "*Ioan Jayne*. Sen delirdin mi?"

Celaena dişlerini sıktı. "Tavsiyene güvenmek için bir neden göremiyorum."

"*Ben* bile Jayne'le boy ölçüşmeye kalkmam." Arobynn'in gözlerinden alevler çıkıyordu. "Üstelik bunu o adamı mezara sokmanın bir yolunu bulmak için yıllarını harcamış biri olarak söylüyorum."

"Artık senin akıl oyunlarında yokum." Celaena fincanını bırakıp ayağa kalktı. "Evimden defol."

Arobynn ona huysuzluk eden bir çocuğa bakar gibi baktı. "Jayne sebepsiz yere Rifthold'un Mafya Lordu olmadı. Farran'ın sağ kolu olması da haybeye değil. Mükemmel olabilirsin Celaena ama yenilmez değilsin."

Celaena kollarını göğsünde birleştirdi. "Belki de onu öldürdüğüm zaman sana üstün gelmiş olacağım için beni caydırmaya çalışıyorsundur."

Arobynn ayağa fırlayıp karşısına dikildi. "Seni caydırmaya çalışmamın sebebi seni aptal, nankör kız, Jayne ve Farran'ın ölümcül olması. Bana cam şatonun kendisini teklif etseler bile böyle bir işi kabul etmem!"

Celaena burun deliklerinin genişlediği hissetti. "Yaptıklarından sonra ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmamı benden nasıl beklersin?" Eli belindeki hançere doğru kaymaya başlamıştı. Arobynn gözlerini Celaena'nın yüzünden ayırmasa da bunun farkındaydı, Celaena'nın ellerinin her hareketinin farkındaydı ve bunun için bakması da gerekmiyordu. "*Defol evimden*," diye hırladı Celaena.

Arobynn yan yan gülümseyerek gözlerini dairede gezdirdi. "Söylesene Celaena, Sam'e güveniyor musun?"

"Bu nasıl bir soru?"

Arobynn rahat bir tavırla ellerini gümüş rengi tuniğinin ceplerine soktu. "Ona nereden geldiğin konusundaki gerçeği söyledin mi? Bence bunu bilmek isteyecektir. Hayatını sana adamadan önce bilmek isteyebilir."

Celaena soğukkanlılığını korumaya çalışarak yeniden kapıyı işaret etti. "Defol."

Arobynn omuz silkti, sorduğu soruya boş vermiş gibi elini havada salladıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Celaena, Arobynn'in her hareketini izliyor, her adımına, omuzlarının kımıldanışına, neye baktığına dikkat ediyordu. Arobynn elini pirinç kapı tokmağına uzattı, sonra Celaena'ya döndü. Gözleri –büyük ihtimalle hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak olan o gümüşi gözler– parıl parıldı.

"Ne yapmış olursam olayım seni gerçekten seviyorum Celaena."

Celaena bunu duyunca başına taş yemiş gibi oldu. Arobynn bunu Celaena'ya daha önce hiç söylememişti. Hiç.

Uzun bir sessizlik oldu.

Arobynn güçlükle yutkundu. "Yaptıklarımın tek sebebi korkum... ve duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilemeyişim." Bunu o kadar sessizce söylemişti ki Celaena zar zor duyabilmişti. "Bütün o şeyleri yaptım çünkü Sam'i seçtiğin için çok kızmıştım."

Konuşan Suikastçılar Kralı mı, babası mı, yoksa duygularını hiç açığa vurmamış bir âşık mıydı?

Arobynn'in özenle oluşturduğu maskesi düşmüştü ve o muhteşem gözlerde Celaena'nın açtığı yaranın acısı okunuyordu. "Benimle kal," diye fısıldadı. "Rifthold'da kal."

Celaena yutkundu, bunu yaparken epey de zorlandı. "Gidiyorum."

"Hayır," dedi Arobynn usulca. "Gitme."

Hayır.

Celaena da o gece Arobynn'e böyle demişti, tam ona vurmadan önce, onu değil Sam'i döveceğini sanırken. Sonra Arobynn onu bayıltana kadar dövmüştü. Sonra da Sam'i dövmüştü.

Yapma.

Ansel çölde, Celaena kılıcı ensesine dayadığında böyle demiş-

ti. Ansel'in ihanetinden duyduğu acı öyle büyüktü ki Celaena az kalsın dostu bildiği kızı öldürecekti. Ama bu ihanet Arobynn'in ihaneti yanında silik kalırdı; Arobynn ona sayısız köleyi özgürlüğüne kavuşturabilecek bir adamı, Doneval'ı öldürtmüştü.

Arobynn onu yeniden bağlamak için kelimeleri zincir olarak kullanıyordu. Onca yıl boyunca Celaena'yı sevdiğini söyleme şansı vardı, Celaena'nın buna ne kadar hasret olduğunu *biliyordu*. Ama bu kelimeleri silah olarak kullanmaya ihtiyaç duyana kadar söylememişti. Oysa şimdi Sam vardı, bu kelimeleri karşılığında bir şey beklemeden söyleyen Sam, Celaena'yı onun asla anlayamayacağı nedenlerle seven Sam...

Celaena başını yana eğdi, bu hâlâ saldırmaya hazır olduğu yönünde bir uyarıydı. "Evimden defol."

Arobynn başını hafifçe eğmekle yetinip evden çıktı.

* * *

Siyah Kuğu Meyhanesi çoğu gece olduğu gibi yine hıncahınç doluydu. Kalabalık salonun ortasındaki bir masada Sam'in yanında oturan Celaena'nın önündeki etli güveci yiyesi yoktu. İçinden konuşmak da gelmiyordu. Oysa Sam, Farran ve Jayne hakkında öğrendiği her şeyi anlatmıştı. Celaena, Arobynn'in sürpriz ziyaretinden Sam'e bahsetmemişti.

Yan masada oturan bir grup genç kadın gülüşerek veliaht prensin Surian kıyılarında yaptığı tatilden, prens ve havalı arkadaşlarına katılmayı ne kadar istediklerinden bahsediyor, hiç susmuyorlardı. Sonunda Celaena kaşığını onlara fırlatmayı düşünmeye başladı.

Ama Siyah Kuğu kavgalı gürültülü bir meyhane değildi. Güzel yemeklerin, güzel müziğin ve güzel dostların tadını çıkarmak isteyen insanlara hitap ediyordu. Burada kavga gürültüler, karanlık işler ve ortada gezinen fahişeler yoktu. Belki de çoğu akşam yemek için Sam'le buraya gelmelerinin nedeni de buydu, buradayken kendilerini *normal* hissediyorlardı.

Celaena burayı da özleyecekti.

Yemeğin ardından eve geldiklerinde Celaena, daire artık ona ait değilmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı, Arobynn gizlice içeri sızmıştı çünkü. Celaena doğruca yatak odasına gidip birkaç mum yaktı. Bu günü sonlandırmaya hazırdı. Jayne ve Farran'ın işini bitirip gitmeye hazırdı.

Sam kapıda belirdi. "Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim."

Celaena şifonyerin üstündeki aynada kendine bakıyordu. Ansel'le dövüşünden kalan yara izi yanağından silinmişti, boynundaki iz de yok olmaya yüz tutmuştu.

"Yorgunum," dedi. Yalan da değildi. Tuniğinin düğmelerini çözerken elleri nedense çok beceriksizdi. Arobynn ziyarete geldiği için mi böyleydi? Arobynn onu bu kadar etkileyeceğini biliyordu, değil mi? Sırtını dikleştirdi, bu düşünceden o kadar nefret ediyordu ki karşısındaki aynayı paramparça etmek istedi.

"Bir şey mi oldu?"

Celaena tuniğinin son düğmesine gelmişti ama bir türlü açamıyordu. Sam'e döndü, onu tepeden tırnağa süzdü. Ona *her şeyi* anlatabilir miydi?

"Anlat bana," dedi Sam, kahverengi gözlerinde sadece endişe vardı. Çapraşık planlar yoktu, akıl oyunları yoktu.

"En büyük sırrını söylesene," dedi Celaena usulca.

Sam gözlerini kıstı, eşikten ayrılıp yatağın kenarına ilişti. Elini kafasından geçirince saçları tuhaf bir açıyla havaya dikildi.

Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. "Hayatım boyunca sakladığım en büyük sır seni sevdiğimdi." Celaena'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Benimle birlikte mezara gelecek tek şeyin bu olduğuna inanıyordum." Sam'in gözleri öyle ışık doluydu ki Celaena'nın kalbi neredeyse duracaktı.

Farkında olmadan Sam'e doğru yürüdü, sonra bir elini Sam'in yanağına koyup diğerini de saçlarının arasından geçirdi. Sam başını çevirip Celaena'nın avucunu öptü, ellerini kaplayan hayalet kan onu hiç de rahatsız etmiyor gibiydi. Yeniden Celaena'nın gözlerine baktı. "Peki seninki ne?"

Birden oda çok küçük, çok havasız gelmeye başlamıştı. Celaena gözlerini kapadı. Cevap vermesi biraz zaman aldı, ayrıca

tahmin ettiğinden fazla cesaret istiyordu ama sonunda cevap verebildi. Her zaman oradaydı, uykusunda ona fısıldıyordu, aldığı her nefesin arkasında asla kaçamadığı kapkara bir yük vardı.

"En derinlerimde," dedi Celaena. "Ben bir korkağım."

Sam'in kaşları yukarı kalktı.

"Ben bir korkağım," diye tekrarladı Celaena. "Ve korkuyorum. Hep korktum. Hep."

Sam, Celaena'nın elini yanağından çekip parmaklarının ucunu öptü. "Ben de korkuyorum," diye mırıldandı dudakları Celaena'nın tenindeyken. "Komik bir şey duymak ister misin? Ne zaman ödüm patlasa kendime şunu söylerim: *Benim adım Sam Cortland... ve ben hiçbir şeyden korkmam.* Bunu yıllardır yapıyorum."

Şimdi kaşlarını kaldırma sırası Celaena'ya gelmişti. "Gerçekten işe yarıyor mu peki?"

Sam dudaklarını Celaena'nın parmaklarından ayırmadan güldü. "Bazen yarıyor, bazen yaramıyor. Ama genelde kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ya da kendime biraz gülmemi."

Celaena'nın sözünü ettiği bu türden bir korku değildi ama yine de...

"Bunu sevdim," dedi.

Sam parmaklarını Celaena'nın parmaklarına dolayıp onu kucağına çekti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Celaena, Sam'in öpücüklerine teslim olup peşini bırakmayan o karanlık yükü bir kez daha unuttu.

5. BÖLÜM

Rourke Farran fazlasıyla meşgul bir adamdı. Celaena ve Sam ertesi sabah şafak söktükten sonra Jayne'in evinden bir blok ötede beklemeye başladı. İkisi de göze batmayacak kıyafetler ve pelerinler giymişti, kapüşonları yüzlerini endişeye mahal bırakmayacak kadar örtüyordu. Farran güneş daha ufukta tam yükselmeden evden çıkmıştı. Şehirde arabasının peşine düşmüşler, uğradığı her yerde adamı takip etmişlerdi. Sadistçe zevklerini tatmin etmeye vakit ayırabilmesi hayret vericiydi çünkü işi bütün gününü alıyordu.

Her yere aynı siyah arabayla gidiyordu, bu da ne kadar kibirli olduğunun bir başka göstergesiydi çünkü onu kolay hedef haline getiriyordu. Sürekli korumayla gezen Doneval'dan farklı olarak Farran kendisiyle boy ölçüşmeye kalkışacak kişilere meydan okur gibi özellikle korumasız dolaşıyor gibiydi.

Adamın peşinden bankaya, Jayne'in sahip olduğu yemek salonları ve meyhanelere, yıkık dökük sokaklardaki gizli genelevlere ve karaborsa tezgâhlarına, sonra yine bankaya gittiler. Farran bu arada birkaç kez Jayne'in evine uğradı. Sonra bir kitapçıya uğrayarak Celaena'yı şaşırttı, dükkân sahibini tehdit etmek ya da haraç almak için değil, kitap satın almak için uğramıştı.

Celaena nedense bundan hiç hoşlanmadı. Özellikle de Sam'in itirazlarına rağmen dükkân sahibi arka taraftayken gizlice içe-

ri girip tezgâhın arkasındaki hesap defterine göz attığı zaman. Farran'ın aldığı kitaplar işkenceyle, ölümle ya da kötü şeylerle ilgili değildi. Ah hayır. Macera romanlarıydı. Celaena'nın da okuyup beğendiği romanlar. Farran'ın da o kitapları okuduğu düşüncesi özel hayatına bir tecavüz gibi gelmişti.

Saatler ilerliyordu ve Farran'ın her yere nasıl korkusuzca girip çıktığı dışında pek bir şey öğrenememişlerdi. Sam'in yarın akşam adamı kolayca haklayacağına hiç şüphe yoktu.

Akşamüstü güneş ışınları altın tonlarına dönerken Farran'ın arabası Mahzenler'in dikkat çekmeyen demir kapısının önünde durdu.

Celaena ve Sam sokağın sonundaki bir çeşmede çizmelerini yıkıyormuş gibi yaparken adamı izliyordu.

"Mahzenler'in sahibi Jayne olabilirmiş gibi geliyor," dedi Sam suyun şırıltısı arasından.

Celaena ters ters ona baktı... daha doğrusu bakabilirdi, eğer kapüşon engel olmasaydı. "Orada dövüşmene neden o kadar kızdığımı sanıyorsun? Eğer Mahzenler'de başını belaya sokarsan, oradakileri kızdırırsan, o kadar göze batmış olacaksın ki cezanı vermeye bizzat Farran gelecek."

"Farran'ın icabına bakabilirim."

Celaena gözlerini devirdi. "Aslında ondan böyle bir ziyaret beklemiyordum. Burası onun için bile fazla pis bir yer."

"Gidip bir göz atalım mı?" Sokak sessizdi. Mahzenler akşamları hareketli oluyordu ama gündüz vakti sokakta yalpalayarak yürüyen birkaç sarhoştan ve daima kapıda nöbet tutan beş altı korumadan başka kimse yoktu.

Celaena bunun riskli olduğunu düşünüyordu –Farran'ın peşinden Mahzenler'e girmenin– ama... Farran gerçekten ün konusunda ona rakipse yarın akşam Sam hayatına son vermeden önce gerçekte neye benzediği hakkında bir fikir sahibi olmak ilginç olabilirdi. "Hadi gidelim."

* * *

Kapıdaki korumalara birkaç bozukluk fırlattılar, sonra aynısını içeridekilere de yaptılar, şimdi içerideydiler. Eşkıyalar soru sormamış, silahlarını ya da pelerinlerini bırakmalarını da istememişlerdi. Sürekli müşteriler Mahzenler'in sunduğu sapkın keyiflerden paylarını alırken gizlilik isterlerdi.

Kapıdan hemen aşağı uzanan merdivenlerin tepesinden bakınca Celaena salonun ortasındaki çizik ve yanık içindeki ahşap masaların birinde oturan Farran'ı gördü. Farran, adının Helmson olduğunu bildiği, dövüşler esnasında teşrifatçılık yapan bir adamla konuşuyordu. Diğer masalarda öğle yemeği yiyen az sayıda insan vardı, hepsi Farran'dan uzağa oturmaya özen göstermişti. Salonun arka tarafındaki dövüş çukurları karanlık ve sessizdi, köleler bir gece önceki eğlencelerden kalan kanları ve pıhtıları temizlemekle uğraşıyordu.

Celaena kölelerin prangalarına ve eğri duruşlarına fazla bakmamaya çalıştı. Nereden geldiklerini anlamak imkânsızdı, savaş esiri olarak mı ele geçirilmişlerdi, yoksa yaşadıkları krallıklardan mı kaçırılmışlardı belli değildi. Burada köle olmak mı daha iyiydi, yoksa Endovier gibi korkunç bir çalışma kampında bir tutsak olmak mı bilemiyordu. İkisi de aynı cehennemin farklı versiyonları gibi geliyordu.

Bir gece önceki kalabalıkla mukayese edildiğinde Mahzenler bugün bir hayli boştu. Mağaraya benzeyen salonun iki yanına sıralanmış açık bölmelerdeki fahişeler bile fırsat bulmuşken dinlenmeye çekilmişlerdi. Kızların çoğu dar karyolaların üzerinde yığınlar halinde uyuyor, güya mahremiyet sağlamak için yapılmış yırtık pırtık perdeler onları gözlerden gizlemeye yetmiyordu.

Celaena burayı ateşe verip yakmak istiyordu. Sonra da herkese Adarlan Suikastçısı'nın bu tür şeyleri sineye çekmeyeceğini ilan edecekti. Belki Farran ve Jayne'in işini bitirdikten sonra bunu da yapardı. Celaena Sardothien'den son bir zafer ve ceza, onu sonsuza dek hatırlamaları için son bir şans.

Merdivenleri inip gölgelerin içine gizlenmiş bara doğru yürürlerken Sam, Celaena'nın yakınında kalmaya dikkat ediyordu. Tezgâhın arkasında ufak tefek bir adam vardı, ahşap tezgâhı si-

liyormuş gibi yaparken sulanmış mavi gözlerini Farran'dan ayırmıyordu.

"İki bira," dedi Sam hırlar gibi. Celaena tezgâha bir gümüş bozukluk fırlatınca meyhaneci gözlerini derhal onlara çevirdi. Celaena hayli cömert davranmıştı ama meyhanecinin kabuk bağlamış incecik elleri göz açıp kapayıncaya kadar gümüşü kapmıştı bile.

Mahzenler'de Celaena ve Sam'in aralarına karışabileceği kadar çok insan vardı, çoğu da buradan hiç ayrılmayan sarhoşlar ve öğle yemeklerini bu tür rezil yerlerde yemekten zevk alan kişilerdi. Celaena ve Sam biralarını içiyormuş gibi yaparken –kimse bakmadığı zaman içkilerini yere döküyorlardı– Farran'ı izliyorlardı.

Farran ve bodur teşrifatçının yanlarındaki masanın üzerinde kilitli ahşap bir sandık vardı, Celaena bu sandığın Mahzenler'in bir gece önceki hasılatıyla dolu olduğundan emindi. Farran bütün dikkatini kedi gibi Helmson'a vermişti, sandık unutulmuş gibiydi. Bu âdeta bir davetti.

"Sandığı çalarsam ne kadar öfkelenir sence?" dedi Celaena.

"Aklından bile geçirme."

Celaena dilini şaklattı. "Mızıkçı."

Farran ve Helmson her ne konuşuyor idiyse çabucak sona erdi. Ama Farran tekrar merdivenlerden çıkmak yerine kızların bulunduğu bölüme doğru yürüdü. Bölmelerin ve taştan yapılmış odaların önünden yavaş yavaş geçerken kızların hepsi kalkıp doğruluyordu. Uyuyanlar hemen uyandırılıyor, Farran geçip gidene kadar uykuya dair bütün izler yok oluyordu. Farran kızları gözden geçirip süzerken arkasında bekleyen adama bir şeyler söylüyordu. Helmson da başını sallayıp eğilerek selam verdikten sonra bağırarak kızlara emirler yağdırıyordu.

Kızların yüzündeki korku salonun öbür ucundan bile açıkça görülüyordu.

Celaena da Sam de kaskatı kesilmemek için çaba sarf ediyorlardı. Farran geniş salonu boydan boya aşıp diğer taraftaki odaları inceledi. O zamana kadar karşı taraftaki kızlar hazırlanmıştı. Farran işini bitirince omzunun üstünden bakıp Helmson'a başını salladı.

Helmson'ın omuzları çöktü, herhalde rahatladığı içindi, ama Farran küçük bir kapının yanındaki bekçilere parmağını şıklatınca beti benzi attı ve çabucak kendine başka bir yer buldu. Kapı hemen açıldı ve ayakları prangalı, üstü başı kir içinde, güçlü kuvvetli bir adam bir başka bekçi tarafından dışarı sürüklendi. Tutsak şimdiden yarı ölü görünüyordu ama Farran'ı gördüğü an nöbetçinin elinden kurtulmaya çalışarak yalvarmaya başladı.

Ne dediğini duymak zordu ama Celaena adamın çılgınca yalvarışından meselenin özünü anlamıştı: adam Mahzenler'deki dövüşçülerden biriydi, Jayne'e ödeyemeyeceği kadar borçlanmış ve üçkâğıtla bu işten sıyrılmaya kalkmıştı.

Tutsak, Jayne'e olan borcunu faiziyle ödeyeceğine söz verdiği halde Farran sadece gülümsedi ve adamın nefesi tükenene kadar konuşmasına müsaade etti. Sonra başıyla eski püskü bir perdenin arkasındaki gizli kapıyı gösterdi, bekçi yalvarmaya devam eden adamı kapıya doğru sürüklerken Farran'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Kapı açılınca Celaena aşağı inen merdivenler görür gibi oldu.

Farran masalarından çaktırmadan olanları izleyen müşterilere fazla bakmadan bekçiyi ve tutsağı içeri alıp kapıyı kapattı. Bundan sonra olacaklar Jayne'in adalet şekliydi.

Gerçekten de beş dakika sonra Mahzenler yeri göğü inleten bir çığlıkla sarsıldı.

İnsan değil de hayvan çığlığı gibiydi. Celaena daha önce de böyle çığlıklar duymuş, Hisar'da yeterince işkenceye tanık olmuştu; insan böyle bağırıyorsa acı daha yeni başlıyor demekti. Kurbanlar bu tarz bir acı çektikleri zaman genellikle ses telleri patladığı için sonunda yalnızca boğuk, paramparça çığlıklar atabiliyorlardı.

Celaena dişlerini o kadar sıkmıştı ki çenesi ağrıyordu. Meyhaneci elini sertçe köşedeki orkestraya doğru salladı, orkestra gürültüyü bastırmak için hemen bir şarkı çalmaya başladı. Ama çığlıklar hâlâ beton zeminin altında yankı yapıyordu. Farran adamı hemen öldürmeyecekti. Hayır, acı çektirmekten zevk alıyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi Celaena, Sam'in bira bardağını ne kadar sıktığını fark edince.

"Ama böylece çekip..."

"Gidebiliriz," dedi Celaena sertçe. "İnan ben de oraya dalmak istiyorum. Ama burası bir ölüm tuzağı gibi tasarlanmış ve son savaşımı burada vermeye hiç niyetim yok, şimdi vermeye de." Sam hâlâ merdiven boşluğuna açılan kapıya bakıyordu. "Zamanı gelince," dedi Celaena elini Sam'in koluna koyarak, "bunu ona ödetirsin."

Sam, Celaena'ya döndü, yüzü kapüşonun karanlığına gizlenmişti ama Celaena bedeninin saldırıya hazır olduğunu görebiliyordu. "Hepsinin bedelini ödeyecek," diye hırladı Sam. Celaena o anda kızlardan bazılarının ağladığını, bazılarının titrediğini, bazılarının da gözlerini boşluğa diktiğini fark etti. Evet, Farran buraya daha önce de gelmiş, Jayne'in pis işlerini halletmek için o odayı daha önce de kullanmış, herkese mafya babasıyla ters düşmemek gerektiğini hatırlatmıştı. Bu kızlar kaç kez bu dehşet verici işleme tanık olmuş... ya da duymuştu.

Mahzenler'den çıkarlarken aşağıdan hâlâ çığlıklar yükseliyordu.

* * *

Celaena'nın niyeti doğruca eve gitmekti ama Sam, Avery Nehri'nin kıyısındaki zengin mahallelerinden birinin yanıbaşındaki parka gitmekte ısrar etti. Çakıl döşeli yollarda dolaştıktan sonra kendini suya bakan bir banka bıraktı. Kapüşonunu çıkarıp koca eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Biz öyle değiliz," diye fısıldadı parmaklarının arasından.

Celaena ahşap bankın üstüne çöktü. Sam'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Buraya yürürlerken onun kafasında da aynı düşünce yankılanıp durmuştu. Nasıl öldüreceklerinin, sakatlayacaklarının ve işkence edeceklerinin eğitimini almışlardı, Celaena bir adamın derisini canlı canlı nasıl yüzeceğini biliyordu. Uzun saatler boyu işkence ederken birini nasıl bayıltmadan bilinci açık vaziyette tutacağını, kanını akıtmadan en büyük acıyı nereden vereceğini biliyordu.

Arobynn de bu konuda çok çok zekice davranmıştı. En aşağı-

lık insanları getirmiş –tecavüzcüleri, katilleri, masumları katleden adi suikastçıları– ve bu insanlar hakkında topladığı bilgileri Celaena'ya okutmuştu. Celaena öfkeden doğru düzgün düşünemez hale gelip onlara acı çektirmek için *yanıp tutuşana* dek yaptıkları korkunç şeyleri okutmuştu. Celaena'nın öfkesini ölümcül bir bıçağa dönüştürmüştü. Celaena da ona izin vermişti.

Kafatası Körfezi'nden önce bütün bunları yapmış ve pek de sorgulamamıştı. Kendince ahlak yasaları varmış gibi davranmış, kendini aldatmış, bunu yapmaktan keyif almamasının bir mazeret olduğunu düşünmüştü ama... yine de Suikastçılar Hisarı'nın altındaki odada durup eğimli zeminde kanın gidere doğru akışını izlemişti.

"Biz öyle olamayız," dedi Sam.

Celaena, Sam'in ellerini tutup yüzünden çekti. "Biz Farran gibi değiliz. Nasıl yapılacağını biliyoruz ama bundan zevk almıyoruz. Aradaki fark bu."

Yavaş yavaş yakındaki denize doğru akan Avery'yi izleyen Sam'in kahverengi gözleri çok uzaklardaydı. "Arobynn böyle şeyler yapmamızı emrettiğinde hiç hayır demedik."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Ama şimdi var." Rifthold'dan ayrıldıktan sonra bir daha asla böyle seçim yapmak zorunda kalmayacaklardı, kendi yasalarını oluşturacaklardı.

Sam, Celaena'ya baktı, yüzünde öyle kederli ve umutsuz bir ifade vardı ki Celaena'nın içi burkuldu. "Ama o kısım hep vardı. Bunu gerçekten hak eden biri söz konusu olduğunda zevk aldığın o kısım."

"Evet," diye fısıldadı Celaena. "Evet, o kısım hep vardı. Ama yine de bir sınırımız vardı Sam, biz o sınırı hiç aşmadık. Farran gibi biri için ise sınırlar yoktur."

Farran gibi değillerdi, *Sam* Farran gibi değildi. Celaena bunu adı gibi biliyordu. Sam asla Farran gibi olmayacaktı. *Onun* gibi de olmayacaktı. Bazen Sam onun ne kadar karanlık birine dönüşebileceğini biliyor mu diye merak ediyordu.

Sam başını Celaena'nın omzuna koydu. "Öldüğümüz zaman yaptıklarımız yüzünden cezalandırılacak mıyız sence?"

Celaena nehrin karşı kıyısına sıralanmış bir dizi virane eve ve iskelelere baktı. "Öldüğümüz zaman," dedi, "tanrılar bile bizi ne yapacaklarını bilemeyecek bence."

Sam ona bir göz attı, gözlerinde keyifli bir parıltı vardı.

Celaena ona gülümsedi ve dünya bir anlığına güzelleşti.

* * *

Celaena'nın bilediği hançer vınlarken ellerine titreşimler yayıyordu. Büyük salonda yanında oturan Sam şehrin haritasının üzerine eğilmiş parmaklarıyla sokakları takip ediyordu. Karşılarındaki şömine her yere titreşen gölgeler düşürerek soğuk geceyi ısıtıyordu.

Mahzenler'e döndüklerinde Farran tam arabasına binmek üzereydi. Öğleden sonranın geri kalanını Farran'ı takip ederek geçirdiler, tekrar bankaya ve diğer yerlere gidip arada Jayne'in evine döndüler. Celaena eve yeniden çaktırmadan bir göz atmak ve Mafya Lordu'nun nereye gittiğini görmek için iki saat de kendi başına Jayne'i takip etmeye gitmişti. Jayne evden çıkmadığından iki saati olaysız şekilde casusların sokakların nerelerinde saklandıklarını çözerek geçirmişti.

Sam yarın akşam Farran'ın işini bitirmeyi planlıyorsa bunun için en uygun anın arabayla evden ayrılıp kendisinin ya da Jayne'in işlerini halletmek üzere bir yerlere gittiği zaman olduğuna karar vermişlerdi. Farran bütün gün Jayne'in işlerine koşturduktan sonra yorgun düşecek, korumaları da gevşeyecekti. Kanı akana kadar da başına geleceklerden haberi olmayacaktı.

Sam, Melisande'li usta mucidin yaptığı, içinde kendi silahları olan kıyafeti giyecekti. Kolların içinde gizlenmiş bıçaklar vardı, çizmeler özellikle tırmanmaya uygun tasarlanmıştı ve Celaena'nın sayesinde Sam'in kıyafeti tam kalbin üzerine denk gelen delinmez örümcek ipeğiyle donatılmıştı.

Celaena da kendi kıyafetini giyecekti elbette, Melisande'den gelen konvoy geri döndüğünden kıyafet artık arada bir kullanılıyordu. Kıyafetler tamirata gereksinim duyarsa Rifthold'da bunu

yapacak kadar becerikli birini bulmak neredeyse imkânsızdı. Ama Farran'ı ortadan kaldırmak için bu riski almaya değerdi. Kıyafetin kendi silahlarının yanı sıra Sam şu anda Celaena'nın bilediği bıçaklar ve hançerlerle de donatılacaktı. Celaena bıçağın keskinliğini elinde denedi, acıttığını görünce gaddarca gülümsedi. "Havayı kesecek kadar keskin," dedi bıçağı kınına koyup yanına bırakarak.

"Eh," dedi Sam gözlerini haritada gezdirerek, "dua edelim de onu kullanacak kadar yaklaşmam gerekmesin."

Her şey yolunda giderse Sam'in yalnızca dört ok atması gerekecekti: birer tane arabacı ve uşak için, bir tane Farran için, bir tane de Farran'ın öldüğünden emin olmak için.

Celaena eline başka bir hançer alıp onu da bilemeye başladı. Başıyla haritayı işaret etti. "Kaçış yolları mı?"

"Bir düzine planladım bile," dedi Sam, sonra da Celaena'ya kaçış yollarını gösterdi. Jayne'in evini başlangıç noktası alarak her yönde rahatça ok atabileceği birkaç sokak seçmişti, bunların her biri çabucak uzaklaşmasını sağlayacak birkaç kaçış yoluna bağlanıyordu.

"Ben neden gelmiyorum ki?" Hançer, Celaena'nın ellerinde uzun uzun vınladı.

"Çünkü sen burada eşyaları topluyor olacaksın."

"Eşya toplamak mı?" Celaena elindeki bıçağı bilemeyi kesti.

Sam tekrar haritaya döndü. Sonra kelimelerini özenle seçerek konuştu, "Beş gün sonra güney kıtasına hareket edecek bir gemide yer ayarladım."

"Güney kıtası."

Sam başını salladı, gözleri hâlâ haritadaydı. "Madem Rifthold'dan gidiyoruz, gitmişken kıtayı da terk edelim."

"Böyle konuşmamıştık. Bu kıtada başka bir şehre taşınmaya karar vermiştik. Ya güney kıtasında başka bir Suikastçılar Loncası varsa?"

"O zaman biz de onlara katılırız."

"Kıytırık bir loncaya katılmak için yaltaklanıp adı sanı duyulmamış suikastçıların emrinde çalışacak değilim!"

Sam başını kaldırdı. "Mesele gururun mu yoksa uzaklık mı?"

"İkisi de!" Celaena hançeri ve bileğitaşını kilimin üstüne çarptı. "Ben Banjali, Bellhaven ya da Anielle gibi bir yere gitmek istiyordum. Yepyeni bir kıtaya değil, hiç bilmediğimiz bir yere değil! Planımız böyle değildi."

"En azından Adarlan İmparatorluğu'ndan çıkmış olacağız."

"İmparatorluk umurumda değil!"

Sam ellerinin üzerinde geriye kaykıldı. "Neden meselenin Arobynn olduğunu itiraf etmiyorsun?"

"Hayır. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Çünkü güney kıtasına gidersek Arobynn bizi bir daha *asla* bulamayacak ve senin de bunu kabullenmeye hazır olduğunu hiç sanmıyorum."

"Arobynn'le olan ilişkim..."

"*Ne*? Bitti mi? O yüzden mi bana Arobynn'in dünkü ziyaretinden söz etmedin?"

Celaena'nın kalbi duracak gibi oldu.

Sam devam etti. "Sen bugün Jayne'in peşindeyken sokakta Arobynn'e rastladım, ziyaretinden bahsetmediğini duyunca şaşırmış gibi oldu. Ayrıca küçükken seni nehir kenarında ölmek üzere bulmasından önce olanları sormamı istedi." Sam öne eğildi, bir elini yere dayayıp yüzünü Celaena'nın yüzüne yaklaştırdı. "Ona ne dedim biliyor musun?" Sıcak nefesi Celaena'nın dudaklarına vuruyordu. "Bunun umurumda olmadığını söyledim. Ama sana olan güvenimi sarsmak için konuşmaya devam etti. O gittikten sonra doğru rıhtıma inip bizi bu lanet kıtadan götürebilecek ilk gemiyi buldum. Arobynn'den uzağa, çünkü Lonca'dan ayrılsak bile Arobynn bizi *asla* rahat bırakmayacak."

Celaena güçlükle yutkundu. "Sana her şeyi anlattı mı? Nereden... geldiğim hakkında?"

Sam gözlerinde korkuya benzer bir şey görmüş olmalıydı ki birden başını iki yana salladı, omuzları çöktü. "Celaena, kendini gerçeği söylemeye hazır hissettiğin zaman söylersin. Ve o gün geldiğinde bu gerçek ne olursa olsun bana bu kadar güvendiğin için gurur duyacağım. Ama o zamana kadar bu ne beni ne de

Arobynn'i ilgilendirir. Senden başka kimseyi ilgilendirmez."

Celaena alnını Sam'in alnına yasladı, Sam'in –ve Celaena'nın da– bedeni o zaman gevşer gibi oldu. "Ya güney kıtasına taşınarak hata yapmış olursak?"

"O zaman biz de başka bir yere taşınırız. İstediğimiz gibi bir yer bulana kadar taşınmaya devam ederiz."

Celaena gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Korktuğumu söylersem bana güler misin?"

"Hayır," dedi Sam yumuşak bir sesle, "asla."

"Belki de senin numaranı denesem iyi olur." Celaena bir kez daha derin derin nefes aldı. "Benim adım Celaena Sardothien ve ben hiçbir şeyden korkmam."

Sam gülünce nefesi Celaena'nın dudaklarına vurdu. "Sanırım biraz daha inanarak söylemen gerek."

Celaena gözlerini açınca Sam'in ona baktığını gördü, Sam'in gözlerinde gurur, hayret ve öyle apaçık bir sevgi vardı ki Celaena yerleşecekleri o uzak toprakları, onları bekleyen geleceği ve hiç düşünmediği ya da istemeye cesaret edemediği mutluluğu vaat eden o umut parıltısını görebiliyordu. Güney kıtasına gitmek planlarında köklü bir değişiklik yapmak anlamına gelse de... Sam haklıydı. Yeni bir başlangıç yapmak için yeni bir kıtaya gitmeleri gerekiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Sam.

Celaena kollarını Sam'e dolayıp sarılarak kokusunu içine çekti. "Eşya toplamaktan nefret ediyorum."

6. BÖLÜM

Ertesi akşam şömine rafında duran saat, dokuza takılıp kalmış gibiydi. Öyle olsa gerekti çünkü bir dakikanın bu kadar uzun sürmesi mümkün değildi.

Celaena son iki saattir kitap okumaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Son derece günahkâr aşk romanı bile ilgisini çekmiyordu. İskambil falı bakmak, atlası karıştırıp güney kıtasına dair bir şeyler okumak ya da Sam'den sakladığı şekerlerin hepsini yemek de işe yaramamıştı. Elbette götürmek istediği eşyaları toplaması *gerekiyordu*. Sam'e bunun ne kadar büyük bir angarya olduğunu söyleyerek yakındığında Sam bütün boş sandıkları dolaptan çıkaracak kadar ileri gitmişti. Sonra da Celaena'nın düzinelerce ayakkabısıyla yolculuk etmeyeceğini, yerleşecek bir yer bulduktan sonra ayakkabılarını getirtebileceğini söylemişti. Bunu söyledikten sonra da çıkıp Farran'ı öldürmeye gitmişti.

Celaena toplanmakta neden tereddüt ettiğini bilmiyordu, o sabah avukatla görüşmüştü. Avukat daireyi satmanın zor olabileceğini söylemişti ama Celaena işlemleri uzaktan yürütebileceği için yeni bir eve yerleşir yerleşmez onunla iletişime geçeceğini bildirmişti.

Yeni bir ev.

Saatin kadranları yer değiştirince içini çekti. Sonunda bir dakika geçmişti.

Farran'ın programı değişkenlik gösterdiğinden Sam birkaç saat evden çıkmasını beklemek zorunda kalmış olabilirdi. Belki de işi çoktan bitirmiş, eve dönerken birileri tarafından takip edilebilir diye bir süreliğine ortadan kaybolmuştu.

Celaena kanepenin üzerinde yanında duran hançeri kontrol ettikten sonra bütün gizli silahların yerli yerinde olduğundan emin olmak için o akşam belki yüzüncü kez gözlerini odada gezdirdi.

Sam'e bakmaya gidemezdi. Sam bu işi kendi başına halletmek istemişti. Şu anda her yerde olabilirdi.

Sandıklar pencerenin önünde bomboş duruyordu.

Belki de toplanmaya başlasa iyi ederdi. Yarın akşam Jayne'in işini bitirdikten sonra gemi binmeleri için hazır olduğu anda şehirden ayrılmaları gerekecekti. Cinayeti Celaena Sardothien'in işlediğini bütün dünyanın bilmesini istediği halde Rifthold'dan uzaklaşmak onlar için en iyisiydi.

Yoksa kaçıyor değildi.

Saatin akrep ve yelkovanı yeniden yer değiştirdi. Bir dakika daha geçmişti.

Celaena sızlanarak kalkıp duvar boyunca uzanan kitaplığa gitti, kitapları en yakınındaki sandığa doldurmaya başladı. Mobilyalarını ve ayakkabılarından çoğunu şimdilik bırakmak zorundaydı ama kitaplarının hepsini almadan güney kıtasına taşınmasının imkânı yoktu.

* * *

Saat on biri vurduğunda Celaena mucidin onun için yaptığı kıyafeti giyip yanına fazladan birkaç silah daha alarak dışarı çıktı.

Sam şimdiye dek dönmüş olmalıydı. Eğer dönmezse çıkıp aramak için kararlaştırdıkları saate daha bir saat olsa da Sam'in başı gerçekten beladaysa bir dakika daha oturup bekleyemezdi.

Bu düşünceyle koşarak doğruca Jayne'in evine yollandı.

Kenar mahalleler sessizdi ama her zamankinden fazla değil. Fahişeler, yalınayak yetimler ve alınteriyle birkaç kuruş kazan-

maya çalışanlar koşarak geçen Celaena'ya bakıyordu, Celaena ise bir gölgeden fazlası değildi. Farran'ın öldüğüne dair bir şeyler duyabilmek için dikkat kesilse de kulağına işe yarar hiçbir şey çalınmıyordu.

Yavaşlayıp temkinli adımlarla yürümeye başladı, Jayne'in evinin bulunduğu zengin mahallesine geldiğinde adımları kaldırım taşlarında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Tiyatrodan dönen birkaç varlıklı çift sokakta yürüyordu, bir kargaşa yaşandığına dair hiçbir iz yoktu. Gerçi Farran öldürüldüyse Jayne bunu elinden geldiğince uzun süre saklamaya çalışabilirdi.

Mahallenin etrafında geniş bir daire çizerek plana göre Sam'in olması gereken her bir noktayı kontrol etti. Ne bir kan lekesi ne de boğuşma yaşandığına dair bir iz vardı. Jayne'in evinin karşısındaki kaldırımdan geçmeye bile cesaret etti. Evin ışıkları yanıyordu ve neredeyse keyifli bir hava vardı, muhafızların hepsi nöbet yerlerindeydi ve sıkılmış görünüyorlardı.

Belki de Sam, Farran'ın bu akşam dışarı çıkmayacağını öğrenmişti. Sam eve dönmüş olabilirdi, belki de Celaena onu kıl payı kaçırmıştı. Onu bulmak için dışarı çıktığını öğrendiğinde Sam bundan hiç hoşlanmayacaktı ama o da Celaena için aynısını yapardı.

Celaena içini çekerek telaşla eve doğru yürümeye koyuldu.

7. BÖLÜM

Sam evde değildi.

Ama şömine rafındaki saat sabahın birini gösteriyordu.

Celaena şöminedeki korların karşısına oturup gözlerini saate dikti, acaba yanlış mı görüyordu?

Ama saat tik taklarına devam ediyordu, cep saatine baktığında onun da biri gösterdiğini gördü. Sonra iki dakika geçti. Sonra beş dakika...

Ateşe bir kütük daha atıp kılıçlarıyla hançerlerini çıkardı ama kıyafeti çıkarmadı. Ne olacağı belli olmazdı.

Şöminenin karşısında volta atmaya ne zaman başladığının farkında değildi, bunu ancak saat ikiyi vurup da kendini hâlâ saatin karşısında bulduğu zaman fark etmişti.

Sam her an gelebilirdi.

Her an.

* * *

Saatin boğuk sesini duyunca sıçrayarak uyandı. Anlaşılan kanepeye kıvrılmış ve uyuyakalmıştı.

Saat dörttü.

Yeniden dışarı çıkacaktı. Belki de Sam geceyi Suikastçılar Hisarı'nda gizlenerek geçirecekti. Bu pek olası değildi ama... Ro-

urke Farran'ı öldürdükten sonra saklanabileceğiniz en güvenli yer orası olabilirdi.

Celaena gözlerini kapadı.

* * *

Şafağın parıltısı göz kamaştırıyor, kenar mahallelerden aceleyle geçen Celaena'nın gözleri yanıyordu, sonra zengin mahallelerine varıp her kaldırım taşını, her kuytuyu, her çatıyı Sam'den bir iz bulabilmek için taramaya başladı.

Sonra nehir kıyısına gitti.

Kenar mahalleleri çevreleyen nehrin kıyısında bir aşağı bir yukarı yürürken nefes almaya bile cesareti yoktu, bir iz arıyordu. Farran'dan ya da... ya da...

Ya da.

Kafasında bu düşünceyi tamamına vardırmak istemiyordu ama yine de kıyıyı, bankları, iskeleleri ve atık tanklarını gözden geçirirken korkunç bir bulantının pençesine düşmüştü.

Sam onu evde bekliyor olacaktı. Sonra ona çıkışacak, alay edecek ve öpecekti. Sonra da Celaena bu akşam Jayne'in işini bitirecekti, ardından nehirde gemiye binecek, en yakın denize açılacak ve gideceklerdi.

Sam onu evde beliyordu.

Evdeydi.

Evde.

* * *

Öğlen.

Öğlen olmuş olamazdı ama olmuştu işte. Cep saati kuruluydu ve onu yıllardır bir kez bile yanıltmamıştı.

Eve çıkarken adımları ağır ve hafifti, ağır ve hafif, nabzının her atışında hisleri de değişiyordu. Sam gelmiş mi diye bakıp yine çıkacaktı.

Sessizlik saatlerdir kaçmaya çalıştığı kocaman bir dalga ha-

linde etrafını sarıyordu. Sessizlik sonunda darbesini indirdiğinde her şeyin değişeceğini biliyordu.

Kendini merdivenlerin başında buldu, gözlerini kapıya dikmişti.

Kapı hafifçe aralık duruyordu.

Boğazından boğuk bir ses çıktı, son birkaç metreyi koşarak aldı, kapıyı ardına kadar açıp daireye girdiği anın bile farkında değildi. Sam'e bağıracaktı. Sonra onu öpecekti. Sonra biraz daha bağıracaktı. Çok bağıracaktı. Onu bu kadar merakta bırakmaya...

Arobynn Hamel kanepede oturuyordu.

Celaena olduğu yerde kaldı.

Suikastçılar Kralı yavaşça ayağa kalktı. Celaena gözlerindeki ifadeyi görünce Arobynn'in ne söyleyeceğini anladı, "Üzgünüm," diye fısıldadı Arobynn.

Sessizlik darbeyi indirdi.

8. BÖLÜM

Bedeni hareket etmeye başladı, nereye gittiğinin bile farkında olmadan şömineye doğru yürüyordu.

"Sam'in hâlâ Hisar'da yaşadığını sanmışlar," dedi Arobynn, sesi korkunç bir fısıltı şeklinde çıkıyordu. "Onu bir mesaj olarak Hisar'a bırakmışlar."

Celaena şömine rafına uzanıp saati aldı.

"Celaena," diye fısıldadı Arobynn.

Celaena saati öyle sert fırlattı ki saat yemek masasının arkasındaki duvara çarpıp paramparça oldu.

Saatin parçaları duvarın dibindeki büfenin üstüne düştü, süs tabaklarını kırıp kendisi için satın aldığı gümüş çay setini paramparça etti.

"Celaena," dedi Arobynn bir kez daha.

Celaena paramparça olmuş saate, tabaklara ve çay takımına bakakaldı. Bu sessizliğin sonu yoktu. Asla da gelmeyecekti, bu daha başlangıçtı.

"Cesedi görmek istiyorum." Bu sözler artık ona ait olduğundan emin olmadığı bir ağızdan dökülmüştü.

"Hayır," dedi Arobynn yumuşak bir sesle.

Celaena başını Arobynn'e çevirip dişlerini gösterdi. "*Cesedi görmek istiyorum.*"

Arobynn'in gümüşi gözleri fal taşı gibi açıldı, başını iki yana salladı. "Hayır, göremezsin."

Celaena harekete geçmek zorundaydı, *bir yere* yürümek zorundaydı çünkü böyle dururken... bir kez otururşa...

Kapıdan çıktı. Basamakları indi.

Sokaklar aynıydı, gökyüzü açıktı, Avery'den esen tuzlu rüzgâr yine saçlarını dalgalandırıyordu. Durmadan yürümeliydi. Belki... belki de yanlış ceset göndermişlerdi. Belki Arobynn yanılmıştı. Belki de yalan söylüyordu.

Arobynn'in peşinden geldiğini biliyordu, Celaena şehrin bir ucuna doğru ilerlerken Arobynn de birkaç adım gerisinden yürüyordu. Bir yerde Wesley'nin onlara katılacağını da biliyordu, Wesley her zaman Arobynn'in arkasını kollardı, her zaman tetikteydi. Celaena'nın kulaklarında titreşip duran sessizlik bazen yanından geçen bir atın kişnemesini, bir satıcının bağırtısını ya da çocukların kıkırdaşmalarını duyabileceği kadar kesiliyordu. Bazen de şehrin hiçbir gürültüsü kulaklarına nüfuz edemiyordu.

Bir yanlışlık olmuştu.

Hisar'ın demir kapılarında nöbet bekleyen suikastçılara da, devasa kapı kanatlarını açan kâhyaya da, büyük antrede gezinen ve öfke ve keder dolu gözlerini ona diken suikastçılara da bakmadı.

Sadece Arobynn –peşinde Wesley'yle– önüne geçip yolu göstersin diye yavaşladı.

Sessizlik geri çekilince düşünceler zihnine akın etti. Bir yanlışlık olmuştu. Ve nerede tuttuklarını –nerede sakladıklarını– öğrendiği zaman Sam'i bulmak için hiçbir engel tanımayacaktı. Sonra da hepsini öldürecekti.

Arobynn girişteki antrenin arka tarafındaki beton basamaklardan Celaena'yı aşağı indirdi, bu basamaklar kilere, zindanlara ve aşağıdaki gizli konsey salonlarına gidiyordu.

Taş zemine sürtünen çizmeler. Arobynn önünde, Wesley arkasındaydı.

İndiler, indiler, sonra dar ve karanlık koridordan geçtiler. Zindan girişinin karşısındaki kapıya geldiler. Celaena bu kapıyı biliyordu. Arkasındaki odayı biliyordu. Üyelerini bu morgda muhafaza eder, sonra da... Hayır, bir yanlışlık olmuştu.

Arobynn bir anahtar destesi çıkarıp kilidi açtı ama kapıyı açmadan önce durdu. "Lütfen Celaena. Bunu yapmasan daha iyi."

Celaena onu dirseğiyle itip içeri girdi.

Kare şeklindeki oda küçüktü ve iki meşaleyle aydınlatılıyordu. Yeterince aydınlık olduğundan...

Aydınlık olduğundan...

Her adım onu masanın üstündeki cesede biraz daha yaklaştırıyordu. Celaena önce nereye bakacağını bilemiyordu.

Yanlış yöne bükülmüş parmaklara, yanıklara ve etinde itinayla açılmış derin kesiklere, yüze, yapılanlardan dolayı tanınmaz hale gelmiş olsa da tanıyabildiği o yüze.

Yer ayaklarının altından kaysa da masaya varana dek dik durmayı başardı, sonra çıplak ve tanınmaz haldeki cesede baktı, bir zamanlar...

Bir zamanlar...

Farran işini ağırdan almıştı. Sam'in yüzü tanınmaz halde olsa da çektiği acıları da çaresizliği de ele vermiyordu.

Celaena ya rüya görüyordu ya da cehenneme gitmişti çünkü Sam'e bunların yapıldığı bir dünyada var olamazdı, o bütün gece aptal gibi gezinip dururken Sam'in acı çektiği bir dünyada, Farran'ın ona işkence ettiği, gözlerini oyduğu ve...

Celaena yere kustu.

Ayak sesleri, sonra Arobynn ellerini omzuna ve beline koyup onu çekti.

Ölmüştü.

Sam ölmüştü.

* * *

Onu burada, bu soğuk ve karanlık odada bırakmayacaktı.

Arobynn'in elinden kurtuldu. Hiçbir şey söylemeden pelerinini çıkarıp Sam'in üstüne örttü, itinayla açılmış yaralarını gizledi. Ahşap masanın üstüne çıkıp Sam'in yanına yattı, bir kolunu karnına atıp onu kendine çekti.

Ceset hâlâ hafifçe Sam gibi kokuyordu. Ve Celaena'nın çok

bencil olduğu için lavantalı sabununu kullanmasın diye verdiği ucuz sabun gibi.

Celaena yüzünü Sam'in soğuk, kaskatı omzuna gömdü. Sam'in bütün bedeninde misk kokusuna benzer tuhaf bir koku vardı, kokunun Sam'e ait olmadığı o kadar belliydi ki Celaena neredeyse yeniden kusacaktı. Koku altın-kahverengi saçlarına, parçalanıp morarmış dudaklarına sinmişti.

Onu bırakmayacaktı.

Ayak sesleri kapıya doğru uzaklaştı, Arobynn dışarı çıkarken kapı usulca kapandı.

Celaena gözlerini kapadı. Onu bırakmayacaktı.

Onu bırakmayacaktı.

9. BÖLÜM

Celaena bir zamanlar ona ait olan ama artık öyle hissettirmeyen bir yatakta uyandı. Dünyada eksik bir şey vardı, hayati önem taşıyan bir şey. Uykunun derinliklerinden sıyrıldı, neyin değiştiğini anlaması biraz zaman aldı.

Hisar'daki yatağında uyandığını, hâlâ Arobynn'in vesayeti altında olduğunu, hâlâ Sam'in rakibi olduğunu, hâlâ sonsuza dek Adarlan Suikastçısı olarak kalmaya razı olduğunu sanabilirdi. Sevdiği eşyalardan çoğunun bu tanıdık odadan eksildiğini fark etmemiş olsaydı buna inanabilirdi, bu eşyalar şimdi şehrin öteki ucundaki dairesindeydi.

Sam ölmüştü.

Gerçeklik olanca büyüklüğüyle açılmış ve onu olduğu gibi yutmuştu.

Yataktan çıkmadı.

* * *

Odanın duvarına vuran ışığın yer değiştirmesinden saatlerin ilerlediğini biliyordu. Dünyanın genç bir adamın ölümünden etkilenmeden, bu adamın bir zamanlar var olduğundan, nefes aldığından ve onu sevdiğinden bile habersiz dönmeye devam ettiğini biliyordu. Dönmeye devam ettiği için dünyadan nefret ediyordu.

Belki bu yataktan, bu odadan hiç çıkmazsa dünyayla birlikte yoluna devam etmek zorunda da kalmazdı.

Sam'in yüzü zihninde şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözleri elaya mı bakıyordu yoksa tam olarak kahverengi miydi? Hatırlayamıyordu. Ve bir daha bunu öğrenme şansı olmayacaktı.

O yan yan gülümsemeyi bir daha hiç göremeyecekti. Gülüşünü duyamayacak, adını özel bir şeymiş, Adarlan Suikastçısı olmanın ötesinde bir şeymiş gibi söyleyişini işitemeyecekti.

Sam'in var olmadığı bir dünyaya karışmak istemiyordu. O yüzden ışıkların değişip yer değiştirmesini izleyerek dünyayı onsuz dönmeye bıraktı.

* * *

Biri kapısının önünde bir şeyler söylüyordu. Alçak sesle konuşan üç adam. Adamların sesi onu uykusundan uyandırdı, oda karanlıktı, şehrin ışıkları camların ardında parıldıyordu.

"Jayne ve Farran misilleme bekleyecektir," dedi bir adam. Bu Arobynn'in en yetenekli suikastçılarından ve Celaena'nın azılı rakiplerinden biri olan Harding'di.

"Muhafızları tetikte olacaktır," dedi bir diğeri, bu da yaşça daha büyük olan Tern'di.

"Öyleyse muhafızları etkisiz hale getireceğiz, dikkatlerini başka tarafa çektikten sonra da birkaçımız Jayne ve Farran'ın işini bitirmeye gidecek." Arobynn. Celaena –saatler, yıllar ya da bir ömür önce– ölüm kokan o karanlık odadan yatağına taşındığını hatırlar gibi oldu.

Tern ve Harding'den boğuk cevaplar geldi, sonra...

"Bu gece saldırıyoruz," diye hırladı Arobynn. "Farran evde kalıyor, zamanlamayı doğru yaparsak ikisini de yataklarında öldürebiliriz."

"İkinci kata çıkmak merdivenden çıkmak kadar kolay değil," diye karşı çıktı Harding. "Ev dışarıdan bile korunuyor. Ön taraftan giremezsek ikinci katta bitişikteki evin çatısından atlayabileceğimiz küçük bir pencere var."

"O tür bir atlayış ölümcül olabilir," dedi Tern karşı çıkarak.

"*Yeter*," diye kesti Arobynn. "İçeri nasıl gireceğimize oraya vardığımızda karar vereceğim. Diğerlerine söyleyin üç saat sonra gitmek üzere hazırlansınlar. Gece yarısı yola çıkacağız. Ayrıca söyleyin çenelerini de *kapalı* tutsunlar. Sam'e tuzak kurabildiğine göre biri Farran'a haber uçurmuş olmalı. Nereye gittiğinizi hizmetçilerinize bile söylemeyin."

Uysalca mırıldanmaların ardından Tern ve Harding'in uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Celaena kapının kilidi dönerken gözlerini kapalı tutarak düzenli nefes alıp vermeye devam etti. Suikastçılar Kralı'nın yatağa doğru ilerleyen kendinden emin adımlarını tanıdı. Başında durup onu izlerken kokusunu aldı. Saçlarını ve yanağını okşayan uzun parmaklarını hissetti.

Sonra adımlar uzaklaştı, kapı kapandı... ve kilitlendi. Celaena gözlerini açtı, şehrin parıltısı kapının kilidinin o gittikten sonra değiştirildiğini görmesine yetecek kadar aydınlık sağlıyordu, kapı şimdi sadece dışarıdan kilitleniyordu.

Arobynn onu odaya kilitlemişti.

Onlarla gitmesin diye mi? İşkence ettiği her santim et parçasının, Sam'in katlandığı her acının hesabını Farran'a ödetirken yardım etmesin diye mi?

Farran bir işkence ustasıydı ve Sam'i bütün gece alıkoymuştu.

Celaena kalkıp oturdu, başı dönüyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Yemek bekleyebilirdi. Her şey bekleyebilirdi.

Çünkü üç saat sonra Arobynn ve suikastçıları intikam almaya gidecekti. İntikam alma hakkını elinden alacaklardı, Farran ve Jayne'i ve karşısına dikilecek *herkesi* öldürme mutluluğunu alacaklardı ondan. Bunu yapmalarına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Kapıya gidip kilitli olduğundan emin oldu. Arobynn onu çok iyi tanıyordu. Keder perdesi aralandığı zaman ne olacağını iyi biliyordu.

Kilidi açabilse bile koridorda nöbet tutan en az bir suikastçı olduğundan şüphesi yoktu. Geriye bir tek pencere kalıyordu.

Pencere kilitli değildi ama ikinci kattan aşağı inmek çok zordu. Uyurken biri kıyafetini çıkarıp gecelik giydirmişti. Kıyafeti –tırmanmak için yapılmış çizmelerini– bulmak için gardırobu altüst etti ama tek bulabildiği iki siyah tunik, yine siyah pantolonlar ve sıradan siyah çizmeler oldu. Güzel.

Görünürde hiç silah yoktu, Celaena da gelirken yanında getirmemişti. Ama yıllarca bu odada kalmış olmanın avantajları vardı. Sessizce hareket ederek uzun zaman önce dört hançer sakladığı döşeme tahtalarını yerlerinden söktü. İkisini beline, diğer ikisini de çizmelerine soktu. Sonra on dört yaşından beri yatak çerçevesinin bir parçasıymış gibi gizlediği iki kılıcı buldu. Ne hançerler ne de kılıçlar taşınırken yanına alacağı kadar iyi değildi. Bugün ise iş görürlerdi.

Kılıçları sırtına taktıktan sonra saçını yeniden örüp pelerinini giydi, kapüşonu başına geçirdi.

Önce Jayne'i öldürecekti. Sonra Farran'ı doğru düzgün hesap sorabileceği ve ne kadar isterse işkence edebileceği bir yere sürükleyecekti. Belki de onu günlerce alıkoyardı. Yaptıklarını ödetince, Farran'ın çekecek acısı, akacak kanı kalmayınca Sam'i toprağın kucağına yerleştirecek, öteki dünyaya intikamı alınmış olarak gönderecekti.

Pencereyi açıp ön avluyu gözden geçirdi. Çiyden ıslanmış taşlar lambanın ışığında parlıyordu, demir kapıdaki nöbetçiler tüm dikkatlerini sokağa vermiş gibiydi.

Güzel.

Bu cinayetleri o işleyecekti, bu onun intikamıydı. Başkasının değil.

Pencerenin pervazına sıçrayıp aşağı sarkarken kara bir ateş dalga dalga damarlarına yayılıyordu.

Parmakları geniş beyaz taşlara tutunurken bir gözünü uzaktaki kapıda bekleyen nöbetçilerden ayırmadan aşağı inmeye başladı. Kimse onu fark etmedi, kimse ona doğru bakmadı. Hisar sessizdi, fırtınadan önceki sessizlik hüküm sürüyordu, bu sessizlik Arobynn ve suikastçıları avlarının peşine düştüğünde bozulacaktı.

Yere yumuşakça indi, kaygan kaldırım taşlarında çizmele-

ri ancak fısıltı kadar ses çıkarmıştı. Muhafızlar sokağa o kadar odaklanmıştı ki arka taraftaki ahırların yanındaki çitten atladığını fark etmediler.

Evin etrafından dolaşmak da odasından çıkmak kadar kolay oldu, ahırların gölgesine sızmıştı ki bir el onu yakalayıverdi.

Ahşap binanın yan tarafına fırlatıldı, yere çarptığı anda hançerlerinden birini çekmişti bile.

Wesley öfkeden kudurmuş bir yüzle karanlıkta ona bakıyordu.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" dedi soluyarak, Celaena hançerini boğazının yan tarafına dayamıştı, buna rağmen adam sıkı sıkı kavradığı omuzlarını bırakmadı.

"Çekil yolumdan," diye hırladı Celaena, neredeyse kendi sesini tanımayacaktı. "Arobynn beni kilit altında tutamaz."

"Ben Arobynn'den bahsetmiyorum. Kafanı kullan da *düşün* Celaena!" Celaena'nın bir parçası –saati parçaladığından beri kayıp olan bir parçası– Wesley'nin ilk kez ona adıyla hitap ettiğini fark etti.

"Çekil yolumdan," dedi Celaena bir kez daha, hançerin ucunu Wesley'nin boğazına biraz daha sert bastırarak.

"İntikam almak istediğini biliyorum," dedi Wesley hızlı hızlı soluyarak. "Ben de istiyorum... Sam'e yaptıkları için. Biliyorum ki..."

Celaena hançerini savurdu, öyle bir açıyla savurmuştu ki Wesley gırtlağı kesilmesin diye geri çekildi.

"Anlamıyor musun?" dedi Wesley yalvarır gibi, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Bütün bunlar sadece..."

Ama Celaena'nın içindeki ateş harlandı, hızla dönerek Sessiz Usta'nın o yaz öğrettiği bir hamlede bulundu, hançerin topuzu kafasının yan tarafına inince Wesley'nin gözleri kaydı. Taş gibi yere yığıldı.

Wesley daha yere çarpmadan Celaena çitlere doğru koşmaya başlamıştı bile. Az sonra çitin üzerinden atlayıp şehrin sokaklarında gözden kayboldu.

* * *

Celaena ateşti, karanlıktı, toz, kan ve gölgeydi.

Sokaklarda son sürat koşuyordu, her adımı bir öncekinden daha hızlıydı, kara ateş düşünceleri ve duyguları yakıp yok ediyor, geriye sadece öfkesi ve avı kalıyordu.

Arka sokaklardan koşuyor, duvarların üstünden atlıyordu.

Hepsini öldürecekti.

Gittikçe daha hızlı koşarak sessiz sokağındaki o güzel eve, dünyasını paramparça eden iki adama yaklaşıyordu.

Tek yapması gereken Jayne ve Farran'ı ele geçirmekti, başka herkes ikinci plandaydı. Arobynn ikisinin de yataklarında olacağını söylemişti. Bu da ön kapıdaki tüm o muhafızları atlatması gerektiği anlamına geliyordu, birinci kattakileri de... Yatak odalarının önünde nöbet tutanlardan söz etmeye bile gerek yoktu.

Ama hepsini birden atlatmanın daha kolay bir yolu vardı. O da ön kapıdaki muhafızların alarm vererek Farran ve Jayne'in dikkatini çekmesine fırsat vermeden içeri sızmaktı. Harding ikinci kattaki bir pencereye atlayabileceğinden bahsetmişti. Harding iyi bir akrobattı ama Celaena ondan da iyiydi.

Birkaç sokak kala bir evin çatısına tırmanıp yeniden koşmaya başladı, evlerin arasındaki mesafeyi atlayarak alabileceği kadar hızlı koşuyordu.

Son günlerde Jayne'in evinin önünden çok geçtiği için yanındaki evlerden yaklaşık beş metre genişliğinde dar sokaklarla ayrıldığını biliyordu.

Çatılar arasındaki başka bir boşluğu daha atlayarak aştı.

Şimdi düşününce ikinci katta bu sokaklardan birine bakan bir pencere olduğunu hatırlıyordu, pencerenin nereye açıldığı umurunda değildi, birinci kattaki korumalar farkına varmadan içeri girmesini sağlaması yeterdi.

Jayne'in evinin zümrüt yeşili çatısı parlıyordu, Celaena yandaki evin çatısında patinaj çekerek durdu. Sokağın üzerinden yapacağı atlayışla arasında üçgen çatının geniş, düz uzantısı vardı. Eğer hedefini iyi ayarlar ve yeterince hızlı koşarsa doğruca ikinci kattaki pencereye atlayabilirdi. Pencere ardına kadar açık duruyordu ama perdeler çekili olduğundan içeriyi görmek mümkün değildi.

İçinde bulunduğu öfke sisine rağmen yıllarca eğitim almış olmanın getirdiği içgüdüyle çevredeki evlerin çatılarını taradı. Yakındaki çatılara nöbetçi yerleştirmemesi Jayne'nin kibrinden mi yoksa aptallığından mı kaynaklanıyordu? Sokaktaki muhafızlar bile başlarını kaldırıp ona bakmıyordu.

Celaena pelerinini çıkarıp arkasında yere bıraktı. Atlayışın uzaması ölümcül olabilirdi ve Jayne ve Farran birer cesede dönüşene dek Celaena'nın ölmeye niyeti yoktu.

Üzerinde durduğu çatı üç kat yüksekliğindeydi ve sokağın karşısındaki ikinci kat penceresine bakıyordu. Mesafeyi ve ne kadar hızlı inişe geçeceğini hesaba katarak sırtına çapraz olarak bağlanmış kılıçların yerinde sağlam durup durmadığını kontrol etti. Pencere genişti ama yine de silahlarının pervaza takılmasından kaçınması gerekirdi. Koşmasına yetecek alanı sağlamak için geri geri gitti.

İkinci katın bir yerlerinde Jayne ve Farran uyuyordu. Ve bu evin bir yerinde Sam'in canına okumuşlardı.

Onları öldürdükten sonra belki evi de yakıp yıkardı.

Belki bütün bir şehri yıkardı.

Gülümsedi. Bu fikirden hoşlanmıştı.

Sonra derin bir nefes alıp koşmaya başladı.

Çatının uzunluğu on beş metreden fazla değildi, bir kat aşağıdaki açık pencereden içeri girmesiyle ya da aradaki sokağa düşmesiyle sonuçlanacak atlayışla arasında on beş metre vardı.

Gitgide yaklaşan çatı kenarına doğru koşuyordu.

On iki metre.

Hataya yer yoktu, korkuya, kedere yer yoktu, gözünü kör eden öfkeden ve yaptığı soğuk, tehlikeli hesaplamalardan başka hiçbir şeye yer yoktu.

Dokuz metre.

Ok gibi dümdüz koşuyor, kollarının ve bacaklarının her devinimi onu kenara biraz daha yaklaştırıyordu.

Altı metre.

Üç.

Aşağıda sokak göründü, aradaki mesafe düşündüğünden daha fazla görünüyordu.

Bir buçuk metre.

Ama Celaena'dan geriye hiçbir şey kalmadığı için durmayı düşünmedi bile.

Çatının kenarına ulaşıp atladı.

10. Bölüm

Yüzünde gecenin soğuk öpücüğü, lamba ışığı altında ıslak sokakların parıltısı, elleri şimdiden hançerlerine uzanırken bedenini yay gibi bükerek yöneldiği açık pencerenin içindeki siyah perdelere vuran ay ışığı...

Başını göğsüne eğip çarpmaya hazırlanarak perdelerin içinden geçti, yere düşüp yuvarlanırken perdeleri de asılı oldukları raydan söküp almıştı.

İnsanlarla dolu bir toplantı odasındaydı. Bir anda bütün detayların farkına vardı: küçük sayılabilecek bir odaydı burası, Jayne, Farran ve diğerleri kare şeklindeki bir masada oturuyordu, bir düzine muhafız avıyla arasına girerek etten ve silahlardan bir duvar örmüş, gözlerini ona dikmişti.

Perdeler dışarıdan bakıldığında odanın karanlık ve boşmuş gibi görünmesi için ışığı sızdırmayacak kadar kalındı. Bir hile.

Fark etmezdi. Nasıl olsa hepsinin işini bitirirdi. Ayağa kalkmadan çizmelerindeki iki hançeri çekmişti bile, muhafızların bağırması kesilirken Celaena'nın dudaklarına şeytani bir gülümseme yayıldı.

En yakınındaki muhafız üstüne atılırken Celaena'nın hançerleri havada vınladı.

Muhafız kaburgalarının arasından kalbine saplanan hançerle anında öldü. Farran'la arasındaki her nesne –herkes– ya bir engel ya da silahtı, koruma ya da tuzak.

Celaena hızla bir sonraki muhafıza döndü, bir an odanın ucundaki masada oturan Jayne ve Farran'ı görünce yüzündeki gülümseme vahşi bir havaya büründü. Farran ona gülümsüyordu, koyu renk gözleri ışıl ışıldı ama Jayne ayağa kalkmış aval aval bakıyordu.

Celaena üçüncü hançerini çekmek için hançerlerinden birini bir korumanın göğsüne sapladı.

O hançer olduğu gibi boynuna girdiğinde Jayne hâlâ aynı şekilde bakmayı sürdürüyordu.

Tam bir kaos başladı. Kapı ardına dek açılıp içeri başka muhafızlar doluşurken Celaena yere düşen muhafızın göğüs boşluğundan hançerini çekiyordu. Açık pencereden içeri atlayalı on saniyeden fazla zaman geçmiş olamazdı. Onu mu bekliyorlardı?

İki muhafız kılıçlarını savurarak üzerine atıldı. Celaena'nın kılıçları havada ışıldadı. Kanlar fışkırmaya başladı.

Oda geniş değildi, Farran'la arasında sadece beş altı metre vardı, Farran hâlâ yerinde oturuyor, vahşi bir keyifle onu izliyordu.

Üç muhafız daha yeri boyladı.

Biri bir hançer fırlattı, Celaena bıçağıyla vurunca hançer başka bir muhafızın bacağına saplandı. Bilerek yapmamıştı, tamamen şans eseriydi.

İki muhafız daha yere yığıldı.

Masayla ve masanın diğer tarafındaki Farran'la arasında sadece birkaç muhafız kalmıştı. Farran yanındaki masanın üzerine yığılmış olan Jayne'in cesedine bakmıyordu bile.

Koridordan içeriye hâlâ muhafız yağıyordu ama hepsinin yüzünde siyah renkli tuhaf maskeler vardı, göz kısımlarında şeffaf cam mercekler, ağzın üstünde gözenekli kumaşa benzer bir şey bulunan maskeler.

Sonra duman başladı ve kapı kapandı, Celaena başka bir muhafızın bağırsaklarını deşerken Farran'ın yüzüne bir maske geçirdiğini gördü.

Bu dumanı tanıyordu, bu kokuyu tanıyordu. Sam'in cesedindeki kokuydu bu. Miske benzeyen o tuhaf koku...

Biri içeri hava girmesin diye pencereyi kapattı. Her yer duman içindeydi, her şey sis altındaydı.

Gözleri yanıyordu ama Celaena kılıcın birini yere atıp son hançerine uzandı, Farran'ın kafasına saplanacak olan hançere.

Dünya birden yan yattı.

Hayır.

Bunu söylemiş miydi yoksa aklından mı geçirmişti bilmiyordu ama kelime onu içine çeken karanlıkta yankılandı.

Başka bir maskeli muhafız yanına gelmişti, Celaena tam zamanında doğrulup adamın böğrüne bir kılıç sapladı. Elleri kan içinde kalmıştı ama kılıcı tutmaya devam etti. Diğer elindeki hançeri sıkıca tutarken kolunu geriye çekip Farran'ın kafasına doğru nişan aldı.

Ama duman her gözeneğini, her soluğunu, her kasını işgal etmişti. Kolunu savururken vücuduna bir titreme yayıldı, gözleri birden kararıverdi.

Hançer elinden kayarken Celaena yana doğru yıkılmaya başladı. Bir muhafız kılıcını ona savurduysa da ıskaladı, onun yerine saç örgüsünün bir santimini götürdü. Celaena yana devrilirken saçları altın rengi bir dalga halinde açıldı, yere çok çok yavaş düşerken Farran hâlâ ona bakarak gülümsüyordu...

Karnına muhafızlardan birinin yumruğu inince nefesi kesildi. Geriye sendeledi, granit kadar sert bir başka yumruk da yüzüne indi. Sırtına, kaburgalarına, çenesine. Art arda inen yumruklar o kadar hızlıydı ki Celaena acıyı hissetmeye bile fırsat bulamıyordu, dumanı solurken yavaş yavaş yere yıkılıyordu.

Demek onu bekliyorlardı. Davet edercesine açık bırakılmış pencere, duman ve maskeler, hepsi planın bir parçasıydı. Ve Celaena tuzağın içine düşüvermişti.

Karanlık onu yutarken hâlâ düşmeyi sürdürüyordu.

* * *

"Hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız," diyordu sakin, sıkılmış bir ses. "Canlı olması gerekiyor."

Üzerinde eller vardı, elindeki silahları çekip alıyorlardı, sonra onu bir duvara yaslayarak oturttular. Odaya temiz hava giriyor-

du ama Celaena havayı sızlayan yüzünde pek hissedemiyordu.

Hiçbir şey hissedemiyordu. Hiçbir yerini oynatamıyordu. Felç olmuş gibiydi.

Gözlerini açmayı başarınca karşısına çömelmiş olan Farran'ı gördü, Farran'ın yüzünde yine o sinsi gülümseme vardı. Odadaki duman temizlenmiş, Farran maskeyi çıkarıp yere atmıştı.

"Merhaba Celaena," diye fısıldadı Farran.

Biri Celaena'yı ele vermişti. Arobynn değildi. Jayne ve Farran'dan bu kadar nefret ederken bunu yapmış olamazdı. Biri onu ele verdiyse Lonca'daki adilerden biri olmalıydı, ölümünden en çok çıkar sağlayacak biri. Arobynn *olamazdı*.

Farran'ın koyu gri giysileri pırıl pırıldı. "Birkaç yıldır seninle tanışmayı bekliyordum," dedi, onca kanın ve cesedin ortasında sesi hayli neşeli çıkıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti, gözleri bedeninin her santiminde yiyecekmiş gibi iştahla dolaşıyor, bu da Celaena'nın midesinin bulanmasına yol açıyordu, "hayal kırıklığına uğradım. Küçük tuzağımıza pek kolay düştün. Durup da düşünmedin bile, değil mi?" Farran gülümsedi. "Aşkın gücünü asla hafife alma. Ya da intikamın mı demeliyim?"

Celaena parmaklarını bir türlü kımıldatamıyordu. Göz kırpmak bile büyük bir çaba gerektiriyordu.

"Merak etme... gloriella'nın verdiği uyuşukluk etkisini yitirmeye başladı bile, gerçi pek fazla hareket edemeyeceksin. Altı saat sonra etkisini yitirmesi gerekiyor. Yani arkadaşının üzerindeki etkisi o kadar sürmüştü. İnsanları pranga takmadan sakinleştirmek için hayli etkili bir yöntem. Süreci çok daha... eğlenceli hale getiriyor, fazla çığlık atamasan da."

Tanrılar aşkına. Gloriella... Ansel'in Sessiz Usta'nın üstünde kullandığı zehir bir şekilde tütsüye dönüşmüştü. Farran, Sam'i yakalayıp buraya getirmiş olmalıydı, sonra onu dumanla uyuşturmuş ve... Celaena'ya da işkence yapacaktı. Celaena işkenceye dayanabilirdi ama Sam'e yapılanları düşününce ne kadar çabuk çözüleceğini merak etti. Eğer bedenini kontrol edebilseydi Farran'ın gırtlağını dişleriyle parçalardı.

İçindeki tek umut zerresi Arobynn ve diğerlerinin çok geçmeden geleceğine dairdi, eğer meslektaşlarından biri onu ele vermişse Arobynn bunu öğrendiğinde... Farran'ın ona ne yaptığını gördüğünde... Arobynn, Farran'ın canını almayabilirdi, öyle bile olsa Celaena kendini topladığı zaman Farran'ın bağırsaklarını elleriyle deşecekti. Bağırsaklarını deşecek ve bunu yaparken hiç acele etmeyecekti.

Farran, Celaena'nın saçlarını gözünün önünden çekip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Celaena o eli de parça parça edecekti. Tıpkı Sam'in ellerinin sistemli şekilde parçalandığı gibi. Farran'ın arkasında muhafızlar cesetleri sürükleyerek götürmeye başladı. Kimse Jayne'in hâlâ masanın üzerine yığılı duran cesedine dokunmuyordu.

"Gerçekten çok güzelsin," diye mırıldandı Farran. Bir parmağını Celaena'nın yanağında, sonra da çenesinde gezdirdi. Celaena'nın öfkesi içinde kıvranıp duran, serbest kalmak için tek bir şans uğruna savaşan canlı bir şeye dönüştü. "Arobynn'in seni bunca yıldır neden süs köpeği gibi yanında tuttuğunu anlayabiliyorum." Parmağı daha aşağı inerek boynunda gezindi. "Kaç yaşındasın bakayım?"

Celaena adamın cevap beklemediğini anladı. Farran'ın karanlık ve aç gözleri Celaena'nın gözlerine dikildi.

Yalvarmayacaktı. Sam gibi ölecekse şerefiyle ölecekti. İçinde yanan öfkeyle. Ve belki... Belki Farran'ı doğrama şansını bulurdu.

"Aslında içimden seni kendime saklamak geliyor," dedi Farran. Başparmağını Celaena'nın ağzına sürdü. "Seni teslim etmektense belki de aşağı indiririm, eğer hayatta kalırsan..." Başını iki yana salladı. "Ama pazarlıkta bu yoktu maalesef."

Celaena'nın içinde kelimeler kaynıyor ama dili hareket etmiyordu. Ağzını bile açamıyordu.

"Pazarlığın ne olduğunu öğrenmek için ölüyorsun, değil mi? Bakalım tam hatırlıyor muyum?.. Biz Sam Cortland'ı öldürüyoruz," diye özetledi Farran, "sen deliye dönüp buraya geliyorsun ve Jayne'i öldürüyorsun" –başıyla masadaki devasa cesedi işaret etti– "ben de Jayne'in yerine geçiyorum." Elleri şimdi dayanıl-

maz acılar vaat eden şehvetli okşamalarla boynunda geziniyordu. Geçen her saniye uyuşukluk gerçekten azalmaya başlamıştı ama Celaena henüz vücudunu kontrol edemiyordu. "Ne yazık ki Jayne'in ölümünden senin sorumlu olman gerekiyor. Keşke seni krala teslim etmek karşılığında bu kadar güzel bir hediye alacak olmasaydım."

Kral. Farran ona işkence yapmayacak, onu öldürmeyecekti, kraliyetin gözlerini kendinden uzak tutmak için rüşvet olarak onu krala verecekti. Celaena işkenceye göğüs gerebilir, Farran'ın gözlerinde gördüğü kötülüklere katlanabilirdi ama kralın eline düşerse... Bu düşünceyi kafasından attı, neler olacağını düşünmek istemiyordu.

Kaçmak zorundaydı.

Farran gözlerinde beliren paniği görmüş olmalıydı ki gülümseyerek bir eliyle boğazını kavradı. Fazla keskin tırnakları tenine batıyordu. "Korkma Celaena," diye fısıldadı kulağına tırnaklarını etine daha da batırarak. "Kral seni sağ bırakırsa sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Ne de olsa bana tahtımı sen verdin."

Celaena'nın dudaklarının ucunda tek bir kelime vardı ama ne kadar denerse denesin bir türlü söyleyemiyordu.

Kim?

Onu böyle adice ele veren kimdi? Birinin ondan nefret etmesini anlayabilirdi ama *Sam*... Herkes Sam'e tapardı, Wesley bile...

Wesley. Wesley ona anlatmaya çalışmıştı: *Bunların hepsi sadece*... Ve yüzünde sinirli değil keder dolu bir ifade vardı, keder ve öfke, ona değil bir başkasına duyduğu öfke. Arobynn onu uyarması için Wesley'yi mi göndermişti? Pencereden bahseden suikastçı Harding'in Arobynn'in vârisi olduğu için yerinde hep gözü vardı. Ayrıca eve nereden ve nasıl gireceğine dair bütün detayları sayıp dökmüştü... Muhakkak Harding'di. Belki de Wesley, Celaena şatodan kaçmak üzereyken her şeyi öğrenmişti. Çünkü diğer seçenek... Hayır, diğer seçeneği aklına bile getiremezdi.

Farran boğazını bırakıp geri çekildi. "Keşke seninle birazcık oynamaya iznim olsaydı ama sana zarar vermeyeceğime yemin ettim." Başını yana eğip Celaena'nın yüzündeki yaralara bak-

tı. "Sanırım birkaç zedelenmiş kaburgayı ve patlamış bir dudağı mazur görürler." Cebinden bir saat çıkardı. "Heyhat, saat on bir, ikimizin de gidecek yerleri var." On bir. Arobynn'in Hisar'dan *ayrılmasına* daha bir saat vardı. Ayrıca onu ele veren gerçekten Harding ise daha da geç çıkmaları için elinden geleni yapabilirdi. Kraliyet zindanlarına bir kez atıldıktan sonra Arobynn'in onu kurtarma şansı olabilir miydi? Gloriella'nın etkisi geçtikten sonra kaçma şansı ne kadardı?

Farran'ın zevkle parlayan gözleri hâlâ gözlerindeydi. Sonra Farran'ın kolu birden havaya kalktı.

Önce tenine inen eli, sonra da yanağındaki ve ağzındaki sızıyı hissetti. Sadece hafif bir acı hissetmişti. Hâlâ uyuşukluğun etkisinde olduğu için minnettardı, özellikle de kanın bakırımsı tadı ağzına dolarken.

Farran çömeldiği yerden zarifçe doğruldu. "Bu döktüğün kan içindi."

Celaena kafası yana eğilmiş olduğu halde gırtlağından kanlar akarken ters ters Farran'a bakmayı başardı, Farran gri tuniğini düzeltti, sonra eğilip Celaena'nın kafasını çevirdi. Yine gülümsüyordu.

"Seni lime lime etmek çok keyifli olurdu," dedi, sonra kapıya doğru yürüdü, yanlarından geçerken uzun boylu, iyi giyimli üç adama eliyle işaret etti. Bunlar sıradan muhafızlar değildi. Celaena bu üç adamı daha önce görmüştü. Bir yerde... ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir vakitte...

Adamlardan biri yanına geldi, etrafında biriken kanlara rağmen gülümsüyordu. Celaena kafasına inmeden önce bir an adamın kılıcının yuvarlak topuzunu gördü.

11. BÖLÜM

Celaena korkunç bir baş ağrısıyla uyandı.

Gözlerini açmadı, uyandığını tüm dünyaya ilan etmeden önce duyularının çevresinde olup bitenleri algılaması için bir müddet bekledi. Her neredeyse sessiz, nemli ve soğuktu, burnuna küf ve pislik kokuları geliyordu.

Daha gözlerini açmadan üç şeyi anladı.

Birincisi en azından altı saat geçmişti çünkü el ve ayak parmaklarını oynatabiliyordu ve bu hareketler bütün silahlarının alındığını anlaması için yeterliydi.

İkincisi altı saat geçtiğine ve Arobynn ve diğerlerinin onu bulamadığı ortada olduğuna göre ya şehrin bir ucundaki kraliyet zindanlarındaydı ya da Jayne'in evinin altındaki bir hücrede götürülmeyi bekliyordu.

Üçüncüsü Sam ölmüştü ve öfkesi bile o kadar kötücül ve zalim bir ihanete piyon olmuştu ki düşündükçe başına ağrılar giriyordu.

Sam ölmüştü.

Celaena gözlerini açınca kendini gerçekten de bir zindanda buldu, çürümüş bir saman yatağın üstüne atılmış, duvara zincirlenmişti. Ayakları da prangalarla yere bağlanmıştı, ellerindeki zincirler de ayaklarındakiler de ihtiyacını görmek için köşedeki kovaya gitmesine yetecek kadar uzundu.

Bu katlanmak zorunda kalacağı ilk aşağılamaydı.

Tuvaletini yaptıktan sonra hücreye bakındı. Pencere yoktu, demir kapıyla eşik arasındaki açıklık ise ancak ışık sızacak kadardı. Hiçbir şey duyamıyordu, ne duvarların ötesinden ne de dışarıdan.

Ağzı kurumuş, dili kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ağzındaki kan tadından kurtulmak için bir yudum su karşılığında neler vermezdi. Açlıktan midesine kramplar giriyor, zonklayan başı kafatasının içinde ışıklar çakmasına neden oluyordu.

İhanete uğramıştı, Harding ya da onun gibi birinin ihanetine uğramıştı, geri dönme umudu olmaksızın, temelli gitmesinden menfaati olan birinin. Ve Arobynn hâlâ onu kurtarmamıştı.

Yine de onu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

El ve ayak bileklerindeki zincirlere asılıp şöyle bir yoklayarak taş zeminde ve duvarda bağlı oldukları yerleri inceledi, her halkayı tek tek gözden geçirip kilitleri kontrol etti. Hepsi sağlamdı. Etrafındaki taşları kontrol edip eliyle vurarak silah olarak kullanabileceği kırık parçalar ya da bütün bir blok var mı diye anlamaya çalıştı. Yoktu. Saçındaki bütün tokalar çıkarılmış, kilidi açma şansı da elinden alınmıştı. Siyah tuniğinin düğmeleri ise işe yaramayacak kadar küçük ve narindi.

Belki içeriye bir muhafız girerse zincirleri kullanabilecek kadar yakınına sokulabilirdi, muhafızı boğabilir ya da bayıltabilirdi, belki de biri gelip onu çıkarana kadar adamı rehin alırdı.

Belki...

Kapı gıcırdayarak açıldı, eşikte bir adam belirdi, arkasında üç kişi daha vardı.

Adamın koyu renk tuniği sırma işlemeliydi. Adam uyanmış olmasına şaşırdıysa da hiç renk vermemişti.

Kraliyet muhafızları.

Demek burası kraliyet zindanıydı.

Eşikte duran muhafız elindeki yiyecek tepsisini yere bırakıp Celaena'ya doğru itti. Su, ekmek, bir parça da peynir. "Akşam yemeği," dedi içeri tek adım atmaksızın.

O ve arkadaşları fazla yaklaşmanın tehlikeli olduğunu biliyorlardı.

Celaena tepsiye bir göz attı. Akşam yemeği. Ne zamandır buradaydı? Neredeyse bütün bir gün olmalıydı... ve Arobynn hâlâ onu kurtarmaya gelmemişti ha? Wesley'yi ahırların yanında bulmuş olmalıydı, Wesley de Celaena'nın ne yapacağını ona söylemişti. Burada olduğunu Arobynn'in bilmesi gerekirdi.

Muhafız ona bakıyordu. "Bu zindana girmek imkânsızdır," dedi. "O zincirler de Adarlan çeliğinden yapılmıştır."

Celaena gözlerini adama dikti. Orta yaşlı bir adamdı bu, belki kırk yaşındaydı. Üzerinde silah yoktu... Bir diğer tedbir. Kraliyet muhafızları genelde genç yaşta işe başlar ve kılıç taşıyamayacak kadar yaşlanana dek görevde kalırlardı. Bu da adamın yılların tecrübesine sahip olduğunu gösteriyordu. İçerisi arkasında duran üç muhafızı göremeyeceği kadar karanlıktı ama ona göz kulak olması için tek bir adama güvenemeyeceklerini biliyordu.

Bunları gözünü korkutmak için söylüyor olsa da büyük ihtimalle söyledikleri doğruydu. Kimse kraliyet zindanlarına giremez, kimse buradan dışarı çıkamazdı.

Koca bir gün geçmiş ve Arobynn hâlâ onu bulmamışsa Celaena da dışarı çıkamazdı. Eğer ihanet eden kişi onu, Sam'i ve Arobynn'i kandırmayı başarmışsa Suikastçılar Kralı'nı burada olduğunu öğrenmekten alıkoymanın bir yolunu da bulurdu.

Zaten Sam öldüğüne göre zindanların dışında uğruna savaşacak bir şey de kalmamıştı. Adarlan Suikastçısı da hayatıyla birlikte parça parça olup gitmişti. Korsan Lordu ve bütün adasını alaşağı eden, Asterion atlarını çalıp Kızıl Çöl'deki kumsalda dörtnala giden, evinin çatısında oturup güneşin Avery üzerinde batışını izleyen, bir olasılığa tutunarak hayatta kaldığını hisseden... o kız artık yoktu.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ve Arobynn gelmiyordu.

Başarısızlığa uğramıştı.

Daha da kötüsü Sam'in yüzünü kara çıkarmıştı. Sam'in canını acımasızca alan adamı bile öldürememişti.

Muhafız yerinde kımıldanınca Celaena adamın ona baktığını fark etti. "Yemek temizdir," dedi muhafız sadece, sonra geri çekilip kapıyı kapattı.

Celaena suyu içti, ekmekten ve peynirden içinin aldığınca yedi. Yediklerinin mi tadı yoktu yoksa dili tat duyusunu mu kaybetmişti bilmiyordu. Her lokmadan kül tadı geliyordu.

Yedikten sonra tepsiyi ayağıyla kapıya doğru itti. Tepsiyi silah olarak ya da muhafızlardan birini içeri sokmak için yem olarak kullanmak umurunda değildi.

Çünkü dışarı çıkmayacaktı ve Sam ölmüştü.

Celaena başını buz gibi ve nemli duvara dayadı. Sam'in güzelce toprağa gömüldüğünden bile asla emin olamayacaktı. Bunda bile Sam'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Uğuldayan sessizlik yeniden ele geçirmeye geldiğinde Celaena kollarını açarak ona yürüdü.

* * *

Muhafızlar konuşmaktan hoşlanıyordu. Maçlardan, kadınlardan, Adarlan'ın ordularının hareketlerinden. En çok da Celaena'dan.

Bazen konuşmaları sessizlik duvarını aşıp bir anlığına dikkatini çekiyordu, sonra Celaena kendini yeniden sessizliğin sonsuz denizine teslim ediyordu.

* * *

"Yüzbaşı duruşmada bulunamadığı için çok sinirlenecek."

"Prensle Surian kıyılarında aylaklık etmenin cezası budur."

Kıkırdaşmalar.

"Gerçi duyduğuma göre yüzbaşı, Rifthold'a dönüyormuş."

"Ne fark eder ki? Kızın duruşması yarın. Asıldığını görecek kadar çabuk gelemez."

* * *

"Sence kız gerçekten Celaena Sardothien mi?"

"Kızım yaşında görünüyor."

"Kimseye söyleme, kral ağzımızdan tek kelime çıkacak olursa derimizi yüzeceğini söyledi."

"O olduğunu düşünmek zor... Kurbanların listesini gördün mü? Bitmek bilmiyor."

"Sence kafadan çatlak mı? Bakıyor ama sanki hiçbir şey görmüyor."

"Bahse girerim Jayne'in ölümünü üstüne yıkacak biri lazımdı. Muhtemelen Celaena Sardothien'miş gibi yapsın diye sıradan bir kızı tutup getirdiler."

Gülüşmeler. "Kral için ne fark eder ki? Kız masumsa ve konuşmazsa kendi aptallığı demektir."

"Bence gerçek Celaena Sardothien değil."

* * *

"Kral kızın gerçekte kim olduğunun anlaşılmasını istemediği için duruşma da infaz da halka kapalı yapılacakmış diye duydum."

"Kral kesin kimseye izleme şansı vermeyecek."

"Asacaklar mı yoksa boynunu mu vuracaklar acaba?"

12. BÖLÜM

Dünya birden gözünün önüne serildi. Zindanlar, çürümüş samanlar, yanağına değen soğuk taş, konuşan muhafızlar, ekmek, peynir ve su. Sonra muhafızlar içeri girdi, tatar yayları üzerine çevrildi, eller kılıçlara atıldı. İki gün geçmişti. Eski bir paçavra ve bir kova su bıraktılar. Duruşma için temizlenmesini söylediler. Celaena itaat etti. El ve ayak bileklerine yeni prangalar takmalarına da itiraz etmedi, yürümesine izin verecek prangalardı bunlar. Onu uzaktan inleme seslerinin duyulduğu karanlık, soğuk bir koridordan geçirip merdivenlerden yukarı çıkardılar. Demir parmaklıklı pencereden göz kamaştırıcı güneş ışığının vurduğu başka bir merdiven daha çıktılar, sonunda taş ve cilalı ahşaptan bir odaya girdiler.

Altındaki ahşap sandalye pürüzsüzdü. Başı hâlâ ağrıyor, Farran'ın adamlarının vurduğu yerler sızlıyordu.

Salon genişti ama içeride fazla eşya yoktu. Salonun ortasına, salonun bir ucundaki devasa masadan güvenli bir mesafeye yerleştirilmiş bir sandalyeye oturtulmuştu, masada yüzleri Celaena'ya dönük şekilde on iki adam oturuyordu.

Adamların kim olduğu da rollerinin ne olduğu da Celaena'nın umurunda değildi. Yine de gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Odadaki herkes –masadaki adamlar ve sayısız muhafız– ona bakıyordu.

Asılacak mıydı yoksa kafası mı vurulacaktı? Boğazı tıkanıyordu.

Karşı koymanın bir anlamı yoktu, şimdi işe yaramazdı.

Bunu hak etmişti. Sayamadığı bir sürü neden yüzünden. Sam'in Farran'ı kendi başına öldürmek için onu ikna etmesine asla izin vermemeliydi. Bu onun hatasıydı, hepsi onun hatasıydı, Kafatası Körfezi'ne vardığı ve bir şeylere karşı koymaya karar verdiği gün başlamıştı hepsi.

Salonun arka tarafındaki küçük kapı açılınca masadaki adamlar ayağa kalktılar.

Ağır çizme sesleri salonda yankılanırken muhafızlar sırtlarını dikleştirip selam verdiler.

Adarlan Kralı salona girmişti.

Celaena ona bakmayacaktı. Ona ne isterse yapsındı. Eğer gözlerine bakarsa korumakta zorlandığı metaneti de parçalanıp giderdi. Erilea'yı kılıçtan geçiren kasabın önünde korkudan sinmektense hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi. Yalvarmaktansa uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde mezara girmek daha iyiydi.

Masanın ortasında bir sandalye geri çekildi. Adamları kral oturana kadar oturmadılar.

Sonra sessizlik.

Salonun ahşap zemini o kadar parlaktı ki Celaena tepesinde asılı demir avizenin yansımasını görebiliyordu.

Taşa sürtünen kemik sesi gibi hafif bir kıkırdama. Celaena bakmadan da kralın tüm kütlesini hissedebiliyordu, etrafında dönen karanlığı...

"Şimdiye kadar dedikodulara inanmamıştım," dedi kral, "ama anlaşılan muhafızlar yaşın konusunda yalan söylemiyormuş."

İçinden o iğrenç sesi duymamak için kulaklarını tıkamak geliyordu.

"Kaç yaşındasın?"

Celaena cevap vermedi. Sam ölmüştü. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, öfkelenmenin, karşı koymanın anlamı yoktu.

"Rourke Farran dilini mi kesti, yoksa inadından mı konuşmuyorsun?"

Farran'ın yüzü geldi aklına, pis pis bakıyor, Celaena karşısında çaresizken o alçakça gülümsüyordu.

"Peki öyleyse," dedi kral. Ölüm sessizliğine gömülen salondaki tek ses kâğıtların hışırtısıydı. "Celaena Sardothien olduğunu inkâr mı ediyorsun? Konuşmazsan suskunluğunu söylediklerimi onayladığın şeklinde kabul edeceğim kızım."

Celaena ağzını açmadı.

"Öyleyse suçlamaları okuyun Konsey Üyesi Rensel."

Bir adam hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Sen Celaena Sardothien, aşağıda ismi yazılı insanları öldürmekle suçlanıyorsun..." Sonra Celaena'nın canını aldığı insanların isimlerinden oluşan uzun bir listeyi okumaya başladı. Artık olmayan bir kızın korkunç hikâyesi. Arobynn hep Celaena'nın başarılarını tüm dünyanın duymasını sağlamıştı. Ne zaman Celaena Sardothien'in eline yeni bir kurban düşse Arobynn gizli kanallar vasıtasıyla haberi her yere yayardı. Celaena'yı Adarlan Suikastçısı yapan şey şimdi sonunu getirecekti. Liste sona erince adam sordu, "Bu suçlamaların içinde reddettiğin var mı?"

Celaena çok yavaş nefes alıyordu.

"Kızım," dedi konsey üyesi biraz cırtlak bir sesle, "sessizliğini suçlamaları reddetmediğin yönünde yorumlayacağız. Anlıyor musun?"

Celaena başını sallamaya gerek görmedi. Nasıl olsa her şey bitmişti.

"Öyleyse cezana karar vereceğim," diye hırladı kral.

Sonra fısıldaşmalar ve kâğıt hışırtıları duyuldu, ardından bir öksürük. Yere vuran ışıklar titreşiyordu. Salondaki muhafızlar silahları kullanıma hazır, gözlerini Celaena'ya dikmiş bekliyordu.

Ansızın masadan yaklaşan ayak seslerini ve silahların ona çevrildiğini duydu. Kral daha sandalyesine varmadan ayak seslerini tanımıştı.

"Yüzüme bak."

Celaena gözlerini çizmelerinden kaldırmadı.

"Yüzüme bak."

Ne fark ederdi ki, değil mi? Kral, Erilea'da o kadar çok can al-

mıştı ki, farkına bile varmadan Celaena'nın bir parçasını da yok etmişti.

"*Yüzüme bak.*"

Celaena başını kaldırıp Adarlan Kralı'na baktı.

Yüzünün kanı çekildi. Dünyayı yutmaya hazır o siyah gözler, sert ve yıpranmış yüz hatları. Kralın belinde bir kılıç vardı –herkesin adını bildiği bir kılıç– güzel bir tunik ve kürklü bir pelerin giymişti. Başında taç yoktu.

Kaçmak zorundaydı. Bu salondan, ondan kaçmak zorundaydı.

Kaçmak.

"Cezanı ilan etmeden önce son bir isteğin var mı?" diye sordu kral, o gözler hâlâ Celaena'nın öğrendiği her savunmayı delip geçebiliyordu. Celaena dokuz yıl önce Terrasen'in her santimine dolan o dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordu, kral ve birlikleri direnişin ve büyünün son zerrelerini silip atarken cızırdayan insan etinin kokusunu hâlâ alabiliyor, beyhude çığlıkları duyabiliyordu. Arobynn onu ne kadar eğitmiş olursa olsun Terrasen'in düştüğü o son haftaların anısı kanına kazınmıştı. O yüzden gözlerini krala dikip öylece kaldı.

Cevap vermeyince kral dönüp tekrar masaya doğru yürümeye başladı.

Kaçmak zorundaydı. Dönmemek üzere. O ukala, aptalca ateş yeniden alevlenip onu –bir anlığına– yine o kıza çevirmişti.

"Var," dedi kullanılmamaktan boğuklaşmış bir sesle.

Kral durup başını çevirerek ona baktı.

Celaena vahşice gülümsedi. "*Elini çabuk tut.*"

Bu bir yalvarış değil meydan okumaydı. Konsey üyeleri ve muhafızlar yerlerinde kıpırdandı, bazıları bir şeyler mırıldandı.

Kralın gözleri hafifçe kısıldı, sonra ona gülümsedi, bu gülümseme Celaena'nın gördüğü en korkunç şeydi.

"Ya?" dedi kral tamamen Celaena'ya dönerek.

O aptal ateş sönüverdi.

"İstediğin kolay bir ölümse Celaena Sardothien, sana kesinlikle bu zevki tattırmayacağım. Cezanı çekmeden olmaz."

Bıçak sırtında dengede duran dünya kayıyor, kayıyor, kayıyordu.

"Sen Celaena Sardothien, Endovier Tuz Madenleri'nde ömür boyu hapse mahkûm edildin."

Celaena'nın kanı buz kesti. Konsey üyeleri birbirlerine baktılar. Bu seçeneğin daha önce konuşulmadığı ortadaydı.

"Mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalman gerektiği emriyle gönderileceksin, böylece Endovier'ın o özel ıstıraplarının tadını çıkarma şansın olacak."

Endovier.

Sonra kral arkasını döndü.

Endovier.

Bir koşuşturmaca oldu, kral bağırarak Celaena'yı şehirden ayrılan ilk arabaya bindirmelerini emretti. Sonra kollarında eller belirdi, yarı sürüklenerek salondan çıkarılırken tatar yayları üstüne çevrilmişti.

Endovier.

Hücresine atıldı, dakikalarca, saatlerce ya da bir gün boyunca orada kaldı. Başka muhafızlar onu almaya geldi, merdivenlerden çıkarıp hâlâ göz kamaştıran güneş ışığına çıkardı.

Endovier.

Yeni prangalar takıldı. Bir hapishane arabasının karanlık bölmesi. Sayısız kilit kapatıldı, atlar yürümeye başladı, arabanın çevresini saran çok sayıda başka at da vardı.

Yüksekteki küçük pencereden başkenti, çok iyi tanıdığı sokakları, hapishane arabasına ve atlı muhafızlara bakan ama içinde kim olabileceğini düşünmeyen insanları görebiliyordu. Uzakta Kraliyet Tiyatrosu'nun altın rengi kubbesi, Avery'den esen tuz kokulu rüzgâr, binaların zümrüt yeşili çatıları ve beyaz taşları.

Hepsi de hızla geçip gidiyordu.

Eğitim gördüğü, uğruna kan döktüğü, çok şeyini yitirdiği ve Sam'in cesedinin gömmesi için onu beklediği Suikastçılar Hisarı'nın önünden geçtiler.

Oyun bitmiş, Celaena kaybetmişti.

Şimdi şehrin kaymaktaşından yüksek duvarlarına gelmişlerdi, şehrin kapıları büyük kafilenin geçmesi için ardına kadar açılmıştı.

Celaena Sardothien başkentten çıkarken arabanın bir köşesine çöktü ve ayağa kalkmadı.

* * *

Rifthold'un zümrüt rengi çatılarından birinin tepesinde Rourke Farran ve Arobynn Hamel muhafızlar eşliğinde şehri terk eden arabayı izliyordu. Avery'den esen soğuk bir rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu.

"Demek Endovier," dedi Farran düşünceli düşünceli, siyah gözleri hâlâ arabadaydı. "Şaşırtıcı bir gelişme. Onu kasabın elinden almak için büyük bir kurtarma planı yaptığını sanıyordum."

Suikastçılar Kralı hiçbir şey söylemedi.

"Arabanın peşinden gitmeyecek misin yani?"

"Gördüğün üzere gitmiyorum," dedi Arobynn, Rifthold'un yeni Mafya Lordu'na bakarak. Farran ve Suikastçılar Kralı ilk kez bu çatının üstünde karşılaşmışlardı. Farran, Jayne'in metreslerinden birini izliyordu, Arobynn ise... Eh, Farran, Arobynn'in gece yarısı Rifthold çatılarında neden dolaştığını hiç öğrenememişti.

"Sen ve adamların onu birkaç dakikada kurtarabilir," diye devam etti Rourke. "Bir hapishane arabasına saldırmak senin planından çok daha güvenlidir. Gerçi kabul etmeliyim ki onu Endovier'a göndermek bana daha ilginç geldi."

"Fikrini öğrenmek isteseydim sorardım Farran."

Farran hafifçe gülümsedi. "Artık benimle nasıl konuştuğuna dikkat etsen iyi olur."

"Sen de tahtını sana kimin verdiğini unutmasan iyi olur."

Farran kıkırdadı, sonra uzun bir sessizlik oldu. "Kızın acı çekmesini istiyorsan bana bırakmalıydın. Birkaç dakika içinde onu kurtarman için yalvarmasını sağlayabilirdim. Muhteşem olurdu."

Arobynn başını iki yana salladı. "Her nasıl bir çukurun içinde büyüdüysen, emsalsiz bir cehennem olsa gerek Farran."

Farran yeni müttefikini incelerken gözleri parlıyordu. "Tahmin bile edemezsin." Yine bir sessizliğin ardından sordu, "Bunu neden yaptın?"

Arobynn'in gözleri yeniden arabaya kaydı, araba şimdiden Rifthold'un üzerinde yükselen tepelerde küçük bir nokta halini almıştı. "Çünkü bana ait olan şeyleri paylaşmayı sevmem."

SONRA

Celaena iki gündür duvara vuran ışığın yer değiştirmesini izleyerek arabada gidiyordu. Yerinden sadece tuvalet ihtiyacını gidermek ya da önüne attıkları yiyeceği almak için kalkıyordu.

Bedel ödemeksizin Sam'i sevebileceğine inanmıştı. Kızıl Çöl'de örümcek ipeği satan bir adam *Her şeyin bir bedeli vardır* demişti bir keresinde. Ne kadar da doğru söylemişti.

Güneş yine arabaya vuruyor, arabanın içini cılız bir ışıkla dolduruyordu. Endovier Tuz Madenleri'ne gitmek iki hafta sürüyor, her kilometre onları biraz daha kuzeye götürürken hava gitgide soğuyordu.

Celaena içi geçtiğinde, bazen aradaki farkı bilmeden rüyalarla gerçeklik arasında gidip geldiğinde, sık sık bedenini sarsan titremelerle uyanıyordu. Muhafızlar soğuktan korunmasına yarayacak bir şey vermemişlerdi.

Bu pis kokulu karanlık vagonda sadece duvara vuran gölgelerle arkadaşlık ederek, sessizlik içinde geçecek iki hafta. İki hafta, ardından Endovier.

Başını yasladığı yerden kaldırdı.

İçinde büyüyen korku, sessizliği sarsmaya başlamıştı.

Kimse Endovier'dan sağ çıkmamıştı. Çoğu mahkûm oraya bir ay bile dayanamazdı. Orası bir ölüm kampıydı.

Uyuşmuş parmaklarını bir titreme aldı. Bacaklarını göğsüne biraz daha çekip başını dizlerine yasladı.

Gölgeler ve ışık duvarda oynaşmaya devam ediyordu.

* * *

Heyecanlı fısıltılar, ayaklar altında ezilen kuru otların çıtırtısı, pencereden vuran ay ışığı.

Celaena nasıl kalktığını, demir parmaklıklı küçük pencereye nasıl geldiğini bilmiyordu, oturmaktan kaskatı olmuş bacakları ağrı içindeydi ve titriyordu.

Muhafızlar geceyi geçirmek için durdukları açıklığın kenarından ağaçlara doğru bakıyorlardı. Yolculuğun ilk gününde Oakwald Ormanı'na girmişler, kuzeye ilerledikleri iki hafta boyunca ağaçlardan başka bir şey görmemişlerdi.

Ay ışığı yapraklarla dolu toprağın üstünde girdaplar çizen sisi aydınlatıyor, ağaçların uzun gölgeleri hayaletleri andırıyordu.

Ve orada –dikenli çalılıkların içinde– beyaz bir geyik duruyordu.

Celaena'nın soluğu kesilir gibi oldu.

Yaratık onlara bakarken Celaena küçük pencerenin parmaklıklarını sıkı sıkı kavradı. Geyiğin uzun boynuzları ay ışığında fildişi çelenkler gibi parlıyordu.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı muhafızlardan biri.

Geyiğin devasa kafası yavaşça arabaya, küçük pencereye döndü.

Kuzey Lordu.

Terrasen halkı evinin yolunu bulabilsin diye demişti Ansel'e yıldızların altında uzanmış Geyik takımyıldızına bakarlarken. *Nerede olurlarsa olsunlar gökyüzüne bakıp Terrasen'in daima onlarla olduğunu bilsinler diye.*

Geyiğin burun deliklerinden çıkan sıcak buharlar gecenin soğuğunda kıvrılarak dağılıyordu.

Celaena gözlerini geyikten ayırmadan başını aşağı eğdi.

Terrasen halkı evinin yolunu bulabilsin diye...

Sessizlikte bir çatlak belirdi, geyiğin dipsiz bakışları üzerine sabitlenirken çatlak gitgide genişledi, genişledi.

Uzun zaman önce yok edilmiş bir dünyanın ışıltısı, yıkıntılar içinde bir krallık. Geyiğin burada olmaması gerekiyordu, Adarlan'ın bu kadar derinlerinde ya da evinden bu kadar uzakta. Dokuz yıl önce kral, Terrasen'in bütün kutsal geyiklerinin öldürülmesini emrettiğinde salınan avcıların elinden kurtulmayı nasıl başarmıştı?

Ama buradaydı işte, ay ışığında fener gibi parlıyordu.

Buradaydı.

Celaena da öyle.

Gözyaşlarının sıcaklığını hissedince ağladığını fark etti.

Sonra gerilen yayların yanılmaya pay bırakmayan gıcırtısı duyuldu.

Geyik, Kuzey Lordu, Celaena'nın feneri yerinden kımıldamadı.

"*Kaç!*" Celaena'nın ağzından boğuk bir çığlık koptu. Sessizliği paramparça etti.

Geyik olduğu yerde ona bakmaya devam ediyordu.

Celaena arabanın duvarına vurdu. "*Kaçsana lanet olası!*"

Geyik dönüp koşmaya başladı, tıslayan okların hiçbiri hedefi vuramadı.

Muhafızlar küfretti, biri öfkeyle bir yumruk atınca araba sarsıldı. Celaena pencereden geri çekildi, ta ki sırtı duvara çarpıp dizlerinin üstüne yığılana kadar.

Sessizlik gitmişti. Celaena sessizliğin yokluğunda bacaklarındaki korkunç ağrıyı, Farran'ın adamlarının açtığı yaraların sızısını, el ve ayak bileklerini sıkan zincirleri hissedebiliyordu. Sam'den geriye kalan sonsuz boşluğu da hissedebiliyordu.

Endovier'a gidiyordu, Endovier Tuz Madenleri'nde bir köle olacaktı.

Açgözlü ve soğuk korku birden üstüne çullandı.

BAŞLANGIÇ

İki hafta sonra Oakwald ağaçları yerini gri, kıraç topraklara bıraktığında ve gökyüzüne uzanan sivri dağ tepeleri göründüğünde Celaena Sardothien, Tuz Madenleri'ne yaklaştıklarını anladı. Şafaktan beri yerde yatıyordu ve şimdiden bir kez kusmuştu. Bir türlü ayağa kalkamıyordu.

Uzaktan sesler duyuldu, bağırtılar ve bir kırbaç şaklaması.

Endovier.

Buna hazır değildi.

Ağaçlar geride kaldıkça ışık daha da artıyordu. Sam burada olup onu bu halde görmediği için şükrediyordu.

Boğazından öyle bir hıçkırık koptu ki duyulmasın diye yumruğunu ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Buna asla hazır olmayacaktı, Endovier'a ve Sam'siz bir dünyaya.

Arabaya dolan rüzgâr iki haftanın kokularını alıp götürdü. Titremesi bir anlığına geçti. Bu rüzgârı tanıyordu.

Altında hissettiği soğuğu tanıyordu, bu soğuğun getirdiği çam ve kar kokusunu, o karın yağdığı dağları tanıyordu. Kuzey rüzgârıydı bu, Terrasen'in rüzgârı.

Ayağa kalkmak *zorundaydı*.

Çam, kar ve altın rengi miskin yazlar, Geyikboynuzu Dağları'nın gölgesinde ışık ve müzikle dolu bir şehir. Ayağa

kalkmalıydı yoksa daha Endovier'a girmeden dağılıp gidecekti.

Araba yavaşladı, tekerlekler engebeli yolda zıplıyordu. Bir kırbaç şakladı.

"Benim adım Celaena Sardothien..." diye fısıldadı yattığı yerde ama dudakları konuşamayacak kadar titriyordu.

Bir yerde biri çığlık atmaya başladı. Celaena ışığın yer değiştirmesinden devasa bir duvara yaklaştıklarını anladı.

"Benim adım Celaena Sardothien..." diye denedi tekrar. Soluğu kesilerek sustu.

Rüzgâr daha şiddetli esmeye başlamıştı, Celaena gözlerini kapatıp rüzgârın o ölü dünyanın küllerini savurmasına izin verdi, o ölü kızın küllerini. Geriye bir tek demir ocağında dövülmekten kor gibi parıldayan yepyeni bir şey kaldı.

Celaena gözlerini açtı.

Endovier'a girecekti. Cehenneme girecekti. Parçalanıp dağılmayacaktı.

Avuçlarıyla yerden güç alıp ayaklarını altına çekti.

Henüz son nefesini vermemişti, Sam'in ölümüne dayanmış, kralın elinde can vermekten kurtulmuştu. Bunu da atlatacaktı.

Ayağa kalktı, pencereye dönüp önlerinde uzanan devasa taş duvara baktı.

Sam'i kalbinde taşıyacaktı, en karanlık anlarda bile Sam ona parlak bir ışık olacaktı. Sonra dünya olasılıktan ibaret olduğunda sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayacaktı. Ona ne yaparlarsa yapsınlar bunu elinden alamazlardı.

Yıkılmayacaktı.

Ve bir gün... Hayatının sonuna kadar uğraşması gerekse bile bir gün, bunu ona kimin yaptığını bulacaktı. Sam'e. Celaena gözündeki yaşları silerken araba duvardaki karanlık tünele girdi. Kırbaç sesleri, çığlıklar, zincir şakırtıları. Celaena gerildi, şimdiden her ayrıntıya dikkat kesilmeye başlamıştı.

Ama omuzlarını geriye attı. Sırtını dikleştirdi.

"Benim adım Celaena Sardothien," diye fısıldadı, "*ve ben hiçbir şeyden korkmam.*"

Araba duvarı geçip durdu.

Celaena başını kaldırdı.

Arabanın kapısı ardına kadar açıldı, içeri gri bir ışık doldu. Muhafızlar ellerini ona doğru uzattı, parlak ışıkta birer gölge gibi görünüyorlardı. Celaena onu tutup arabadan çıkarmalarına izin verdi.

Ben hiçbir şeyden korkmam.

Celaena Sardothien çenesini yukarı kaldırıp Endovier Tuz Madenleri'ne girdi.

TEŞEKKÜR

Bu hikâyelerin ana unsurları son on yıldır zihnimde gezinip duruyordu ama onları kaleme alma şansı bulacağıma hayatta inanmazdım. Hikâyeleri önce e-kitap olarak paylaşmak büyük bir zevkti ama kitap halinde basıldıklarını görmek adeta bir düşün gerçekleştiğini görmek gibi. O yüzden aşağıda ismi geçen herkese büyük bir minnetle teşekkür ederim:

Kocam Josh'a, yemek pişirdiği, bana kahve (ve çay... ve çikolata... ve atıştırmalık) getirdiği, Annie'yi yürüyüşe çıkardığı ve sunduğu koşulsuz sevgi için. Sen olmadan asla başaramazdım.

Annem ve babama, her romanımdan birkaç tane satın aldıkları, bir numaralı hayranım oldukları ve tüm maceraları için (bu maceralardan birkaçı kitaptaki hikâyelerde bana esin kaynağı oldu).

Eşi benzeri olmayan temsilcim Tamar Rydzinski'ye, bir yaz akşamı sonunda bu hikâyelere dönüşecek çılgın bir fikirle beni aradığı için.

Editörüm Margaret Miller'a, daha iyi bir yazar olmam için beni cesaretlendirmekten asla vazgeçmediği için.

Dünya çapında faaliyet gösteren Bloomsbury ekibine, sarsılmaz coşkuları, olağanüstü zekâları ve destekleri için. Cam Şato serisine harcadığınız emekler için hepinize çok teşekkür ederim. Bir Bloomsbury yazarı olduğum için gurur duyuyorum.

Kitap yazmak kesinlikle tek kişilik bir iş değil, aşağıda isimlerini andığım insanlar olmadan bu hikâyeler asla tamamlanamazdı:

Suikastçı ve Yeraltı Dünyası'na ilişkin dâhice önerisi için hakkını asla ödeyemeyeceğim Alex Bracken'e (ve elbette diğer inanılmaz katkıları için de).

Cam Şato dünyasına duyduğu büyük coşku kitabın basılmasına giden uzun yolda en çok tutunduğum şeylerden biri olan Jane Zhao'ya. Son derece yoğun bir programı olduğu halde yazdıklarımı eleştirmek için daima vakit ayıran Kat Zhang'a. Hikâyeyi okurken hep doğru yerlerde çığlıklar atıp heyecanlanan Amie Kaufman'a.

Ve Susan Dennard'a, benim harika, dürüst, hayat dolu Sooz'uma. Bana bazen –sadece bazen– hayatta her şeyin yolunda gidebileceğini hatırlatıyorsun. Ne olursa olsun hayatıma girdiğin gün için daima minnettar olacağım.

Ayrıca Erin Bowman, Dan Krokos, Leigh Bardugo ve Biljana Likic'e sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve sen sevgili okuyucu: benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkürler. Umarım Celaena'nın geçmişine bir göz atmaktan keyif almışsındır ve umarım *Cam Şato*'daki maceralarından da keyif alırsın!

Cam Şato Serisi

SARAH J. MAAS
ATEŞİN
VARİSİ
DEX

GÖLGELER
KRALİÇESİ
DEX

SARAH J. MAAS
FIRTINALAR
İMPARATORLUĞU
2. Kitap
DEX

SARAH J. MAAS
ŞAFAK
KULESİ
DEX

SARAH J. MAAS
KÜL
KRALLIĞI